

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

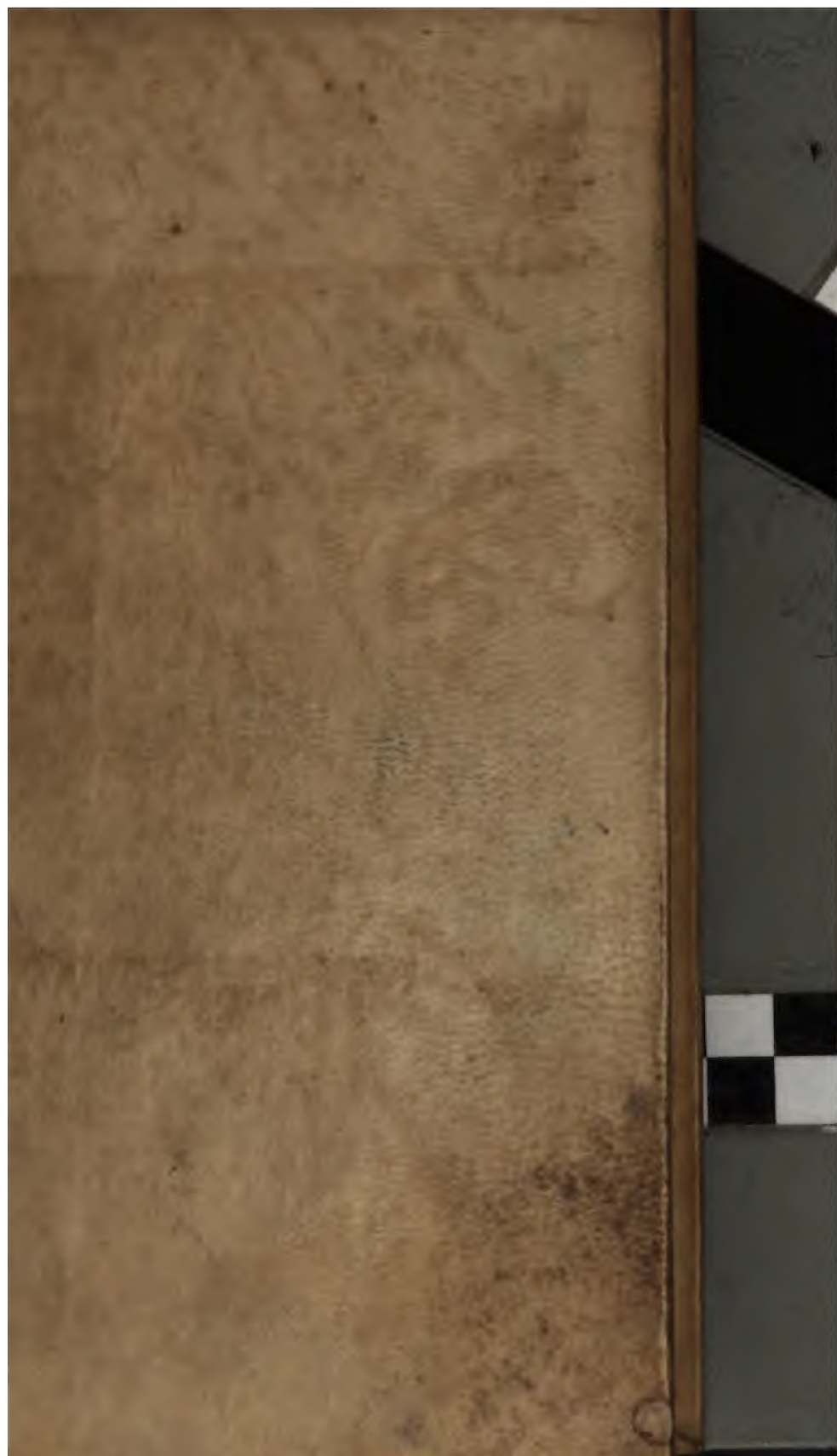
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

22.C

14

6136

~~5238~~ 71-60

600047798+

TAYLOR INSTITUTION.

BEQUEATHED

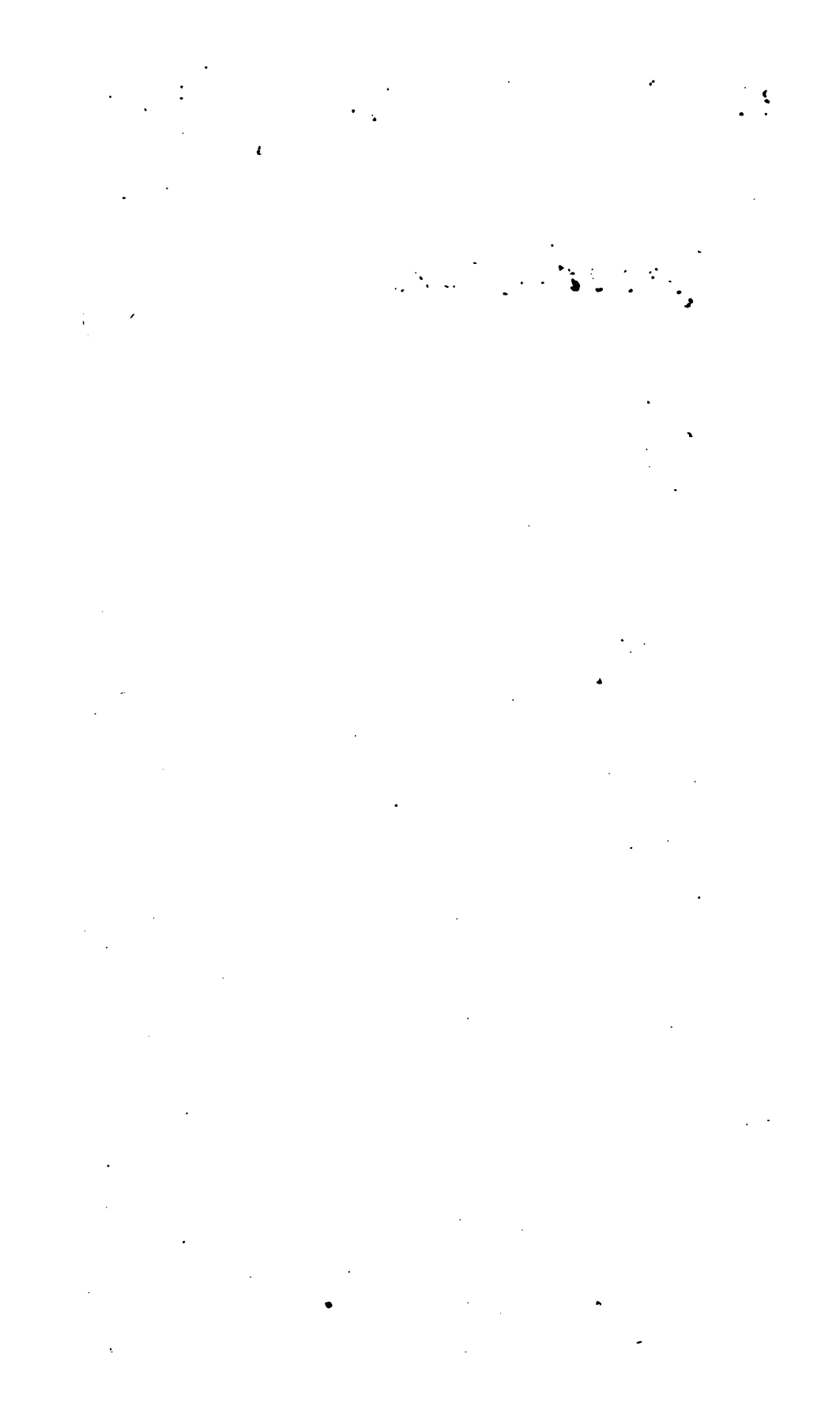
TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M. A.

OF BALLIOL COLLEGE.

2936 d.24

SOPHOCLIS
TRACHINIAE.

EMENDAVIT,
VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA
NOTASQUE
TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT,

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

LIPSIAE,
APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.
CICIOCCCII.

SUMME REVERENDO
CONCILIO CATHEDRALI
MERSEBURGENSI

hanc Trachiniarum editionem
pietatis et grati animi causa

D. D. D.

Carol. Gottl. Auguft. Erfurdt.

P R A E F A T I O.

Sophoclis tragoediae, quamquam plurimum deinceps doctorum hominum curam et diligentiam sunt expertae, tamen ita etiamnum depravatae jacent, ut, si quis edendi scriptoris elegantissimi dumtaxat initium hucusque factum esse dicat, non videatur ille nec temeritatis neque iniquitatis accusari posse. Atque etiam hanc fabulam, quam separatim in lucem emisimus, in corruptissimis esse censendam, ut quis maxime in lectione ejus versatus est, ita concedet facillime. Quapropter faciendum mihi putavi, ut in locis bene multis a Brunckii recensione discederem, et textum, quantum possem, emendatiorem exhiberem. Ea in re dux mihi fuit et auctor consilii Hermannus, quem Virum egregium summa pietate prosequimur, quotquot disciplina ejus ac familiaritate fructuosissima, studiorum pariter atque animorum haud vulgari consensione juncti laetabamur.

Iam de consilii mei ratione paucis exponere liceat. Ac cum id maxime efficere studerem, ut textus sine offensione legi posset, non dubitavi emendationes tum aliorum, quae quidem mihi probarentur, tum meas in ordinem

*

nem

nem recipere omnes, cuius rei veniam tanto magis paratam mihi fore spero, quod lectionis varietas textui subjecta est. Hanc diligenter enotavi ex edd. Aldi, Brubachii, Turnebi, Stephani et Canteri, memorata simul Brunckianae scripturae discrepantia. Iuntinarum sicubi mentio facta est, ex Wakefieldii editione, *) quid exhiberent, intellexi: ipsas enim inspicere non licuit. Quamquam prioris Iuntinae neque ille fecit accuratam collationem, id quod in praefatione declarat sic scribens: „Ad Sophoclem usus sum Brunckii editione, formae, quam vocant, quartae; Aldina, Iuntina posteriore, Francofurtana anni 1544. quae, ni fallor, Iuntinam priorem fideliter exprimit: nam postquam mihi visus sum hoc certo colligere ex collatis quibusdam locis, Iuntinam, ut in aere suo pauperem decuit, statim vendidi: quoties igitur de hac editione mentionem fecero, lector intelligat Francofurtanam velim.“ Codicum autem, quos Brunckius in hac fabula nostra adhibuit, hanc dedit Vir Celeberrimus descriptionem:

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787. quo praeter alia continentur Oedipus prior, Trachiniae, Philoctetes et Oedipus in Colono.

T. Codex Regius chartaceus, catalogi 2711. nitidissime scriptus, quo continentur septem

*) Inscriptus est liber: Tragoediarum delectus: Hercules Furens, Alceſtis, Euripidae: et Trachiniae, Sophoclea: in ſcholarum uſum. Edidit et illuſtravit Gilbertus Wakefield, A. B. Tomus prior. Londini, 1794.

ptem tragoediae juxta Demetrii Triclinii recensionem, cum ejusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigona, Oedipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior et emendatior est is codex eo, quo Turnebus usus est, aliquotque lectiones exhibet e vetustissimis exemplaribus ductas, quae nusquam alibi reperiuntur.

Textum excipiunt Scholia Graeca multis nominibus perutilia. Romanum equidem Scholiaften prorsus ex editione ea, quae Romae a. 1518. prodiit, *) etiam ubi vitiosa esset scriptura, repeti jussi, quoniam verba, quibus ille in commentando usus est, Sophocleam subinde manum innuere videbantur. Quippe Brunckius saepenumero discessit ab antiqua editione illa, sequutus plerumque Triclinium, quod apparebit ex notulis in extrema quaque Scholiorum pagina hanc in rem adjectis. Has ipfas cur conscriberem, alia fuit causa haec, ut, si quis Scholiaften emendandum suscipere vellet, sat copiosus esset, quo uteretur, appa-

* 2 ratus

*) Titulus est: „Commentarii in septem tragoedias Sophoclis: quae ex aliis ejus compluribus injuria temporum amissis, solae superfuerunt: Opus exactissimum: rarissimumque: in Gymnasio Mediceo Caballini montis a Leone Decimo Pont. Max. constituto, recognitum: repurgatumque: atque ad communem studioforum utilitatem in plurima exemplaria editum; non sine privilegio: ut in caeteris.“ In calce editionis haec leguntur: *Ετυμάθη ἐν ῥώμῃ. ἐν τῷ παρὰ τὸν κυρίου λόφον γυμνασίῳ. οὐκ ἔστι προνομίον. Ἐτεῖ ἕκτῃ τῆς ἀναρρήσεως Διοντος δεκάτου, τοῦ ἔκτου ἀρχιεπισκ. τῆς δὲ ἐν σέρκου οἰκονομίας, χιλιοστῷ, πεντακοσιοστῷ, δεκάτῃ ἡμέρῃ.*

VIII

ratus criticus. Reliqua Scholia Romanis ita adjunxi, ut συλλογὴν παραλειμμένων παλαιῶν σχολίων signo parentheos, Demetrii autem Triclinii exegetica et metrica eodem, additaque insuper littera T. notarem.

Sequuntur denique adnotationes tum aliorum editorum, tum meae. Ac Reiskii et Brunckii notas integras exhibui, Wakefieldii et Musgravii partim integras, partim excerptas et breviatas, omnino omissis iis, quae ad nullam rem utiles esse viderentur. Nam nolui Anglorum commentarios illos abesse ab editione mea tum, quod rarius putabam inter manus nostrorum hominum versari, tum vero etiam, ut appareret, non nimium iis pretium esse constituendum. Quae egomet adnotavi, spectant plerumque ad defendendam, quam recepi, lectionem, et ad refellendas Wakefieldii ineptias.

Sed haec hactenus. Caeterum exopto quam maxime, ut haec opera mea eorum, qui doctrinae pariter atque aequitatis laude florent, approbationem moveat honorificentissimam.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

εὐωχούμενος παρ' 4) Οἰνῇ, κοινδύλῳ παίσας
ἀπέκτανεν Εὐνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ
χειρῶν διδόντα· συγγενῆς δὲ οὗτος ἦν 5) Οἰνέως.
καὶ 6) ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίῳ γενο-
μένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνευ· Ἡρακλῆς
δὲ κατὰ τὸν νόμον Φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· 7)
καὶ δὴ ἔγνω 8) πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπεί-
να· ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὐήνον ἤλ-
θεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τοὺς
παριόντας διεπόρθησε μισθοῦ. 9) λέγων παρὰ
θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι, διὰ τὸ δίκαιος
εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν 10) Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν
διέβη. Δηϊάνειραν δέ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε
Νέσσῳ κομίζειν. 11) ὁ δὲ πορθημῶν 12) αὐτὴν
ἰσπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραζούσης 13)
αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν
εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλε-
σάμενος Δηϊάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κό-
χῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλτρον 14) ἔχειν,
τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ρυὲν
ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίζας ἐδώ-
κεν 15) ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ.
διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τρο-
φῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοη-
λα-

4) παρὰ Ald. Turneb.

5) ἦν abest Ald.

6) ἀλλ' Turneb.

7) ἴθιλε Turneb.

8) καὶ διέγνω Turneb.

9) διεπόρθησε, μισθὸν etc.
Ald. Turneb.

10) καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Turneb.

11) διακομίζειν Ald. Turneb.

12) διαπορθημῶν Turneb.

13) ἀνακραγούσης Ald.

14) φίλτρον Ald. φίλτρον πρὸς
H. Turneb.

15) δέδωκεν Ald. Turneb.

λατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ ¹⁶⁾ σφάξας εὐωχῆσατο. ¹⁷⁾ ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κῆρυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπόλεμυσεν. αὐθις δὲ ¹⁸⁾ ἐκίθιν ὀρμηθεὶς, Αἰγυμῶ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. ¹⁹⁾ Λαπίθῃ γὰρ περὶ γῆς ἔρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγούντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπικαλέσατο Ἡρακλῆα βοηθὴν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ²⁰⁾ ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ²¹⁾ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων ἐν Απόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπίθῃν σύμμαχον. ²²⁾ παριόντα δὲ Ἴωνα, εἰς μονομαχίαν προέκαλεῖτο ²³⁾ αὐτὸν Κύννος, ὁ Ἀρεος καὶ Πελοπίας· συστάς δέ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ορμένιον ²⁴⁾ ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶασε μεθ' ὅπλων παρίεσθαι· καλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιάν ²⁵⁾ ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρῆσασθαι θέλων, σύμμαχόντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιαίων τῶν ἐκ Τραχίνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας

16) λύσας καὶ omittit Turneb.

17) ὑποδέχεται Ald.

18) δὲ omittit Turneb.

19) Δωριέων συνεμάχησε Turneb.

20) ὁ Ἡρακλῆς Turneb.

21) καὶ omittit Ald.

22) Ἀλλαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλεῖα Δρύοπας ἐν

Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπίθῃν σύμμαχον Ald. Α. μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ βασ. Δ. ἐν Α. τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν etc. Turneb.

23) προκαλεῖται Turneb.

24) Ορχομένιον Ald. Turneb.

25) στρατεῖαν Ald. Turneb.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
Δεύτερον, ἐν Λίρῃ πολυαύχενον ὤλισεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ τοῖς Ερυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
Χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
Πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
Ἑκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζώστηρα Φαεινόν.
Ἑβδομον, Λύγγιόν πολλὴν κόπρον ἐξεκάθησεν.
Ογδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
Ἐκ Θρήκης, ἕνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ερυθείης.
Ἐνδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέβερρον ἐξ Αἰδαο.
Δωδέκατον δ', ἤνεγκεν εἰς Ἑλλάδα χρίσσα μῆλα.
Θεοτίσω θυγατρῶν τρικαιδέκατος πέλεν ἄθλος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΤΑΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΙΧΑΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

Actus primus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μὲν ἴσ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων Φανείς,
 ὡς οὐκ ἂν αἰὼν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
 θάνοι τις, οὔτ' εἰ χεῖροτός, οὔτ' εἴ τω κακός·
 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Αἰδου μολεῖν,
 ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν· 5
 ἥτις πατέρος μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
 ναίουσ' ἐν Πλευρῶνι, συμφείων ὄτλον
 ἀλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
 μνηστήρ γάρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχιλῆος ἄλγω,
 ὃς μ' ἐν τρισὶν μορδαῖσιν ἐξήτει πατέρος, 10
 Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων

v. 2. ἐκμάθοις. Sic in T. rectè. Ceteri, ut vulgo, ἐκμάθοι.

v. 7. ναίουσ' ἐν Πλευρῶνι. In B. ναίουσα δ' ἐν Π. — Perperam in T. συμφείων, ut in Scholiis. — ὄτλον commemorat Scholiastes, recepitque Canterus. Vulgo οἶνον.

v. 10. τρισὶν. Strabo, Aldina et Puntinae exhibent τρισί,

δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
 βούκρανος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
 κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
 τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδυγμένη 15
 δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμεν,
 πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Αἰκμηῆς τε παῖς·
 ὃς εἰς ἀγῶνα τῶδε συμπεσὼν μάχης, 20
 ἐκλύσται με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 οὐκ ἂν διείποιμ'. οὐ γὰρ οἶδ'. ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25
 τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς, λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ', αἰεὶ τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω.
 κείνου προκηραίνουσα. νύξ γὰρ εἰσαγεί,
 καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδυγμένη πόνον. 30
 καΨουσα μὲν δὴ παῖδας, οὐς κείνός ποτε,
 γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν

σπείρων

v. 12. ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος. Sic vulgo. Apud Strabonem
 l. X. p. 703. legitur ἀνδρείῳ κύτει βούκρανος.

v. 18. δέ μοι. Ita libri. Brunckius perperam, ut saepius,
 scripsit δ' ἐμοί.

v. 23. mendose Ald. et Stephanus θακῶν et v. 24. ἤμην.

v. 31. καΨουσα μὲν δὴ παῖδας. Sic B. Turneb. Stephan. et Can-
 ter. In T. καΨουσα μὲν παῖδας. In membr., ut in Ald. et
 Brubach. καΨουσμεν δὴ, non male.

σπείρων μόνον προσεῖδε καΐαμῶν ἀπαξ.
 τειούτος αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
 αἰὶ τὸν ἄνδρ' ἔπειπε λατρεύοντά τω. 35
 νῦν δ' ἤνικ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος. Ἰφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάστατοι
 ξένω παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κείνος δ' ὅπου 40
 βέβηκεν, οὐδείς οἶδε. πλὴν ἔμοι πικρὰς
 ὠδῖνας αὐτοῦ προςβαλὼν ἀποῖχται·
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά μιν.
 χρέον γὰρ οὐχὶ βαιὼν, ἀλλ' ἤδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πίντ', ἀκήρυκτος μένει, 45
 κᾶστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἔμοι
 δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 κατεῖδον ἤδη παιδάρευτ' ὀδυρμάτα 50
 τὴν Ηεράκλειον ἐξοδὸν γοωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον ταῦς, ἐλευθέρους Φρενοῦν

Α 2

γνώ.

v. 34. Sic libri omnes. In B. ἐκ δόμων τε καὶ δόμους, quod recepit Brunck.

v. 35. αἰεὶ. αἰεὶ habent Turneb. Stephan. Canter.

v. 40. ὅπου, quae librorum omnium lectio est, perperam mutavit Brunck. in ὅποι.

v. 49. Δηάνειρα. Sic scribendum; non, ut vulgo, Δαίανειρα. Vide Pierfonum ad Moeridem p. 300.

γνώμασι δούλαις, καὶ χεὶρ φράσαι τόσον·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖςδε πληθύεις, αἰτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά, 55
 μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκός, Ἰλλον, εἰ πατρός
 νέμει τιν' ὦραν, οὐ καλῶς πράσσειν δοκῶν;—
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρετίπους θρώσκει δόμοις,
 ὥστ', εἴ τι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐνέπῃν δοκῶ,
 πάρεστι χεῖρσθαι τάνδρ' εἰ, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, καὶ ἀγεννήτων ἄρα
 μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἦδε γὰρ γυνή
 δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποιόν; δίδαζον, μῆτερ, εἰ διδασκὰ μοι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

σὲ πατὴρ οὕτω δαδὸν ἰξνωμένου, 65
 μηδὲν πυθέσθαι, ποῦ ἔστιν, αἰσχύνῃ φέρειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεῶν.

ΔΗΙΑ-

v. 57. οὐ — δοκῶν ex conjectura Hermannii. Vulgo τοῦ — δοκεῖν.

v. 58. δόμοις Wakef. Vulgo δόμους.

v. 66. μηδὲν rescripti pro τὸ μὴ, quod libri exhibent, et pro vulgato φέρει retinui φέρειν ex Valckenaerii correctione.

v. 67. γ' omiserunt Turneb. Stephan. et Canter.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου
Λυδῇ γυναικί Φασί νιν λάτριν ποιεῖν,

70

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πᾶν τοῖνον, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδε γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δῆτα νῦν ζῶν, ἢ θανών γ', ἀγγέλλεται;

ΥΛΛΟΣ.

Εὐβοῖδα χάραν Φασίν, Εὐρύτου πόλιν,
ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι.

75

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χάρας πέρι;

ΥΛΛΟΣ.

τὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗΙΑ.

v. 73. ἢ θανών γ'. Sic B. Particula in ceteris libris omīssa.

ΔΗΙΑΝΕΪΡΑ.

ὥς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
 ἢ τοῦτον ἄρας ἄθλον, εἰς τὸν ὕστερον, 80
 τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων ἔχειν.
 ἐν οὖν ῥοπῇ τοιαῦδε κειμένῳ, τέκνον,
 οὐκ εἰ ξυνέξζων, ἡνίκ' ἢ σειςώσμεθα,
 κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχώμεσθ' ἅμα
 καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότης; 85

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' εἰμι, μήτερ' εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
 βάζειν κατήδη τῶνδε, καὶν πάλαι παρῆν.
 νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος, οὐκ εἶα πατρὸς
 ἡμᾶς προταεβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
 ἀλλ' ὥς ξυνήμ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ 90
 πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗΙΑ-

v. 84. 85. In omnibus libris horum versuum ordo et sensus
 perversus est:

ἡνίκ' ἢ σειςώσμεθα,
 ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότης,
 κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχώμεσθ' ἅμα.

Restituit lectionem Brunckius praeunte Cantero.

v. 87. κατήδη ex Atticorum more. Vulgo κατήδειν.

v. 88. εἶα correctio est Vauvillerii et Billerbeckii. Libri
 omnes ἰα.

v. 90. ἀλλ'. Vulgo νῦν δ', librariorum inertia. — τὸ μὴ
 οὐ. Vulgo τὸ μὴ fine οὐ.

χερσὶν αὖ· ἀνάλγῃ γὰρ οὐδ'
 ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
 ἐπέβαλε θνατοῖς Κροῖδας.
 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
 πᾶσι κυκλοῦσιν, ὅσον ἄρκτου
 στροφάδες κέλευθαι.
 μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα
 νύξ βροτοῖσιν,
 οὔτε Κῆρες, οὔτε πλοῦτος·
 ἀλλ' ἄφαρ βέβακε·
 τῷ δ' ἐπέχεται
 χαίρειν τε καὶ στέρνωθαι.
 αἶ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
 τὰδ' αἰὲν ἴσχειν·
 ἐπεὶ τίς ὦδε τέκνοισι
 Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρε'
 πάθῃμα τούμοι· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
 μήτ'

v. 127. Suidas, Ald. et Iuntinae πάντα. Turneb. Stephan, πάντων.

v. 128. Aldus, Brubach. ἐπεβάλλει.

v. 130. κυκλοῦσιν Ald. Brubach. Alii omnes κυκλοῦσιν.

v. 135. Turneb. Stephan. Canter, βίβηκε.

v. 141. H. Stephanus ait, legi etiam εἶδεν pro εἶδην.

μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· τῶν δ' ἄπειρος εἴ.
 τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βέσκειται 145
 χώροις ἰσῦον· καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ,
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον,
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνή
 κληθῇ, μιᾷ τ' ἐν νυκτὶ Φροντίδων μέρος 150
 λάβῃ πρὸς ἀνδρός, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
 τότε ἂν τις εἰσίδοιτο, τῇ αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν εἰς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἐγὼγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἷον οὐπω πρόσθεν, αὐτὴν ἐξερεῶ. 155
 ὁδὸν γὰρ ἡμους τὴν τελευταίαν ἀναξ
 ὠρμαῖτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότε ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἃ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιῶν, οὐπω φράσαι. 160
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἴρπει, κοῦ θανούμενος.

νῦν

v. 144. παθοῦσα. Sic emendate scriptum in B. T. Exhibent etiam posterior Iuntina, Turneb. Stephan. et Canterus. Membr., Aldus, Brub. et prior Iuntina perperam habent παροῦσα.

v. 146. Cōnsensu libri χώροιςιν αὐτοῦ offerunt.

v. 150. 151. Vulgo sic: κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν ν. etc. ἤτοι πρὸς ἀνδρός etc.

v. 159. Mendose Ald. Brub. Canter. ξυνθήμαθ' ἄμοι. Turneb. Stephan. ξυνθήματα ἄμοι, pessime.

v. 161. ὥς τῷ, Sic Canterus. Ceteri ὥς τῷ.

νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὦν, εἶπε μὲν λέχρους ἔτι
 χρεῖη μ' εἰσεσθᾶν κτῆσιν· εἶπε δ' ἦν τέκνας
 μοῖραν πατρός γῆς διαίρετον ἔρμαι·
 χρόνον προτάξας, ὡς, τρίμηνος ἥνικ' ἂν 165
 χώρας ἀπείη κῆνιαύσιος βεβώς,
 τότε ἢ θανεῖν χρεῖη σφειτῶδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπτήν· βίω,
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν ἰμαρμένα 170
 τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
 ὡς τὴν παλαιὰν Φηγὸν ἀδῆσκαί ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελοπιδῶν ἔφη,
 καὶ τῶνδε νεμέρεια συμβαίνει χρόνου
 τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελευθῆναι χρεῶν. 175
 ὥςθ' ἠδέως εὐδουσάν· ἐκπηδᾷ ἔμμε
 Φόβῳ, Φίλῃ, ταρβοῦσαν, εἴ με χρεὶ μένειν
 πάντων ἀρίστου Φωτὸς ἐστεργμένην.

XO.

v. 163. Editiones et codd. hic et v. 166. pro χρεῖη errorem scripturae solennem exhibent χρεῖτ' ἦ.

v. 164. Membr. Ald. Brub. μένειν pro ἔρμαι, quod posterius dant B. T. Turneb. Stephan., posterior Iuntina et Canterus. πατρός Canter.

v. 165. τρίμηνος recte Wakef. pro vulg. τρίμηνον. — ἀπείη. Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum: in T. ἀπείη· in membr. ἀπείη, ut Ald. et reliqui ediderunt. κῆνιαύσιος libri omnes. Brunck. scripsit: χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἥνικ' ἂν Χώρας ἀπείη, κῆνιαύσιον, βεβώς, ut ordo esset hic: χρε. προτ. ὡς τρίμηνον κῆνιαύσιον, ἥνικ' ἂν Χώρας ἀπείη.

μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
 τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βέσκεται 145
 χώροις ἰαῦον· καί νιν οὐ θάλλπος θεοῦ,
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον,
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνή
 κληθῇ, μᾶ τ' ἐν νυκτὶ Φροντίδων μέρος 150
 λάβῃ πρὸς ἀνδρός, ἢ τέκνων, Φοβουμένη.
 τότε ἂν τις εἰσίδοιτο, τῇ αὐτοῦ σκοπῶν
 περᾶξιν, κακοῖσιν εἰς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἷον οὐπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξεῖω. 155
 ὁδὸν γὰρ ἡμὸς τὴν τελευταίαν ἀναξ
 ὠρμαῖτ' ἀπ' οἴκων Ηρακλῆς, τότε ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἃ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὐπω Φεάσαι. 160
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶρε, κοῦ θανούμενος.
 νῦν

v. 144. παθοῦσα. Sic emendate scriptum in B. T. Exhibent etiam posterior Iuntina, Turneb. Stephan. et Canterus. Membr., Aldus, Brub. et prior Iuntina perperam habent παροῦσα.

v. 146. Consensu libri χώροιςιν αὐτοῦ offerunt.

v. 150. 151. Vulgo sic: κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν ν. etc. ἥτοι πρὸς ἀνδρός etc.

v. 159. Mendose Ald. Brub. Canter. ξυνθήματα ἃ μοι. Turneb. Stephan. ξυνθήματα ἃ μοι, pessime.

v. 161. ὥς τι, Sic Canterus. Ceteri ὥς τις.

νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ὦν, εἶπε μὲν λέχους ἔτι
 χρεῖη μ' εἰλίσθαι κτῆσιν· εἶπε δ' ἦν τέκνους
 μοῖραν πατρώας γῆς διαίρετον νέμει·
 χρόνον προτάξας, ὥς, τρίμηνος ἦν· ἂν 165
 χώρας ἀπείη κῆνιαύσιος βεβώς,
 τότε ἢ θανεῖν χρεῖη σφειτῶδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπευδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπτήρ· βίω,
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν ἰμαρμένα 170
 τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
 ὥς τὴν παλαιὰν Φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελιδάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε νημέρεια συμβαίνει χρόνου
 τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελεσθῆναι χρεῶν. 175
 ὥςθ' ἡδέως εὐδουσάν ἐκπηδᾷ ἐμὰ
 σόβω, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρεὶ μένειν
 πάντων ἀρίστου Φωτὸς ἐστρεφμένην.

XO.

v. 163. Editiones et codd. hic et v. 166. pro χρεῖη errorem scripturae solennem exhibent χρεῖ ἦ.

v. 164. Membr. Ald. Brub. μένει pro νῆμοι, quod posterius dant B. T. Turneb. Stephan., posterior Iuntina et Canterus. πατρώας Canter.

v. 165. τρίμηνος recte Wakef. pro vulg. τρίμηνον. — ἀπείη. Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum: in T. ἀπῆι· in membr. ἀπείη, ut Ald. et reliqui ediderunt. κῆνιαύσιος libri omnes. Brunck. scripsit: χρόνον προτάξας ὥς τρίμηνον, ἦν· ἂν Χώρας ἀπείη, κῆνιαύσιον, βεβώς, ut ordo esset hic: χρ. προτ. ὥς τρίμηνον κῆνιαύσιον, ἦν· ἂν χώρας ἀπείη,

ΧΟΡΟΣ.

εὐφραίνεσθαι τὴν ἰσχὺν ἐπεὶ καταστῆται
στείχουσιν ὁρῶ τινὲς ἀνδρὰ πρὸς χάριν λόγον. 180

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλου
ἔκνου σε λύσω. τὴν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, καὶ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίν' εἶπας, ὦ γεραί, τόνδ' ἐμοὶ λόγον; 185

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἦξιεν, Φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐν βουθρεῖ λειμῶνι πρόσπολος θεοῖ
Δίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα. τοῦδ' ἐγὼ κλύων 190
ἀπῆξ', ὅπως σοι πρῶτος ἀγγελίας τάδε,
πρὸς

v. 180. Perperam libri omnes πρὸς χάριν.

v. 185. Brunck. τόνδ' ἐμοί.

v. 188. Ald. et reliqui ταῦτα δ', praeter Canter., qui τὸν τόδ' exhibet.

v. 119. σοι Brunck. Edd. vett. τοι.

πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κτώμεν χάριν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεισιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λειῶς 195
κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκὼν, ἐκούσι δὲ
ξύνεστιν ὅψι δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῇ. 200

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὅς λειμῶν' ἔχεις;
ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ, χαράν.
Φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἱ τ' ἔσω στέγης,
αἱ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὅμμι ἐμοὶ
Φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα. 205

ΧΟΡΟΣ.

Ἀνολούξατε δόμοι
ἑφεστίως ἀλαλαῖς.

v. 203. *ἔσω* Brunck. Vulgo *εἴσω*.

v. 206. *Perperam* Ald. et Brub. *ἀνολούξατε δόμοις*. *Ceteri*
ἀνολούξον δόμοις.

v. 207. *ἀλαλαῖς*. Ald. Brub. *Reliqui ἀλαλαγῆς*, ut B. et
Brunck.

αὖ μὲν ἄλλοι μὲν, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
 ἵτω κλαγγά· τὸν εὐφάρετραν
 Ἀπόλλωνα προστάταν, 210
 ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν
 ἀνάγει, ὦ παρθένοι,
 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
 Ἀρτεμιν Ὀρετυγίαν,
 ἐλαφροβόλον, ἀμφίπυρον, 215
 γείτονάς τε Νύμφας.
 αἰέρομ', αὐτὸν ἀπώσομαι
 τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τὰς ἐμὰς φρενός·
 ἰδοῦ μ' ἀναταράσσει,
 εὐοὶ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν 220
 ὑποστρέφων ἄμιλλαν.
 ἰὼ ἰὼ Παιᾶν·
 ἰθ', ἰθ', ὦ φίλα γύναι,
 τὰδ' ἀντίπρωρα δὴ σοι
 βλέπειν πάρεστι· ἐναεργῆ 225

Actus

v. 208. αὖ dedi pro vulg. ὁ.

v. 211. Turneb. Stephan. Canter. ὁμοῦ δὲ καί.

v. 215. Ald. Brub. ἐλαφροβόλον. Alii omnes, et B. ἐλαφροβόλον.

v. 218. Ald. Brub. vitiose τὰς. Ceteri ὦ τύραννε ἐμὰς.

v. 219. Vulgo ἰδοῦ μ'.

v. 220. βακχίαν recte Brunck. Vulgo βακχείαν repugnante metro.

v. 223. Edd. vett. ἰθ' ἰθ'.

v. 224. δὴ σοι. Sic libri recte. Brunckius edidit jambicum trimetrum:

Actus secundus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Οἷῳ, Φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος
Φρουρὰ παρῆλθε, πόνος μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὔνέπω, χρένῳ
πολλῷ Φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ Φέρει.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ'· εὖ δὲ προσΦωνούμεθα, 230
γύναι, κατ' ἔργου κτήσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσουντ' ἀνάγκη χρεστά κερδαίνειν ἔπη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλῆα προσδέξομαι.

ΛΙΧΑΣ.

γύναι, τὰδ' ἀντίκρουα δῆτ' σοι βλέπειν.

Ac sane is claudicasset, nisi δῆτ' σοι scripsisset.

v. 226. Brunck. οὐδ' ἔμ'.

v. 227. παρῆλθ' is Turneb. Steph. Canter.

v. 228. προὔνέπω T. Sic etiam Turneb. Steph. Canter., nisi
quod omiserunt spiritum: Ald. et Brub. προὔνέπω.

v. 229. perperam Ald. et Brub. comma post χαρτὸν ponunt.

ΛΙΧΑΣ.

ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε, 235
καὶ σὼν τε καὶ θάλλοντα, καὶ νόσῳ βαρύν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ γῆς; πατρώας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

ΛΙΧΑΣ.

αἰκτὴ τις ἔστ' Εἰβοίῃς, ἐνθ' ὀρίζεται
βαρούς, τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εὐκταῖα Φαίμων, ἥ 'πὸ μαντείας τινός; 240

ΛΙΧΑΣ.

εὐκταῖ', ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
χώραν γυθαίων, ὧν ὄρεᾶς ἐν ὄμμασιν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐται δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσί, καὶ τίνες;
εὐπάτριδες, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.

ΛΙΧΑΣ.

v. 236. καὶ σὼν τε' εκ cōnj. Schäferi dedi. Male libri καὶ ζῶντα.

v. 237. Vitiose omissum in vett. edd. interrogandi signum post γῆς.

v. 239. τελεῖ τ' ἔγκαρπα membr. Ald. Brub. Iuntina prior et pro varia lectione Turnebus exhibent. In reliquis τέλη τ' ἔγκαρπα, quod agnoscit Scholiastes et Eustathius ad M. K. p. 702. ed. Basil.

v. 244. Consensu libri exhibent: οἰκτρὰ γάρ, εἰ μὴ etc.

ΛΙΧΑΣ.

ταύτας ἐκείνος, Εὐρύτου πέρσας πόλιν, 245
ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κρεττόν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἢ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνέριθμον;

ΛΙΧΑΣ.

οὐκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλείστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος, 250
ἀλλ' ἐμποληθεῖς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρεὶ φθόγον,
γύναι, προσεῖναι. Ζεὺς οὗτο πρᾶκτωρ Φανῇ.
κῆνος δὲ πρᾶθεῖς Ομφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὥς αὐτὸς λέγει.
χ' οὕτως ἐδῆχθη τοῦτο τοῦναιδος λαβών, 255
ὥςθ' ὄρεον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἢ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παισὶ καὶ γυναῖκι δουλώσειν ἔτι,
κούχ' ἠλίωσε τύπος. ἀλλ' ὅθ' ἀγνός ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν, ἔρχεται πόλιν 260
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόιον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφίστιον,
ξένοι παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις.

ἐπὶ.

v. 258. ξὺν παισὶ. Sic bene Turneb. Stephan. et Canterus.
In codd. ut apud Aldum et Brubach. legitur καὶ.

ἐπερρώθησε, πολλά δ' ἀτηρᾷ Φρενί, 265
 λέγων, χερσὶν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρείσσιν·
 Φωνεῖ δέ, δούλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
 ῥαίοιτο· δειπνοῖς δ' ἠνέκ' ἦν οἰνωμένους,
 ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον, 270
 ὡς ἔκετ' αὖθις Ἰφίτος Τιτυρθείαν
 πρὸς κλιτύν, ἵππους νομαῖδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θήτερά δὲ νοῦν
 ἔχοντ', ἀπ' ἀκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
 ἔργου δ' ἑκατι τοῦδε μηνίσας ἀναξ 275
 ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ολύμπιος
 πρᾶτόν νιν ἐξέπειμψεν, οὐδ' ἠέσχετο,
 ὅθ' οὐνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
 ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
 Ζεὺς τ' ἂν ξυνέγνω ξὺν δίκη χειρουμένῳ. 280
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
 κείνοι δ' ὑπὲρχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς
 αὐτοὶ μὲν Αἰδοῦ πάντες εἰσ' οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάςδε δ', ἅς περ εἰσορᾷς,
 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐρεῖσθαι βίον, 285
 χω-

v. 268. Φωνεῖ. Ita Brunck. Vulgo φωνεῖ.

v. 273. θήτερα. Sic membr. Ald. Brub. et utraque Iuntina. In aliis omnibus θατήρα. Proba est utraque forma. In Comicis Avibus v. 1365. θητήρα trium codicum consensu firmatur.

v. 276. πατήρ Ὀλύμπιος. Sic libri omnes recte. Stephan. et Canter. ediderunt οὐλύμπιος, ut in T. scriptum est.

v. 280. ξυνέγνω recte Brunck. pro vulg. συνέγνω. — Libri omnes Ζεὺς τ' ἂν.

χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πῶς γε αὖ
 εἴποιτ' ἐγὼ δέ, πᾶτος ἂν κείνῳ, τελῶ.
 αὐτὸν δ' εὐκρίνας, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θυμὰτα
 ῥέξῃ πατρὸς Ζηνὶ τῆς αἰώσεως.
 Φρύνει νιν ὡς ἤξευτε. τοῦτο γὰρ λόγου
 πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἡδιστον κλύω.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὲς κυρεῖ,
 τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροίμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ
 κλύουσα πράξιν τήνδε, παιδίῳ Φρενί;
 πολλή γ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
 ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπούμενοις
 ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
 ἐμοὶ γὰρ ὅκτις δειπὸς εἰσέβη, Φίλαι,
 ταύτας ὁρώσῃ δυσπόττους, ἐπὶ ξένης
 χώρας αἰόλους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
 αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως

B 2

ἀνδρῶν,

v. 286. γῆ scripsi pro vulg. το. Brunck. dedit γ' δ.

v. 293. Brunck. retinuit vulgatam τῶν δὲ πεπυσμένων.

v. 296. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic legendum. πολλή γ' ἀνάγκη membr., Ald. Brubach. Iustinæ et Brunck. In duobus aliis codd. πολλή τ' ἀνάγκη, quod non potest cum Brunckio pro πολλή ται accipi. Pessime Turneb. Steph. et Cant. πολλή δ' ἀνάγκη.

v. 299. ὅκτις ex conjectura Wakef. pro ὅτις.

ἀνδρῶν, ταῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
 ὦ Ζεῦ Τροπαίη, μή ποτ' αἰσδοίμ' σε
 πρὸς τοῦμὸν οὐτὰ σπέρμα· χωρήσαντ' ἐγώ,
 μῆδ', εἴ τι δράσκει, τῆσδ' γε ζώσης ἔτι
 οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάςδ' ὀρεμάηναι
 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ παλιδῶν;
 ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ Φύσιν,
 πάντων ἄπειρος τῶνδε, γείναία δέ τις.
 Λίχα, τίος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
 τίς ἢ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ Φιτύσας πατήρ;
 ἔξειπ'· ἐπεὶ νῦν τῶνδε πλείστον ἄκτιστα
 βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ Φρανεῖν οἶδεν μόνη.

ΛΙΧΑΣ.

τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἂν με καὶ κήναι; ἴσως
 γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μήπου τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν;

ΛΙΧΑΣ.

v. 305. libri omnes χωρήσαντά μοι. Idem edidit Brunckius.

v. 309. τεκνοῦσα. Minus bene Ald. Brub. Cant. τεκοῦσα.
 Membr. (ut Turneb. et Stephan.) in textu habent τεκοῦσα,
 et in margine: γρ. τεκνοῦσα, ἥτοι τέκνα ἔχουσα.

v. 317. In membr. et vett. edd. μή τῶν τυράννων Εὐρύτου
 σπορά τις ἦν; absurdé. In duobus aliis et in Canter. ed.
 atiquanto melius, μή του τυράννου — Brunckius majori,
 quam par erat, molimine correxit μή τοῦ τυραννέοντος
 Εὐρύτου σπορά;

ΔΙΧΑΣ.

οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ζυμωπόρων ἔχεις;

ΔΙΧΑΣ.

ἥκιστα· σιγῇ τεύμεν ἔργον ἡνυτον. 320

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἴπ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ζυμφορά τις μὴ εἶναι σέ γ', ἥτις εἶ.

ΔΙΧΑΣ.

οὐτ' ἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διοίσει γλῶσσαι, ἥτις οὐδαμᾶ
προὔφησιν οὔτε μείζον', οὐτ' ἐλάσσονα. 325
ἀλλ' αἰέν, ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
δίηνεμον λέλοιπεν, ἥ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγχινώμην ἔχει.

ΔΗΙΑ-

v. 321. Ald. Brub. ἡμῖν. Turneb. Steph. Canter. ἡμῖν.

v. 322. καὶ ζυμφορά τις. Sic duo codd., Turneb. Stephan.
et Canter. Apud Ald. et Brub. καὶ ζυμφορά τοι.

v. 327. δακρυρροεῖ Brannck. δακρυρροεῖ edd. vett.

v. 329. Vulgo αὐτῇ γ', ut Brannck.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦδ' οὐκ εἰσθῆναι, καὶ πορευέσθω στίγας 330
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὔσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λάβοι τινά.
ἄλλης γὰρ ἢ παρῶσα πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ' οἱ θέλεις
σπεύδης, ἐγὼ τε τάνδον ἐξαρκῇ τιθῶ. 335

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμείνας', ὅπως
μάθης, ἄνευ τῶνδ', οὓς τινάς τ' ἄγεις ἔσω,
ὣν τ' οὐδὲν εἰσέκουσας, ἐκμάθης ἂ δὲ,
τούτων ἔχω γὰρ κἄρτ' ἐπιστήμην ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί θ' ἐστί, τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; 340

ΑΓΓΕ-

v. 331. Ald. Brub. *μηδὲ*.

v. 332. Libri omnes pessime: *πρὸς γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι*.

v. 334. *σύ θ' οἱ*. Sic vett. edd. Brunkius, nescio quam ob
causam, *ἔδιδ' οὐ γ' οἱ*.

v. 335. *ἐγὼ τε*. Ita Turneb. Stephan. et Canter. recte. Brun-
ckius cum Aldo et Brubach. edidit *ἐγὼ δὲ*.

v. 336. *ἐμμείνας* — Sic bene membr., Aldus, Brubach, Iun-
tina posterior. In reliquis libris *ἀμμείνας*.

v. 337. Vulgo *οὓς τινάς γ' ἄγεις ἔσω*.

v. 338. Ald. *ἐκμάθης γ' ἂ δὲ*. Ita et Brunek. Brubach. et
Iuntina prior *ἐκμ. θ' ἂ δὲ*. Turnebus, Stephan. et Canter.
merito neutrum agnoscunt.

v. 339. *κἄρτ'* scripsi cum Wakef. pro vulg. *κἄντ'*.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σταθῆς· ἄκουσον. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ μοι ταῖςδέ τ' ἐξειπαινέσεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοὶ ταῖςδέ τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἴα. 345

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ δὴ βεβαῖσι, χῶ λόγος σημανέτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνὴρ ὃδ' οὐδέν, ὃν ἔλεξεν ἀρτίως,
Φωιδῇ θύκῃς ἐς ὀρεθόν. ἀλλ' ἢ νῦν κακός,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῇ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί Φῆς; σαφῶς μοι φεράς· πᾶν ὅσον νοεῖς. 350
ὃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει.

ΑΓΓΕ-

v. 351. Perperam Triclinius, Stephan. et Canter. ἀγνοία in
tertio casu legunt. Substantivorum in εια et οια ultima an-
ceps est. Corripitur plerumque, sed productae haud rara sunt
exempla. Eurip. Androm. 520.

καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λείπειν.

Aesch. S. Theb. 404.

τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἢ γοιᾶ τι. Bruck.

ΛΙΓΓΕΛΟΣ.

τούτου λέγοντος τὰνδρὸς εἰσηκουσ' ἐγώ,
 πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κῆρης
 ταύτης ἑκατὶ κείνος Εὐρυτόν θ' ἔλοι,
 τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν· Εἰρως δέ νιν 355
 μόνος θεῶν δέλξειεν αἰχμαῖσαι τὰδε·
 οὐ τὰπλ' Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ομφάλη πύον
 λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ιφίτου μόρος·
 ὃ νῦν παρῶσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγων
 τῶν Εὐρύτου τόνδ' εἶπε δισπάζειν θρόνων· 360
 ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν Φυτοσπόρου
 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
 ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας,
 ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
 κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆςδε, καὶ πόλιν 365
 ἔπερσε, καὶ νιν, ὡς ὄρεᾶς, ἤκει δόμους
 ἐς τοὺςδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
 οὐδ' ὥστε δούλην· μήτι προεδόκα τὰδε·
 οὐδ'

v. 359. ὅ. Sic legendum. Libri perperam ὄν. Pro λίγων
 edd. omnes exhibent λίγνι· sequens autem versus in libris
 omnibus inepte collocatus est post v. 364. et varia quidem
 scriptura. Namque in B. scriptum est τὸν Εὐρυτον τόνδ' —
 quod probavit Brunck. In duobus aliis, ut in edd. praeter
 Ald. omnibus, τὸν Εὐρυτον τῶνδ'. Aldus excudit τῶν Εὐρυ-
 τον τῶνδ'.

v. 366. καὶ νιν — Sic legendum. Perperam in libris καὶ νῦν.
 Ordo est: καὶ ἤκει πέμπων αὐτὴν εἰς δόμους ταύτης — Men-
 dose etiam in libris omnibus δόμους ὡς ταύτης. Vid. Mark-
 land. ad Suppl. 321. Brunck.

v. 368. . Ald. Brub. μὴ δέ. Reliqui μὴδὲ.

οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἰντεθέμανται πόθῳ.
 ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν, 370
 δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέση Τραχινίων
 ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
 ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξελέγξ' ἔμῳ. 375

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἴ μοι τάλανα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πρᾶγματες;
 τίς εἰσδέσγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
 λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄχ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥςπερ οὐπάγων δακρύνυτο,
 ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν; 380

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πατὴρς μὲν οἶσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὶ
 Ἰάλῃ καλεῖτο, τῆς οὐκείνης οὐδαμᾶ
 βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

ΧΟΡΟΣ.

v. 370. vitiose Canter. πρὸς σε.

v. 373. ξυνεξήκουον Brunck. Vett. edd. συνεξήκουον.

v. 380. ἡ κάρτα λαμπρά. Sic legendum. Perperam in
 libris ἡ καὶ τὰ λαμπρά. Recte dn. B. T. (ut in Turneb. Steph.
 et Canter. edd.) hic versus Dejanirae continuatur, quem
 cum membr. Aldus Choro tribuit. (Fallitur Brunckius; Ald.
 Brub. et Scholiastes tribuunt nuncio.) In T. adposita
 glossa: λαίπει, δηλοῦσαι τὴν ταύτης εὐγένειαν, juxta quam
 expositionem scriptum oportuisset ἢ vel ἥ καὶ τὰ λαμπρά.
 Verum longe praestat nostra lectio, quam post Canterum
 optime constituit Heathius. Brunck. ●

ΧΟΡΟΣ.

ὄλουντο μὴ τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὅς' αὖτε μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά. 385

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί χρεὶ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγους
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

πεύθου μολοῦσα τάνδρός, ὡς τάχ' ἂν σαφῇ
λέξεις, εἴ νιν πρὸς βίαν κρῖναι θέλεις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' εἰμι. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις. 390

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρεὶ ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μένει, ὡς ὅδ' ὠνῆρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.

ΔΙΧΑΣ.

v. 384. Turnebus continuavit nuncio. — μὴ τι. Ald. Brub.
et veteres codices. In T. et in aliis omnibus μὴ τει..

v. 385. μὴ πρέποντ' αὐτῷ. Sic scriptum in tribus codd. ut
Aldus et reliqui ediderunt, praeter Stephanum et Canterum,
μὴ πρέπονθ' αὐτῷ exhibentes.

v. 389. εἴ νιν Brunck. Perperam libri εἴ μιν. Iustina po-
sterior εἰμι.

v. 392. Perperam in libris ὡς ὅδ' ὠνῆρ. Brunkius ἀντὶ ὅδ'.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρέη, γύναι, μολόντα μ' Ηρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἔρποντος εἰκορᾶς ἐμοῦ. 395

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδὺ μολών,
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἴ τι χρήσεις ἱστορεῖν, πάρεμι' ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙΧΑΣ.

ἴστω μέγας Ζεὺς· ὦν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ. 400

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἐστίν, ἣν ἤκαις ἄγων;

ΛΙΧΑΣ.

v. 394. Ald. Brub. μολοῦντά.

v. 396. ἐκ ταχείας. Sic tres codd., posterior Iuntina et Canterus. Reliqui cum Aldo τραχείας. — ξὺν Brunck. Vulgo σύν.

v. 397. ἀνανεώσασθαι. Sic bene Canterus. Vulgo καὶ νεώσασθαι. Nostram lectionem adgnoscat Eustathius, qui procul dubio ad hunc locum respexit p. 811. ubi de verbo νεῖν. ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνανεώσασθαι λόγους, τὸ ἀνακαινίσκει. ἀπὸ δὲ καινισμῶν, ἀνακαινίσκει. Brunck.

ΛΙΧΑΣ.

Εὐβοίης ὣν δ' ἐβλαστέιν, οὐκ ἔχω λῦγειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὗτος, βλέφ' ὧδε· πρὸς τίν' ἐνέπειν δοκεῖς;

ΛΙΧΑΣ.

σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τόλμησον εἰπεῖν, εἰ Φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορεῶ. 405

ΛΙΧΑΣ.

πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλείδους, εἰ μὴ κυρεῶ
λευσσών μάταια, θεισπότιν τε τὴν ἐμήν.

ΑΓΓΕ-

v. 403. οὗτος, βλέφ' ὧδε. Hic versus et sequentes omnes, quibus Nuntii personam praefixi, Dejanirae in libris omnibus adscripti sunt: quae confusio, veteri Scholiastae non observata, totum hunc dialogum nimis quam absurdum et ridiculum reddiderat, plurimisque interpolationibus et pravis conjecturis occasionem dederat. Errorem detexit Tyrwhittus, eadem sagacitate, qua similes tenebras discussit in Eurip. Cycl. 174. Heracl. 964. Praestantissimi viri ingenio unice debetur hujus loci restitutio. Brunck.

v. 404. ἐρωτήσας. Sic scribi debuit. Quod in codd. et edd. est, ἐρωτήσας, errori librariorum imputandum, qui Dejaniram cum Licha colloqui falso opinabantur. Idem sentiendum de ποικίλως infra v. 412. Brunck.

v. 405. In B. T. Turneb. Steph. Canter. Ald. Brub. δ σ'.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' αὐτὸ ἔχουσιν, τοῦτο, σοὶ μαθεῖν. λέγει
δέσποναν εἶναι τήνδε σήν; 419

ΔΙΧΑΣ.

τί δίκαια γάρ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πῶς ἔγωγε; ποῖαν αἰτίαν δύναι δίκην,
ἢν εὐεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος εἴη;

ΔΙΧΑΣ.

πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε κομίλας ἔχουσ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐδέν. σὺ μὲν τοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.

ΔΙΧΑΣ.

ἄπειμι. μᾶρος δ' ἢ πάλα κλύων σέθεν. 415

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ. πρὶν γὰρ εἴης ἰστορούμενος βραχύν.

ΔΙΧΑΣ.

λέγ', εἴ τι χεῖρας. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἰ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

v. 413. Perperam Aldus περιέλλας, ut in membr. In aliis
περιέλλας.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῆς αἰχμάλωτον; ἢ ἐπιμύθας ἐς δόμους,
καίτοιςθ' αὖ δὴ που;

ΛΙΧΑΣ.

Φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οἴκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας περᾶς, 420
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορᾶν ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ποίοις ἐν αἰθερώπουσι; τίς· πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος. 425

ΛΙΧΑΣ.

ναί,
κλύειν γ' ἔφασκεν. ταῦτό δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν, καὶ ξανκριβῶσαι λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποῖαν δόκησιν; οὐκ, ἐπώμοτος λέγων,
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

ΛΙ-

v. 420. περᾶς dedi pro vulg. ὄρεξε.

v. 426. Vulgo γίγνεται, violato Atticorum more.

ΛΙΧΑΣ.

ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, Φεάσοθ', Φίλη 436
δέσπονα, τάδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πύθω
πόλις δαμείη πᾶσα, κούχ' ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρω Φανίς.

ΛΙΧΑΣ.

ἄνθρωπος, ὃ δέσποιν', ἀποστήτω. τὰ γὰρ 437
νοσούντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.

ΔΗΓΙΑΝΕΙΡΑ.

μή, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἀκρόν Οἰταῖον ναῦκος
Διὸς καταστράπτουτος, ἐκκλήψης λόγον,
οὐ γὰρ γυναῖκα τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδα τὰνθρώπων, ὅτι 440
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀσέ.

Ἐξατι

v. 435. Perperam in libris ἄνθρωπος sine articulo. Quod sequitur, ἀποστήτω, Aldi et Brubach. lectio est, eaque genuina; sed quid ea significaretur, nec veteres nec novi interpretes intelligere potuerunt, postquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Dejanira invaserat. Itaque alius *πυρρῶ*, alius *ἐπιστήτω* legendum esse sibi persuasit, quod posterius in Turnebi, Stephani et Canteri edd. reperitur.

v. 437. πρὸς σὲ τοῦ. Sic optime B. T. et Turnebus. In membr., ut apud Aldum et reliquos, πρὸς οὐ τοῦ. Vide Brunck. ad Euripid. Med. 326. et ad Apollonium III. 985.

Ερωτῇ μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται,
 πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς Φρακῆι.
 οὗτος γὰρ ἀρχεῖ καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
 καί μοι τε πῶς δ' οὐ χᾶτέρας, οἷας γ' ἐμοῦ; 445
 ὥστ' εἴ τι τῆςδε γ' ἀνδρὶ, τῆςδε τῇ νόσῳ
 ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
 ἢ τῆςδε τῇ γυναικί, τῇ μετὰιτία
 τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
 οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν 450
 ψεύδει, μάθῃσιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις.
 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδεύεις, ἔταν
 θέλης γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσῃ κακός.
 ἀλλ' εἰπέ πᾶν τὰληθές· ὥς ἐλευθέρῳ,
 ψευδῇ καλεῖσθαι, κῆρ πρῶτιστι οὐ καλὴ 455
 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.
 πολλοὶ γάρ, οἷς εἴρηκας, οἱ Φράσουσ' ἐμοί.
 κεῖ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβείς, ἐπεὶ
 τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.
 τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χᾶτέρας 460
 πλείστας ἀνῆρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγρημε δῆ;
 ποῦπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν

ἠνέγ-

v. 442. νυν Stephan. Canter. et Brunck. Ceteri νῦν.

v. 445. Vulgo καί μοι γε.

v. 446. ὥστ' εἴ τι. Sic in B. T. Vulgo ὥστ' εἴ τι. — Pro τῆςδε
 γ' ἀνδρὶ librorum omnium lectio est τῇ μὲν τῷ ἀνδρὶ.

v. 451. Vulgo ψεύδῃ et v. 453. ὀφθήσῃ. Pariter v. 471. μέμψῃ,
 et 472. κτήσῃ.

v. 456. Vulgo γίγνεται. Brunck. recte γίγνεται.

ἦνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
 κάρτ' ἐνταυτίη τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
 ῥάττιρα δὴ μάλιστα προςβλέψας, ὅτι 465
 τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,
 καὶ γῆν πατρώαν οὐχ ἐκούσα δύσμορος
 ἔπερσε καδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ῥεῖτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ Φράζω κακὸν
 πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν αἰεὶ. 470

ΧΟΡΟΣ.

πείθου λεγούσῃ χρηστὰ, καὶ μέμψει χροῖω,
 γυναικὶ τῇδε, καὶ π' ἐμοῦ κτήσει χάριν.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', ὦ φίλη-δέσποινα, ἐπεὶ σε μανθάνω
 θητήν Φρονοῦσαν θητά, κοῦκ ἀγνώμονα,
 πᾶν σοι Φράσω τάληθές, οὐδὲ κρύψομαι. 475
 ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥςπερ οὗτος ἐνέπει.
 ταύτης ὁ δεινὸς ἱμερὸς ποθ' Ἡρακλῆ
 διήλθε, καὶ τῆςδ' οὐτιχ' ἢ πολύφθορος
 καθηρέθη πατὴρ Οἰχάλια δορί.
 καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν, 480
 οὐτ' εἴπει κρύπτειν, οὐτ' ἀπηνεήθη ποτέ.
 ἀλλ' αὐτός, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν

μη

v. 466. διώλεσεν recte Ald. Brub. Ceteri v finale omittunt.

v. 469. Brubach. vitiose κατ' οὖρον.

v. 476. Iuntina posterior ἔστ' fine finali v.

μὴ στέρον ἀλγύνοιμι τοῖςδε τοῖς λόγοις,
 ἤμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις.
 ἐπεὶ γε μὴν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον, 485
 κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν,
 καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
 οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
 ὡς τᾶλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων χερσὶν,
 τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἦσσαν ἔφω. 490

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' ὥδε καὶ φρονούμεν, ὥστε ταῦτα δεῖν,
 κοῦ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
 θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' ἔσω στέγης
 χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς Φέρης,
 ἃ τ' ἀντὶ δῶρων δῶρα χερὶ προσαρμόσαι, 495
 καὶ ταῦτ' ἄγης. κενὸν γάρ οὐ δίκαιά σε
 χωρεῖν, προσελθόνθ' ὥδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται στροφῇ.
 νίκας αὖτις καὶ τὰ μὲν θιῶν παρῇ.

v. 489. Ald. et Brub. τᾶλλ'.

v. 492. Brub. κοῦτι.

v. 493. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

v. 496. κενὸν recte dant Turneb. Stephan. Iuntina posterior et Canterus. Perperam Ald. et Brub. κενόν, ut in membr. scriptum est. Pejus in T. κείνον.

παρτίβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαί 500
 ἀπάτασεν, οὐ λέγω,
 οὐδὲ τὸν ἔκνυχον Διδαν,
 οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίης.
 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
 αἰμφόγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινὲς 505
 πᾶμπληκτα παγκρόνιτά τ' ἐξ-
 ἤλθον ἄεθλ' ἀγώνων.
 ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερως ἀντιστρ.
 τετράερον φάσμα ταύρου,
 Διελῶς ἀπ' Οἰνιαδᾶν· 510
 ὁ δὲ Βαρχίας ἀπὸ
 ἤλθι καλίντονα Θήβας
 τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τιπᾶσσαν,
 παῖς Διός· οἱ τότε ἀολλεῖς
 C 2 ἦσαν

v. 500. καὶ ὅπως libri consensu, ut sit anapaestus, qualem dat antistrophe. Brunckius cur spreverit hanc scripturam et per crasin ἄρ' ὅπως ediderit, fateor me non perspicere.

v. 503. Edd. vett. pro οὐ Ποσειδ. exhibent ἢ Π.

v. 504. Ald. et Brub. male τήνδ'.

v. 509. ὑψίκερως τετράερον φάσμα ταύρου. Sic Sophoclea haec citat Eustathius ad Il. E. p. 573. Verum ad Il. Ψ. p. 1313. ubi eadem excitat, legisse videtur, ut in nostris exemplaribus est, τετράερον. Priorem lectionem praefero. Brunck.

v. 510. Male in libris Βαρχίας.

v. 514. Ald. ἀλλῶ.

ἦσαν ἰμένοι λοχίων· μόνα δ' 515
 εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
 ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.
 τότε ἦν χειρὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, ἱππῶσι.
 ταυρείων τ' ἀνάμυγδα κεράτων·
 ἦν δ' ἀμφίπλεστοι 520
 κλίμακες, ἦν δὲ μετώ-
 πων ὀλόεντα πλήγματα
 καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 αἱ δ' εὐῶπις ἀβρὰ
 τηλαυγὲ παρ' ὄχθῃ ἦστο, τὸν ὄν 525
 προσμένους' ἀκοίταν.
 ἐγὼ δὲ μάτῃ μὲν οἶα φράζω.
 τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
 ἔλεινόν ἀμμένει·
 καὶ πό ματρὸς ἄφαρ βέβακεν, 530
 ὥστε πόρτις ἐρήμα.

Actus

v. 515. Vett. codd. et edd. habent ἦσαν ἐς μέσον ἰμένοι λο-
 χίων. In T. ἦσαν μέσον. Tot verbis suffarcinatus versus
 cum strophico congruere nequit. Heathius ἦσαν ex glossa
 irrepsisse censuit. Ego ἐς μέσον a mala manu suppositum
 fuisse opinor, et ἦσαν ad metri normam lego. Quid infi-
 cetius, quam ἐς μέσον, ἐν μέσῳ in duobus continuis versibus?
 Et quid huc ad sensus integritatem confert ἐς μέσον? Per-
 spicua est erroris causa. Brunck.

v. 517. ῥαβδονόμει. Sic libri omnes. Brunck. ῥαβδονομῇ.

v. 525. Turneb. Stephan. et Canter. ταλαυγῇ.

v. 529. ἔλεινόν attice. Vulgo ἔλεινόν.

v. 531. ὥστε πόρτις. Sic bene Ald. Brub. Iuntinae et mem-
 branae. Turneb. Steph. et Canter. αἰ πόρτις, probante Brun-
 ckio. In B. ὥστε.

Actus tertius.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ἡμος, Φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν, ὡς ἐπ' ἐξέδω,
 τῆμος θυραῖος ἦλθεν ὡς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν, Φεάσουσα, χερσὶν ἅ' τεχνησάμην, 535
 τὰ δ', οἷα πάσχω ξυγκατοικτιουμένη.
 κόρη γάρ, οἶμαί γ', οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐξυγμένην
 παρσιςδέδογμαι, Φόρτον ἄστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς Φρενός.
 καὶ νῦν δ' οὔσαι μένομεν μιᾶς ὑπὸ 540
 χλαίνης ὑπαγνάλυσμα. τοιαῶν Ἡρακλῆς,
 ὁ πιστὸς ἡμῖν καὶ γὰρ καλούμενος,
 οἰκούρι ἀντίπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ· πολλὰ τῆδε τῇ νόσῳ· 545
 τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῆδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
 δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὅρῳ γὰρ ἦβην, τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσιν· ἂν ἀφαρπάξῃσι Φιλῆι
 ὀφθαλμὸς ἄνδρος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα. 550
 ταῦτ'

v. 532. Ald. et Brub. θροεῖ.

v. 536. Male libri συγκατοικτιουμένη.

v. 537. οἶμαί γ' ex conj. Wakef. Vulgo οἶμαι δ'.

v. 542. Turneb. Stephanus et Canter. τελούμενος pro καλού-
μενος.

v. 550. ὑπεκτρέπει. Ita dant Iuntina posterior et Scholiastes.
 Alii omnes ὑπεκτρέπειν.

ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
 ἑμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνῆρ.
 ἀλλ' οὐ γάρ, ὥς περ εἶπον, ὀργαίνεαι καλὸν
 γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἧ δ' ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λυπημάτων, ὑμῖν Φράσω. 555
 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀγρίου ποτὶ
 Θηρὸς, λέβητι χαλκίῳ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὔσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσαν φθίνοντας ἐκ φόνων ἀνελόμην,
 ὃς τὸν βαθύρρου ποταμὸν Εὐήνον βροτοῦς 560
 μισθοῦ πόρευε χερσίν, οὔτε πομπίμοις
 κώπαις ἐρέσων, οὔτε λαΐφισιν νεώς.
 ὃς καί με, τοῦ μευ πατρὸς ἠνίκ' ἐστόλων
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσκόμην,
 φέρων ἐπ' ἁμοῖς, ἠνίκ' ἦν μέσσω πόρῳ, 563
 ψαύει ματαίῳ χερσίν· ἐκ δ' ἦυσ' ἐγώ,
 χαῖ· Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέψας, χερσὶν
 ἦκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στήρ-

v. 555. Legendum, ut edidi. Vulgo sine sensu λυτήριον λυπημα, τῇ δ' ὑμῖν Φράσω.

v. 556. ἀγρίου conj. Wakef. Vulgo ὀργαίνον.

v. 558. Edd. vett. παρᾶ.

v. 563. In membr. et in Ald. reliquisque edd. sic legitur hic versus, metro plane corrupto:

ὃς καί με, τῶν πατρῶν ἠνίκα ἐστόλων —

In B. T. ὃς καί με, τὸν πατρῶν ἠνίκα ἐστόλων.

v. 568. Edd. vett. ἦκεν. — πλεύμονας. Sic Ald. et Brub., ut hic habent membr. In aliis codd. atque in Turn. Steph. Canter. πνεύμονας, quod Brunckius dubitat an verius sit. Recentioris enim, inquit, Atticismi plerasque formas Tragicos sprevisse video.

στέρνων διαβροζήσεν. ἐκδιήσκων δ' ὁ θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε· Παῖ γέροντος Οἰνέως, 570
 τοσόδ' ὀνήσει τῶν ἱμῶν, εἴαν πίθῃ,
 πορθμῶν, ὅθ' οὐνεχ' ὑστάτην σ' ἐπιμψ' ἐγώ·
 εἴαν γάρ ἀμφίθρεπτον αἶμα τῶν ἱμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἥ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λαερτιάδας ὕδρας, 575
 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κλητήριον
 τῆς Ηρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν
 στέρξει γυναῖκα κῆνος ἀντὶ σοῦ πλέον. —
 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλαι· δόμοις γὰρ ἦν,
 κείνου θανόντος, ἐγκεκλεισμένοι καλῶς 580
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προςβαλοῦσ' ὅσα
 ζῶν κῆνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμεν ἐγώ,
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας στυγῶ·
 φίλτροις δ' εἴαν πῶς τήνδ' ὑπερβαλώμεθα 585
 τῇ

v. 571. ὀνήσει Brunck. recte pro ὀνήσῃ. — πίθῃ. Perperam
 in T. πύθῃ cum glossa ἀλούσης. Ald. et Brub. πιθῇ.

v. 572. Pronomen omittunt membran., Ald. Brub. et Iuntinae.

v. 576. Brub. σου.

v. 578. στέρξει. Sic emendate in B. T. Membr. Ald. Iun-
 tinae et Turneb. στέρξει exhibent. Quod Henr. Stephanus
 supposuit στέρξῃ, soloecum est.

v. 585. εἴαν πῶς. Sic libri nostri omnes. Eustathius vére
 haud deterius εἴαν πῶς. Sic ille ad Il. K. p. 799. Σοφοκλῆς
 δὲ τὸ εἴπῃσι τοῖς εἴαν πῶς μεταλαβὼν, κατ' ὁμοίαν ἔννοιαν
 φράζει τό, Φίλτροις εἴαν πῶς τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, μεμηχά-
 νηται τοῦργον, ἥγουν ἐμηχανησάμεθα τότε.} ὅπως τότε τε
 ἀνίσταται. Brunck.

τὴν παῖδα, καὶ θύλακτοισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
μυμηχάνηται τούργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δέκετ' παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεύσθαι κακῶς. 590

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὥς οὐδ', εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γινῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμυσθα, τόνδε γὰρ βλέπω 595
Θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ', ὥς σκότῳ
κἂν αἰσχερὰ πράσσης, οὐ ποτ' αἰσχύνῃ πισεῖ.

ΛΙΧΑΣ.

v. 586. Triclinius, Stephan. et Canter. τοῖςδ'.

v. 588. πεπαύσεται. Sic membr. Ald. et prior Iuntina. Scholia-
stas, posterior Iuntina, Turneb. Steph. et Canter. πεπαύ-
σεται. Heathius pro εἰ δὲ μὴ legendum censet εἰ δὲ μὴ,
imperite. Vide Hoogeveen. de Particulis p. 347. §. XIII.

v. 592. Triclin. Turneb. Steph. et Cant. που pro πω.

v. 598. Ald. et Brub. πράσσει, et, ut reliqui, πισεῖ.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρεὶ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνίως,
ὥς ἔσμεν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδείς. 600

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πρᾶσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῷ ξέναις,
ὅπως Φέρης μοι τόνδε γ' εὐϋφῇ πέπλον,
δῶρῆμ' ἐκείνῳ τάνδρῃ τῆς ἐμῆς χερσός.
διδούς δὲ τόνδε, Φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν 605
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῖ,
μηδ' ὤψεται νῦν μήτε Φέγγος ἡλίου,
μήθ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐθέστιον σέλας,
πρὶν κείνος αὐτὸν Φανερὸς ἐμφανῇ σταθεῖς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρα ταυροσφάγῳ. 610
οὕτω γὰρ εὐγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν εἰς δόμους

ἴδοιμι

v. 604. *Φέρης*. Sic tres codd. et posterior Iuntina. Perperam in reliquis edd. *Φέρις*. — εὐϋφῇ. Eustathius p. 601. l. 1. εὐαφῇ legit. Ὅτι δὲ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ περὶ Εὐριπίδης. (Iphig. A. 1559.) καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, ὅς τὸν Ἡρακλείου χιτῶνα, ἐν ἔβαψε Δηϊάνειρα τῇ ἐκ Νέσσου Φαρμάκῃ, καὶ εὐαφῇ πέπλον λίγει, καὶ κινὸν πέπλωμα, καὶ ἐνδυτῆρα πέπλον, καὶ θυνάσιμον πέπλον. Brunck.

v. 609. Membr. Ald. Brub. *Φανερὸς ἐμφανῶς*. In B. αὐτὸν ἐμφανῆς *Φανερῶς* σταθεῖς. In T. (ut in Canter.) αὐτὸν *Φανερὸν*, ἐμφανῆς, superscripta varia lectione *ἐμφανῶς*. (Turneb. *Φανερὸς ἐμφανῆς σταθεῖς*. Steph. *ἐμφανῆς*.) Ex his concinnata lectio ceteris omnibus praeestat, Brunck.

v. 611. *εὐγμην* Attice. Vulga *εὐγμην*.

ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
 στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ Φανεῖν θεοῖς
 θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
 καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς 615
 σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
 ἀλλ' ἔρπει, καὶ Φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
 τὸ μὴ ἐπιθυμεῖν, πομπὸς ὦν, περισσὰ δρᾶν
 ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
 κάμοῦ ξυνελθοῦσ', ἐξ ἀπλῆς διπλῇ Φανῇ. 620

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', εἴπερ Ερμού τήνδε πομπεύω τέχνην
 βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
 τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δίδξαι φέρων,
 λόγων τε πίστιν, ὦν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

στείχοις ἂν ἤδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι 625
 τά γ' ἐν δέμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΛΙΧΑΣ.

ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σισωσμένα.

ΔΗΙΑ-

v. 616. Sic libri omnes, et recte quidem. Brunckius sensum
 verbis ineffe negans audacissimam recepit mutationem hanc:
 σφραγίδι θήμνος τῷδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται.
 Eam ait, ut genuina non sit, Sophocleum saltem colorem
 referre.

v. 623. In B. T. ἐν omisium, ut supra 88.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὀργῶν
προσδύγματ', αὐτὴν ὡς εἰδεξάμην φίλως.

ΛΙΧΑΣ.

ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμόν ἡδονῇ κέαρ. 630

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἦτ' ἂν ἄλλο γ' ἐνέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρὸ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ω ναύλοχα καὶ πετραῖα στρεφὴ δ.
θερμὰ λουτρα, καὶ πάγους 635
οἷτας παραναϊτάοντες,
οἳ τε μίσσαν
Μηλίδα παρ' ἴμναν,

χρυσ-

- v. 629. *αὐτὴν δ.* Sic membr., Ald. Brub. Iuntinae. Perperam ceteri copulam inserunt.
- v. 631. Membr. Ald. Brub. *πρὸ*. Nihil interest, utro modo scribatur. In aliis libris e glossemate *μὴ πρὶν*. Vid. Brunck. ad Aristoph. *Lyfistr.* 612. *πρὸ* agnoscunt etiam Scholiae et Iuntinae.
- v. 636. Turneb. Steph. et Canter. *περιναϊτάοντες*.
- v. 637. *μίσσαν*. Sic T. et edd., praeter Ald. et Brub. quae *μίσαν* exhibent.
- v. 638. Membr. B. Ald. Brub. *παρ' ἴμναν*. — Metricam rationem bene observavit Triclinius, quam poenitet Brunckium deruiffe. Is enim edidit conjunctis in unum versum verbis:
οἳ τε μίσσαν Μηλίδαν παρ' ἴμναν.

χρυσалаκάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
 ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ 640
 Πυλάτιδες κέκληνται,
 ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν ἀντίστρ. α.
 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
 ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
 ἀλλὰ θείας 645
 ἀντίλυρον μούσας.
 ὁ γὰρ Διὸς, Ἀλκμήνας κόρος
 σῦνται, πάσας ἀρετὰς
 λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους·
 ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν, πάντα στροφή β'.
 δυοκαίδεκάμηνον ἀμμένευσαι
 χρόνον, πελάγιον, ἴδρις οὐδέν·
 αἱ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
 δυστάλαινα καρδίαν.
 πᾶγκλαυστος αἶν ὦλλυτο 655
 νῦν δ' Ἀρης οἴστρηθεὶς
 ἐξέλυσέ μ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν.
 ἀφί

v. 641, κέκληνται ex emend. Hermanni. Vulgo καλέονται.

v. 643. Ald. et Brub. vitiose ἀρνασίαν.

v. 647. Sic T. Αλκ. το κόρος B. et Brunck. Edd. vet. κοῦρος habent.

v. 652. πελάγ. — Absque ulla necessitate Heathius ante hanc vocem καί inserit. Versus est jambicus dimeter hypercatalecticus.

v. 655. Perperam vulgo πᾶγκλαυστος. Vid. Brunck. ad Antig. 847.

v. 657. edd. omnes: ἐξέλυσε ἐπιπόνων ἀμέραν.

ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ σταίῃ ἀντιστρ. β.
 πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῶ,
 πρὶν τάνδε ποτὶ πόλιν ἀνύσεις, 660
 νασιῶτιν ἰστίαν ἀμεύσας,
 ἔνθα κλήζεται θυτῆρ'
 ὄθιεν μόλοι πανάμερος,
 οἷς πόθοις παγχρίστῳ
 συγκριθεὶς ἐπὶ προφάσει δείματος. 665

Actus quartus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Γυναῖκες, ὡς δίδουκα, μὴ περαιτέρω
 πεπεραγμένῃ ἢ μοι πάνθ', ὅσ' ἀρετίῳ ἔδρων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶ, Δηάνειρα, τέκνον Οἰέως;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ οἶδ'. ἀθύμῳ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
 κακὸν μέγ' ἐκπρέξας ἀπ' ἐλπίδος καλῆς. 670

ΧΟΡΟΣ.

v. 660. Turneb. Steph. Canter. πρὶν. — ποτὶ metri causa
 rescripti pro vulg. πρὸς.

v. 664. 65. Vulgo sic leguntur:
 τῷ περὶ παγχρίστῳ
 συγκριθεὶς, ἐπὶ προφάσει θυτῆρος.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μάλιστα γὰρ ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν
ἀδελφον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιούτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἐκφράσω, 675
γυναῖκες, ὑμῖν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ὦ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχειον, ἀργῇτ' οἶος εὐείρου πόκον,
τοῦτ' ἠφάνισται, διάβεραι πρὸς οὐδενός
τῶν ἰδόν, ἀλλ' ἰδιστόν ἐξ αὐτοῦ φθάσει, 680
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπινάδος, ὡς δ' εἰδῆς ἅπαν,
ἢ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὣν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλωχίνι, προὔδιδάξατο,
παρῆκα θισμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην, 685
χαλ-

v. 674. Vulgo φοβῆ.

v. 675. Male vulgo οἷον ἂν φράσω.

v. 676. μαθεῖν Ald. Brub. Iuntinae. In B. T. et Turnebo
παθεῖν, Utriusque lectionis meminit Scholiastes.

v. 678. Libri omnes perperam εὐείρη. Vid. Valcken. ad
Phoen. p. 361. πόκον dedi pro vulg. πόκη.

χαλκῆς ὅπως δύνειπτον ἐκ δέλτου γραφὴν.
 καί μοι τὰ δ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτίνος τ' αἰὶ.
 θερμῆς ἄδικτον, ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμέ,
 ἕως ἂν ἀετρίχιστον ἀεμόσαιμί που. 690
 κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστίον,
 ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίῳ βοτοῦ λάχνην.
 κἄθηνκα συμπτύξας' αἰλαμπῆς ἡλίου
 καίλω ζυγαστέρῳ δῶρον, ὥς περ εἶδετε. 695
 ἔσω δ' ἀποστείχουσα, δέξομαι φάτιν
 ἀφραστον, ἀξύμβλητον ἀνδρώπῳ μαθειν.
 τὸ γὰρ κατάγμα τυγχάνω ρίψασά πως
 τῆς οἰός, ᾧ προὔχειον, ἐς μέσσην φλόγα,
 ἀκτὴν ἐς ἡλιῶτιν· ὥς δ' ἐθάλπετο, 700
 ρεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί,
 μαρφῇ μάλιστα εἰκαστόν, ὥς τε πρίνος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
 τοιόνδε κεῖται προπετής· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί, 705
 γλαυκῆς ἐπώρας ὥς τε πρίνος ποτοῦ·
 χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πίσω·
 ὅρῳ

v. 687. Minus bene edd. vett. καὶ μοι.

v. 689. σῶζειν librorum omnium est lectio. Iohnsonus edidit
 σώσειν, quod fortasse operarum errore irrepsit.

v. 696. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

v. 707. Male vulgo Βακχίαις.

ὁρῶ δὲ μὲν ἔργον δεινὸν ἐξεργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θεὸς 710
 ἔμοι παρὲς χ' εὐνοίαν, ἧς ἐθνησὶ ὕπερ;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 χερῶν, ἔθειλγέ μ'. ὦν ἐγὼ μεθύστερον,
 ὅτ' οὐκ ἔτ' ἀρεκῆ, τὴν μάθῃσιν ἄρυμαι.
 μόνῃ γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι 715
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημῆναι, χῶνπερ ἂν θίγῃ,
 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας, 720
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τίνδ'; ἔδοξε γοῦν ἔμοι.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλῆσται,
 ταύτῃ ξὺν ὅτ' καὶ συνθανεῖν ἅμα.
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχέτῃν,
 ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι. 725

XO.

v. 709. Bfunek. δ' ἔμ'.

v. 713. Codd. Ald. Brub. et prior Iuntina dant ἐθλγν
 recte pronomen suppeditant altera Iuntina, Turneb. Steph.
 et Canter.

v. 718. Codd. et edd. praeſtant χῶσπερ. Stephanus et Brunck.
 reponunt χῶσα περ.

v. 721. Omnes libri mendose, τόνδε; δόξει γοῦν ἔμοι. In T.
 scriptum τόνδε; δόξη γοῦν ἔμῃ, agnoscente poſteriori Iuntina
 et Brunckio.

v. 723. Membr. Ald. et Brub. ταύτῃ σὺν ὀργῇ. Ceteri ταύτῃ
 σὺν ὀργῇ. Scriptum oportuit ταύτῃ, id est, τῇ αὐτῇ. Inepta
 est Scholiaſtae explicatio. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

παρβύν μὲν ἔργα δεινὴ ἀναγκαίως ἔχει
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρεὶ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμάσιν
οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔ' ἐκουσίας 730
ἔργῃ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πέπει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἐστ' οἴκοις βαρύν.

ΧΟΡΟΣ.

σιγαῖν ἂν ἀεμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ 735
πάρεστι, μαστῆρ πατρὸς ὃς πρὶν ὄχιστο.

ΥΛΛΟΣ.

ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμῃ,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην

ἄλ-

v. 734. τὸν πλείω λόγον. Hujus lectionis meminit Scholiaſtes, quae procul dubio ſincera eſt. (Recepit eam etiam Can- ter.) Minus probabilis eſt altera, quam exhibent noſtra exem- plaria, quamque tuerur Heathius, τὸν πλείω χρόνον. Brunc.k.

ἄλλου κεκλησθαι μητέρ', ἣ λώους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθιν. 740

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενοι;

ΤΑΛΟΣ.

τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἱ μοι. τίς ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΤΑΛΟΣ.

οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ 745
φαινθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής;

ΤΑΛΟΣ.

v. 739. μητέρ', ἣ — Sic vett. codd. Ald. Brub. et Iuntinae.
Perperam Triclinius μητέρα σ', ἣ. Inutilis est pronominis
repetitio.

v. 742. Male vulgo post ἔσθι interpungitur.

ΥΛΛΟΣ.

αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
πατρός δεδορκώς, κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων. 750

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

κοῦ δ' ἱμπελάζεις τάνδρ' ἐγὼ, καὶ παρίστασαι;

ΥΛΛΟΣ.

εἰ χεὶρ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν.
ὅθ' εἶπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια κἀκροθινία,
ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον 755
Κήναιόν ἐστιν, εἶθα πατρώω Διῖ
βωμούς ὀρίζει, τεμνείαν τε Φυλλάδα·
οὐ νιν τὰ πρῶτ' εἰσίδον ἄσμενος πόθω.
μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχεϊν σφαγὰς
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκείος Λήχας, 760
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κείνος ἐνδύς, ὡς σὺ προῦξεΦίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν, δάδ' ἐκ' ἐντελεῖς ἔχων,
λείας ἀπαρχὴν, βοῦς· αἰτάρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
ἐκατὸν προσῆγε συμμεγῇ βοσκήματα. 765
D 2 καὶ

v. 750. κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων. Sic optime in B. Absurda est veterum librorum lectio καὶ κατὰ —. Similiter Nuntius apud Aeschylum in Persis 264.

καὶ μὴν παρὼν γε, κοῦ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαι, φράσαιμ' ἂν, οἳ ἐπορσύνθη κακῇ.

v. 759. Mendose in membr. πελοθέτους.

καὶ πρῶτα μὲν δειλαῖος, ἔλθω Φρενί,
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατεύχεται
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἰδαίετο
Φλόξ αἱματηρά, καπὸ πιπίρας δρυός,
ἰδρῶς ἀνήει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται 770
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον ἤλθε δ' ὀστέων
ἀδαγμός ἀντίσπαστος. εἶτα Φοίνιος
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἰδαίνυτο,
ἐταυθα δὴ βόησε τὸν δυσδαίμανα 775
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκαι τόνδε μηχαναῖς πέπλον
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δῶρημί ἐλεξεν, ὥσπερ ἦν ἔσταλμένον.
κακείνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος 780
σπαρσαγμός αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἢ λυγίζεται,
ῥίπτει

v. 767. κατεύχεται. Attice pro vulg. κατηύχεται.

v. 770. ἀνήει. Sic in membr. a prima manu, et in T. ex correctione. gl. ἀνέρχεται. Praeherent etiam Scholiastes et posterior Iuntina. Mendose in impressis ἀνείι. — προσπτύσσεται. Vulgo προσπτύσσετο.

v. 773. ἀδαγμός. Vide Lexicon et Pierfonum ad Moeridem p. 41. Noftris in exemplaribus scriptum ὀδαγμός. — Φοίνιος. Sic lego. Minus bene in libris Φοινίας. Brunck.

v. 777. ἐνέγκαι. Sic membr. Ald. Brub. prior Iuntina. In B. ἐνέγκαις, Triclinius ἐνέγκοι.

v. 781. πλευμόνων. Ita membr. Ald. Brub. Iuntinae. In reliquis πνευμόνων. Vid. supra ad 567.

ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν
 κοιμοῖς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράϊνει μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. 785
 ἅπας δ' ἀνευφήμεσιν οἰμωγῇ λειῶς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
 κούδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μεταρσιος,
 βοῶν, ἰϋζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι, 790
 Λακρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 ἐπὶ δ' ἀπέϊπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονί.
 ῥίπτων ἑαυτὸν, παλλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον, 795
 οἷον κατακτῆσταιτο λυμαντὴν βίου,
 τότε ἐκ προσέδρου λιγνύς διάστροφον
 ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδε μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
 δακρυρροοῦντα, καὶ με προσβλέψας, καλεῖ·
 Ω παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τούμὸν κακόν, 800
 μηδ' εἴ σε χεὶρ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
 ἀλλ' ἄρον ἔζω, καὶ μάλιστα μὲν μέθεις
 ἐνταῦθα,

v. 784. 85. cum codd. et edd. omnibus Athenaeus in epitome
 libri II. p. 66. et Eustathius II. T. sub init. κόμης δὲ exhibent.
 Brunckius confidentur reposuit:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράϊνει μέσου
 διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

v. 786. ἀνευφήμεσιν. Vide Hesychii interpretes ad glossam
 ἀνευφημήσει. Perperam in Tragici exemplaribus scriptum
 ἀνευφώνησεν, ἅπτε φωνῆς ἐν, ἀνεφώνησεν. Brunck.

v. 799. Brunck. καλεῖ. — καλεῖ Steph. et Canter. Reliqui
 καλεῖ.

ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν
 εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μὲν ἔκ γε τῆςδε γῆς
 πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω. — 805
 τοσαῦτ' ἐπισκίψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
 θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευσεν μόλις,
 βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
 ἢ ζῶντ' ἐσόψισθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 τοιαῦτα, μήτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ 810
 καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὣν σε ποίνιμος Δίκη
 τίσαιτ', Ερινύς τ'. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
 πάντων ἀριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί
 κτείνασ', ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ. 815

ΧΟΡΟΣ.

τί σ' ἴγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὅθ' οὐνεκα
 ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΤΛΛΟΣ.

ἔατ' ἀφέρπειν. οὐρεὸς ὀφθαλμῶν ἐμῶν
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλός.
 ὅγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν 820
 μητρῶον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
 ἀλλ'

v. 812. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι· θέμις δ' —. Sic omnino scriptum oportuit; non, ut vulgo, εἰ θέμις δ' — θέμις δ'. — Ald. et vetera exemplaria, Iuntinae quoque edd., habent προὔβαλες, cujus vice Triclinius inepte dedit προὔλαβε. Utriusque lectionis meminit Scholiastes.

v. 816. Ald. Bruh. καλῶς.

ἀλλ' ἐρπύτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ μῦθῳ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ιδ' ὦν, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ στρεφὴ ἢ.
τοῦπος τὸ θιοπρόπον ἡμῖν 825
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέρει
θωδὲκάτους ἀρότους,
ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τὰδ' ἐρῳῶς· 830
ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον θανῶν
ἔχοι λατρείαν;
εἰ γὰρ σφε Κενταύρου Φονίᾳ ἰσφάλα ἀντιστρ. ἢ.
χρεῖσι δολοποιὸς ἀνάγκα 836
πλευρὰ προσταμέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δρεάκων,
πῶς

v. 828. Ald. Brub. θωδὲκάτους ἄροτος. Turnebus, Steph. Canter. θωδὲκάτῃς τ' ἄροτος.

v. 832. Ald. Brub. ἔτι ποτὲ, ἔτ'. — Sequentia vulgo sic leguntur: ἐπίπονον ἔχοι θανῶν λατρείαν. Brunck. post ἐπίπονον metri causa particulam γε inferuit.

v. 835. Φονίᾳ ἰσφάλα. Sic scribendum in tertio casu. Gl. in membr. τῷ αἵματι, nec post χρεῖσι ulla distinctio est in codd. Perperam impressi exhibent has voces in recto casu. Ald. Brub. Φονία.

v. 837. Vulgo πλευρὰ pessumdato metro.

πῶς ὅδ' ἂν ἄελιον
 ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι, 840
 > δεινотάτῳ μὲν ὕδρας προσητακῶς
 Φάσματι; μελαγχαίτα δ'
 ἄμμιγ' ἂν αἰκίζῃ
 ὑπο Φόνια δολόμυθα κέντρ'
 ἐπιζέσαντα. 845
 ὦν ἄδ' ἂν τλάμων ἄκοιός 850
 μεγάλην προσορᾶσα δόμοισι βλάβαν, νέων
 αἰσούντων γάμων,
 τὰ μὲν οὐ τι προσέβαλε τὰδ' ἀπ' ἄλλοθροῦ
 γνώμας μολόντ' ἀνταίαισι συναλλαγαῖς. 850
 ἢ που ὀλοᾶ στένει,
 ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν
 τέγγει δακρύων ἄχραν.
 αἰ δ' ἐρχομένα
 μοῖρα προφαίνει δολίαν 855
 καί

v. 842. Male in libris μελαγχαίτα τ'.

v. 844. Codd. Ald. Brub. Νίσσου θ' ὑπο, Φόνια. Turneb.
 Steph. Cant. Νίσσου γ' ὑπο δολόμυθα κέντρα. Brunck.
 Νίσσου Φόνια δ.

v. 846. Vulgo ἄκοιόν.

v. 847. Ald. Brub. δόμοις.

v. 849. Recepi vulgatam lectionem nec nisi ἄλλοθροῦ metri
 causa scripsi pro ἄλλοθρόου. Brunck. dedit: τὰ μὲν οὐ τι
 προσέβαλ' ἀπ' ἄλλοθρόου.

v. 850. ἀνταίαισι συναλλ. conj. Hermann. pro ὀλοθρίαις συν-
 αλλ. Turneb. Steph. Canter. ὀλοθρίαις.

v. 851. 52. edd. vett. θ.

καὶ μεγάλαν ἄταν.
 ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· ἀντιστρ. β'.
 κέχυται νόσος, ὃ πόποι, οἷον ἀναρσίαν
 οὕτω Ἡρακλῆα.
 ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι. 860
 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός,
 ἃ τότε θοὰν νύμφαν
 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 τὰνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ.
 ἃ δ' ἀμφίπολος 865
 Κύπρις ἀναυδος Φανερὰ
 τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
 οἴκτου δι' οἴκων ἀετῶς ὀρμωμένου;
 τί Φημι; 870

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἤχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ
 κωκυτὸν εἶσω· καὶ τι καινίζει στέγη.

ΗΜΙ-

v. 859. 60. In vet. codd. scriptum ἀγακλ. Ἡρακλῆα ἀπέμολε.
 Ald. Brub. ἀγ. Ἡρακλῆους ἀπέμολε. Triclinius, ἀγ. Ἡρα-
 κλῆς ἐπέμολε πάθος, ἔστ' οἰκτίσαι. Ita etiam Canterus,
 et ex parte Turneb. Steph. quippe ἔστ' omittentes.
 Brunck. dedit ἀγ. Ἡρακλῆα πέμολεν.

v. 861. Turneb. Steph. Canter. antequam προμάχον inferant τοῦ,

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ξύνες δὲ
τήνδ', ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυνωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γράϊα σημανοῦσά τι. 875

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἤρξεν τὸ δῶρον, Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ', ὦ γεραία, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡΟΦΟΣ.

βέβηκε Διάνειρά τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός. 880

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δὴ ποθ' ὡς θανοῦσα; 880 φ. α.

ΤΡΟΦΟΣ.

πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ.

v. 874. Vulgo *συνωφρυνωμένη*.

v. 876. Ald. Brub. *ἡμιν*.

v. 881. sqq. in libris omnibus sine ulla strophæ et antistrophæ notatione procedunt.

ΧΟΡΟΣ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεύτερον κλύεις.

ΧΟΡΟΣ.

τάλαινα ὀλεθρεία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡΟΦΟΣ.

σχετλιώτατ'· ἐς δὲ περᾶξιν ἤλθεν.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει. 885

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴν διηϊστῶσι.

ἀντιστρ. α.

ΧΟΡΟΣ.

θυμός, ἢ νόσοι —

ΤΡΟΦΟΣ.

αἰχμὴ κακὴ ξυνεῖλε.

ΧΟ.

v. 883. Ald. Brub. σφιν.

v. 884. Vulgo σχετλιώτατα πρὸς γε περᾶξιν.

v. 886. in libris omnibus duos versus efficit, quorum posterior sic legitur: τίς θυμός, ἢ τίνας νόσοι;

v. 887. 88. Ald. Brub. et Iuntinae exhibent sic:

ταῖς αἰχμαῖν βίβλος κακοῦ
ξυνεῖλε· σὺς ἐμύστω

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἐμήσατο;

ΤΡΟΦΟΣ.

πρὸς θείῃσ' ἀνάτῳ θάνατον ἤνυσεν μόνῃ
στονόνεντος ἐν τομᾷ σιδήρου.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδ' ἐπείδεις οὖν ματαίαν ὕβριν; 890

ΤΡΟΦΟΣ.

ἐπείδον, ὡς δὴ πλησία παρυστάτις. τροφ. β.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἦν; πῶς; Φέρ' εἰπέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροπαεῖται τάδε. α'ντιστ. β.

ΧΟ.

πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνίστασα μόνῃ;

Indistinctis etiam personis. Quippe Choro continuantur haec verba. τάνδ' — *ζυνεῖλε* nutrici tribuunt Turneb. Steph. Canter. *αἰχμὰ* legentēs, posito post *ζυνεῖλε* puncto. Sequentem interrogationem Choro assignant. Hos sequitur Brunckius.

v. 889. cui in libris praefixa nutricis persona ad priorem illam quaestionem respondentis, vulgo legitur *σούρου*.

v. 890. edd. omnes *ἐπείδεις*, ὦ *ματαία*, τάνδ' ὕβριν.

ΧΟΡΟΣ.

τί Φωνεῖς;

ΤΡΟΦΟΣ.

σαΦηνῇ.

894

ΧΟΡΟΣ.

ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλην
ἀ νύορτος ἄδε νύμφα
δόμοισι τοῖςδ' ἐρινύν.

ἐκφδοῖ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσας· οἷ' ἔδρασσε, κάρτ' ἂν ὤκτισας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι; 900

ΤΡΟΦΟΣ.

δαινῶς γε· πύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἱμοί.
ἐπεὶ παρῆλθε δαμάτων ἔσω μόνῃ,

καὶ

v. 896. ἀ νύορτος. Sic recte Brub. et prior Iuntina, ut Scholiaſtes. Perperam reliqui ἀνύορτος.

v. 899. ἔλευσας. Sic vett. codd. Ald. Brub. et Iuntinae. Triclinius ἔλυσας.

v. 900. τις χεῖρ γυναικεία. Sic Ald. Brub. et vett. codd. In Triclinianis vocula τις omiſſa metro ruente. Quod quaedam edd. praeferunt, χεῖρ ἡ γυναικεία, ab inepto interpolatore ſuppoſitum fuit. Brunck.

v. 902. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῶν πατρί,
 κρύψας' εαυτὴν εἶθα μή τις εἰίδοι, 905
 'βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ', ὅτι
 γένοιτ' ἐρήμη, "κλαίει δ' ὀργάνων ἔτου
 ψαύσειεν, οἷς ἐχεῖτο δειλαία πάρος·
 ἄλλη δὲ κἄλλη δωμαίων στρωφωμένη,
 εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, 910
 ἔκλαιεν ἢ δύστηνος εἰσορῶμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη,
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρῳ
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορῶμένην. 915
 καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπισκιασμένη
 'Φρούρευν· ὄρῳ δὲ τὴν γυναῖκα δαιμόνιοις
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσιν Φάργη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπειθοροῦσ' ἄνω
 καθίζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις, 920
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
 ἔλεξεν· Ω λέχη τε, καὶ τυμφεῖ ἑμέα,
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἔμ' οὐ ποτε
 δέξισθ'.

v. 904. Turneb. στορνύνθ'. Stephan. Canter. στορνύνθ'.
 — Perperam codd. Ald. et Brub. ἀντῶν.

v. 907. "κλαίει Brunch. Vulgo κλαίει.

v. 912. Sic codd. omnes, Turneb. Steph. et Canter. Ald. et
 Brub. mendosissime αὐτὴ πρὸς αὐτῆς δαίμονα καλουμένην.
 Prior Iuntina dat πρὸς αὐτῆς, et utraque Iuntina δαίμονα
 καλουμένην.

v. 920. Brunch. 'καθίζετ'.

δέξουσ' εἴτ' ἐν κοίταισι ταῖςδ' εὐνήτριαν.
 τοσαῦτα Φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ 925
 λύσει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἥ χρυσήλατος
 προὔκειτο μαστῶν περὶς· ἐκ δ' ἐλώπισεν
 πλευρὰν ἅπασαν, ὠλέην τ' εὐώνυμον.
 καὶ γὰρ δρομαία βᾶσ', ὅσον περ' ἔσθιονον,
 τῷ παιδί Φράζω τῆς τεχνώμενης τάδε. 930
 κὰν ὦ τὸ κείσε δειρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὀρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι Φασγάνῳ
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ Φρένας πεπληγμένην.
 ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψεν τόδε, 935
 ὅψ' ἐκδιδασθεῖς τῶν κατ' εἶκον, οὔνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ Θηρὸς ἔρξαιεν τάδε.
 κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπει οὐδέν, ἀμφὶ νιν γοῶμενος,
 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευροῦθι 940
 πλευρὰν παρὶς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὥς νιν ματαίως αἰτία βάλοι κακῇ·
 κλαίων δθ' οὔνεκ' ἐκ δυεῖν ἔσοιθ' ἅμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὡρφανισμένος βίου.
 τοιαῦτα τὰνθάδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο 945
 ἦ καὶ

v. 924. εὐνήτριαν. Sic codd. Turneb. posterior Iuntina, Steph. et Canter. Ald. Brub. Iuntina prior male εὐνήτριαν.

v. 926. ἥ ex conj. Wakef. pro ἧ.

v. 943. ἐκ δυεῖν. Sic in B. ut Oed. T. 1280. In aliis et in edd. omnibus δυοῖν. Vid. Brunck. ad Aeschyl. Prometh. 784. S. Theb. 923.

v. 945. Pro εἴ τις affert Turnebus variam lectionem εἴτε.

ἢ καὶ πλείους τὰς ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἢ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω,	τροφ. α.
πότερα τέλεια περαιτέρω;	950
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνω.	
τάδε μὲν ἔχομεν ὅρᾱν δόμοις,	ἀντιστ. α.
τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν.	
κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.	
εἰθ' ἀνεμόισσά τις	τροφ. β.
γένοιτ' ἄπουρος, ἐστιῶτις αὔρα,	956
ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως	
τὸν Ζηγὸς ἄλκιμον γόνον	

μη

v. 946. τὰς rescripti pro τις. — πλείους Ald. Brub. Turneb. Perperam Stephan. et Cant. πλείους corrupto metro, quomodo scriptum quidem fuit in membranis primo, sed eadem manus postmodo emendavit πλείους. In B. pessime πλείστας.

v. 949 — 954. in libris monostrophica sunt.

v. 949. inconcinne membr. Ald. Brub. Iuntina prior πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω. Sic etiam Iuntina posterior et Scholiafies, nisi quod πρότερα pro secundo πότερα exhibent. Turneb. πότερα πρότερ' ἐπιστένω. Steph. et Cant. πότερα πότερ' ἐπιστένω.

v. 953. Vulgo μέλλομεν reclamante metro.

v. 956. Vulgo ἄπουρος.

v. 958. Ald, Brub. τὸν Διός.

μὴ ταρβαλία θάνοιμι
 μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ· 960
 ἐπεὶ ἐν δυσάπαλλάκτοις ὁδύναις
 χωρεῖν ποτὶ δῶμα λέγουσιν
 ἄσπετόν τι θαῦμα.
 ἄγχου δ' ἄρα καὶ μακρὰν
 προὔκλαιον ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν. ἀντιστ. β'. 965
 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.
 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
 προκηδομένα, βαρεῖαν
 ἄψοφον φέρει βάσιν.
 αἰ αἰ αἰ ὅδ' ἀναύδατος φέρεται. 970
 τί χεῖ μὲ, θανόντα νιν, ἢ καθ'
 ὕπνιον ὄντα, κεῖναι;

ΤΛ-

v. 961. Ald. Brub. *δυσάπαλλάκτρους*.

v. 962. *ποτὶ δῶμα* scripsi metro postulante. In T. *πρὸς δῶμα*. Turneb. *πρὸ δῶμα*. In B. *πρὸς δῶμων*. Duo alii codd. *πρὸς δῶμον*, quod recepit Brunck. sequutus Heathium. Vulgo *πρὸ δῶμων*, ut est in membr.

v. 965. Ald. Brub. *προὔκλαιον*. Turneb. Steph. et Canter. *ἐκλαιον*. In fine hujus versus Ald. Brub. et vett. codd. addunt vocem *ξένου*, sententia et metro reclamante.

v. 967. Turneb. Steph. Canter. *πᾶς* pro *πᾶ*, posito post νιν commate.

v. 968. *προκηδομένα* membr. Ald. Brub. et prior Iuntina. Schol. et Iuntina posterior *προκηδομένην*. Duo codd. Turn. Steph. Canter. *προκηδομένην*.

v. 970. Ald. Brub. quater *αἰ*. Turn. Steph. Canter. quater *αἰ*. — *ἀναύδατος* scripsi pro vulg. *ἀναύδος* metri causa.

v. 971. Ut metrum congrueret cum strophico, addidi *μὲ*.

Ε

ΥΛΛΟΣ.

Ωι μοι ἐγὼ σοῦ, προφδ.
πάτερ, ὦ μοι μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἷ μοι. 975

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσης
ἀγρίαν ὀδύνην πατὸς ὠμόφρονος.
ζεῖ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἔσχε δακνὴν
στόμα σόν.

ΥΛΛΟΣ.

πῶς Φῆς, γέρον; ἦ ζῆ;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, 980
κάκ-

v. 974. alterum μοι adjeci. Brunck. male versus disposuit sic:

Ωι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὦ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἷ μοι.

v. 978. Vulgo ζῆ.

v. 979. Turn. Steph. Canter. ὦ γέρον.

v. 980. Perperam codd. et edd. οὐ μὴ 'ξεγερῆς — ἀφ' κινή-
σης, ἀναστήσης. Quae primo quidem soloeca sunt; siqui-
dem particulae οὐ μὴ cum aor. i. subjunctivo numquam
construuntur. Vid. Brunck. ad Oed. T. 328., 1075. Oed.
Col. 401. 849. 1024. ad Aristoph. Lysistr. 704. Praeterea
μὴ 'ξεγερῆς metrum jugulat.

κακινήσεις, κάναστές
Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

κατὰ

ΧΑΛΔΟΣ.

ἀλλ'

ἐπὶ μοι μελέω

βαίρος ἀπλετον ἐμμέμονεν Φρήν.

984

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,

παῖ γὰρ ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν

τροφ. α.

ἵσταμαι πεπονημένος, ἀλλήλοισι.

τροφ. β.

οἰύνας; οἷ μοι μοι ἰγὼ τλάμων;

ἢ δ' αὖτ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

ἄρ' ἐξήδης, ὅσον ἦν κέρδος

τροφ. γ.

σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι

991

τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;

Ε 2

ΤΛ.

v. 985. Hic quoque et in 199. nullam libri-strophæ et anti-strophæ notam suppeditant.

v. 988. In libris: οἷ μοι ἰγὼ. Metri ratio nostram postulat lectionem.

v. 992. Sic recte libri. Male Heath. et Brunck. καὶ βλεφάρων.

ΥΛΛΟΣ.

γὰρ ἔχω πῶς ἂν
στείξαιμι, κακὸν τόδε λείσσω.

994

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
ἰερῶν, οἶαν

εἰς 2. 7.

ἀνθ' οἶων θυμάτων

ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἤνυσας.

ὦ Ζεῦ,

ἀντιστ. α.

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λάβαν, οἶαν

ἀντιστ. β.

ἢν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας

1001

ᾠφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον

μανίας ἄνθος καταδερχθείς.

τίς γὰρ αἰοιδέας, τίς χειροτέχνης

ἀντιστ. γ.

ἰατρορίας, ὅς τήνδ' ἄτην

1005

χωρὶς Ζηνὸς κατακλήσει;

Θαῦμά δ' ἐν πόρρωθεν ἰδοίμην.

οἶ

v. 994. Sic lego cum Valcken. ad Hippolyt. 874. Male in libris στείξαιμι. Brunck.

v. 996. Turn. Steph. Canter. post οἶαν addunt ὦν.

v. 997. Θυμάτων. Sic recte in libris. Brunck. continentes exhibens anapaestos, scripsit Θυσίων.

v. 998. Vulgo contralinguae indolem ἠνύσω.

v. 1003. Vulgo καταδερχθῆναι.

v. 1004. in libris τίς δ' χειροτέχνης.

v. 1007. ὅς dedi pro vulg. ἄν. Post ἰδοίμην libri addunt 2 7.

οἱ μοι μοι, ὕστατον τροφ. δ.
 ἱᾶτέ μ', ἱᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι.
 ἱᾶτε δύστανον. 1010
 πᾶ μου ψαύεις; ποῖ με κλίνεις;
 ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
 ἀνατέτροφας ὃ τι καὶ μύση.
 ὅτοτοῖ, ὅτοτοῖ ἀντιτρ. δ.
 ἤπται μου τοῦτό τοι. 1015
 ἥδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ἰὼ
 πάντων. Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὲ τρ. ε'
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε θρῆα πάντα καθαίρων,
 ὠλεσκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῶδ' εὐνοσούντι
 εὐ

v. 1008. in libris deest. Vestigia ejus monstrat Scholiastes.

v. 1009. 1010. Aldus, Brub. et vett. codd. exhibent sic:

Ζ. Ζ. ἱᾶτέ μ', ἱᾶτέ με

δύσμορον εὐνάσαι.

ἱᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι.

Turneb. Steph. Cant. semel tantum ἱᾶτέ μ' exhibent.

Tertium versum T. non agnoscit, omisitque Brunckius, spurium iudicans, et e superioris glossemate ortum. In ἱᾶτε, quod priore loco positum est, fit synizesis vocalium ου.

v. 1011. με adjecti metri causa.

v. 1013. Vulgo ἀντέτροφας.

v. 1014. in libris non legitur.

v. 1015. τοῦτό τοι. Sic Ald. Brub. etiam membran. pro varia lectione: at in textu τοτοτοί. In Turn. Steph. Cant. odd. sic legitur:

ἤπται μου γένοι. ἥ δ' αὖθ' ἔρπει. πού, πόθεν ἐστ', ὦ.

v. 1016. metri causa ἰὼ scripsi pro ἦ.

οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσειεν· τροφ. ζ.
οὐκ ἀποπέμψει; οὐδ' ἀπαράξαι 1021
κράτα βίου θέλει
τοῦ στυγεροῦ· μολάν·
Φεῦ, Φεῦ, * * *

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τοῦτο γον τόδε· μεῖζον ἀνήκει, μισφδ.
ἢ κατ' ἐμὴν ράμω· σὺ δὲ σύλλαβε· σοί τε γὰρ αἷμα
ἐμπεδον ἢ δι' ἐμοῦ σῶζειν. 1027

ΤΑΛΟΣ.

ψαύω μὲν ἔγωγες·
λαθίπονον δ' ὀδύναν οὐτ' ἐνδοθεν, οὔτε θύραθεν,
ἔστι· μοι ἐξανύσαι βιότου· τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ' εἶ; ἀντιτρ. ε'.
τᾷδ' ἐμὲ, τᾷδ' ἐμὲ πρόσλαβε κοῦφίσας. 1031
ε' ε'

v. 1021. ἀποπέμψει ex conj. Hermannii. Membr. et edd.
ἀποτρέψει, B. ἀματρέψει, T. ἀνοτρέψει. Brunck. edidit
ἐπιτρέψει. — Ante οὐδ' in libris legitur ε' ζ.

v. 1023. Vulgo μελὼν τοῦ στυγεροῦ.

v. 1026. οἷμα ex conj. Wakef. pro vulg. ὄμμα.

v. 1027. ἐμπεδον conj. Hermannus. Edd. et membr. ἡμ-
πλειον. gl. ὀξύνω, ὡς νέον οἶτος. In B. T. ἐμπλειον, et
in hoc Triclinii observatio, συνίζησις.

v. 1029. οὔτε θύραθεν, ἔστι μοι. Sic optime scriptum in B.
In membr., ut apud Aldum et reliquos, οὔτε θύραζ' ἔστι
μοι. In T., ut ap. Canter., οὔτε θύραζε ἔστι μοι.

v. 1031. Brunck. τᾷδ' ἐμὲ, τᾷδ' ἐμὲ.

ἔ. 1. ἰὼ δαῖμον.

θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία
διολοῦσ' ἡμᾶς

ἀποτίβατος ἀγρία νόσος.

1035

ὦ Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ, ἰὼ τὸν τρ. ε'.

φύσαντ' οἰκτείρας, ἀνεπίφθονον εἴρεσον ἔγχος,
παῖσον ἡμᾶς ὑπὸ κλήδος ἀκού δ' ἄχος, ὥ μ' ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθρος, τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι περσοῦσαν

αὐτως, ὧδ' αὐτως, ὥς μ' ὤλεσεν. ἀντιερ. ζ.

ὦ Διὸς αὐθαίμων, γλυκὺς Αἰδᾶς, 1041

εὐνασον, εὐνασόν μ'

ὠκυπέτα μῶρῳ

τὸν μέλινον φθίσας.

ΧΟΡΟΣ.

κλύουσ' ἔφριξα τάςδε συμφοράς, φίλαι. 1045
ἄνακτος, οἷαις εἶος ὧν ἐλαύνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ πολλὰ δὴ καὶ θεῖμα καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ
κοῦπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς

περὶ

v. 1032. Vulgo bis ἰὼ.

v. 1036. Vulgo ἰὼ Π. — ἰὼ ante τὸν in libris deest.

v. 1039. τὰν dedi pro vulg. αἶν.

v. 1041. in libris ὦ γλυκὺς Αἰδᾶς.

v. 1042. Ald. Brub. Brunck. εὐνασόν μ', εὐνασον.

v. 1043. Turn. Steph. Cant. ὠκυπέτη.

προὔθηκεν, οὐθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἔμοι, 1050
 οἶον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη
 καθήψεν ἅμοις τοῖς ἔμοις Εἰρινύων
 ὑφαντὸν ἀμφιβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
 πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἰσχάτας
 βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρετηρίας 1055
 ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
 πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
 τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
 κοῦ ταῦτα λόγῃ πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενὴς
 στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήριος βία, 1060
 οὐθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὐθ' ὅσῃ ἐγὼ
 γαῖαν καθαίρων ἰκόμεν, ἔδρασέ πω·
 γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα, κοῦκ ἀνδρὸς φύσις,
 μόνη με δὴ καθεῖλε Φασγάνου δίχα.
 ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς, 1065
 καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρέσβεύσης πλέον.
 δός μοι, χερσὶν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβών,
 ἐς χεῖρα τὴν τικοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
 εἰ σοῦ μὲν ἀλγείς μαῖλλον ἢ κείνης, ὅρῳ

λω-

v. 1055. Membr. Ald. Brub. πλεύμονας, male. Turn. Steph. Canter. πνεύμονες. πλεύμονες dat Iuntina posterior. — Cf. ad 567.

v. 1056. ξυνοικοῦν. Sic praeter Aldum codd. omnes. Nescio unde Turnebus ξυνοικῶν hanferit, quod soleccum est. Brunck.

v. 1057. Membr. Ald. Brub. mendose πέπωκεν.

v. 1063. Vulgo φύσιν.

v. 1068. Is Brunck.] Vulgo εἰς.

λαβητὸν εἶδος ἐν δίκη κακούμενον. 1070

Ἰθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἴκτειρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρόν, ἔστις, ὥς τε παρθένος,
βίβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἐσπόμην κακοῖς. 1075

νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλος εὐρημαὶ τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δ' ὅποιας ταῦτα συμφορὰς ὑπο
πέπονθα. δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, 1080
ὀρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.

αἰ αἰ, ἰὼ τάλας,

ἔ. ἔ.

ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
διῆξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν 1085
ῥοικῆν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.

ὦ νᾶξ Αἰδῆ, δέξαι μ'.

ὦ Διὸς ἀκτίς, παισὼν μ',

v. 1071. Brunck. τ' ἐμὲ.

v. 1075. Schol. ad Aj. 318. εἰκόμην. Brunck.

v. 1082. 83. vulgo unum efficiunt.

v. 1087. 88. Senariis interjiciuntur duo versiculi metri ana-
paestici, quos perperam Brunckius dactylicos vocat. Tur-
nebus post Triclinium eos in unum versum contulit. Hunc
Valckenarius ad Hippolyt. 1378. ex conjectura minus pro-
babili ad senarii formam revocat:

ὦ νῆξ, αἰδοὶ δέξαι με, Διὸς ἀκτίς πίπεις.

Male in libris πᾶσιν legitur omisso μ'. Cf. Hermann. ad
Hecub. p. 77.

ἔνσεισον, ὦ "ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
 πάτερ, κεραυτοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν, 1090
 ἦνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες,
 ὦ νῶτα καὶ στήρ', ὦ φίλοι βραχίονες,
 ὑμεῖς ἐκείνοι δὴ καθίσταθ', οἳ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
 λείοντ', ἄπλατον θρέμμα κἄπεροήγορον, 1095
 βία κατειγάσασθε, Λεργαίαν θ' ὕδραν,
 διφυῆ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν
 θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
 Ερυμάνθιον τε θῆρα, τὸν θ' ὑπὸ χθονὸς
 Αἰδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας, 1100
 δεινῆς Εχίδνης θρέμμα, τὸν τε χρυσέων
 δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις;
 ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγυσάμην,
 ποῦδεις τρόπαι' ἔστησε τῶν ἐμῶν χειρῶν.
 νῦν δ' ὦδ' ἀναρtheros, καὶ κατερράκωμένος, 1105
 τυφλῆς ὑπ' αἵτης ἐκπεπέρθημαι τάλας,
 ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὀνομασμένος,
 ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, καὶν τὸ μηδὲν ὦ,
 καὶν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε 1110
 χειρώσομαι καὶ τῶνδε. πρὸς μὲν οἱ μόνον,

ἔν

v. 1098. Perperam libri omnes ὑπέροχον. In B. T. βία.

v. 1099. Ald. et Turn. τὸν δ'.

v. 1111. χειρώσομαι καὶ τῶνδε. πρὸς μὲν οἱ — Sic bene distinctum in T. et in ed. Canteri. Vitiose in reliquis χειρώσομαι καὶ τῶνδε, πρὸς μὲν οἱ — Ald. et Brub. insuper μόνων legentibus.

ἢ ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανόν ἐτισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλήμων Ελλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ
ἔξουσιν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται. 1115

ΥΛΛΟΣ.

ἐπεὶ παρῆσχος ἀντιφωνήσαι, πάτερ,
σγῇ παρασχῶν κλυθί μου, νοσῶν ὅμως.
αἰτήσομαι γάρ σ', ὣν δίκαια τυγχάνειν.
θᾶς μοι σεαυτὸν, μὴ τοιοῦτον ὡς θάκνη
θυμῷ δύσεργος. οὐ γὰρ ἂν γνώης ἐν οἷς 1120
χαίρειν προθυμί, καὶ ὅτοις ἀλγείς μάτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰπὼν ὁ χεῖζεις, λέξον ὡς ἐγὼ νοσῶν,
οὐδὲν ξυνήμ', ὅν σὺ ποιμίλλεις πάλαι.

ΥΛΛΟΣ.

τῆς μητρὸς ἤκω τῆς ἐμῆς Φεάσων, ἐν οἷς
νῦν ἔστιν, οἷς θ' ἤμαρτεν οὐχ ἐκουσία. 1125

ΗΡΑ.

v. 1119. Vulgo perperam: τοσοῦτον. Hic versus in membranarum librarii incuria omissus est.

v. 1121. Edd. omnes προθυμῇ.

v. 1122. Vulgo λῆξον pro λέξον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὐ
τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ;

ΤΛΛΟΣ.

ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγαῖν πρέπειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΤΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς. 1130

ΗΡΑΚΛΗΣ.

λέγ'· εὐλαβοῦ δέ, μὴ Φανῆς κακὸς γεγώς.

ΤΛΛΟΣ.

λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρὸς τοῦ; τίρας τοι διὰ κακῶν ἐθίσπισας.

ΤΛΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἷ μοι· πρίν, ὡς χεῖν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; 1135

ΤΛ

ΥΔΛΟΞ.

κᾶν σου στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δαίτου λόγου κατῆρξας εἰπὲ δ' ἢ νοεῖς.

ΥΔΛΟΞ.

ἅπαν τὰ χρεῖμ', ἤμαρτε, χρεῖστα μωμίνη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χρεῖστ', ὃ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, θεῶ;

ΥΔΛΟΞ.

στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν στίθιν, 1140
αἰπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς Ἴνδον γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τίς τοσούτος Φαρμακεύς Τραχινίων;

ΥΔ.

v. 1136. *στραφείη*. Sic Schollast., posterior Iuntina, Turneb. Steph. Canter. Codd. Ald. Brub. et prior Iuntina mendose *στραφείη*.

v. 1138. Comma post *χρεῖμ'* vulgo abest. — *μωμίνη*. Sic libri omnes. gl. *ζητοῦσα*, unde orta suspicio scripsisse poetam *μωμίνη*. Hesych. *μώμεθα*, *ζητοῦμεν*. Aeschyli Schol. ad Choëph. 43. *μωμίνη* exponit *ζητοῦσα*. Vid. Oed. Col. 836. At non minus bona est vulgata lectio. Brunck.

ΤΑΛΟΣ.

Νέυσσε, πάλοι Κένταυρος, ἐξέπεισέ με·
τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμηται πόθον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἰοῦ ἰοῦ δύστηνος, οἴχομαι ταλάς. 1145
ὄλωλ', ὄλωλα, Φέγγος οὐκ ἔτ' ἐστὶ μοι.
οἱ μοι, Φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν.
ἴθι, ὦ τέκνον', πατὴρ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶ σθι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήην, Διὸς 1150
μαίτην ἄνακτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθῃσθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἔδραν.
παίδων δέ, τοὺς μὲν ξυλλαβοῦς αὐτὴ τρέφει, 1155
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστρῳ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμέν, εἴ τι χερή, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γοῦν ἄκουε τοῦτο γὰρ· ἐξήκεις δ' ἴνα

Φανείς

v. 1144. Brub. ἐκμῆνε.

v. 1158. Perperam in libris omnibus præstat.

v. 1159. οὐ γοῦν. Sic scriptum oportuit. Male in libris οὐ
δ' οὔν. — ἴνα Φανείς, ubi ostendes. Perperam in libris
Φανής, unde interpres ἴνα pro ut finali accepit. Brunck.
καλεῖ. Vulgo καλῇ.

Φανείς ὅποιος ὦν ἀνὴρ, ἐμὸς καλεῖ. 1160
 ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
 τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
 ἀλλ' ἔστις Αἰδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
 ὁδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
 πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών, 1165
 Φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
 μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
 ἃ τῶν ἀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σιλλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην,
 πρὸς τῆς πατρώας καὶ πολυγλώσσου δευός 1170
 ἣ μοι χρεῖω τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφιστάτων ἐμοὶ
 λύσιν τελεῖσθαι· καδέεσσι πράξειν καλῶς.
 τόδ' ἦν ἅρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
 τοῖς γὰρ θανούσι μόχθος οὐ προσγίγνεται. 1175
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λάμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῃ σύμμαχον,
 καὶ μὴ πιμείναι τοῦμόν ὀξύναι στόμα,
 ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον
 κάλλιστον ὀξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί. 1180

ΤΛ-

v. 1162. τῶν ἐμπνεόντων. Libri omnes πρὸς τῶν πνεόντων.
 Ita et Brunck. Idem pro ὕπο edidit ἄπο, ut θανεῖν ἄπο
 esset pro ἀποθανεῖν. Id fieri nequit.

v. 1163. πέλοι. Sic in B. Soloece in edd. πέλει.

v. 1175. Edd. vett. προσγίγνεται.

v. 1177. τῷδε τάνδρῃ σύμμαχον. Sic B. T. Vulgo ξύμμα-
 χον minus bene, praecedente vocali brevi.

v. 1178. edd. vett. ὀξύναι. Brub. ὀξύναι.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔμβαλλε χιτῶνα δεξιὰν πρότιστά μοι.

ΥΛΛΟΣ.

ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἔμοι; 1185

ΥΛΛΟΣ.

ἰδοὺ προτείνω, κούδ' ἐν ἀντιερίσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅμνυ Διὸς ἱὺν τοῦ με Φύσαντος κάρα.

ΥΛΛΟΣ.

ἦ μὴν τί δράσεις; καὶ τίδ' ἐξειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ μὴν ἔμοι τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΥΛ.

v. 1184. Canter. ἄγαν γ'.

v. 1188. Loco τῆδ' pro varia lectione dat Turnebus τῆς.

ΥΛΛΟΣ.

ὅμυρμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον. 1190

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονάς εὖχρον λαβεῖν.

ΥΛΛΟΣ.

εὐ μὲ λάβω· δράσω γάρ. εὖχομαι δ' ὅμως.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἷσθ' οὖν τὸν Οἶτης Ζητὸς ὕψιστον πάγον;

ΥΛΛΟΣ.

οἶδ', ὡς θυτῆρ γε πολλὰ δὴ σταθίς ἄνω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐνταῦθά νυν χερὴ τοῦμόν ἐξάραντά σε 1195

σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χερῆς Φίλων,

πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς

κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ

ἄγριοι ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν·

καί, πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας, 1200

πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,

ἀλλ' ἀστένακτος καδάκρυτος, εἴπερ εἴ

τοῦθ' ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγώ,

καὶ τέρεθρ' ὦν, ἀεαῖος εἰσαὶ βαρύς.

ΥΛ.

ΥΛΛΟΣ.

οἷ μοι πάτερ, τί μ' εἶπας; οἶά μ' εἰργασαί; 1205

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅποια δραστή' ἐστίν. εἰ δὲ μή, πατὴρ
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῆς ἐτι.

ΥΛΛΟΣ.

οἷ μοι μάλ' αὖθις. οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμταῖον σέθεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ἀλλ' ὦν ἔχω παιώνιον, 1210
καὶ μοῦνον ἱατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛΛΟΣ.

καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' εἰργασαί.

ΥΛΛΟΣ.

φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡΑ-

v. 1205. τί μ' εἶπας. Sic Turneb. Steph. Canterus. Membr.
Ald. Brub. Brunck. τί μ' εἶπας. — Aequè bonum esset
τί εἶπας, ut Philoctet. 917. οἷ μοι, τί εἶπας;

v. 1208. Vulgo ἐκκαλῆ.

v. 1213. φοβεῖ. Vulgo φοβῆ. τᾶλλα γ' Ald. Brub. Reliqui
τᾶλλά μ'.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ καὶ πυρεῖς πλήρωμα τῆς οἰρημένης; 1215

ΥΛΛΟΣ.

ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χερσὶν
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κού καμῶι τοῦμόν μέρος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχυῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛΛΟΣ.

εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται. 1220

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον.

ΥΛΛΟΣ.

Ἰόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγνων. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκήπτω, τέκνον.
ταύτην, ἑμοῦ θανόντος, εἴπερ εὖσεβεῖν.

F 2

βούλει,

v. 1216. μὴ ποτιψαύων χερσὶν. Sic vett. codd. Ald. Brub.
Bonam lectionem Triclinii imperita audacia corrumpit, μὴ
ποτε ψαύω.

v. 1217. καμῶι Brunck. Edd. vett. καμῶ.

v. 1218. Brunck. δ' ἐμοί.

βούλει, πατρώων ὀγκίων μεμνημένος, 1225
 πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·
 μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
 κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
 ἀλλ' αὐτός, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
 πιθοῦ. τὸ γὰρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ 1230
 σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος ξυγχεῖ χάριν.

ΥΛΛΟΣ.

οἷ μοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν·
 τὸ δ' ὧδ' ὀρεῖν φρονοῦντα, τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὡς ἐργασείων οὐδέν, ὦν λέγω, θροεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

τίς γὰρ ποθ', ἥ μοι μητρί μὲν θανεῖν μόνῃ 1235
 μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν,
 τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
 ἔλοιτο; κρεῖσσον καμὲ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν,
 ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ πατρί 1240
 φδι-

v. 1230. πιθοῦ Brunck. Edd. vett. πείθον.

v. 1231. Vett. libri male συγχεῖ.

v. 1240. οὐ νεμεῖ πατρί. Sic legendum esse conjeci ex versione Winshemii.— ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοί. Sic tres codd. Ald. et posterior Iuntina. — Brunck. νεμεῖν. Reliqui omnes οὐ νέμει γ' ἐμοί.

Φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΥΛΛΟΣ.

οἱ μοι. τάχ', ὡς δοικας, ὡς νοσῆς Φράσσεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.

ΥΛΛΟΣ.

δεῖλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω. 1245

ΗΡΑ-

v. 1245. *ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω*. Sic vett. codd. Ald. Brub. recte. Triclinius stolidè interpolavit *ἐς πολλὰ γ' ἐκπορεῖν ἔχω*. Ineptum est Heathii commentum reponentis τῷπορεῖν, tamquam si articulus τὸ cum α sequentis vocis millies non coalesceret, ut in Oed. T. 111. τὰμελούμενον. 346. τὰλῃδε, Antig. 275. τὰγαθόν. 1059. τὰδικαῖον pro τὸ ἀδικαῖον, ut hic τὰπορεῖν pro τὸ ἀπορεῖν. Exempli passim obvia. Vide quae notavimus ad Comici Nubes 995. et ad Vespas 341. Saepissime *οκ* in α coalescunt, numquam vero in ου. Corrigenda Hefychii glossa, ad quam silent interpretes, τοῦρδρον, τὸ ἔρδρον. Scribendum τοῦρδόν, τὸ ἔρδρον, id est τὸ αἰδοῖον. Respexit ad Euripidis Silenum temulentiam facete laudantem in Cyclope v. 168.

ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαινεται.

ἴν' ἐστὶ τοῦτ' τοῦρδόν ἐξανιστάναι,

μιστοῦ τε δραγμός, καὶ παρυσινευκμήνον

ψαῦσαι χεροῖν λιμῶνος, ὀρχηστὴς δ' ἄμα,

κακῶν τε λῆσται. Bruck.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δίκαιοις τοῦ Φυτεύσαντος κλύειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδιδάχθῃ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δυσσεβεῖα, τούμὸν εἰ τέρψεις κίεα.

ΥΛΛΟΣ.

πράσσειν ἄνωγας οὐν με πανδίκως τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῷ Θεούς. 1250

ΥΛΛΟΣ.

τοιγὰρ ποιήσω, κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἂν ποτε
κακὸς Φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καλῶς τελευτᾷς, καὶ πὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρὸς Θεοῖς ὥς πρὶν ἐμπιστεῖν 1255
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον, ἐς πυρᾶν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἷρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρ' ἐς ὑστάτη.

ΥΛ.

ΥΛΛΟΣ.

ἔλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τὰδε,
 πει κελεύεις καζαναγκάζεις, πάτερ. 1260

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι
 νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
 λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ'
 ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπύχετον
 τελείοις ἀκούσιον ἔργον. 1265

ΥΛΛΟΣ.

αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἔμοι
 τούτων θέμειοι ξυγγνωμοσύνην,
 μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
 εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων·
 οἱ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι 1270
 πατέρες, τοιαῦτ' ἐφωρῶσι πάθῃ.
 τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφωρᾷ·
 τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ', οἴκτρά μὲν ἡμῖν,
 αἰσχερά δ' ἐκείνοις,
 χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων, 1275
 τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

ΧΟ.

v. 1265. τελείοις scripti pro vulg. τελείας.

v. 1267. ξυγγν. Brunck. Vulgo συγγν.

v. 1268. Ald. Brub. θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ·
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς. 1280

v. 1277. His verbis Chori ductor virgines, quibus constat Chorus, alloquitur. Persona in membr. praefixa Χορὸς ἢ Τάλας, ut in Ald. et Brubach. edd.; in aliis tantum Χορὸς. Legendum autem cum Scholiaste ἐπ' οἴκων. Perperam in nostris exemplaribus ἀπ' οἴκων.

v. 1279. Sic emendavit Hermann. ad Hecub. p. 162. Brunkius hunc versum exhibuit, ut in T. scriptus est:

πολλὰ δὲ πῆματα καινοπαθῆ· καὶ
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

In edd. antiquis syllaba defectus est. Heathius τὰδε inserit:

πολλὰ δὲ πῆματα τὰδε καινοπαθῆ·
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

Varia lectio in codd. apposita καινοπαγῆ, cum glossa νεγκα-
 τασκύνεστα.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δίκαιοις τοῦ Φυτεύσαντος κλύειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδιδάχθῃ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δυσσέβεια, τούμὸν εἰ τέρψεις κίεαρ.

ΥΛΛΟΣ.

πράσσειν ἄνωγας οὐν με πανδίκως τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῷ Θεούς. 1250

ΥΛΛΟΣ.

τοιγὰρ ποιήσω, κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἂν ποτε
κακὸς Φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καλῶς τελευτᾷς, καὶ πὶ τοῖςδε τὴν χάριν
ταχῆϊαν, ὦ παῖ, πρὸς Θεοῖς ὥς πρὶν ἐμπιστεῖν 1255
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον, εἰς πυρᾶν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρ' ὅς ὑστάτη.

ΥΛ.

ΥΛΛΟΣ.

λλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τὰδε,
πᾶ καλεῦναις κᾶξανγκάζεις, πάτερ. 1260

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
λιθοκόλλητον στίμον παρέχουσ'
ἀνάπαυε βροήν, ὡς ἐπίχαρτον
τελειοῖς ἀκούσιον ἔργον. 1265

ΥΛΛΟΣ.

αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἱμοὶ
τούτων θίμενοι ξυγγνωμοσύνην,
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων·
οἳ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι 1270
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθῃ.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ', οἴκτρα μὲν ἡμῖν,
αἰσχερά δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων, 1275
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

XO.

v. 1265. τελειοῖς scripsi pro vulg. τελείωι.

v. 1267. ξυγγν. Brunck. Vulgo συγγν.

v. 1268. Ald. Brub. θιῶν.

ΧΟΡΟΣ.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν, ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ·
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς. 1280

v. 1277. His verbis Chori ductor virgines, quibus constat Chorus, alloquitur. Persona in membr. praefixa Χορός ἢ Τάλος, ut in Ald. et Brubach. edd.; in aliis tantum Χορός. Legendum autem cum Scholiaste ἐπ' οἴκων. Perperam in nostris exemplaribus ἀπ' οἴκων.

v. 1279. Sic emendavit Hermann. ad Hecub. p. 162. Brunckius hunc versum exhibuit, ut in T. scriptus est:

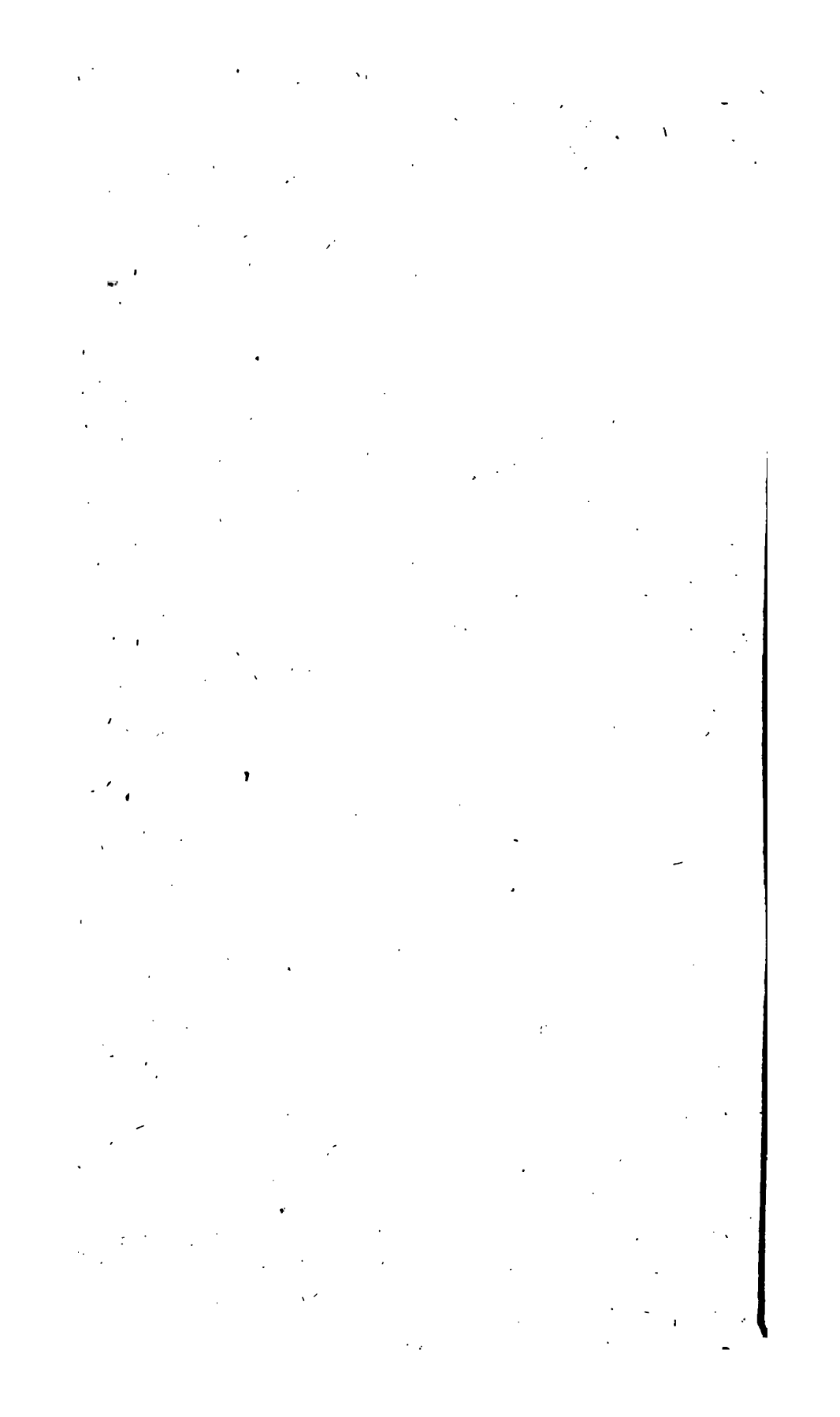
πολλὰ δὲ πῆματα καινοπαθῆ· καὶ
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

In edd. antiquis syllaba defectus est. Heathius τὰδε inserit:

πολλὰ δὲ πῆματα τὰδε καινοπαθῆ·
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

Varia lectio in codd. apposita καινοπαγῆ, cum glossa νεοκασκιάσται.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

1. ΛΟΓΟΣ ΜΕΝ ἜΣΤ' ἈΡΧΑΓΟΣ
ἌΝΘΡΩΠΩΝ ΦΑΝΕΊΣ. ^{a)} ὁ τρόπος ἀνα-
χρονισμός. μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ^{b)} ὁ μηδένα
μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀπο-
φινάμενος. ^{c)} [Φατὶ δὲ Ἀθηναίους αἰτήσασθαι
Σόλωνα νόμων γραφὴν, τὸν δὲ δεδιότα τὸ ἀψύχο-
ρον αὐτῶν, ὅρκον αἰτῆσαι αὐτούς. ἐπιμεῖναι δὲ σὺν
αὐτοῖς δικαστίαν, καὶ παρφυλαζούμενον, ^{d)} μήποτε
μένοντα αὐτὸν ἀναγκάσωσι μεταθεῖναι τι τῶν νο-
μίμων, ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδούς καὶ Κροῖσον.
διζάμενος δὲ Κροῖσος αὐτόν, δέικνυσι πάντα τὸν
πλοῦτον, καὶ στρατιώτας ἐν ὅπλοις χρυσοῖς, βωμόν

τε

a) Brunk. ante ὁ τρόπος posuit haec: *πικρομία ἐκ πολλοῦ
οὕτως εἰρημένη*, quae verba in Schol. Rom. ad v. 13. post
πρήγης leguntur. — Hercules fere circa 1384. a. C. N. ex
Larcheri supputatione vixit, sed Solon floruit circa Ol. 46,
3. a. 592. a. C. N. Hoepfner.

b) γὰρ τοῦ Ἡρακλείους ὁ Σόλων Tricl. Brunk.

c) ὁ — ἀποφ. non habet Tricl.

d) Tricl. perperam *παρφυλαζούμενος*.

τε Ἀπέλλωνος πάγχρυσον· καὶ καυχώμενος ἡρώτα αὐτόν, τίς αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος· ὁ δὲ ἔφη Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἡρώτα τὸν τὰ δεύτερα αὐτῶν φέροντα. τούτου δὲ πάλιν ἕτερον προβαλλομένου, ἡγανάκτησε Κροῖσος, ὅτι μὴ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῷ δέδωκεν. ὁ δὲ Σόλων συνεῖς τὴν λύπην, αἰπεφώνησεν, ὅτι τέλος δεῖ ὄρεσθαι τοῦ βίου. Φασὶ δὲ αὐτὸν τοιηναῦτα ^{ε)} πόλεμον αἰρούμενον πρὸς Πέρσας, χρῆσθῆναι αὐτῷ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλόσθη. ὁ δὲ νομίσας περὶ τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν λέγειν, ἐπολέμησε, καὶ ἡττηθεὶς ἐν πυρὶ βέβληται ὑπὸ Κύρου. καιόμενος δὲ Σόλων αἰπικαλεῖτο Ἀπόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιβαλὼν ἔσβισε τὸ πῦρ. Κύρου δὲ ἐρωτήσαντος, διηγήσατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθγγμα τοῦ Φιλοσόφου· ὅθεν θαυμάσας Κύρος τὸ τῆς τύχης ἄδελον, μετὰ τιμῆς ἀπέπεμψε τὸν Κροῖσον. Τ.] ^{η)} [ΛΟ·

ε) Tricl. τὸ τηνικῶτα.

f) Brunck. haec Romanis Scholiis adjunxit. — Afferre hic liceat Enstath. p. 361. ex quo plura colligere potes anachronismi exempla: τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐρίθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, εἶδα τε κλήρου μέμνηται, ὅς οὐλόφου κυνῆς ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφεῖν, ὡς μὴ βῆλος ὑγρῆς ἀρούρης ἦν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑστερογενεοῦς Αἰάντος Κρεσφόντου (Ajac. 1286. ubi ad dolum Cresphontis respicit, quo Messeniam obtinuit, cum sortes de Peloponnesi inter posteros Herculis divisione ducerentur. V. Apollod. Biblioth. l. 2. c. 8. extr. Polyaen. Strat. 1, 6. Tacit. Ann. 4, 43. Pausan. 4, 3. Sic reperies ejusmodi exemplum Soph. Meleag. et

[ΛΟΪΓΟΣ. ἡ εἰςθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων, οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἱμβακοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ἢ γ, ὧν τελευταῖος, Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιο, κέρδος ἱμπολᾶ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

4. Εἴω' ΔΕ' ΤΟ'Ν ΕΜΟ'Ν. ἐγώ, Φησί, τὸν ἐμὸν αἰῶνα καὶ πρὸ θανάτου διέγνωκα βαρὺν ὄντα, καὶ ἀπεχθῆ, καὶ δυστυχῆ. ΝΑΪΟΥΣ' Ε'Ν ΠΛΕΤΡΩ'ΝΙ. πόλει τῆς Αἰτωλίας. ΝΥΜΦΙΩΝ ὈΚΝΟΝ. νυμφίων, ἀντὶ τοῦ νυμφουμάτων. ὄκνον δέ, τὸν φόβον. Ὅμηρος (Ιλ. Ε. 255.) ὀκνεῖ δ' ἵππων ἐπιβήμεναι. εἰ δὲ γράφεται ὈΤΛΟΝ, τὴν ταλαιπωρίαν. ἢ ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος· Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες. ἡδῆα δὲ ἡ Φεάσις καὶ ἡ ἱστορία.

[8. Εἰ τις, ἤγουν ὡς οὐδέ τις ἄλλη]

12. ΔΡΑΚΩΝ ΕΛΙΚΤΟΣ. διὰ το σκολιὸν τῶν ῥευμάτων. ΒΟΥΚΡΑΝΟΣ. οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διστυποῦντο, ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολάς. Ὅμηρος (Ιλ. Φ. 237.)

Inach. notante Hesychio f. v. νυάμφ. Nimirum νυάμοις cum Aetoli tum Athenienses usi sunt in eligendis magistratibus, sed nonnifi fere et post Meleagri et Inachi tempora.) καὶ ἐν τῇ Τραχινίῳ δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηϊάμειρα γυναικῇ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ (449.) οὐκ ἂν ποτε δίκην ᾗδ' ἐψήφισαν. φησὶ ζεῖν γὰρ οὐπω εἶδῃσαν ἔρωτες, ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὔρημα. Hoepfner.

237.) μιμικῶς ἥτε ταῦρος. ^{ε)} ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν, ὡς βόες. ^{η)} ἢ διὰ τὸ τὰς κατανομάς παρὰ ποταμούς ^{ι)} εἶναι. ἘΚ ΔΕ ΔΑΣΚΙΓ'ΟΤ ΓΕΝΕΙΑΔΟΣ. ὁ νοῦς· ἐκ δὲ τῆς δαυτερχου γε·ειάδος αὐτοῦ κατέρρει πληθος ὑδάτων, ὡς ἀπὸ κρήνης. παροιμία ἐκ πολλοῦ οὕτως εἰρημένη. ^{κ)}

[15. ΠΡΟΣΔΕΔΕΙΓΜΕΝΗ. προςδοκῶσα]

20. Ὁ ΚΛΕΙΝΟ΄Σ ἩΛΘΕ ΖΗΝΟ΄Σ. τοῦτο γὰρ ἦν παρὰ Οἰνέως ὠρισμένον, τῷ νικῶντι ^{λ)} Ἀχελῶον αὐτὴν δώσειν. ΕΚΛΥ΄ΕΤΑΙ ΜΕ. ἀντὶ τοῦ ἀπαλλάττει με, καὶ ἐλευθεροῖ τοῦ φόβου, τοῦ Ἀχελῶου περιγενόμενος. ΚΑΙ ΤΡΟ΄ΠΟΝ ΜΕ'Ν ἌΝ. τὸν τρόπον τῆς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν μάχης οὐκ ἂν διείποιμι. ἰδεδόκει γάρ. ^{μ)} ἐκείνη δ' εἶποι ἄν, ὅς ἀφοβος αὐτὴν ^{ν)} τὴν μάχην θεωρῶν ἐκάθητο. Ὅμηρος· (Ιλ. Δ. 539.)

Ἐνθά κεν οὐκ ἔτι ἔργον ἀνὴρ οὔσασατο μετελθών,
ὅστις τ' ο) ἄβλητος.

24.

g) Tricl. et Brunck. integrum Homeri versum exhibent:
Τοὺς ἐκβαλλε δύραζε, μιμικῶς ἥτε ταῦρος.

h) ὡς οἱ βόες Brunck.

i) τὰς νομάς παρὰ (Tricl. περι') τοὺς ποταμούς Brunck.

k) Vid. not. a.

l) ἦν γὰρ ὠρισμένον τῷ νικῶντι Tricl. Brunck. sic: ΕΚΛΥ΄ΕΤΑΙ ΜΕ. ἀντὶ τοῦ — περιγενόμενος· τοῦτο γὰρ — δώσειν. Ceterum male scribit Ἀχελῶον omisso i subscr.

m) ἰδεδόκειν Brunck.

n) ἀφόβως Tricl. αὐτῶν Tricl. Brunck.

o) Tricl. γ'. Brunck. ἔτ'.

24. ΕΓΩ ΓΑΡ ΉΜΗΝ. δασείως. ἵνα συνάδῃ τό, P) ἀλλ' ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβής τῆς θείας. οἱ δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπῆρχον. ΜΗ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ. μὴ διὰ τὸ κάλλος ἀλγῆδόνι περιπέσω, τῷ Ἀχελῷ γάμηθεῖσα.

26. ΤΕΛΟΣ Δ' ΕΘΗΚΕ ΖΕΥΣ ΑΓΩΝΙΟΣ. ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος. τὸ δὲ ὅλον οὕτως ἔχει· ὁ ἀγώνιος Ζεὺς εὐτυχὲς τῷ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν· q) ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχὲς. εὐτυχῶς μὲν, ὅτι ἀπῆλλαξέ με τοῦ Ἀχελῷου· οὐκ εὐτυχῶς δέ, ὅτι καὶ νῦν οὐχ ἦτον ἀγωνιῶν διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλείους ἀπουσίαν. ΛΕΧΟΣ ΓΑΡ ΗΡΑΚΛΕΥ ΚΡΙΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἔκκριτον. διὰ τὸ καὶ περὶ Ἡρακλείους ἀγωνιᾶν. r) ΞΥΣΤΑΣΑ. ἀντὶ τοῦ συνελθούσα. ΤΡΕΦΩ. ἀντὶ τοῦ ἔχω καὶ αὖξω. ΠΡΟΚΗΡΑΙΝΟΥΤΣΑ. ἀγωνιᾶσα, μεριμνῶσα κατὰ τὸ κέαρ, ὃ ἐστὶν ἐν ἡθρῇ, βουλευομένη. s) καὶ Εὐρεπίδης· (Ἰππολ. 224.)

Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηράσεις;

ΝΥΞ ΓΑΡ ΕἰΣΑΓΕΙ. ἀντὶ τοῦ, νυκτὸς ἔρχεται, καὶ νυκτὸς ἐξορμάται, ὥστε διαδοχὴν μοι τῶν πόων γίγνεσθαι. t)

[27.

p) τῷ Brunck.

q) ΤΕΛΟΣ Δ' ΕΘΗΚΕ· τὸ ὅλον οὕτως ἔχει· ὁ ΑΓΩΝΙΟΣ Ζεὺς, ἤγουν ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος, εὐτυχὲς etc. Tricl. Brunck.

r) Verba διὰ ἀγῶν. Brunck. post αὖξω in sqq. collocavit.

s) ἐν βράδι βουλευομένη. Tricl. Brunck.

t) ὥς δ. μοι γένεσθαι τῶν π. Tricl. ὥστε δ. μοι γίγνεσθαι τῶν π. Brunck.

[27. ΚΡΙΤΟ'Ν. προκεκρίμένον.]

32. ΓΗΤΗΣ. γεωργός, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος. ^{u)} ἘΚΤΟΠΟΝ. ἔξω καὶ πόρρω οὔσαν. ΛΑΤΡΕΥΟΝΤΑ' ΤΩΙ. ὑπηρετοῦντα τῷ Εὐρυσθεϊ. ΥΠΕΡΤΕΛΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν. οἶον, τοῦ τέλους τῶν ἄθλων κρείσσων ὦφθη, κατορθώσας αὐτούς. Πρῶτος αὐτῶν ἐστίν, ἐγκρατής, καὶ ὑπεράνω.

[38. ἘΚΤΑ. ἔκτεινε.]

39. ἘΝ ΤΡΑΧΙῆΝΙ. πόλις Θετταλίας, εἰς ἣν ^{x)} Ἡρακλῆς κατώκησε διὰ τὸν τοῦ Ἰφίτου Φόρον κατὰ τὸν νόμον. ΞΕΝΩΙ ΠΑΡ' ἈΝΔΡΙ. τῷ Κήῳ, ὃς ἦν παῖς Ἀμφιτρώωνος ἀδελφοῦ· ὡς καὶ Ἡρόδοτος (Ἀσπ. 353.) Τρηχίνα δέ τοι παρ' λαύων ^{y)} ἐς Κήῳκα ἄνακτα.

43. ΣΧΕΔΟ'Ν Δ' ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ. ὑποπτύω, ὑπονοῶ, οἶμαι. ^{z)} ΔΕΛΤΟΝ ΔΙΠΛΩ'Ν ἜΣΤΙΧΕΝ. ὡς τοῦ Ἡρακλέους τύπον διαθήκης γράψαντος εἰς δέλτον μὴ καταλελοιπότης. ὡς εἰ μὴ ἔλθοι διὰ τοσούτου χρόνου, γινῶναι αὐτὸν τελευτῶντα. μετὰ τοὺς πεντεκαίδεκα μῆνας ἀναγνοῦσαν, ποιῆσαι αὐτὴν τὰ ἐντεταλμένα. ΘΕΟΙ'Σ ἈΡΩ'.

u) ἐργαζόμενος Brunck.

x) ἐν ᾗ Tricl. In sqq. Ἰφίτου omisso articulo.

y) παρελαύνω Brunck.

z) Post οἶμαι habet Brunck.: ΑΚΗΡΤΚΤΟΣ ΜΕΝΕΙ ἄσημος, οὐ μνησόμενος ὅπου ποτ' ἐστίν. ὃν οὐδεὶς ἑλλάνων κηρύττει καὶ ἀπαγγέλλει, ποῦ ποτ' ἐστί.

ἌΡΩΜΑΙ. εὐχομαι τοῖς θεοῖς, μηδὲν λυπηρὸν ἐγγεγραμμένον ἔχουσιν λαβεῖν, πημονῆς ἄτερ. ^{α)})

50. ΠΑΝΔΑΚΡΥΤΤ ὈΔΥΡΜΑΤΑ. διὰ πανδακρύτων ὀδυρμάτων. ὡς τό, (Ιλ. Κ. 469.) διὰ τ' ὄντα καὶ μέλαν αἷμα.

52. ΦΡΕΝΟΥΝ. νοθεύειν, εἰς φρόνησιν ἄγειν.

53. ΤΟ' ΣΟΝ. τὸ σοὶ συμφέρον. ἢ ΤΟ' ΣΟΝ, ἀπὸ τοῦ ὀλίγον.

[ΤΟ' ΣΟΝ. τοσοῦτον, ἡγουν ὀλίγον.]

ΠΩΣ ΠΑΙΣΙ ΜΕΝ ΤΟΣΟΓΣΔΕ ΠΛΗΘΥΕΙΣ, ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλείους, Ὑλλος, Κτήσιππος, Γληνός, Ὀδύτης. ^{β)}) ἔστι δὲ Ἡρακλεῖ καὶ ἕτερος Ὑλλος ἐκ Μελίτης.

57. Εἰ ΠΑΤΡΟΣ ΝΕΜΟΙΤΙΝ ὨΡΑΝ. ἡγουν φροντίδα. ὡς καὶ Ἡσιόδος· (Εργ. 30.) ὦρε γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται. ὁ δὲ νοῦς, ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζει τοῦ πατρός, ὑπὸ τοῦ δοκεῖν καλῶς διαπράττεσθαι. ^{γ)}) ἈΡΤΙΠΟΤΣ, ὃ ἴστιν, ἀρετίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται.

61. Κ' ΑἰΞ ἈΓΕΝΗΤΩΝ. δυσγενῶν. ἘΛΕΥΘΕΡΟΝ ΔΟΓΟΝ. σπουδαῖον, ^{δ)}) ἐλευθέρῳ πρίποντα.

64.

α) λαβεῖν. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ ΑΤΕΡ ΠΗΜΟΝΗΣ Brunck., ut partim Tricl.

β) Ὀδύτης Brunck. praesunte Hemsterhusio (ad Lucian. T. I. p. 237.) et Heathio.

γ) ἐπὶ τοῦ δ. καλῶς πρᾶττειν ἐκείνῳ Tricl. Brunck.

δ) σπουδαῖον καὶ ἐλεύθ. Brunck.

64. Εἰ ΔΙΔΑΚΤΑ ΜΟΙ. εἰ προσήκει ε)
μαθεῖν.

65. ἘΞΕΝΩΜΕΝΟΝ. ἐν ξένῃ διατρέ-
βοντα. f)

69. ἌΡΟΤΟΝ. ἐνιαυτόν. ἅπαξ γὰρ τοῦ
ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ.

[70. ΛΑΪΤΡΙΝ ΠΟΝΕῖΝ. ὡς λάτρεν καὶ
δοῦλον πονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τῇ Ὀμφάλῃ.]

71. ΠᾶΝ ΤΟΙΝΥΝ. ἀκούσεται τούτων
τις, ὅτι Ἡρακλῆς πᾶν αἰσχρὸν ὑπέμεινε, εἰ ἀλη-
θῶς ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ.

[ΠᾶΝ ΤΟΙΝΥΝ. πᾶν ὄνειδος ἀκούσομεν, εἰ
καὶ ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ ὁ Ἡρακλῆς.]

72. ἈΛΛ' ἘΞΑΦΕῖΤΑΙ. ἀφείθη, ἀπηλ-
λάγη τοῦ δουλεύειν.

[73. ΠΟῦ Τ ΔΗΞ ΤΑ. ἔλεγέ μοι, Φησί, ὅτι
ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι, ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω τὰ
ἐπίλοιπον χρόνον. ποῦ οὖν ἀγγέλλεται ἢ ζῶν εἶναι,
ἢ θανών; Φασὶ δὲ καὶ ἐν Θετταλίᾳ εἶναι Οἰχαλί-
αν. οὐδὲν οὖν ἄτοπον συνωνυμεῖν.]

73. ΕὔΒΟΓΔΑ ΧΩΡΑΝ. εἰνοί Φασι καὶ
Θεσσαλίας εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν δὲ ἄτοπον συ-
νωνυμεῖν. g)

77. ὩΣ ὍΙ ΤΕΛΕΥΤΗΝ. ἔλεγε, Φησί,
ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι· ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω
τόν

e) Inferit Brunck. μοι.

f) ΕΞΕΝΩΜΕΝΟΤ — διατρέβοντος Brunck.

g) Post haec Brunck. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ. τῆς
Εὐβοίας.

τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ἘΝ Ο΄ΥΝ ῬΟΠΗ^ι.
ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἰσταμένῳ, οὐ πο-
ρεύσῃ συλληψόμενος αὐτῷ, καὶ συναγωνιούμενος;
ἮΝΙΚ' Ἡ ΣΕΣΩ΄ΣΜΕΘΑ. τῷ πατρί. ^{h)}).

86. Εἰ ΔΕ' ΘΕΣΦΑ΄ΤΩΝ ΕΓΩ΄. εἰ δὲ
καὶ ἡπιστάμην, ἢ προσηκόντιν, Φησὶν, ὅτι ταῦτα
πρεσβεῖτε, πάλαί ἂν ἐγὼ συμπαρήμην αὐτῷ.

92. ΧΩ΄ΡΕΙ ΝΥΝ, Ὡ ΠΑΐ. καὶ νῦν,
Φησὶν, ὦ παῖ, ἄπιθι. ⁱ⁾ καὶ γὰρ τὸ βραδέως
τὰ δόντα ποιεῖν, ἐπειδὴν ἀκούσῃ τις, κέρδος ἀπο-
φέρεται. τουτέστι, καὶ εἰ ^{k)} βραδέως ἤκουσας,
καὶ ἀφελήσῃς αὐτὸν παραγενόμενος, κέρδος σοι
ἔσται. ^{l)}

[ΜΕΤΡ. 94. ὍΝ Α΄ΙΟ΄ΛΑ ΝΥ΄Ξ. Τὰ
τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπωδικά, ὡς
εἴρηται, ὅστι δὲ τὰ παρόντα, πεντὰς ἐπωδική, ἥτοι
στροφῶν δύο καὶ ἐπωδός. εἰς δὲ τὰ κῶλα ἐκάστης
στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ι, καὶ τῆς ἐπωδοῦ το-
σαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἐκάστης στροφῆς καὶ ἀντι-

G 2

590-

h) ΣΕΣΩΣΜΕΘΑ. καὶ ὁ ἐπίρρωτον τοῦτο συντακτικόν.
ἡνίκά ἢ εισέσμεθα, τοῦ σοῦ πατρὸς τὸν βίον σώσαντες, ἢ
πίπτομεν, ἐξολωλὸς ἐκείνου, καὶ οἰχόμεθα ἄμα ἢ γοῦν
πίπτομεν καὶ οἰχόμεθα. ὀφείλων δὲ ΚΑΙ ΟΙΧΟΜΕΘΑ
εἰπεῖν, ἀσυνδέτως ἐξήνεγκεν. Brunck. Sic ferme etiam
Tricl.

i) ἄπιθι δὴ, Φησὶν, ὦ παῖ, εἰ καὶ μὴ πρότερον Tricl.

k) εἰ καὶ Brunck. omisso καὶ ante ἀφελήσῃς, ut Tricl.

l) αὐτόν, καὶ παραγενόμενῳ (Tricl. γενομένῳ) σοι ἐκεῖ κέρδος
ἔσται Tricl. Brunck.

εροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἐκφ-
ραῖς κορωνίς, καὶ παράγραφος. T.]

94. ὈΝ ΛΙΟΛΑ ΝΥΞ. μέλαινα, ὡς οἱ
νεώτεροι ἢ ποικίλη, διὰ τὰ ἄστρα. ἢ ταχὺα, διὰ
τὸ Νυκτὶ θοῇ, παρ' Ὀμήρῳ. (Il. M. 463.) m)

[ΛΙΟΛΑ, κατάστροφος. ἘΝΑΡΙΖΟΜΕΝΑ
φθιρομένη.]

ΤΙΚΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν ποιεῖ. ΦΛΟ-
ΓΙΖΟΜΕΝΟΝ. λάμποντα. ἌΛΙΟΝ ἌΓ-
ΣΤΩΣ n). παρακαλῶ.

[97. ΚΑΡΥΞΔΙ. εἰπεῖν ἐμοί.]

ΤὸΝ ἈΛΚΜΗΝΑΣ. παῖδα. ΠΟΘΙ-
ΜΟΙ. λείπει, οἰκεῖ, διατρίβει. o) Ἡ ΠΟΝΤΙΟΤΥΣ
ΑΥΛΩΝΑΣ. τοὺς παρὰ Θάλατταν τόπους στε-
νοὺς. ἐκ δὲ τούτου τὰ πελάγη Φησί. p) Ἄρα οὖν
ἐν Θαλάττῃ ἐστίν. ἢ ἀντὶ τοῦ νήσους q) αὐλαὶ γὰρ
τὸ στενόμακρον πέλαγος. ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους
τὸ

m) Pro ταχὺς occurrit Aeschyl. S. Theb. 500. ubi de fumo
dr. cito ignis fratre. Ibi Schol. αἰόλην δὲ τὴν εὐκίνητον καὶ
ταχεῖαν λέγει καὶ ἐλίσσασμένην συγχῶς. Cf. Schol. ad Pind.
Olymp. Od. 9. et Porphyry. a Spanhem. ad Callim. H. in
Dian. p. 193. ed. antiq. citatus, qui αἰόλον explicat per
ταχὺν ab αἰελλὰ procella, negatque notionem varietatis
h. v. ineffe. Pro ποικίλος legitur in Callim. l. I. et Lycoph.
Hoepfner.

n) ΑΙΤΩ Brunck.

o) Pro his Brunck. ΝΑΙΕΙ. οἰκεῖ, διατρίβει.

p) ἐκ δὲ τούτων τὰ π. σημαίνει. Brunck.

q) Brunck. post ἐστίν signum interrogandi, post νήσους punctum
posuit.

τὸ περισχόμενον ὑπ' αὐτοῦ δηλοῖ; ὃ ἐστὶ, τὰς
 ἡσους. Ἡ ΔΙΣΣΑΓ΄ΞΙΝ ἈΠΕΪΡΟΙΣΙΝ.
 ἀντὶ τοῦ, καὶ πρὸς τὰ εἴωα καὶ δυτικά. γ) καὶ
 Ὅμηρος, (Οδ. Λ. 108.) Ἡέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷ.
 Ὡ ΚΡΑΤΙΣΤΕΤ'ΩΝ. ὧ νικῶν πάντας τοὺς
 θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν.

[103. ΠΟΘΟΥΜΕΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ ποθοῦσθ.]

104. ΤΑ'Ν ἈΜΦΙΝΕΙΚΗ' ΔΗΪΑ'ΝΕΙ.
 ΡΑΝ. λείπει ἢ διά. s) τὴν περιμάχητον ἐπὶ ῥήμα-
 τικῶς. πυνθάνομαι, φησί, τὴν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειραν
 μὴδέποτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀδακρύτους ἔχειν, ἀλλ'
 αἰεὶ τῷ πόθῳ τῶν δακρύων νικωμένην ὀδύρεσθαι.

Ο΄ΙΑ ΤΙΝ' ἈΘΛΙΟΝ ὈΡΝΙΝ. τὴν ἀη-
 δόνα, γράφεται καὶ ἈΛΙΟΝ ὈΡΝΙΝ, ἡγουν
 τὴν ἀλκυόνα, ἣ τίττει ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις,
 εἴτα, πῶν ὧν ἀφανιζομένων, δακρύει. Ο΄Τ ΠΟΤ'
 Ε΄ΤΝΑΖΕΙΝ. τὸν πόθον τῶν δακρύων γ) κοιμί-
 ζειν, ἀλλ' ἠττάσθαι καὶ αἰεὶ δακρύειν. ἈΔΑ-
 ΚΡΥΤΩΝ. πολυδακρύτων. ἈΛΛ' Ε΄ΤΜΝΑ-
 ΣΤΟΝ ἈΝΔΡΟΣ. ἀλλὰ δεῖμα. u) τὸ ὑπὲρ τοῦ
 ἀνδρός αἰεὶ μεμνηνούουσιν ἐν ταῖς ἀνάνδρσι κοίταις
 τρέχουσιν κατὰ ψυχὴν. Ε΄ΤΘΤΜΓ'ΟΙΣ Ε΄Τ-
 ΝΑΓ'Σ. ταῖς μεμνηνειαῖς, ταῖς πολυφροντίστοις.
 ἈΝΑΝΔΡΩΤΟΙΣΙ. ταῖς ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός.

112.

γ) καὶ δυτικά μέρη νεύων, ἡγουν ἀνατέλλων ἢ δύνων Tricl.
 Brunck. Sq. verba Brunck. aptiore loco post ὀπτικόν
 collocavit, mutato Ηέλιος in Ηελίου.

s) λείπει ἢ διά et seq. ἐπιρρήματικῶς omisit Brunck.

γ) addit Brunck. εὔποτε.

u) τὸ δεῖμα Brunck. eum Tricl.

113. ΠΟΛΛΑ' ΓΑΡ. τὸ ΠΟΛΛΑ' πρὸς
τὸ ΚΥΜΑΤΑ. ὩΣΤ' ἈΚΑΜΑΝΤΟΣ ἢ
ΝΟΤΟΥ. ὥςπερ γὰρ ^{x)} ἂν τις θεωροῖη κυμα-
τουμένην τὴν θάλατταν, ἢ Νότου πνέοντος, ἢ Βο-
ρέου, τῶν δὲ κυμάτων τὰ μὲν ἀπλέοντα, τὰ δὲ
ἐπερχόμενα, οὕτω καὶ τὸν Ἡρακλῆα, καθάπερ τι
πέλαγος κακῶν, τὸ μὲν τι παρὸν λυπεῖ, τὸ δ'
αὐξόμενον ἀπόκειται. ΚΑΔΜΟΓΕΝΗ. τὸν
Θηβαγενῆ Ἡρακλῆα. Ἡσίοδος, (Θεογ. 530.)

ὉΦεῖ Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἶη.

ΤΡΕΨΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἔχει. Α΄ΤΞΕΙ. ἀντὶ
τοῦ αὖξεται. ἢ ^{y)} τροφῆς καθημερινῆς καὶ αὐξή-
σεως εἰσὶν αὐτῷ οἱ πόνοι, ὧν, Φησί, τὸ μὲν τῶν
κακῶν ἔχει αὐτόν, ^{z)} τὸ δὲ αὖξεται κατ' αὐτοῦ.
Ἄλλως. ΤΡΕΨΕΙ. ἀντὶ τοῦ τρέβει, κατὰ ^{a)} ἀν-
τίφρασιν. ἔχει γὰρ οὕτως· τὸ μὲν αὐτόν καταπο-
νεῖ παρὸν, τὸ δ' αὖξει καὶ κορυφούται. ἢ ὅτι οἱ
κείον τοῦ ἥρωος τὸ τρέφει καὶ αὖξει, ^{b)} ὥστε τρέ-
φεισθαι ^{c)} αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν πόνων. Καὶ
Ἰσοκράτης (ἐν τῇ πρὸς Δημόνικον παραίνεσι). Οἷς
ἢ τῶν τρόπων ἀρετὴν τηλικούτου εὐδοξίας χαρακτηρεῖται
τοῖς ἔργοις ἐπέβαλε. βίου δὲ πέλαγος, τὸν χειμα-
ζόμε-

x) γὰρ, Φησὶν, Tricl. Brunck.

y) Pro ἢ Brunck. ἤγουν ἀντί,

z) αὐτόν omittit Brunck.

a) κατ' ἀντίφ. Brunck.

b) τὸ τρέφειν καὶ αὖξειν Tricl. Brunck.

c) τρέφεισθαι καὶ αὖξεισθαι Tricl. Brunck.

ζόμενον βίον. ΚΡΗΨΙΟΝ. ὡς πάντῃ χεῖμαζομένης τῆς περὶ Κρήτην θαλάσσης. ἈΜΠΛΑΪΚΙΟΝ. ἄπταιστον. ^{d)} ἈΛΛΑΪ ΤΙΣ ΘΕΩΝ. Θάρρει, Φησί, ὦ Δηϊάνειρα. Θεῶν γὰρ τις αὐτόν, ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα, κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἰδίου. ἢ ἀμπλάκητον, ἐπιτυχῆ, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλάκειν. οἷον, κωλύει αὐτόν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ Ἰδίου.

122. ὩΝ ἘΠΙΜΕΜΦΟΜΕΝΑ ΣΟΙ. περὶ ὧν μεμφομένη σοι, ὅτι αὐτὸς προσηκόντως ὁδύρη. Θεοὶ γὰρ αὐτόν σώζουσιν.

[Περὶ δὲ ὧν, Φησί, μεμφομένη τυγχάνεις, ἡδεῖα μὲν οἶσω σοι, ἐναντία δέ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἀποθαιότω αὐτόν ὁδύρη· ἐγὼ δὲ Φημι μὴ χεῖναι ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. οἱ γὰρ Θεοὶ σώζουσιν αὐτόν. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Θεὸς πιστοῖκε τὰ πράγματα· ἀλλὰ συμμιγύουσιν οἱ Θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις ἐν πῆματι καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὁξέως αὐτά, ὥς περ Ἄρκτου στρεφάς· τὰς Ἀρκτοὺς δὲ παρέλαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς τι εἰσὶ, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἐκάστη στρέφεται. Sylloge et Tricli.]

ἈΔΕΓῚΑ ΜΕΝ, ἈΝΤΙΓῚΑ Δ' ΟΪΣΩ. ἐναντία οἷς περὶ τοῦ Ἡρακλείους Φρονεῖ. παραιτουμένη δὲ τῷ ἀδείᾳ, ὡς ἐναντία λέγουσα τῇ ἀνάσσει, ἐπάγει μὴ χεῖναι αὐτὴν ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα περὶ τοῦ ἀνδρός. Φησί γὰρ αὐτόν ζῆν. ἀντία δέ, ὅτι τὸ ἐναντίον νομίζει ἢ Δηϊάνειρα, ἀπο.

d) Brunck. haec collocat ante ἢ ἈΜΠΛΑΪΚΗΤΟΝ.

ἀποθανῖν αὐτόν. ΟὔΤΚ ἈΠΟΤΡΥΓΕΙΝ. οὐκ ἀπο-
γνῶναι, οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ ἀποβάλλειν, οὐκ ἀπο-
δοκιμάζειν. ἈΝΑ΄ΛΓΗΤΑ ΓΑΡ. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα
τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πρᾶγματα πεποίηκε.^{ε)}
Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι, οἶον, συμμειγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ
πρᾶγματα τοῖς ἀνθρώποις πῆματι καὶ χαρᾷ, καὶ
στρέφουσιν ὀξείως τὰ πρᾶγματα, ὥς περ τὰς τῆς
ἄρκτου στροφάς. ἈΛΛ' ἘΠΙ' ΠΗΜΑ ΚΑΙ
ΧΑΡΑ'. ἐπὶ χαρᾷ δὲ καὶ πῆματι πᾶσι κυκλοῦ-
σιν οἱ θεοί. πῆμα δέ, ἀντὶ τοῦ πῆματι, κατὰ^{ς)}
ἀποκοπὴν. Πᾶσι ΚΥΚΛΟΥΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ
κυκλοῦνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγματα. ἢ τὸ
κυκλοῦσιν ἐπὶ τῶν θεῶν. Οἶον ἈΡΚΤΟΤ
ΣΤΡΟΦΑΔΕΣ. τὰς ἄρκτου στροφάς^{ς)} παρὲ-
λαιν, ἐπεὶ διαφανεῖς τέ^{h)} εἰσι καὶ ἡσυχαιτέρην
ποιοῦνται τὴν κίνησιν. καθόλου γὰρ ἐξύτερον τὰ
νότια κινεῖνται, διὰ τὸ μείζονα κύκλον ὁδεύειν.
Ἄρατος (Φαινομ. 225.)

Αὐτοῦ καὶ κρείσσο θεώταταί εἰσι κέλευθοι.

[129. ἈΛΛ' ἘΠΙ' ΠΗΜΑ. τὸ ἐξῆς ἄλλ'
ἐπὶ πᾶσι πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσιν.]

[Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι ΚΥΚΛΟΥΣΙ καὶ κυκλικῶς
ἐπέρχονται ΠΗΜΑ καὶ λύπη, καὶ χαρὰ, ὥς περ
ΚΕΔΕΥΘΟΙ καὶ ὁδοὶ Ἄρκτου στροφάδες, ἥγουν
ὥς περ

e) Inferit Brunck. καὶ Ὁμηρος (Ιλ. Ω. 527.).

ς) κατ' Brunck.

g) στροφάς δὲ Brunck.

h) τε omittit Brunck.

ὥς περ αἱ αἰὲ στρεφόμεναι ἄρκτοι καὶ μηδέποτε
σταῖσιν ἔχουσιν. διὰ τὸ εἶναι δὲ καὶ ταύτας¹⁾
δύο, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἐκαστην
στρέφεισθαι, ὥς καὶ τὰ ἐκ ἀνθρώποις πράγματα,
ταύτας πρὸς παράδειγμα εἴληφιν. ἀλλὰ καὶ τὸ
ΚΥΚΛΟΥΤ̃ΣΙ καλῶς ἄγαν εἴρηται, ἵπτι ἡ κυκλική
τοῦ χρόνου στρεφὴ τὰς τε λύπας ἐπιφέρει καὶ τὰς
χαρὰς τοῖς ἀνθρώποις. Τ.]

[132. ΜΕΝΕΙ ΓΑΡ. ἤγουν, οὐκ αἰὲ νύξ
ἔστι τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἔρχεται.
ΚΗΡΕΣ, φθοραί. ἌΦΑΡ ΒΕΒΗΚΕ. εὐ-
θείας ἀπέρχεται τούτων ἕκαστον.]

137. ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι,
καὶ στέρεισθαι χαρᾶς. τίος δὲ στέρεισθαι; δηλον.
ὅτι τοῦ χαίρειν. Ἄ ΚΑΙ ΣΕ ΤΑΝ ἌΝΑΣ-
ΣΑΝ. ἄπερ καὶ σὲ λέγω χεῖναι φρονεῖν, καὶ
χρησταῖς ἐλπίσι βόσκεισθαι. ἢ οὕτως ἂ καὶ σὲ
βούλομαι φροντίζειν, ὅτι τρέπονται καὶ ἐκ κακῶν
ἐπὶ ἀγαθὰ τὰ ἀνθρώπινα. ΖΗΝ ἌΒΟΥΛΟΝ.
δύςβουλον καὶ κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς
ιδίοις παισὶ τὸ συμφέρον. διὸ μηδὲν Φαῦλον περὶ
Ἡρακλέους ἔλπιζε. οὐ γὰρ παρορᾷ τοὺς ἑαυτοῦ
παῖδας ὁ Ζεὺς.

141. ΠΕΠΤΣΜΕΝΗ. ἐξ ἀκοῆς ἐλήλυθας
τῶν ἐμῶν αἰσθημένη κακῶν.

145. ΤΟ ΓΑΡ ΝΕΑΨΟΝ. ἡ γὰρ νέα
ἡλικία ἐν τοῖς τόποις τῆς ἀμεριμνίας βόσκειται.

ΧΩ-

1) αὐτὰς Brannck.

ΧΩ'ΡΟΙΣΙΝ ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ τινὲς ψιλοῦσι, καὶ νοοῦσιν ^{k)} αὐτάθι. ἔνιοι δὲ δασύνουσιν ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ. τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ τόποις ἀμεριμνῶς βόσκεται τὸ νεάζον, καὶ οὔτε καύματι φθείρεται, οὔτε ὑετῶ, οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. ὍΥ ΘΑΔ ΠΟΣ ΘΕΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεμίᾳ μεταβολῇ.

[147. ΚΛΟΝΕΙ, φθείρει, ταραττει.]

148. ἈΛΛ' ἩΔΟΝΑΓΣ. ἀλλὰ ταῖς ἡδοναῖς ἕς ὕψος εὐθυμίας αἴρεται. ἕως ^{l)} τις γαμηθῇ. οὐδέν, Φησί, ταραττει τὴν νέαν ἡλικίαν. ἀλλ' ὡς τείχος ἀρραγὲς οὐ φθείρεται ὑπὸ τινος· οὕτως οὐδὲ ἡ νεότης ἐσθηριγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας τῶν ἐν τῷ βίῳ κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. (Εὐριπ. Μηδ. 47.) ἘΣ ΤΟΥΤ' ἘΩΣ ΤΙΣ. τὸ τηνικαῦτα ^{m)} ἐπειδὴν γαμηθῇ ⁿ⁾ τι, εἰς τὰ καθ' ἑαυτὴν ἀποβλέπουσα καὶ συνορῶσα ἔξω τῆς ἀμεριμνίας εἰς φροντίδας εἰσῆλθεν. οἰκτείρει τὰ κατ' ἐμέ. ^{o)}

152. ΤΗ'Ν ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν νέον ^{p)} ἀποδέδωκε. ^{q)}

154.

k) νοοῦσι τὸ Tricl. Brunck.

l) ἕως ἂν Tricl. Brunck. Ante αἴρεται Tricl. habet ἔρχεται καὶ —.

m) τηνικαῦτα Tricl. τοτηνικαῦτα Brunck.

n) Sic etiam Tricl. γαμηθῇ Brunck.

o) ἀποβλέπει καὶ συνορᾷ, (ξυνορᾷ Tricl.) καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων φροντίζει.

p) τὸ ΝΕΑ' ΖΟΝ Brunck.

q) Addit Brunck. ex Triclinio: εἴ τις, Φησί, ἔξω ἀμεριμνίας

154. ΠΑΘΗ ΜΕΝ ΟΥΤ'Ν ΔΗ'. τὰ μὲν ἄλλα πάθη τοῦ Ἡρακλέους πολλάκις ἀπωδυράμην. ἐν δ' εἰπεῖν νῦν βούλωμαι, οἷον οὐκ εἴρηκά πω. ΟΔΟΝ ΓΑΡ ἩΜΟΣ. ἔτι πρὸ πολλοῦ χρόνου χρησμός ἦν αὐτῷ δεδομένος.¹⁾

162. ΝΥ'Ν Δ' ΩΣ' ΕΤ' ΟΥΤΚ Ω'Ν. αἰ μὲν ἐξήκει²⁾ ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ κατορθώματι· νῦν δέ, ὡς τεθνηζόμενος ἐντείλατό μοι, ἵνα πρόνοιαν ἄλλου ἀνδρός ἐμαυτῇ ποιήσωμαι· εἶπε δὲ καὶ περὶ τῆς ἐκάστου τῶν τέκνων μερίδος. ΧΡΕΙ' ἩΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ'ΣΙΝ. ἔλεγε προσήκειν ἐμὲ λαβεῖν τὴν προῖκα, καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ τοῦ λέχους ἐκτησάμην. Ἄλλως. ΧΡΕΙ' ἩΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ'ΣΙΝ. ἤγουν προνοεῖσθαι ἐτέρου ἀνδρός, ἢ σώζειν τὸ λέχος. ΤΠΕΚΔΡΑΜΟΝΤΑ. διαφυγόντα τὸν θάνατον.

170. ΤΟΙΑΥΤ' ΕΦΡΑΖΕ. ἡ δέλωτος τοιαῦτα ἔλεγε παρὰ θεῶν εἰμάρθαι, ὥστε τούτων θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσσεσθαι τῶν πόων. ΤΩ'Ν ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ. τῶν ἑαυτοῦ πόων τὸ τέλος. πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος παρὰ ποιηταῖς. ΔΩΔΩΝΙ. τὴν ἐν Δωδῶνι τῆς Θεσπρωκίας Φηγόν, ἐφ'

οὔσα εἰς Φροντίδας ἐκλήθη γαμηθῆναι, ἀπὸ τῆς πράξεως αὐτῆς, ἣγουν τῶν ἑαυτοῦ παθῶν, ἅπερ δηλονότι ἐπαράχθη ἐν αὐτῇ, ἴδοι ἂν (ἂν omittit Tricl.) καὶ οἰκτεῖται (οἰκτ. itidem non habet Tricl.) τὰ κακὰ ἐν οἷ ἐγὼ λυπούμαι.

1) δεδομένος Brunck.

2) ἐξήρχετο Tricl.

ἐφ' ἣ δύο περιστρεφά καθήμεναι ἱμαντεύοντο, ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς ^ι) ἢ Δωδών. Ὅμηρος δὲ Δωδώνην εἶπεν. (Ιλ. Β. 750.) Εἰς τὸ αὐτό. ΔΩΔΩΝΙ ΔΙΣΣΩΝ ἘΚ ΠΕΛΙΑΔΩΝ. ὑπὲρ ἄνω ⁱⁱ) τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. δύο ἦσαν πέλειαι, δι' ὧν ἱμαντεύετο ὁ Ζεὺς, ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τριπόδος. οἱ μὲν ^x) οὕτω λέγουσι θισπίζειν. οἱ δὲ οὕτω. ^y) τὰς ἱερείας γραίας οὔσας, ^z) καὶ γὰρ τοὺς γέροντας οἱ Μολοισοὶ πολιοὺς ὀνομάζουσιν. Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ Φησί (κεφ. 57.) „Πελαῖδες ^a) δὲ μοι δοκέουσι κεκλησθαι ^b) πρὸς Δωδωνιαίων αἱ γυναῖκες, διότι βάεβαροι οὔσαι, ἰδέουσι ὁμοίως ^c) ὅρισι φθέγγεσθαι· μετὰ δὲ χρόνον δεκάουσιν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθέγγασθαι, ἐπεὶ περ ἐκ Θηβῶν Αἰγυπτίων ἦσαν.“ Εὐριπίδης τρεῖς γαγονέαι φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ, δύο. καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἀμμωνος χρηστήριον τὸ περὶ τὴν Δωδώνην. ^d) ὡς καὶ Πλάταρον

t) τῆς omittit Brunck.

ii) ὑπεράνω Tricl. Brunck.

x) καὶ οἱ μὲν Tricl. Brunck.

y) οὕτω omittit Brunck. cum Tricl.

z) Addit Brunck. ex Tricl. καὶ πεπολιωμένας μαντεύεσθαι.

a) Πελαῖδες Tricl. Brunck.

b) Sic etiam Tricl. κληθῆναι Brunck.

c) Ita Tricl. quoque. ἰδέουσι ὅμοια Brunck. In sqq. μετὰ δὲ τὸν χρόνον, ac φθέγγεσθαι pro φθέγγασθαι.

d) χρηστήριον· τὴν δὲ εἰς τὸ (εἰς τὸ omittit Tricl.) περὶ τὴν Δωδώνην Tricl. Brunck.

δαρος Παιᾶσιν. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ ΝΑΜΕΨ-
ΤΕΙΑ. καὶ τῶν εἰρημένων ὑπὸ^{ε)} Ἡρακλέους, ἀλή-
θεια νῦν ἀποβαίνει. ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ὥστε
ὀπότερον πραχθῆναι. ἘΙ ΜΕ ΧΡΗ' ΜΕ'ΝΕΙΝ.
ἀντὶ τοῦ ζῆν.^{ς)}

180. ΠΡΟΣ ΧΑΡΑ'Ν ΛΟΓΩΝ. πρὸς
ἡδονήν. πρὸς χάριν^{ς)} ἀπαγγελοῦντα λόγον ἡδονῆν
διδόντα. ἐκ τοῦ σιτηφάνου δὲ στοχάζεται, ὅτι
μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν.

186. ΤΑΧ' ἘΣ ΔΟΜΟΤΣ. ἀντὶ τοῦ τα-
χέως. εὐθείως.

189. ἘΝ ΒΟΤΘΕΡΕΪ ΛΕΙΜΩ'ΝΙ. μέ-
γα^{h)} θέρους ἔχοντι, ὃ ἐστὶ λήϊον. τὸ γὰρ ΒΟΤ
ἐπιτατικόν. ἢ τῷ σφόδρα βαλλομένῳ καὶ κατα-
θερομένῳ. ἤγουν θερμαινομένῳ ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Ἄλλως. ΒΟΤΘΕΡΕΪ. ἢ ὄνομα τοῦ λειμῶνος,
ἢ πολυθερεΐ. τὸ γὰρ ΒΟΤ ἐπιτατικόν ἐστίν.^{ι)} ὃ
ἐστὶ πολλάκις θεριζομένῳ, ἢ εἴπη, πολυφύεω.
ἢ ὑπὸ βοῶν θεριζομένῳ τοῖς ὁδοῦσι, τουτέστι, βοῦς
τρέφοντι. ΠΡΟΣ ΧΑΡΑ'Ν. πρὸς ἡδονήν.

193. Α'ΤΤΟ'Σ ΔΕ ΠΩ'Σ ἈΠΕΣΤΙΝ.
εἰ εὐτυχεῖ ὁ Ἡρακλῆς, πῶς ἄπειστιν ὁ Λίχας καὶ
οὐκ

ε) ὑφ' Brunck. In seqq. ἡ ἀλήθεια, omittens ἐν τῷ παρ.
χρόνῳ.

ς) ἘΙ — ζῆν non habet Brunck.

ς) Brunck. post ἡδονήν commate, post χάριν puncto distinguit.

h) τῷ μέγα Tricl. Brunck.

ι) τὸ — ἐστιν delevit Brunck. pariter atque in seq. ΠΡΟΣ
— ἡδονήν.

ΧΩ'ΡΟΙΣΙΝ ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ τινὲς ψιλῶσι, καὶ νοοῦσιν ^{k)} αὐτόθι. ἔνιοι δὲ δασύουσιν ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ. τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ τόποις ἀμεριμνῶν βόσκειται τὸ νεάζον, καὶ οὔτε καύματι φθείρεται, οὔτε ὑετῷ, οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. ΟΥΘΑΔ ΠΟΣΘΕΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεμὴ μεταβολή.

[147. ΚΛΟΝΕΙ, φθείρει, ταράττει.]

148. ἈΛΛ' ἩΔΟΝΑΓΩ. ἀλλὰ ταῖς ἡδοναῖς εἰς ὕψος εὐθυμίας αἵρεται. ὥς ^{l)} τις γαμψή. οὐδέν, φησί, ταράττει τὴν νέαν ἡλικίαν. ἀλλ' ὡς τειχος ἀρραγὲς οὐ φθείρεται ὑπὸ τινος· οὔτως οὐδὲ ἡ νεότης ἐστηριγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας τῷ ἐν τῷ βίῳ κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγὴν φιλεῖ. (Εὐριπ. Μηδ. 47.) ἘΣ ΤΟΥΤ' ἘΝΣΤΙΣ. τὸ τηνικαῦτα ^{m)} ἐπειδὴν γαμψή ⁿ⁾ τε, εἰς τὰ κατ' ἑαυτὴν ἀποβλέπουσα καὶ συνορῶσα ἔξω τῆς ἀμεριμνίας εἰς φροντίδας εἰσῆλθεν. ὁμοιωρεῖ τὰ κατ' ἑμέ. ^{o)}

152. ΤΗ'Ν ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ εἰς πρὸς τὸν νέον ^{p)} ἀποδέδωκε. ^{q)}

154.

k) νοοῦσι τὸ Tricl. Brunck.

l) ὥς ἂν Tricl. Brunck. Ante αἵρεται Tricl. habet ἔρχεται καὶ —.

m) τηνικαῦτα Tricl. τοτηνικαῦτα Brunck.

n) Sic etiam Tricl. γαμψή Brunck.

o) ἀποβλέπει καὶ συνορᾷ, (ξυνορᾷ Tricl.) καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀπὸ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων φροντίζει.

p) τὸ ΝΕΑΖΟΝ Brunck.

q) Addit Brunck. ex Triclinio: εἴ τις, φησὶν, ἔξω ἀμεριμνῶν

154. ΠΑΘΗ ΜΕΝ ΟΥΤ' Ν ΔΗ'. τὰ μὲν
ἀλλὰ πάθη τοῦ Ἡρακλέους πολλάκις ἀπωθυράμην.
ἀν δ' εἰπεῖν νῦν βούλαμαι, οἷον οὐκ εἴρηκά' πω.
ΟΔΟΝ ΓΑΡ ἩΜΟΣ. ἔτι πρὸ πολλοῦ χρόνου
χρησμός ἦν αὐτῷ δεδωμένος.¹⁾)

162. ΝΥΝ Δ' ὩΣ' ΕΤ' ΟΥΤΚ Ω' Ν. αἰ
μὲν ἐξήκει²⁾ ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ κατορθώματι·
νῦν δέ, ὡς τεθυηζόμενος ἐντείλατό μοι, ἵνα πρὸ-
νοιαῖ ἄλλου ἀνδρὸς ἐμαυτῇ ποιήσωμαι· εἶπε δὲ
καὶ περὶ τῆς ἐκάστου τῶν τέκνων μερίδος. ΧΡΕΙ'
Ἡ' ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ' ΣΙΝ. ἔλεγε προσή-
κον ἐμὲ λαβεῖν τὴν προῖκα, καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ
τοῦ λέχους ἐκτησάμην. Ἄλλως. ΧΡΕΓ' Ἡ'
ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ' ΣΙΝ. ἤγουν προνοεῖσθαι
ἐτέρου ἀνδρός, ἢ σώζειν τὸ λέχος. ΤΠΕΚ-
ΔΡΑΜΟΝΤΑ. διαφυγόντα τὸν θάνατον.

170. ΤΟΙΑΥΤ' ἘΦΡΑΖΕ. ἡ δέλτος
τοιαῦτα ἔλεγε παρὰ θεῶν εἰμάρθαι, ὥστε τούτων
θάτερον αὐτῷ τέλος εἶσεσθαι τῶν πόνων. ΤΩΝ
ἩΡΑΚΛΕΪΩΝ. τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος.
πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος παρὰ ποιηταῖς. ΔΩ-
ΔΩΝΙ. τὴν ἐν Δωδῶνι τῆς Θεσπρωπίας Φηγόν,
ἰφ'

οὔσα εἰς Φροντίδας εἰσῆλθε γαμηθεῖσα, ἀπὸ τῆς πράξεως αὐ-
τῆς, ἤγουν τῶν ἑαυτοῦ πόνων, ἅπερ δηλονότι ἐπράχθη ἐν
αὐτῇ, ἴδοι δὲν (ἀν omittit Tricl.) καὶ οἰκτείρει (οἰκτ. itidem
non habet Tricl.) τὰ κακὰ ἐν οἷς ἐγὼ λυποῦμαι.

1) δεδομένος Brunck.

2) ἐξήρχετο Tricl.

217. 'ΛΕΙΨΟΜ'. μετρωζομαι ἐν τῷ χο-
ρεύειν εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἄνω αἶρομαι. τὸ γὰρ με-
λιδάριον p) οὐκ ἔστι στάσιμον, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡδε-
νῆς ἐρχοῦνται. 'ΑΜΦΙΨΤΡΟΝ. παρ' ὅσον ἀμ-
φοτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ, ἡ αὐτὴ οὐσα τῇ
'Εκάτῃ. q) ΤΟΝ Α'ΤΛΟΝ 'Ω ΤΥΡΑΝΝΕ.
ὦ αὐλέ, r) ὦ Ἡράκλεις, ἢ ὦ Διόνυσε. Ἄλλως. ὦ
αὐλὲ τῆς ἐμῆς Φρενὸς τύραννε. ἐρεθίζει γὰρ ὁ αὐ-
λὸς τὰς παρθέλους πρὸς τὴν χορείαν. ἀντὶ τοῦ, ὦ
κρατῶν τῆς ἐμῆς Φρενός. ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν,
ἐρχοῦνται ὑπὸ χαρᾶς. 'ΑΝΑΤΑΡΑΣΣΕΙ
'ΕΤΟΓ' Μ' 'Ο ΚΙΣΣΟΣ. εἰς βακχικὴν ἄμμιλλαν,
τουτέστι χορείαν, παρορμᾷ με ὁ κισσός. τὸ δὲ
'ΥΠΟΣΤΡΕΨΩΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ λύπης εἰς ἡδε-
νὴν μετὰγων, ἢ ὑποβάλλων. 'ΑΝΤΙΨΡΩΡΑ.
ἐναντία, ἀντικείμενα τοῖς προτέροις κακοῖς ἀγαθὰ.
ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ἑψὶν ὀρώμενα. ὑποδεικνύουσι
δὲ τὸν Λίχαν ἐρχόμενον.

[ΜΕΤΡ. 226. 'ΟΡΩ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συστη-
ματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τρι-
μέτρων σοα, ὧν τελευταῖος, Χωρεῖν προςελθόνθ' ὧδε
σὺν πολλῷ στόλῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

[227. ΣΤΟΛΟΝ. ἦτοι τὰς αἰχμαλώτους.]

229. ΧΑΡΤΟΝ. ἄξιον χαρᾶς.

231.

p) μελῦδριον Tricl. Brunck.

q) ΑΜΦΙΠ. — 'Εκάτῃ Brunck. in antecedd. collocavit post
verba: ἐν 'Ορτυγίᾳ τιμωμένην.

r) Post αὐλὲ addit Brunck. ἤ.

231. ΚΑΤ' ἜΡΓΟΥ ΚΤΗΨΙΝ. κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, κατὰ τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν. τουτέστιν, ἡξίως τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀρετῆς προσφωτούμεθα. ἀντὶ τοῦ, οἷον ἴδωι τυχεῖν προσφωτημάτων τοὺς τιναῦτα κατειργασμένους, ἐτύχομεν.

237. ΓΗΨ ΠΑΤΡΩΪΔΣ. ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἑλλάδος. Ἀργεῖος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς.

239. *) ΤΕΛΗ Τ' ἘΓΚΑΡΠΑ. τέλη, θυσίας. ἔγκαρπα δέ, θυμιάματα *) τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν. ΚΗΝΑΪΩΙ ΔΙΪ. Κήναιον Εὐβοίας ἀκρωτήριον, ἀπὸ Κηναίου τοῦ Εὐφορίωνος ἢ τοῦ Ἐλεφόρου.

[239. ἘΓΚΑΡΠΑ, ἀπαρχάς.]

240. ΕΥΚΤΑΓΑ ΦΑΙΝῆΩΝ Η' ΠΟ' ΜΑΝΤΕΓΑΣ ΤΙΝΟΑΣ. πότερον αὐτὸς φθιγγάμενος **) καὶ ὑποσχόμενος ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο ποιῆν, ἢ ἀπὸ μαντείας θεοῦ πῶς καλεῦσταντος;

241. ΕΥΚΤΑΓ' Ο'Θ' ἩΡΕΙ. κατ' εὐχὴν Φησὶν αὐτοῦ τελεῖσθαι τὰς θυσίας. ὅτε γὰρ ἐπράτησεν Οἰχαλίας, εὐχαριστηρίους x) τὰς θυσίας προσήγαγε.

243. ΤΟΥΤ' ΠΟΤ' ΕΓΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, τίνας θεσπότου. ΟΪΚΤΡΑΓ' ΓΑΡ. εὐγενεῖς γὰρ δοκοῦσιν εἶναι, εἰ μὴ ἄρα με σφάλλουσιν αἱ κατ' αὐτὰς

*) Ante ΤΕΛΗ Brunck. ex Tricl. recepit: ΟΡΙΖΕΤΑΙ. ἵστησι, κατασκευάζει.

*) τὰ θυμιάματα Tricl. Brunck.

**) εὐξάμενος Tricl. Brunck. In sqq. ποιεῖ.

x) εὐχαριστήριον Tricl. Brunck.

αὐτὰς συμφοραί. τουτίστιν, εἰ μὴ ἄρα διὰ τὴν τύχην ὑπεδύσαντο οἰκτον. γ)

245. ΤΑΥΤΑΣ ἘΚΕΓΝΟΣ. ἵνα τὰς μὲν αὐτὰς ἔχῃ, τὰς δ' ἀνιερώσῃ τοῖς θεοῖς.

247. Ἡ ΚΑ' ΠΙ' ΤΑΥΤΗ. ἀρ' οὖν τὴν πολὺν τοῦτον καὶ ἀνάριθμον²⁾ χρόνον τῶν ἡμερῶν ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ διέτριψεν; ἈΣΚΟΠΟΝ.³⁾ πάλιν, ὃν οὐκ ἂν τις ἐπιλογίσαιτο. καταμάθοι διὰ τὸν χρόνον. ἈΝΗ'ΡΙΘΜΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀναριθμητον.

[248. ἈΝΗ'ΡΙΘΜΟΝ. γράφεται ἀριθμον.

251. ΤΟΤ' ΛΟΓΟΤ Δ' Ο'Υ ΧΡΗ' ΦΘΟ'ΝΟΝ. οὐ χρεὶ ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον, ἵστιν, εὐτελίζειν καὶ ψέγειν.]

ΤΟΤ' ΛΟΓΟΤ Δ' Ο'Υ ΧΡΗ' ΦΘΟ'ΝΟΝ. μέμψιν. οὐ χρεὶ, φησί, μέμψοσθαι οἷς ἂν πράξῃ ὁ Ζεὺς. ἰδίῳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει, καὶ^{b)} θέλει. ἢ οὕτως· οὐ χρεὶ παραπίσθαι λέγειν τὰ παρὰ τοῦ Διὸς γιγνόμενα, καὶ ἢ χαλεπά.

[253. ΟΜΦΑΛΗ· τῇ Ἰαφάνου θυγατρὶ.]

254. ἘΝΙΑΥΤΟΝ. ὁ Ἡρόδοτος τρεῖς ἔτη λέγει τὸν ἐνιαυτόν. γ)

[255.

γ) τὸν οἰκτον Tricl. Brunck.

2) ἀναριθμητον Tricl. Brunck.

α) ΑΣΚΟΠΟΝ δέ, τὸν Tricl. Brunck. In sqq. ἐπιλογίσαιτο καὶ καταμάθοι.

β) ὡς pro καὶ Tricl. Brunck.

γ) ὁ δὲ Ἡρόδοτος τρεῖς ἔτη λέγει Brunck.

[255. ἘΔΗΨΘΗ. ἐλυπήθη.]

257. ΤΟΝ ἈΓΧΙΣΤΗΡΑ ΤΟΤΔΕ.
τὸν αἰσιον, καὶ σχεδὸν αὐτὸν ποιήσαντα τὸ πά-
θος. d) λέγει δὲ τὸν Εὐρυταν. ΔΟΥΔΩΣΕΙΝ
ἔτι. πλεονάζει τὸ ἔτι.

259. ἈΛΛ' ὍΘ' ἈΓΝΟΣ ἦν. ὅτε ἡ-
γίσθη ἀπὸ τοῦ φόου. ὃ ἐστίν, ὅτε ἐπλήρωσε τὴν
ὑπὲρ τοῦ φόου δουλείαν. ΣΤΡΑΤΟΝ ΛΑ-
ΒΩΝ ἘΠΑΚΤΟΝ. ἤγουν συμμαχικόν, οὐκ
ἴδιον.

[259. ΚΟΥΧ ἨΛΊΩΣΕ. οὐκ ἱματαίωσεν,
οὐ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος.]

264. ἘΦἙΣΤΙΟΝ ΞΕΝΟΝ. φίλον.

[264. ΞΕΝΟΝ. φίλον.]

ἘΠΕΡΡΟΘΗΣΕ. σφοδρῶς ὕβρισεν, ἢ εἰς
τὴν παιδοκτονίαν τῶν ἀπὸ Μιγάρας τέκνων· ἢ ὅτι
πολλαῖς πρῶτην ἐμίλησε γυναῖξιν, ὥς e) Ἀπολλό-
δωρος. ἈΤΗΡΑΙ ΦΡΕΝΙ. ἀπηνεί καὶ σκληρᾶ
γνώμη. ΛΕΓΩΝ, ΧΕΡΟΓ' ἦ ΜΕΝ. λέγων
αὐτὸν ἠττᾶσθαι τῶν αὐτοῦ τέκνων, εἰ καὶ ἄφικτα
βέλη ἔχει. ΤΩΝ ΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΛΙΨΟΙ-
ΤΟ. τοῦτο ἰδίως. οὐ γὰρ ἠλαζονεύσατο μόνον
περὶ τῶν παίδων ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ δῶρον τοξείας
προθείς τὴν Ἰόλην, νικῆσαντι Ἡρακλεῖ οὐκ ἠγγύησε.
διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. Ἡσίοδος f)

Η 2

μὲν

d) καὶ πλησίον αὐτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους Tricl. Brunck.

e) ὡς φησιν Tricl. Brunck.

f) In Schol. Ἡσίοδος μὲν γὰρ (In Ἡσίαις vel Ἡρωικῇ Γενεαλο-
γίᾳ) inquit Bentlejus Ep. ad I. Millium p. 53. Iohnson.

μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης ε)
παῖδας, οὕτως·

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατοσίκη,
Εὐρυτόν· ἐν μεγάροισιν ἐγένετο φίλτατον υἱόν. ^{h)}
τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντο Διῶν, ⁱ⁾ Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἰφίτος ὄρος Ἀρης.
Τοὺς δὲ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλεια
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυβολίδα. ^{k)}
Κρεῖφυλος ^{l)} δὲ δύο. Ἀριστοκράτης δὲ τρεῖς, Το-
ξέα, Κλύτιον, Διήϊονα.

268. ὩΣ ἘΔΕΥΘΕΡΟΥ. λέγει ἢ ὑπό.
ὡς ὑπὸ ἐλευθέρου ἀνδρὸς ὑβρίζοιτο. λέγει δὲ τοῦ
Εὐρυσθέως. ^{m)} ἘΡ' ῬΐΨΕΝ ἘΚΤΟΣ ἈΤ-
ΤΟΝ. τῆς οἰκίας αὐτὸν ἀπώσατο. ὩΝ
ἘΧΩΝ ΧΟΛΟΝ. ὑπὲρ δὴ τούτων ὀργιζόμενος
Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν τὸν Ἰφίτον εἰς τὸ τῆς Τιτυνθίδας
ὄρος, παραγυγνόντα ⁿ⁾ διὰ τὴν τῶν ἱππῶν ἀναζή-
τησιν. ΤΟΤ' ἈΛΛΟΣ ἈΤΤΟΝ ὍΜΜΑ.
ἀλλαχόσθι τὸν νοῦν ἔχοντα, καὶ οὐ ^{o)} δεινὸν πε-
σεσθαι προσδοκῶντα, ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν.

[269.

g) Sic etiam Tricl. Ἀντιόπης Brunck.

h) οἱ φίλον Tricl.

i) Διῶν τε Tricl. Brunck.

k) Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδα Brunck.

l) Κρεῖφυλος Brunck.

m) τὸν Εὐρυσθέα Brunck.

n) Recte Brunck. post Ἰφίτον interpunxit, commate post ὄρος
deleto. Tricl. παραγυγνόμενον.

o) οὐδὲν Brunck. Cf. Valcken. ad Eurip. Phoen. 1427.

[269. ΠΑΓΟΙΤΟ. Φθίστο.]

274. Η' ΚΕ. ἤμην, ἐδίχυσεν.]

275. ἜΡΓΟΥ Δ' ἘΚΑΤΙ. τοῦ Φόρου.
ΟὔΤΑ ἩΝΕΣΧΕΤΟ. οὐχ ὑπῆνεγεν αὐτοῦ
τὴν μαιφονίαν, ὅτι τὰς ἄλλας αὐτοῦ σεμνάς πρά-
ξεις διὰ ταύτης κατήσχυεν, ὙΒΡΙΝ ΓΑΡ ΟὔΤ
ΣΤΕΡΓΟΥΣΙΝ. τὴν ἀδικίαν, οἷον, οὐδ' ἀπὸ
τὸ διῶν ὀβριζόμενον κατερεῖ, ὃ λίαν ἐστὶν ἀνε-
κτότατον. P)

[280. ΧΕΙΡΟΥΤΜΕΝΩΙ. Φονεύοντι τὸν ἰ-
χθύν.]

282. ΚΕῖΝΟΙ Δ' ὙΠΕΡΧΛΙΔΩΝ-
ΤΕΣ. οἱ παῖδες τοῦ Εὐρύτου ὑπερηφάνως λο-
δορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆρέθησαν, ὑπερνετρυφί-
σαντες τῇ κατ' Ἡρακλέους λειδοσίᾳ, ἈΖΗΛΩΝ.
καταδάμνα, ὃν οὐκ ἂν τις ζῆλωσιν. Ὅμηρος.
(Οδ. P. 219.) ἀμείγαρε σύβωτα.

[284. ΠΟΛΙΣ. Οἰχαλία.]

ΑΥΤΟΝ Δ' ἘΚΕῖΝΟΝ. τὸ ἐξῆς, αὐτὸν
Φρόνι ἤξοντα. πούτίστι, προσδόκα ^{q)} ὅταν διὰ
τῆς δυσίας καθάρῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Φόρου. ἘΦΕῖ-
ΤΟ. ἐντείλατο.

[287. ἘΦΕῖΤΟ. ἐκέλευσεν, ἐντείλατο.

290. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ. τὸ ἤξειν ἐκείνον.]

292.

p) ἀνεχόμενον Tricl. ἀντικείμενον Brunck.

q) προσδόκα αὐτὸν ἤξοντα Tricl. ἤξειν Brunck. Ille in sqq.
pro αὐτόν, ἑαυτόν; hic αὐτόν.

292. ΝΥΝ ΣΟΙ ΤΕΡΨΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἢ
τούτῳ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἀπαγγέλλει τὰ χρηστά
ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

[296. ΤΗΙ ΔΕ. οὕτω. ΤΟΓΣΙΝ Ε΄Τ
ΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΙΣ. τοῖς φρονίμοις.]

297. ὍΜΩΣ Δ' ἘΝΕΣΤΙ. γινώσκου
ὄρωσα τὰς αἰχμαλώτους.

Καὶ τοῦτο τοῦπος ἀνδρὸς γ) εὐφρονος

ὅταν καλῶς πράσῃ τις, ἐλπίζειν κακὰ.

304. Ὡ ΖΕΥ ΤΡΟΠΑΪΕ. ἀποτραπεί,
ἀλεξίμακς. ἵκευσι δὲ μὴ παθεῖν παραπλήσια καὶς
αἰχμαλώτισι τὰ τέκνα αὐτῆς. β) ΤΗΣ ΔΕ ΓΕ
ΖΩΣΗΣ. δικτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ε) δὲ τοῦ
εἰ καὶ μέλλεις τὴν δρᾶν κατὰ τῶν ἐμῶν παθεῖν,
τοῦτο ἐμοῦ ζώσης ἀναβαλοῦ.

[305. ΤΟΤΜΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. ἦγον τὰ
τέκνα μου.]

309. ἈΝΑΝΔΡΟΣ Η' ΤΕΚΟΤΣΑ. γ)
τέκνα ἔχουσα. ὅπως Καλλιμαχὸς φησι παιδεύουσα.
ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΓΑΡ ΦΥΣΙΝ. ὅσον μὲν γὰρ
ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ φύσεως τῶν σωμάτων υ) στοχά-
ζε-

γ) ἀνδρὸς ἔστιν Brunck. Misere corrupta haec exhibet Tricl.
Pro εὐφρονος Tricl. et Brunck. habent ἔμφρονος.

β) αὐτῆς Brunck.

δ) Interferit Brunck. γράφεται ΤΕΚΝΟΤΕΣΣΑ, ἥτοι — et
in sqq. reponit παιδεύουσα.

υ) Ita etiam Tricl. καὶ καταστάσεις τοῦ σώματος Brunck.

ζῆσθαι, ἄπειρος εἰ τῶν ἐκ τοῦ γάμου προσγγνο-
μένων. ὅπως δὲ ὅμως τις εἶναι εὐγενής. ^{χ)}

316. ΓΕΝΝΗΜΑ ΤΩΝ ἘΚΕΙΘΕΝ
ΟΥΚ ἘΝ ὙΣΤΑΤΟΙΣ. οὐκ ἐν ταῖς ἀπερρίμ-
μέναις καὶ εὐτελέσι τεταγμένη, ἀλλὰ δῆλον ὅτι γ)
προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ.

319. ΤΩΝ ΣΥΝΕΜΠΟΡΩΝ. τῶν ξυ-
αρχμαλωτιδων. τὸ δὲ ἔΧΕΙΣ ἀντὶ τοῦ ἔγνης.

320. ἮΝΤΤΟΝ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, ἦντον.

318. ΟὔΤΑ ἈΝΙΣΤΟΡΟΤΗ ΜΑΚΡΑΝ.
ἐπολυπραγμόνουν, περιεργαζόμενη. ΜΑΚΡΑΝ
δέ, ἐπιπολύ. καλῶς δὲ ὁ Λίχας διὰ τὸ ὑποπτον
οὐδὲ τὸ γένος αὐτῆς ὁμολόγησεν εἶδέναι. ^{ζ)}

321. ἘΚ ΣΑΥΤΗΣ. ἀπὸ σαυτῆς καὶ μὴ
ὡς αἰφ' ἡμῶν ἀναγκαζόμενη. συμφορὰ γάρ ἐστι
τὸ μὴ γινώσκασθαι σε, ἥτις τυγχάνεις. τοῦτο
δὲ φησιν ὡς μέλλουσα αὐτῇ δεξιῶς ^{η)} χρησασθαι,
εἰ γνοίῃ τὰ κατ' αὐτήν.

323. ΟὔΤΤ' ἈΡΑ ΤΟ ΓΕ ΠΡΟΣΘΕΝ.
εἰς αἰδομένη σε φθιγγεται κατ' οὐδέν, ἄρα ἐξ
ἴσου τῇ πρόσθει χρόνῳ προκομίσσει αὐτῆς ^{β)} τὴν
γλῶτ-

χ) ὅπως δὲ τις εὐγενής εἴηαι Trich. ὅμως δ' ὅπως εὐγενής τις
εἴηαι Brunck.

γ) ἐπλεονέει Brunck.

ζ) Versum ordinem in exhibendis his Scholitis sequitur
Brunck.

η) δεξιῶς αὐτῇ Brunck.

β) πέντης Brunck.

γλῶτταν. τὸν γὰρ πρὸ τούτου χρόνον ἐσιώπα. καὶ οὐδὲν πρὸς ἐμὲ τῶν καθ' ἑαυτὴν ἐδημοσίευσεν, οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα παντελῶς. Ἄλλως. ΟΥΤ' ἌΡΑ ΤΟΓΕ. ὡς οὐκ ἐλάλησε πρῶτον, οὐδὲ νῦν λαλήσει. ἌΛΛ' ΑἴΕΝ ὩΔΙΝΟΤΣΑ. καταπνευμένη. ΔΙΗΝΕΜΟΝ. ἔρημον, ὑψηλόν, ἢ Ὀμηρος (Ιλ. Β. 730.) ἠνεμόισσάν φησιν. ἩΔΕ ΤΟΙ ΤΥΧΗ. αὐτὴ δὲ ἡ τύχη, καθ' ἣν σιωπᾷ, ἐπιβλαβὴς μὲν αὐτῇ ἴστι, καθ' ὃ οὐ τυγχάνει τῆς παρὰ σοῦ δεξιότητος· ὁμῶς δὲ συγγνώμην ἔχει.

[338. Ἡ ΤΥΧΗ. ἢ ἀφωνία.]

339. ἩΔ' ΟΥΤ' Ν' ἘΑΣΘΩ. μὴ ἀναγκάζεσθω λέγειν· ἀλλὰ πραττίτω ὥσπερ αὐτῇ· φίλον, ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

[334. Οἱ ΘΕΛΕΙΣ. ὅποι, πρὸς Ἡρακλῆα δηλονότι.]

336. ΑΥΤΟΥ ΓΕ ΠΡΩΤΟΝ ΒΑΙΟΝ. ὁ προεπαγγελισάμενος κατέχει αὐτήν, ὥστε εἶπεν περὶ ὧν ἤκουσε παρὰ τοῦ Λέχα ἐν τῇ προοισίᾳ λέγοντος. ΟΥΣΤΙΝΑΣ ἈΓΕΙΣ. ἄγεις αὐτὴν τοῦ ἐπεμψέας. ἦσαν δὲ καὶ ἄρσενες μετὰ τῶν αἰχμαλώτων. ὩΝ Τ' ΟΥΔΕΝ ΕἰΣΗΚΟΤΣΑΣ. περὶ τούτων γὰρ πάντων προσήκει σε μαθεῖν. τούτων γὰρ ἔχω τὴν γινῶσιν.

340. ΤΟΥΤ' ΚΕ ΤΗΝΔ' ἘΦΊΣΤΑΣΑΙ ΒΑΣΙΝ. τίς ἐνεκεν τῇ πορείᾳ καὶ τῇ ἀφ' ἧς ἰστᾶς καὶ κωλύεις;

[342. ΜΑΤΗΝ. ψευδῶς.

343.

343. ΕΚΕΙΝΟΥΣ, τὸν Δίον καὶ τὰς
αἰχμαλώτους. ΤΑΓΣΔΕ ΤΕ. καὶ ταῖς ἀπὸ τοῦ
χαροῦ.]

345. ΣΟΓ ΤΑΓΣΔΕ Τ ΟΤΔΕΝ. ἀντὶ
ταῦ, οὔτε πρὸς σέ, οὔτε πρὸς ταύτας ἀπόρητον.
ΤΟΥΤΟΥΣ ΔΕ, ἔχουν τοὺς^{c)} αἰχμαλώτους
καὶ τοὺς ἅμα δύντας ἄρσενας, ἢ τοὺς περὶ τὸν
Δίον.

348. ΦΩΝΕΙ ΔΙΚΗΣ ΕΣ ΟΡΘΟΝ.
ἀντὶ τοῦ, ἐφώνει δικαίως καὶ μετὰ ἀληθείας. ΑΛΛ'
Ἡ ΝΥΝ ΚΑΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἢ τὰ πρότερον,
ἢ τὰ νῦν ψεύδεται.

351. ΑΓΝΟΙΑ Μ ΕΧΕΙ. ἔχουν ἀγνοῶ
καὶ οὐ συνήμι.

[ΑΓΝΟΙΑ Μ ΕΧΕΙ. ὡς ἐν μέρος λόγου
συντάκται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ.]

[ΑΓΝΟΙΑ, καὶ γὰρ γράφειν ἐπὶ δοτικῇ δια τὸ
μέρος, καὶ οὐκ ἀγνοία, καὶ συντάσσιν οὕτως ἐν
ἀγνοία, καὶ ἔχει ἅπτε ἐξικίας· τουτέστιν, ἅπτε ἐξ-
ικίας αἰτία ἐστὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς ἐν ἀγνοία, διὰ τὸ
ἀσυνεπῶς εἰρησθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔσχον τὴν τούτων
γνώσιν, τρόπον δὲ τινὰ αὐτὰ με κατέχει ἐν τῇ
ἀγνοία. Τ.]

353. ΩΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ τῆς Ἰόλης.
ΕΥΡΤΕΘ' ὅ' ΕΛΟΙ. ἐλόν τ' εἴη.^{d)} εἰ δὲ
ὕφ'

c) τὰς Brunck.

d) ἔλοι τε εἴη ἂν Brunck. Post ἔλοι omittit ἂν. Heathius
conjecit ἐλόν τ' εἴη.

ὅφ' ἐν, θέλει ἂν. ΤΗ'Ν Θ' ΤΨΙΠΥΡΙΟΝ
ΟΪΧΑΛΙΑΝ. Φερκύδης φησὶν οὕτω· „Μετὰ δὲ
τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνίεται πρὸς Εὐρύτου τὸν
Μέλανος *) τοῦ Ἀρεσιτιάδου εἰς τὴν Οἰχάλειαν.
ὥκειτο δὲ αὐτῇ ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας. καὶ ἦτο
τὴν θυγατέρα Ἰλλω γυναῖκα. τοῦ δὲ μὴδόντος, ὃ
Ἡρακλῆς εἶλε τὴν Οἰχάλειαν, καὶ τοὺς υἱοὺς ἐκτε-
νειν. Ἰφίτος δὲ ἐφυγεν εἰς ε) Εὐβοίαν.“ Μετὰ
τῆς δὲ οὕτω λέγει· Ἡρακλῆα εἰς ἐπιθυμίαν Ἰόλης
ἀφικέσθαι τῆς Εὐρύτου. τὸν δὲ μὴ θέλῃν δῶκεναι.
ἦρα τε γὰρ αὐτῆς, καὶ μίγνυσθαι ἔμελλε τῇ θυ-
γατρί, εἰ μὴ Ἀργεῖοι ἐξῆλθον εἰς τὴν Εὐβοίαν.
ΘΕΛΞΕΙΕΝ. πειπτικῶς εἶναι. ὃ) ΑΪΧΜΑΣΑΙ
ΤΑΔΕ. καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, ὃ ὅτι, διὰ
πολέμου κατορθῶσαι.

359. ὍΝ ΝΥ'Ν ΠΑΡΩ'ΣΑΣ. τὸν ὄντα
αὐτῆς ἀπασάμενος, ὃ) καὶ παραπεισάμενος τάναν-
τία εἶπεν ὁ Λάκας. ΚΡΥΨΙΟΝ ὩΣ ἔΧΕΙ
ΛΕΧΘΟΣ. λαθραῖόν σοι ὃ) μὴ εἰδώς σου. ἄλλ'
ἵνα ὡς παλλακίδα αὐτὴν λάβῃ.

364.

ο) Μελανίης Brunck. Sic legi jubet etiam Van Staveren in
Miscell. Obff. Mali etc. 1739. Vol. X. p. 306. Hoc docet
Pausan. l. IV. c. 33. καὶ Εὐρύτου τοῦ Μελανίης τὸ ἐστὶ
ἐφυλάσσετο ἐνταῦθα. Haec monuit Hoepfnerus.

δ) μὴ δίδόντες Tricl. Brunck.

ε) εἰς τὴν Ε. Brunck.

ὃ) εἴη Brunck.

ι) πειπτικῶς Brunck.

κ) λαθραῖον, Tricl. Brunck, omisso σοι.

364. ΕΝ ΉΙ. τῇ Οὐχάλλε, τῇ πατρίδι τῆς
Ίόλης.

366. ΚΑΙ ΝΥΝ ΩΣ ΟΡΑΙΣ. ἀπὸ τοῦ,
ὡς λέγουσι. ΉΚΕΙ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλεύσεται. ¹⁾ διὰ
δὲ τούτων τὴν ταχέϊαν αὐτοῦ ἄφιξιν ἐπαγγέλλεται.
ΟΤΚ ἈΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ ΔΕ. ²⁾ ἀπὸ τοῦ,
οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων
αὐτὴν καὶ φγαπῶν. ΜΗ ΔΕ ΠΡΟΣΔΟΚΑ
ΤΟ ΔΕ, τὸ ἐν δούλης μέρει ἔχειν αὐτήν. ΕΝ-
ΤΕΘΕΡΜΑΝΤΑΙ. ἐκτενέσθαι.

373. ΑΓΟΡΑ. ἀγοράισμασι. ΟΥΧ ΉΔΟ-
ΜΑΙ. λυπούμαι μὲν, οὐκ εἰπὼν σοι τὰ πεχηρισμέ-
να. ἀλλ' ὅμως ἀληθείας ἐγγίξ. ³⁾

[374. ΩΣΤ' ΕΞΕΛΕΓΧΕΙΝ. οἷον, τοσοῦτοι
ἤκουσαν ταῦτα, ὥστε καὶ ἐξελέγχειν αὐτόν, εἰ ἀρ-
τήσονται. οὐ γὰρ εἶχον αὐτὸν ἀλγεῖν κατ' αὐτόν τι, εἰ
μὴ καὶ μαρτύριον ὑπὲρόν. Τ.]

378. ΔΕ ἈΝΩΝΤΜΟΣ ΠΕΦΤΚΕΝ.
ἄρα ἄσημος οὕτω ⁴⁾ καὶ δυσγενής, ὡς μηδὲ τὸ
ὄνομα αὐτῆς γινώσκουσιν. Ή ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΜ-
ΠΡΑ. ταῦτα τὸ τοῦ ἀγγέλου πρόσωπόν. φησι. τὸ
δὲ ΚΑΤ' ΟΜΜΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΝ ἀπὸ τοῦ οὐ-
προπῆς τῇ ὄψει καὶ τὸ σῶμα. ⁵⁾ ἢ ἀπὸ τοῦ, ἄρα
τῇ θείᾳ καὶ τὸ γένος ἐφάμιλλον;

[380.

1) ἐλεύσεται ὅσον οὕτω Tricl. Brunck.

2) δέ, Brunck.

3) ἀλλ' ὅμως ἀληθῆ εἶπον ὑπερ-ἄρρηκτα. Tricl. Brunck.

4) οὕτως ἐστὶ Tricl. Brunck.

5) τὸ πᾶν σῶμα Tricl. Brunck.

[380. Ἡ ΚΑΓ' ΤΑ' ΛΑΜΠΡΑ' λέπει, δη-
λοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν.]

383. ΔΗΘΕΝ. προσποιούμενοι μηδὲνα ἥρω-
τηναί, μηδὲ ἐγνωμένοι. ΒΛΑΨΤΑΣ. τοὺς γονεῖς,
ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. ⁹⁾

384. ΟΛΟΙΝΤΟ ΜΗΤΙ ΠΑΝΤΕΣ.
ὅλοι τε μὴ πάντες ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ κακοί, καὶ
δοσοι μηχανῶνται λάθρα, καὶ κακούργους λόγους
ἐαυτοῖς συντιθέσθαι.

390. ΟΥΚ ἈΠΟ' ΓΝΩΜΗΣ. ἀλλ'
ἀρεστέρα, ¹⁾ οὐκ ἔστιν συνέσις. ἔγουν καὶ μοι ἀρε-
σκη. ²⁾

391. ΗΜΕΙΣ. κατ' ἐρώτησιν.

393. ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ. αὐτόματος. [αὐθόρ-
μητος.]

395. ΩΣ ἙΡΠΟΝΤΟΣ. ὡς τό, κατασκή-
της κεφαλῆς. ΩΣ ἙΡΠΟΝΤΟΣ ΕΙΣΟΡΑΪΣ
ΕΜΟΤ'. ὅπως γὰρ με ἔρποντα καὶ σπεύδοντα
πρὸς τὸν Ἡρακλῆα. ¹⁾

[ΩΣ ἙΡΠΟΝΤΟΣ. τοῦτο μᾶλλον ὁμοίον
ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ Φερίκῳ, ὡς ὄντος γε
μὴ βαδιστικοῦ. παρ' Ἀριστοφάνει. (Βάτρ. 128.) Τ.]

397.

9) Transposuit haec Brunck.

r) Has voces Brunck. post συνέσις collocat.

s) ἀρίσκει τοῦτο Brunck.

t) Trinkl. et Brunck. sic habent: ΩΣ—ΕΜΟΤ'. ὅπως γὰρ με—
Ἡρακλῆα. ὅστις δὲ ὁμοίον τῷ (Ἀριστοφ. ΣΦ. 1428.) κατασκή-
της κεφαλῆς.

397. Ἀ+ΣΣΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ αἵσσις. [ὀρμαῖς.]
ΚΑΙ ΝΕΩΨΑΣΘΑΙ. ἀνακινίσασθαι ^{u)}· καὶ
αὐθις ὁμιλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέου. ἢ οὕτως· περὶ
ἡμῶν παροτιέτους ἀνακινώσασθαι λόγους.

400. ἸΣΤΩ ΜΕΓΑΣ ΖΕΥΣ. ὅτι. παρὶ
αὐτῶν εἶδα ἀκριβῶς σοὶ διηγήσομαι.

402. ὩΝ Δ' ΕΒΛΑΣΤΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ
τίνος ἐτέχθη.

403. ΟΥΤΟΣ ΒΛΕΨ' ὩΔΕ. ὡς εἰκός,
καὶ τῶν νένικεν ὁ Λίχας. κατασχούσα οὖν αὐτὸν
τῆς χειρός, φησὶν· ἀπόβλεψον εἰς ἐμέ. ὁ δὲ ἀνα-
νύσας ἔφη, ^{x)} Πρὸς τίνα γὰρ νομίζεις λέγειν. ^{y)}
ἄλλως. ΠΡΟΣ ΤΙΝ' ΕΝΝΕΨΕΙΝ ΔΟΚΕῖΣ.
ὅτι πρὸς βασιλίδά. τὸ δὲ X, ὅτι τὸ ὩΔΕ τοπι.
πῶς ἔστι.

405. ΤΟΛΜΗΣΟΝ ΕἶΠΕῖΝ. καλῶς
τὸ τόλμησον, ὡς ἀποδειλιῶντος εἶπεν διὰ τὸν
δεισπόντην.

408. ΔΕΣΠΟΤΙΝ ΤΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ.
τοῦτο πρὸς τὴν, τίν' ἐνέπειν δοκεῖς.

410. ΔΙΚΑΙΑ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῆ.

412. ἘΣ ΤΗΝΔΕ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΣ
ὩΝ. δεικτικῶς, εἰς τήνδε μὴ ἀληθείαν. ^{z)}

413.

u) ἀνακινίσασθαι Tricl. Brunck.

x) εἶπεν αὐτῷ Tricl. Brunck.

y) νομίζεις με βλέπειν Tricl. Brunck. Ibidem sqq. sic scribunt:
πρὸς ὃ τὸ, ΠΡΟΣ ΤΙΝ etc.

z) δεικτικῶς εἰς ἐμέ, ΜΗ ΔΙΚ. ΩΝ. μὴ ἀληθείαν Brunck.

413. ΤΙ ΠΟΤΕ ΠΟΙΚΙΛΑΣ ἔΧΕΙΣ
τί πεπανούργηκας κατ' ἐμοῦ; τί ἐμνηχανήσω, ἢ εἴθε
λευσω;

415. ΚΛΥΩΝ ΣΕΨΘΕΝ. εἰμὴ ὀμιλοῦσθαι
δηλονότι.

417. ΚΑΙ ΓΑΡ Οὔ ΣΙΓΗΛΟΣ ἔστι
ἀντὶ τοῦ, σιγηλὴ οὐ σιωπᾶς, Φησί, πρὶν ἂν πολλὰ
Φλυαρήσῃς εἰς ἡμᾶς, ἢ πρὶν ἂν μάθῃς ὃ τι βούλω.

420. ΟΥΚΟΥΝ ΣΤ' ΤΑΥΤΗΝ. οὐ σὺ;
Φησί, ταύτην, ἢ ^{a)} προσποιῶ ἀγνοεῖν, ἔλεγες αὐτῇ
ἰόλην.

426. ΤΑΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ ΓΙΓΝΕΤΑΙ
οὐ ταυτόν ἔστι δόκησις καὶ ἀληθὴς λόγος. Θίλει
δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ γὰρ ἤκουσα.

435. ἈΠΟΣΤΗΤΩ. περισσὴ ἢ ἀπό· ἢ
γράφεται παρσστήτω, ἤγουν ὁ ἀνθρῶπος στήθε
παρελθὼν εἰς μέσον, ὁ διελέγχων με. ΛΗΡΕΪΝ
ἀντὶ τοῦ Φλυαρεῖν καὶ ἀδολεσχεῖν. ΝΟΣΟΥΝΤΕ
ἀντὶ τοῦ νοσοῦσθαι ὑπὸ ζηλοτυπίας. ἀρσενικῶς δὲ
εἶπεν. ἢ καθόλου ὁ λόγος ὡς μὴ δόξῃ αὐτὴν ὁμ.
λέγχειν οὕτω. ^{b)} τὸ γὰρ μαινομένῳ ^{c)} συμΦλυαρεῖν,
ἀνδρὸς ἐστὶν οὐ σώφρονος. προσστήτω οὖν Φησιν ^{d)}
ὁ ἀνθρῶπος. οὐ γὰρ Φιλονεικήσω πρὸς αὐτόν.

[5]

a) ἢν Tricl. Brunck.

b) εἶπεν, καθολικῶς τὸν λόγον ἐπαγαγὼν, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτὴν
διελέγχειν, οὕτω Brunck. Similiter Tricl.

c) τὸ γὰρ νοσοῦντι, καὶ οἷον μαινομένῳ Brunck. ex Tricl.

d) Φησιν omittit Brunck.

[ὁ ἄνθρωπος, φησίν, ὃ δέσπομα, ἘΠΙ-
ΣΤΗΤΩ, ἦγουν, παρελθὼν στήτω εἰς μέσον ὃ
διαλέγην με. οἱ δὲ ἈΠΟΣΤΗΤΩ γράφοντες,
οὐκ οἶδα τίς λόγος τοῦτο γράφουσιν. Τ.]

442. ἘΡΩΤΙ ΜΕΝ ΝΤΝ. εὐθὺς γάρ.
ἦρτις προσδοκᾷ ἀντιπυκτεῦσαι τῷ Ἐρωτι. ΟΥΤΟΣ
ΓΑΡ ἈΡΧΕΙ. ἀπὸ κοινοῦ τό, ἄρχει.

447. ΜΕΜΠΤΟΣ ΕΙΜΙ. μεμπτή εἰμι.
τοῦτοστιν εἰ μύμφομαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπίμεμπτος, ἐπι-
πληκταιή.

450. ΑΛΛ' Εἰ ΜΕΝ ἘΚ ΚΕΪΝΟΥ
ΜΑΘΩΝ. εἰ μὲν^{ε)} παρ' Ἡρακλέους ἐκελεύσθης
ψεύσασθαι, κακὴν μάθησιν ἐκμανθάνεις· εἰ δὲ σὺ
σαυτὸν εἰς τοῦτο ψευδολογίας ἄγεις, ἴσθαι ὅτι καὶ
Θεάτης ποτὶ εἰπεῖν ἀληθές, οὐ δύνηται, ὑπὸ τῆς
συνηθείας νικώμενος, ἢ καὶ Θεάτης ἀληθεῦσαι, οὐ
πιστευθήσῃ.

455. ΚΗΡ ΠΡΟΣΕΣΤΙ. μερίς, κλήρος,
μοῖρα, τύχη. ὍΠΩΣ ΔΕ ΛΗΣΗΙΣ. ἀντὶ τοῦ,
μὴ λήσης. Ἀττικὴ δὲ ἡ Φράσις. λυπήσομαι^{ς)} εἰ
μὴ εἴπης, καὶ παρ' ἐμοῦ προσδόκα βλαβήσεσθαι.

461. ΠΛΕΙΣΤΑΣ. δηλόνотία ἰάνδρους παρ-
Θένους. ὡς Μήδαν^{ς)} τὴν Φίλαντος, Λύγην τὴν
Ἀλέου,

ε) εἰ μὲν γὰρ Brunck.

ς) λυπήσομαι δέ, Brunck. Idem pro ei legit αἰ.

ς) Μίδειαν Brunck. Idem Φίλαντος, ut Trial.

498. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. γράφεται καί, μέγα τι σθένουσα Κύπρις. ^{q)} νικηφορεῖ ἐν παντί πράγματι. ἢ οὕτως ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων, καὶ πάσης κρατεῖ φύσεως. σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην. εἰκότως δὲ ὁ Χορὸς τοιαύτην ἀρχὴν πεποιήται. πέπαυται γὰρ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἔρωτος. ΠΑΡΕΒΑΝ. ΚΑΙ ὍΠΩΣ. ἀντὶ τοῦ παραβῆσομαι. καὶ ὅσα μὲν εἰς Θεοὺς, Φησί, ἐνεδείξατο, ὑπερδήσομαι. ΤΟΝ ἘΝΝΥΧΟΝ Αἴδαν. τὸν ἐν σκότῳ διατρέβοντα. Ἀλλ' ἐπὶ τὰ νῦν ἄρ' ἀκοίτιν. τὴν Δηϊάνειραν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τὰ μὲν εἰς Θεοὺς γεγονότα παρίημι. ἐκεῖνα δὲ λέγω, τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηϊανείρας, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα. ἈΜΦΙΓΥΤΟΙ ΚΑΤΕΒΑΝ. ἀντίπαλοι, ἢ ἰσχυροί. ἐν τοῖς γυίοις μαχισάμενοι. χερσὶ καὶ ποσίν. ^{r)} ἢ ἀμφοτέρωτεροι τεθωρακισμένοι, ἢ ἄμφω παρωρυμένοι. ^{s)} ΠΑΜΠΛΗΚΤΑ. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά. ἘΞΗΛΘΟΝ Ἀεθλ' ἀγωνίῳ. ἀντὶ τοῦ διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο. λέγει δέ, ὅτι πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐπεδείξαντο, ἠγωνίσαντο.

509. ΤΕΤΡΑΟΡΟΤ. τετρασκελοῦς. ΦΑΣΜΑ. φάντασμα, σχῆμα, ἈΠ' Οἰνιάδα' Ἄν. ἀπὸ

q) Interponit Brunckius: ὁ δὲ νοῦς, et post πράγματι addit Κύπρις.

r) ἀντίπαλοι· ἢ ἰσχ. ἐν τοῖς γυίοις, μαχισ. χ. κ. π. Brunck.

s) παρωρυμένοι Brunck.

484. Ε'Ι ΤΙ ΤΗ'ΝΔ' ἈΜΑΡΤΙΑΝ ΝΕΜΕΙΣ. καλῶς δὲ τῆς λέξεως συγγνώμην αὐτῷ προξενεῖται. ἘΠΕΙ' ΓΕ ΜΕΝ ΔΗ' ΠΑΝΤ' ἘΠΙΣΤΑΣΑΙ. ἐπὶ τοῖσιν πάντα λοιπὸν ἐπίστασαι, λέγω τί καὶ ἕτερον, ὅπερ ὁμοίως πεχασμένον σοί τε καὶ τῷ Ἡρακλεῖ γενήσεται.

[490. ἮΣΣΩΝ ἘΦ'Τ. ἡττάται τῷ ταύτης ἔρωτι.]

491. ἈΛΛ' ὩΔΕ ΚΑΙ' ΦΡΟΝΟΥ- ΜΕΝ. ἤγουν, ὥςπερ προσέφηκα ταῦτα, καὶ ποιήσω. ο) ΚΟ'ΥΤΙ ΝΟ'ΣΟΝ ἘΠΑΚΤΟ'Ν. τὴν θιομαχίαν. ἐπακτὸν δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετον τὴν θιομαχίαν. τὸ γὰρ πρὸς Ἑρώτα φιλοκαίειν, θιομαχεῖν ἐστὶν ἀντικρυς. ρ) Ἀ Τ' ἈΝΤΙ' ΔΩ'ΡΩΝ. ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομίσῃς ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγες. λέγει δὲ ἀντὶ τῶν αἰχμαλώτων. ΣΥΝ ΠΟΛΛῶ, ΣΤΟ'ΛΩ. ἤγουν σὺν ταῖς ἀπισταλμέναις αἰχμαλώτισι.

[ΜΕΤΡ. 498. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπωδικά, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ τὰ παρόντα, τριάς ἐπωδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ια, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ ἐπωδοῦ ιδ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπωδοῦ κερωνίς, εἰτα παράγραφος. Τ.]

498.

ο) προσέφηκα, οὕτω ποιήσω ταῦτα Brunck.

ρ) Brunck. sic: τὸ γὰρ — ἀντικρυς. ἘΠΑΚΤΟΝ δὲ — αὐθαίρετον: omiffis vocibus τὴν θιομαχίαν.

498. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. γράφεται καί, μέγα τι σθένουσα Κύπρις. ^{q)} νικηφορεῖ ἐν παντί πράγματι. ἢ οὕτως· ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων, καὶ πάσης κρατεῖ φύσεως. σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην. εἰκότως δὲ ὁ Χορὸς τοιαύτην ἀρχὴν πεποιήται. πέπαυται γὰρ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἔρωτος. ΠΑΡΕΒΑΝ. ΚΑΙ ὍΠΩΣ. ἀντὶ τοῦ παραβῆσομαι. καὶ ὅσα μὲν εἰς θεοὺς, Φησὶν, ἐνδείξατο, ὑπερθέσομαι. ΤΟΝ ἘΝΝΤΧΟΝ Αἴδαν. τὸν ἐν σκότῳ διατρέβοντα. Ἀλλ' ἐπὶ τὰνδ' ἄρ' ἀκοίτιν. τὴν Δηϊανέραν· ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τὰ μὲν εἰς θεοὺς γεγονότα παρήμι. ἐκείνα δὲ λέγω, τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηϊανέρας, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα. ἈΜΦΙΓΥΤΟΙ ΚΑΤΕΒΑΝ. ἀντίπαλοι, ἢ ἰσχυροί. ἐν τοῖς γυίοις μαχισάμενοι. χερσὶ καὶ ποσίν. ^{r)} ἢ ἀμφοτέρωι τεθωρακισμένοι, ἢ ἅμφω παρωξυμένοι. ^{s)} ΠΑΜΠΛΗΚΤΑ. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά. ἘΞΗΛΘΟΝ Ἀεθλ' ἀγῶνῶν. ἀντὶ τοῦ διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο. λέγει δέ, ὅτι πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐπιδείξαντο, ἠγωνίσαντο.

509. ΤΕΤΡΑΟΡΟΤ. τετρασκελοῦς. ΦΑΣΜΑ. φάντασμα, σχῆμα, ἈΠ' Οἰνιαδάδ' Ἄν.
ἐπὶ

q) Interponit Brunckius: ὁ δὲ νοῦς, et post πρῶγματι addit Κύπρις.

r) ἀντίπαλοι· ἢ ἰσχ. ἐν τοῖς γυίοις, μαχισ. χ. κ. π. Brunck.

s) παρωξυμένοι Brunck.

ἀπὸ Λιτωλίας, ἢ οὕτως. Οἰνίαι, πόλις Ἀκαρνανίας, δι' ἧς ῥίι ὁ Ἀχελῷος^{ι)} πληθυντικῶς δὲ λέγεται. ΒΑΚΧΕΪΔΣ ἌΠΟ. τῆς τὸν Βάκχον ἐχούσης. καλῶς δὲ τὸ ΒΑΚΧΕΪΔΣ, πρὸς ἀντιδιαστολήν, ΤΟΨΑ ΚΑΙ ΛΟΓΧΑΣ. ἀφ' ἱστορίας φησὶ λόγχην ἔχειν τὸν Ἡρακλέα. ἈΟΛΛΕΓΣ ἼΣΑΝ. καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ἈΟΛΛΕΓΣ^{υ)} ἀντὶ τοῦ λίαν ἀλέντες. Ὅμηρος (Ιλ. Χ. 308.) Οἴμῃσι δὲ ἄλλαις.^{χ)} ἸΕΜΕΝΟΙ. ἐπιθυμοῦντες. ΜΟΝΑ Δ' ΕΥΛΕΚΤΡΟΣ. μόνῃ δὲ ἡ εὐλεκτρὸς Κύπρις παροῦσα ἐβράβευε καὶ δίδταίτε.

[517. ΡΑΒΔΟΝΟΜΕΙ. ἡγανοθέτει.]

518. ΤΟΤ' Ἡ'Ν ΧΕΡΟΣ. τότε οὖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ χερσὶ καὶ τόξοις ἐμάχετο. ὁ δὲ Ἀχελῷος τοῖς κέρασιν. ἈΝΑΜΙΓΔΑ. ἀναμειγμένως. Ἡ'Ν ΔΕ' ἈΜΦΙΠΛΕΚΤΟΙ ΚΛΙΜΑΚΕΣ. ἦν^{γ)} ἀντὶ τοῦ, ὑπῆρχον. Ἡσιόδος (Θεογ. 321.) Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. ΚΛΙΜΑΚΕΣ δέ, αἱ ἐπαναβάσεις παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτάς στρέφουσθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἢ κλίμαξ. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ἐπὶ Ἡρακλέους ἀκουστίον. Ἡ'Ν ΔΕ' ΜΕΤΩΠΩΝ. τοῦτο ἐπὶ Ἀχελῷου. οἱ γὰρ ταῦροι τοῖς κέρασι καὶ μετώποις μάχονται.

[522. ὈΛΟ΄ΕΝΤΑ. φθαρτικά.]

I 2

524.

ι) Articulum omittit Brunck.

υ) Tricli. et Brunck. addunt: ἐπὶ πλεῖστον γὰρ λίγεται.

χ) ἄλλαι Tricli. ἄλλαι Brunck.

γ) τὸ ἩΝ Brunck.

524. Ἄ Δ' ἘΤΩΨΙΣ. ἡ Δηϊάνειρα. ἘΓΩ ΔΕ ΜΑΤΗΡ ΜΕΝ. ἐγώ, Φησίν, ἐνδιαθέτως ὡς μητρί λέγω. ἐγὼ παρῆσα τὰ πολλά, τὰ τέλη λέγω τῶν πραγμάτων. ἈΜΦΙΜΑΨΗΤΟΝ ὍΜΜΑ ΝΥΜΦΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἡ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς· ἀπὸ δὲ τοῦ καλλιστεύοντος αὐτὴν ἔπι μέρους. Ἄλλως. ὍΜΜΑ ΝΥΜΦΑΣ. ἔτι δὲ καὶ νύμφη ἐλπεινὴ οὔσα, ὑπέμεινεν ἡ περικαλλῆς Δηϊάνειρα. 2) ἈΜΜΕΝΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀνέμεινε. 3) ΚΑΙΠΟ' ΜΑΤΡΟΣ ἈΦΑΡ. παραχρῆμα γαμθῆῖσα τῶν τῆς μητρὸς ἀφωρίσθη πραγμάτων. 4)

[ΑΒΡΑ'. τρυφῶσα, κεκαλλωπισμένη.

550. ἈΦΑΡ. ὀξέως. ἀπὸ τοῦ ἄπτω ἄψω, τὸ ἄφαρ γίνεται.]

[ΜΕΤΡ. 532. ΗΨΟΣ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἱαμβικῶν τριμέτρων εἰς, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εἰδέναι τὰ κείθῃ, εἰ ποθοῦμεθα. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς συνηθως. Τ.]

ΗΨΟΣ ΦΙΛΑΙ. ἡ Δηϊάνειρα πρὸς τὸν χορὸν ἐξελθοῦσα διαλέγεται, καὶ Φησίν· ἐν ὧσα ὁ Λύκας κατὰ τὸν οἶκον συντάττεται ταῖς αἰχμαλώταις, ἐξῆλθον, ἵνα ἅπερ ἐμνηχανησάμην δηλώσω ὑμῖν. Ὡς ἘΠ' ἘΞΟ' ΔΩΙ. ὡς μέλλων αὐθις ἐξῆναι πρὸς τὸν Ἡρακλέα. ΣΥΝΚΑΤΟΙΚΤΙΟΥΜΕΝΗ. σὺν ἡμῖν θρηνοῦσα.

537.

2) Ἄλλως — Δηϊάνειρα omisit Brunck.

3) ἀνέμεινε Brunck.

4) τῶν et πραγμάτων abest Brunck.

537. ἌΛΛ' ἘΖΕΥΓΜΕΝΗΝ. γεγάμη-
μένη τῷ Ἡρακλεῖ, προσεδεξάμην Φορτίον λωβητὸν
τῆς ἐμῆς Φρενός, ἥτοι βλαβερὸν Φορτίον καὶ ἐφύ-
βριστον. ΜΙΑΣ ΤΥΠΟ ΧΛΑΪΝΗΣ. ὑπὸ μιᾶς
κοίτης.

543. ΟἴΚΟΥΡΓ' ἈΝΤΕΠΕΜΨΕ. τοιαῦ-
τα τῆς οἰκουρίας δῶρα ἔπεμψε μοι ὑπὲρ τοῦ χρόνου
παντός, οὐ συνώκησα αὐτῷ. ὃ ἐστὶν εὐχαριστήρια
τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας.

548. ΤΗΝ ΜΕΝ ἘΡΠΟΤΣΑΝ ΠΡΟ-
ΣΩΚ' τῇ Ἰόλῃ προκόπτουσιν καὶ αὐξανομένην τὴν
ἡβην. ΤΗΝ ΔΕ ΦΘΙΝΟΥΣΑΝ. ἐαυτὴν λέ-
γει, δεικτικῶς. Φθίνουσιν δὲ ἀντὶ τοῦ βεβηκυῖαν.
ὉΦΘΑΛΜΟΣ ἈΝΘΟΣ. τὸ ἄνθος τῶν νέων
γυναικῶν Φιλίᾳ ἀρπάζειν ὁ ὀφθαλμός τοῦ ἀνδρός.
ΤῶΝ Δ' ΤΠΕΚΤΡΕΠΕΙ. τῶν δὲ ὑπαναχωρεῖ,
δηλονότι τῶν πρεσβυτέρων. ὧν δύο ἡλικιῶν τὴν νεά-
ζουσιν ἀρπάζειν εἶωθεν ὁ τοῦ ἀνδρός ὀφθαλμός. c)

551. ΜΗ' ΠΟΣΙΣ ΜΕΝ ἩΡΑΚΛΗΣ.
διαφορὰν ταύτην ἔχει ὁ πόσις πρὸς τὸν ἄνδρα.
πόσις μὲν γὰρ λέγεται καὶ ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποστάς
τῆς γυναικός· ἀνὴρ δέ, ὁ συνών, καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου
χωρισθείς, ὡς τό; (Ιλ. Ω, 725.) Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος
ὦλεν. δέδοικα οὖν, Φησί, μὴ ἐμὲ καταλιπὼν πόσις
ἐμὸς κληθῇ, ὡς συνοικήσας μοι ποτέ, ταύτης δὲ
ἀνὴρ,

c) εἶον, τῶν δύο ἡλικιῶν τὴν μὲν νεάζουσιν ἀρπάζειν εἶωθεν ὁ
τοῦ ἀνδρός (τῶν ἀνδρώπων Tricl.) ὀφθαλμός, τῆς δὲ ὑπανα-
χωρεῖ τὸν πόδα, ἥτοι τῆς πρεσβυτέρας, Tricl. Brunck

άνηρ, ὡς αὐτῇ συνοικῶν. Ἀλλως. ΠΟΪΣ ΜΕΝ.
πόσις, πρόσσις τις ὢν, παρὰ τὸ προσιέναι.

552. ἈΛΛ' ΟΥΤ ΓΑΡ ΨΩΠΕΡ ΕΊΠΟΝ.
οὐ χερὶ τὴν συνειτὴν γυναῖκα θυμοῦσθαι τῷ ἀν-
δρί. ^{d)} ὃ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἴαμα σχοίην, ὑμῶν
ἐρῶ. ΛΥΤΗΡΙΟΝ ΛΥΠΗΜΑ. ἀντὶ τοῦ,
τῆς λύπης ἴαμα.

557. ΛΕΒΗΤΙ ΧΑΛΚΕΩΙ. δύο ὀνόματα,
ὡς κρατερὸν αἰχμήτην. ὡς ἔκτοτε ^{e)} ἀποθεμένην λέ-
βητι ἐπὶ τὸ κατὰ καιρὸν χεῖρασθαι αὐτῇ. Ὁ
ΠΑΙΨ' ΕΤ' ΟΥ' ΣΑ. νεώτερα. οὐ γὰρ παρθένης.
'ΕΚ ΦΟΝΩΝ 'ΑΝΕΙΛΟΣΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ
τοῦ αἵματος τῶν σφαγῶν. Ὅμηρος (Ιλ. Π. 162.)
ἄκρον ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. ἢ τοῦτό που ^{f)}
ᾧθεν ἐφονεύθη ὁ Νέσος. Ὅμηρος (Ιλ. Κ. 521.)
ἐν ἀργαλέησι φονῇσιν.

562. ΜΙΣΘΟΥ ΠΟΡΕΥΕ. διεπέρα, δι-
πύρθευεν. ἨΝΙΚΑ ΣΤΟΔΟΝ ΞΥΝ' ἩΡΑ-
ΚΛΕΙ. στόλον φησὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ
δούλων τε καὶ ἀδελφῶν. ἠνίκα οὖν καταλιποῦσα
τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς, ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ
Ἡρακλεῖ. ΨΑΥΕΙΝ ΜΑΤΑΓΑΙΣ ΧΕΡΣΙΝ.
ὅτι αὐρὴν ἤνυσεν. ἐφθασε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας
καὶ ἀνελὼν αὐτόν.

[566. ΜΑΤΑΓΑΙΣ. ἀδίκους, ἀκολάστοκς.]

567.

d) Interponit Brunck. Η: Δ' ΕΧΩ.

e) Brunckius: ΚΕΚΡΤΜΜΕΝΟΝ. ὃ ἐκ τότε ἀπεδίμην
λίβητι, ἐπὶ τῇ etc.

f) ἢ ἐκ τοῦ τόπου Tricl. Brunck.

567. ἘΠΙΣΤΡΕΨΑΣ ΧΕΡΟΪΝ.' εὐτρε-
πίσας, ἢ στρέψας καὶ κάμψας τὴν νουράν. ἢ εἰς
αὐτὸν. στραφεῖς καὶ βλέψας. ἮΚΕ ΚΟΜΗ-
ΤΗΝ ἸΟΝ. ἢ διὰ τοὺς ὄγκους, ἢ διὰ τὴν πτό-
ρῳσιν. τὸ δὲ ΠΝΕΥΜΟΝΑΣ, ἀντὶ ἐνικοῦ. ΔΙ-
ΑΨΦΟΙΖΗΣΕΝ. μετὰ ἤχου ὥρμησι.

[568. ΚΟΜΗΤΗΝ. ἐπτρωμένον.]

571. ΤΟΣΟΝ Δ' ὈΝΗΣΗ. ὠφελήθη, καὶ ὅπῃ λήψῃ ἐκ τῶν ἐμῶν πορθμῶν. ἘΑΝ ΠΥΘΗ. γράφεται εἰς πύθῃ.

[ἘΑΝ ΠΥΘΗ. εἰς ἀκούσης.]

573. ἈΜΦΙΘΡΕΠΤΟΝ. τὸ πεπηγός. ε)
θρέψαι γὰρ, τὸ πῆξαι. Ἦ ΜΕΛΑΓΧΟΛΟΥΣ.
ὅπου, ἢ ἐν ᾧ. ΘΡΕΜΜΑ ΛΕΡΝΑΓΙΑΣ Τ-
ΔΡΑΣ. περιφραστικῶς ἡ ὕδρα. ἜΣΤΑΙ ΦΡΕ-
ΝΟΣ ΣΟΙ ΤΟΤ' ΤΟ ΚΗΑΝΤΗΡΙΟΝ. ἐπι-
τήδειον πρὸς τὸ παῦσαι καὶ κληῖσαι, κατὰ παυ-
στήριον^{h)} τῆς Φρενός τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ πρὸς
ἄλλην ἔρωτος. ἢ κατακλεῖοντος τὴν ψυχὴν τοῦ
Ἡρακλέους τῷ πρὸς τὴν Δηϊάνειαν ἔρωτι.

580. ΕΓΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΟΝ. τηρούμενον.
ΧΙΤΩΝΑ ΤΟΝΔΕ. τοῦτό φησιν, ὡς κατὰ ἐν-
τολὴν Νέσου,ⁱ⁾ καὶ ἄλλα τινὰ συμμίζασα. ΚΑΙ
ΠΕΠΕΪΡΑΝΤΑΙ ΤΑΔΕ. κατείργασται, τε-
τελείωται καὶ ἥνυσται. ΚΑΚΑΣ ΔΕ ΤΟΔΜΑΣ.
τάς

ε) τὸ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ τῆς ὕδρας πεπηγός Brunck. Sic etiam
Tricl., nisi quod τοῦ ἰοῦ omittit.

h) κατακλεῖοντος Tricl. Brunck. Paullo post κατακλεῖν.

i) Scribendum cum Brunckio Νέσσον.

τὰς Φαρμακείας. μὴ εἰδείην, Φησί, κακοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν, ἢ ^{k)} δολοφονῆσαι αὐτόν, ἢ τι τοιοῦτον. ἀλλ' ἄχρι τοῦ μεταθῆναι αὐτοῦ τὴν γνώμην διὰ τοῦ κατασκευάσματος τούτου, εἰ μὴ μάται' ἐστὶ τοῦτο τὸ κατασκευάσμα, προσδοκῶ ταύτην ὑπερβαλέσθαι τῇ πρὸς ^{l)} τοῦ Ἡρακλέους εὐνοίᾳ. εἰ δὲ μὴ ἐπιτυχάνω, παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως. ΜΕΜΗΧΛΗΝΗΤΑΙ ΤΟΤ' ῬΓΟΝ. τοῦτο, Φησί, τὰ ἔργα μὲμνηχάνηται, οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ, ἀλλ' ἵνα ταύτην φίλτροις ὑπερβαλώμεθα. Εἰ ΔΕ ΜΗ', ΠΕΠΑΥΣΟΜΑΙ. εἰ δὲ μὴ ἐνεργήσῃ, ^{m)} πεπαύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

589. ἌΛΛ' Εἴ ΤΙΣ ἜΣΤΙ ΠΙΣΤΙΣ. ἀλλ' εἰ πιστεύσκας, ὅτι δεῖ τι τοῦτο, ἄριστά μοι δοκεῖ βεβουλεῦσθαι.

591. ΟὐΤΤΩΣ ἘΧΕΙ Γ' Ἡ ΠΙΣΤΙΣ. πιστεύω μὲν ἀληθὲς εἶναι οὐ μὴν πεπιράμαι.

593. ἌΛΛ' ΕἶΔΕΝΑΙ ΧΡΗ' ΔΡΩΣΑΝ. δεῖ σε, Φησὶν, ἐπιχειροῦσαν γνῶναι, ἢ δεῖ σε δρῶσαν ἔχειν τὴν πίστιν, καὶ μὴ μόνον δοκῶν ἐπίστασθαι, οὐπω γὰρ ἔχεις τὴν γνῶσιν, ἕως οὗ πεπιράσαι. ἘΧΟΙΣ ἌΝ ΓΝΩΣΜΑ. γράφεται, ἀγνώμα. ⁿ⁾

[594.

k) οἷον pro ἢ Tricl. Brunck. Post τοιοῦτον addunt ἐργάσασθαι.

l) παρὰ Tricl. Brunck.

m) ἐνεργήσαι Brunck.

n) γράφεται καὶ ΓΝΩΣΜΑ, Brunck.

[594. ΓΝΩΜΑ. ἥτοι νοῦν· καὶ ἔστιν οὐδέ-
τερον, ἀντὶ τοῦ γνωμάτευμα, καὶ νοῦν· καὶ Εὐρι-
πίδης· (Ἡρακλείδαις 408.) πόλλ' ἐν δὲ πᾶσι
γνώμα ταυτὸν ἐμπρέπει. ἥτοι γνωμάτευμα, νοῦς. Τ.]

595. Εἰσομέθα. γνωσόμεθα, φησί, τὴν
δύναμιν τοῦ σκευάσματος. βλέπω γὰρ τὸν Λίχαν
πλησίον πορευσόμενον, °) ὃς ἀποκομίσει τὸν πέπλον
τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ ἔσται ἡμῖν διὰ τούτου πείρα.
Εὔστεγοίμεθα. κρυπτοίμεθα, οἶον, σιωπῇ
γένετο.

[598. Πράσσης. ἀντὶ τοῦ πράσσης τι.
Σκοῦτωι δέ, ἀντὶ τοῦ λάθρα.]

600. Τῷι μακρῷι χρόνῳι. ἀντὶ τοῦ,
διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατερεῖται.

[602. Ἡγορῷ. ὠμίλεις.]

603. Εὔττφῃ πέπλον. ἰσχνουργῇ. Ρ)
οὐκ εὖ δὲ τὸν ἀνδρεῖον χιτῶνα πέπλον φησίν,
ἀντὶ λεπτοῦφῃ.

[Εὔττφῃ. καλοῦφαντον.]

608. Μῆτ' ἐφέστιον σέ'λας. ἀντὶ
τοῦ, τὸ κατ' οἶκον πῦρ. ἔρκοε δὲ ἱερὸν,
ὁ βωμός, ἢ τὸ ἱερόν. πρὶν κεῖνος. πρὶν
αὐτὸς ἐκδυσάμενος °) ἐπὶ τῆς οἰκίας φανερὸς καὶ
ὑπ'

ο) πορευόμενον Tricl. Brunck.

ρ) ἰσχνουργῇ, λεπτοῦφῃ Brunck. In sqq. ἀντὶ λεπτοῦφῃ
omittit.

q) ἐκδυσάμενος Tricl. Brunck.

ὕπ' ὅψεσι πάντων προσελθών. καθ' ἣν μέλλοι ταύ-
ρους θύσειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια. γ)

[611. ἩΥΓΜΗΝ. ἡζάμην.]

612. ΠΑΝΔΙΚΩΣ. ἀνενδοιάστως. ΣΤΕ-
ΛΕΓΝ ΧΙΤΩΝΙ ΤΩΙΔΕ. σκεπάσειν, ἐνδύσειν,
περιβαλεῖν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι, ὡς Φανῆται αὐ-
τὸν^ς) σφαγέα τῶν θυμάτων. ΚΑΙΝΟΝ, κακο-
πρεπῆ.

615. ΣΗΜ' Ὁ ΚΕΓΝΟΣ ΕΥΜΑΘΕΣ.
σημεῖον κομίσεις, ὅπερ ἐκείνος ἐπιγνώσεται, ἐπιθίς
τὸ ὄμμα τῇ σφραγίδι. γνοὺς ὅτι παρ' ἐμοῦ εἴη^ς)
ἡ σφραγίς. ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ ἘΡΚΕΙ. περιφρα-
στικῶς τῇ σφραγίδι. ἈΛΛ' ἘΡΠΕ ΚΑΓ ΦΥ-
ΛΑΣΣΕ. οὗτός ἐστιν ὁ προσήκων νόμος τοῖς δια-
κονοῦσιν, ὥστε μηδὲν περαιτέρω δεῖν τῶν προστα-
τομένων^ς) αὐτοῖς. ἐμφαίνει δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφρα-
γίσαντα περιεργάζεσθαι τί ἔγκειται. ἘΠΕΙΘ'
ὍΠΩΣ ἌΝ Ἡ ΧΑΡΙΣ. γνησίως διακονοῦμέ-
νος διπλάζεις τὴν χάριν, καὶ ἴσως φιληθήσῃ παρ'
ἐκαστέρου.

621.

γ) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, ὑπ' ὅψεσι πάντων προσελθών, δείξῃ αὐτὸν Φα-
νερὸν, τοῖς θεοῖς ἐμΘαίως σταθεῖς, καθ' ἣν ἡμέραν μέλλει
καύρους θύειν etc. Brunck. ex Tricl. Quamquam hic legit
προέλθῃ καὶ δείξῃ ἑαυτόν.

ς) αὐτὸν ΘΥΤΗΡΑ, ἥγουν σφαγέα Brunck.

τ) ἔστιν Tricl. Brunck. Paullo inferius σφραγίδι.

υ) προσεταγμένων Tricl. Brunck.

621. ἌΛΛ' ΕΊΠΕΡ ΕΡΜΟΥ. κήρυξ γάρ
ὁ θεός. ΛΟΓΩΝ ΤΕ ΠΙΣΤΙΝ ὩΝ ἔΧΕΙΣ. x)
ἔντειλε δέ μοι, Φησί, περὶ πραγμάτων ἄλλων μυ-
στικῶν, καὶ λόγους ἀνακοίνωσαί μοι, καὶ φυλάξω.
ἘΦΑΡΜΟΨΑΙ. ἐπίθεις, Φησίν, ἣν θέλεις σφρα-
γίδα.

629. ΠΡΟΣΔΕΓΜΑΤΑ. ὑποδοχάς. λέγει
δὲ, ὅτι οἶσθα πῶς φιλοφρόνως αὐτὴν προσηκάμην.
καὶ τοῦτο δὲ ἐπαγωγὸν πρὸς Ἡρακλέα, εἴ γε τὴν
ὑπονοουμένην φιλοφρόνως προσεδέξατο.

630. ὩΣΤΕ ἘΚΠΛΑΓΗΝΑΙ. ὅτι ἀσμέ-
τως αὐτὴν ὑπεδέξω, ὥς θαυμάσαι με, καὶ ἐπὶ
τοῦτο y) χαρῆναι.

631. ΔΕΔΟΙΚΑ ΓΑΡ. δέδοικα γάρ, Φησί,
μὴ πρὸ καιροῦ εἴποις z) τὸν ἐξ ἐμοῦ πόθον, ὥς
μάθωμεν, εἰ καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ποθεῖ. διὰ δὲ τού-
των ἐρεθίζει αὐτὸν πλέον εἰπεῖν. a)

[ΜΕΤΡ. 634. Ὡ ΝΑΥΛΟΧΑ. Τὰ τοιαῦτα
εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται.
εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τὰ δὲ κῶλα
τῆς μὲν πρώτης στροφῆς η, καὶ τὰ τῆς ἀντιστρο-
φῆς τσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας θ, καὶ τῆς ἀντι-
στροφῆς ἰμοίως τσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης
στρο-

x) Brunckius ante ἔντειλαι (sic enim legit) exhibet sequentia,
ἐπίθεις etc. omisso ἘΦΑΡΜΟΨΑΙ. Ita etiam Tricl.

y) τούτῃ Tricl. Brunck.

z) εἴποις Brunck.

a) Addit Brunckius: τὸ δὲ ΠΡΩ, πρὸ ἐστίν, ἥτοι πρῶην.
ἔπειτα δὲ τὰ ἰμοίως φέρονται.

στρεφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾠσματος κορωνίς. T.]

Ω ΝΑΥΛΟΧΑ ΚΑΙ ΠΕΤΡΑΓΛ. δοκεῖ τοῦτο παρ' ἱστορίαν εἶναι. Φασὶ γὰρ πρῶτον ἐν Τραχίνι τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδεδόσθαι. ἐνταῦθα δέ, ὡς προὑπαρχόντων αὐτῶν, Φησὶν, ὦ ναύλοχα. ^{b)} ὁ Χορὸς τοὺς περὶ τὴν Οἶτην οἰκοῦντας προσκαλεῖται, ἐπὶ τὸ ^{c)} πανηγυρίσαι, διὰ τὴν προςδοκωμένην ἐπιδημίαν τοῦ Ἡρακλέους. ὁ δὲ νοῦς· οἱ τὰ παραθαλάσσια θερμα λουτρὰ ἰνοικοῦντες, καὶ οἱ παρὰ τοὺς τραχεῖς καὶ ὄρεινους τόπους τῆς Οἶτης καὶ τὸν Μηλιακὸν κάλπον, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν ^{d)} τῆς χρυστοτόξου Ἀετέμιδος, ἐνθα Φησὶν εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ συνέδρια, ἄρτι ὁ καλλιφωνίτατος πάλῃ ἤξει αὐλός, καὶ καταλήψεται ἡμῶν τὰς ἀποάς, ἡδὺ τι καὶ μουσικὸν προσπνέων, οὐκ ἐχθράν, οὐδ' ἀπνεκτὴν φωνήν, ἀλλὰ θείας μούσης ἀντίλυρον, ἃ ἐστὶ, φωνῆς γλυκερίας. Ω ΝΑΥΛΟΧΑ. παραθαλάσσια λουτρὰ. Φησὶ δὲ τὰ Ἡρακλεία, ἅπας λέγεται αὐτῷ ἢ Ἀθηνᾶ ^{e)} ἀνεῖναι. ΠΕΤΡΑΓΛ δέ, διὰ τὸ ἐν ὄρει τῇ Οἶτῃ κτισθαι. ἔνιοι δὲ ἐν Σικελίᾳ Φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρὰ. ΚΑΙ ΠΑΓΟΤΣ. πάγοι εἰσὶν οἱ ὑψι-
λοι

b) Brunckius haec, addito δὲ post δοκεῖ et omiffis vocibus, ὦ ναύλοχα, inferius exhibet post ἀνεῖναι.

c) τῇ Brunck.

d) ἀκτὴν Tricl. Brunck.

e) ἢ Hera Tricl.

λοὶ τόποι, ἢ οἱ ὀξείαι πέτραι καὶ οἱ παρὰ τοῦτε
τραχεῖς καὶ ὄρεινους τόπους τῆς Οἴτης οἰκοῦντες. ^{η)}
ΜΗΛΙΪΔΑ ΠΑΡΑ' ΛΙΪΜΝΑΝ. λίμναν Φησί
τὴν Θάλασσαν. "Ομηρος" (Οδ. Ε. 337.)

Αἰθυίη δ' οἰκυῖα ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης.
ὁ δὲ Μηλιακὸς κόλπος παρὰ Τραχινί ἐστίν. Εἰς
τὸ αὐτό. ΜΗΛΙΪΔΑ ΠΑΡΑ' ΛΙΪΜΝΑΝ. τὴν
Μαγνησίαν, ἐνθα τὸ τῆς Ἀρτέμιδος παραθαλάσ-
σιον ἱερὸν, πλησίον Τραχινός, ὅπου καὶ ἡ ἐπ' Ἀρ-
τεμισίῳ ναυμαχία συνέβη τοῖς Ἑλλήσιν ἐν Θερμο-
πύλαις. "ΕΝΘ' ἙΛΛΑΪΝΩΝ ἈΓΟΡΑΙ". ὅπου
συναγόνται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυ-
λαίαν, περὶ ἧς Ἀγαῶν Φησί, Πυλάδην τὸν Στρώ-
φου πρώτον κριθῆναι ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον
τὰ ἐπὶ Κλυταιμνήστρα μύσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν
σύνοδον Πυλαίαν Φησί προσαγεγυῖσθαι. ἢ ὅτι ὁ
τόπος πύλαι ^{θ)} τῆς Ἑλλάδος. ΧΡΥΣΑΔΑΚΑ-
ΤΟΤ. ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χρυσότοξος Ἀρτεμις. ^{η)}

642. Ο'ΥΚ ἈΝΑΡΣΙἈΝ. ἸΑΪΧΩΝ. οὐκ
ἐχθράν, οὐδὲ θρήνων βοήν. ἈΝΤΙΓΛΥΡΟΝ
ΜΟΥΣΑΣ. ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντιῶδόν. ἀντὶ
τοῦ, μουσικὴν φωνήν· ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου
μέρους τῆς λύρας φωνήν. ἀφ' οὗ δηλοῦται, ὅτι
ὁμοῦ αὐλὸς καὶ λύρα ἀναφωνήσουσιν. ΣΕΥΤΤΑΙ.
ἐνορμαῖται, ἥξει.

648.

η) καὶ — οἰκοῦντες delevit Brunck.

θ) πύλη Brunck.

η) Brunckius haec ante praecedentem notam exhibet.

648. ὄν ἈΠΟΨΤΟΛΙΝ ΕΐΧΟΜΕΝ. ὄν ἐκτός εἶχομεν τῆς πόλεως, εἰς δωδεκάμηνον ἀναμένουσαι. τὸ δὲ ἐξῆς ὄν ἀπόπτολιν πελάγιον, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει. ΠΕΛΑΓΙΟΝ, ὅτι πολλάκις καὶ διὰ θαλάττης ἔπλει, εἴ ποτε εἰς νῆσον ⁱ⁾ ἀπῆι. Ἄ ΔΕ ὍΙ. ἡ Δηϊάνειρα. ΝΥΝ Δ' ἌΡΗΣ ΟἴΣΤΡΗΘΕΪΣ. μανείς. ὁ περὶ τὴν Οἰχαλίαν πόλεμος, ^{k)} ἐξέλευσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ' ἐκάτης ἡμέρας εἶχομεν. εἰς τὸ αὐτό. ΝΥΝ Δ' ἌΡΗΣ. ὁ πρὸς τὸν Εὐρυτον ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθύς ἐπανῆλθε.

656. ΜΗ ΣΤΑΪΝ ΠΟΛΥΚΩΠΟΝ. μηδαμοῦ ἡ ναὺς ἀλλαχοῦ ὀρμίσαι, ἕως ἐνταῦθα ἀφικοίτο, τὴν Εὐβοίαν νῆσον ὑπερβάς καὶ καταλιπών. καταστρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν, ἐκτὶ ἔμπεδῶσαι τῷ πατρί. ΠΑΝΑΜΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, τὴν σήμερον ἡμέραν ἔλθοι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθεὶς ἐκ ^{l)} προφάσεως τοῦ Νέσου κατεσκευασμένῳ. ΠΕΙΘΟΥΣ Δὲ ΠΕΠΑΩ, εἶπεν, ὅτι γέγονεν ἐπὶ τὸ μεταπειθεῖν ^{m)} καὶ μεταθεῖναι τὴν Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Δηϊάνειραν. ἡ πανάμειρος,

i) νήσους Tricl. Brunck.

k) Οἰχαλίαν πρὸς τὸν Εὐρυτον πόλεμος ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθύς ἐπανῆλθε. Tricl. Brunck. Post ἡμᾶς addunt φησί, ac verba eis τὸ αὐτό — ἐπανῆλθε omittunt.

l) θελχθεὶς, τῷ ἐκ Brunck.

m) ἐπὶ τῷ καταπειθεῖν Tricl. Brunck.

n) ἡ ΠΑΝΑΜΕΡΟΣ, εὐμένης. Brunck. In 199. ἔλθοι cum Tricl.

ρος. εὐμενής^{α)} ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔλθοις εἰς ἔρωτά
τῆς γυναικός, διὰ τὸ τοῦ Νέσου Φάρμακον. ΠΑΓ-
ΧΡΙΣΤΩ. λείπει τὸ πέπλω^{ο)} συγκεκραμμένος,
καὶ ἀρμυροθάς τῇ πειθῶ τοῦ Θηρός.

[ΜΕΤΡ. 666. ΓΥΝΑΓΓΕΣ. Αἱ συστηματι-
καὶ αὐται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἱαμβικῶν τριμέ-
τρων ἀκαταληκτῶν ῥην, ὧν τελευταῖος, Τῷ μὲν δέ-
δωσι πατρί, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι. ἐπὶ τῷ τέλει κο-
ρωνίς. Τ.]

666. ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ. ὑπὲρ τὴν συμ-
φύρουσαν χεῖραν, καὶ πλείον^{β)} τοῦ συμφέροντος.

672. ΜΑΛΙΣΤΑ Γ' ὩΣΤΕ.^{γ)} ναί, Φησί,
περὶ τούτου φοβοῦμαι οὕτως, ὥστε μηδέποτε πα-
ραίεσθαι τινὶ ἀδελφῷ πράγματι προθυμίαν λαβεῖν,
ὃ ἴσθι, ἀδελφῷ πράγματι ἐπιχειρεῖν.

676. ΘΑΥΤ' Μ' ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ. θαυμα-
στόν, καὶ οἷον οὐκ ἂν τις ἐλπίζοι μαθεῖν, καὶ
παθεῖν.^{δ)}

[678. Ε'ΤΕΙΡΩ. εὐπλόκω.]

681. ΚΑΤ' ΑΚΡΑΣ ΣΠΙΛΑΔΟΣ. σπι-
λάς, ἡ πέτρα. ὡς οὖν ἐπὶ λίθου θεμένη αὐτό,
τοῦτό Φησι. κατατῆκεται οὖν καὶ ῥεῖ καὶ διαλύεται,
αἰπὸ τοῦ λίθου διαρρέον. ὩΣ Δ' Ε'ΙΔΗ'ΙΣ ΤΟ'
ΠΑ'Ν.

α) ἦτοι τῷ χρισθέντι πέπλω, Tricl. Brunck.

β) πλεον Brunck.

γ) ΟΤ ΔΗ ΤΙ ΤΩΝ ΣΩΝ. μὴ ἕνεκα ὧν ἀπίσταλκας δορημά-
των τῷ Ηρακλεῖ ἀδυμεῖς; πρὸς ὃ Δηϊάνειρα, Ναί, Φησί εἰς.
Tricl. Brunck. Sed omittit ille verba, πρὸς ὃ Δηϊάνειρα.

δ) ἐλπίζει ΜΑΘΕΙΝ. γράφεται καὶ ΠΑΘΕΙΝ. Brunck.

ΠΑῆΝ. ὅπως γνῶς ἀκριβῶς ὅλον τὸ πρᾶγμα, ὡς μῆκος ἀπλώσω τὸν λόγον. ἘΓΩ ΓΑΡ ὩΝ Ὁ ΘΗΡ ΜΕ. ὦν εἶπέ μοι ὁ Νέσος, ὅτε τὴν πλουρὰν ἤλγει, τῷ βέλει τρωθείς. ΓΛΩΧΙΝΙ δέ, ἀπὸ μέρους, τῷ βέλει. γλαχίν γάρ, ἡ ἀκίς, ὃ λέγει ὁ Ὅμηρος ὄγκον. (Ιλ. Δ. 214.) ΠΑΡΗΚΑΘΕΣΜΩΝ ΟΥΤΔΕΝ. λείπει ἄπρακτον. ἈΛΛ' ἘΣΩΖΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἔσωσα καὶ ἐφύλαξα διεφύλαξα οὖν ὅσα μοι παρήγγειλεν, ὥσαντι δέλεα χαλκῇ ἔχουσα ἐγκεχαραγμένα. ΔΥΣΝΙΠΤΟΝ δέ, ἀντὶ τοῦ δυσαπάλειπτον.

[681. ΨΗ, διαφθάρη, ἔκλινεν. ἀπὸ μεταφοῶς τῶν ψηφῶν, ἥτοι τῶν κρηδῶν.

686. ΘΕΣΜΩΝ. διδασκῶν. ΔΥΣΝΙΠΤΟΝ. δυσαπόνιπτον.] ●

687. ΠΡΟΨΡΗΤΑ. πρὸς ἐμὲ ὑπὸ Νέσου προειρημένα, προμεμελετημένα μοι, ἢ ἀπόρρητά. ΘΕΡΜΗΣ ἈΘΙΚΤΟΝ. ἀπρὸςπέλαστον πυρὸς καὶ ἡλιακῆς ἀκτίνος. ἈΡΤΙΧΡΙΣΤΟΝ. παρὰ τὰ χροῖόμενον. ΝΥΝ Δ' ὍΤ' ἮΝ ἘΡΓΑΣΤΕΟΝ. νῦν δ' ὅτε ἐνέστη ὁ καιρὸς τοῦ χρίσαι, ἔχουσα μαλλὸν ἐρίου.

693. ΚΤΗΣΙΟΥ ΒΟΤΟΥ ΛΑΧΝΗΝ, ἀπὸ κτητοῦ^{s)} προβάτου τὸν μαλλὸν σπάσασα.^{t)} κτήνη δὲ τὰ πρόβατα λέγονται καὶ βοτά, ἈΛΑΜΠΕΣ ἩΛΙΟΥ. μὴ καταυγασθῇν. ΚΟΙΛΩΖΥ.

s) κτησίον Tricl. Brunck.

t) σπάσασαι ἔχουσι ἐν οἴκῳ τρεφομένου Tricl. Brunck.

ΖΥΓΑΣΤΡΩι. ἀντὶ τοῦ, εἰς ξύλινον σορόν, του-
τέστι κιβωτόν.

[ΖΥΓΑΣΤΡΩι. Θήκη, κιβωτίω.

696. ΦΑ΄ΤΙΝ. Φαντασίαι. ἌΦΡΑΣΤΟΝ.
ἄρρητον. ἌΞΤΜΒΛΗΤΟΝ. ἦν οὐ δύναται τις
ἄνθρωπος συμβαλεῖν καὶ νοῆσαι.]

697. ἌΦΡΑΣΤΟΝ. ἀφανές, ἀνεκδιήγητον.
ἌΞΤΜΒΛΗΤΟΝ δέ, ἀσυνείκαστον πρὸς τὸ μα-
θεῖν ἀνθρώπων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπαράβλητον, οἶον οὐκ
ἔχον ἄλλω παραβληθῆναι, ὥστε πιστεῦσαι καὶ μα-
θεῖν τὸν ἀκούοντα. ΤΟ΄ ΓΑΡ ΚΑ΄ΤΑΓΜΑ. τὸ
γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου, μετὰ τὸ χρεῖσαι τὸν πέ-
πλον, ἔρριψα ὑπὸ ") τόπον καταλαμβανόμενον x)
ὑπὸ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ αὐγὴν ἈΚΤΙ΄ΝΑ ἩΛΙΩ-
ΤΙΝ εἶπεν. ἢ ΚΑ΄ΤΑΓΜΑ, τὸ αἶγειον μήρυ-
μα. y) ὩΣ Δ΄ ἘΘΑΛΠΕΤΟ. ὥς δὲ ἐθερ-
μάνθη, ὑπερῖψεν, ἀφανῶς λέλυται. ΠΡΙΟΝΟΣ
ἘΚΒΡΩ΄ΜΑΤΑ. εἰκότος πρίσματι ξύλου. θαυ-
μαστώς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα.
τρόπον γὰρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ἐκείνο
τὸ λεπτόν ἀποβάλλει.

704. ΠΡΟΠΕΤΕ΄Σ. ἐρριμμένον, καὶ προπε-
σὸν χαμαί. ἈΝΑΖΕ΄ΟΤΣΙΝ. ἀνακαχλάζουσι.
ΘΡΟΜΒΩ΄ΔΕΙΣ ἈΦΡΟ΄Ι. ἐπηρμένοι. Θρόμ-
βος γὰρ ὁ ὄγκος. ἢ περιφρεῇ φουσήματα. ΓΛΑΤ-
ΚΗ΄Σ

u) εἰς Tricl. Brunck.

x) βαλλόμενον καὶ πυρούμενον Tricl. καταλαμβάνομενον Brunck.

y) Arnaldus Lectt. Graec. L. I. c. 2. p. 78. conjicit τοῦ ἔριον
μήρυμα. Hoepfner.

K

ΚΗΨ 'ΟΠΩ'ΡΑΣ. τοῦ γλεύκους, τοῦ ἀριῶς ἐκπισθθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θορόμος ὢν, εἰ πίσοι χαμαί, ἀφρίζει. γλαυκὴν δὲ ὑπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε, διὰ τὴν λαμπρότητα.

[705. ΘΡΟΜΒΩ'ΔΕΙΣ 'ΑΦΡΟΪ· πομπόλυγες.]

711. 'ΗΣ 'ΕΘΝΗΣΧ' 'ΥΠΕΡ. ὑπὲρ ἧς, ὑφ' ἧς, δι' ἧν. ΤΟΝ ΒΑΛΟΝΤΑ. τὸν τοξεύσαντα. 'ΩΝ 'ΕΓΩ' ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΝ. ὢν, τῶν εἰρημένων μοι ὑπ' ἐκείνου, νῦν τὴν γνώσιν μαθάνω, ὅτε οὐκ ἔτι με ὠφελεῖ. Ο'ΤΚ 'ΕΤ' ΑΡ. ΚΕΪ. ὠφελεῖ. 'Ομηρος· (Ιλ. Β. 393.) 'Αρκυιὴ ἐσσεῖται.²⁾ Ε'Ι ΤΙ ΜΗ' ΨΕΥΣΘΗΣΟΜΑΙ. εἰ μὴ διαμάρτομι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω.

718. Χ' 'ΩΣΠΕΡ 'ΑΝ ΘΙΓΗΙ. καὶ ὅσα ἂν θίγῃ τοῦ Ἡρακλείου βέλους, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε θηρία,²⁾ ἀπόλλυται. 'ΕΚ ΔΕ' ΤΟΥ' ΔΕ. τοῦ Νέσου. ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ Νέσου.

722. ΚΑΪΤΟΙ ΔΕ' ΔΟΚΤΑΙ. καὶ γὰρ, φησὶν, ἀποθανεῖν βουλήσομαι, ἵνα μὴ δόξω πονηρὰ ἀνηρηκέναι τὸν Ἡρακλέα, καὶ^{b)} ἀκουσίῳ γνώμῃ. ΤΑΥΤΗ· ΣΥ'Ν 'ΟΡΓΗ'Ι. τούτῳ τῷ τρόπῳ, τούτῳ διὰ τοῦ πέπλου. ΖΗ'ΙΝ ΓΑ'Ρ ΚΑΚΩ'Σ. γυναῖκα κακοδοξοῦσαν οὐ δεῖ ζῆν, ἥτις μὴ θελεῖ δοκεῖν ἐκ φύσεως εἶναι κακή.

726.

2) ἄρκιον ἐσσεῖται Brunck.

a) θηρίον Tricl. Brunck.

b) ἀλλ' οὐκ Tricl. ἀλλ' Brunck.

726. ΤΑΡΒΕΪΝ ΜΕΝ ἜΡΓΑ. ἀνάγκη μὲν εὐλαβεῖσθαι τὰ δεινὰ ἔργα. οὐ χρεὶ δὲ πρὸ τῆς ἐκβάσεως καὶ c) τῶν συμβησομένων αἰεῖσθαι τὰ δεινὰ.

728. ΟὔΤΚ ἜΣΤΙΝ ἘΝ ΤΟΙΣ. ἐν τοῖς πονηροῖς βουλευμασιν οὐχ, ὑπολείπεται χρηστὴ ἐλπίς, ἥτις παρέχει πεποίθησιν καὶ θάρσος. ἀντὶ τοῦ, δύσελπίς εἰμι.

730. ἈΛΛ' ἈΜΦΙ ΤΟΙΣ ΣΦΑΛΕΓΣΙ. τοῖς ἀκουσίως σφαλεῖσιν ἢ ἐπαγομένη ὀργῇ πεπαισμένη ἐστὶ καὶ πραΐα καὶ συγγνωστή, ἥς σε δὶ καίον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλέους. ἀκουσα γὰρ ἡμεῖς.

732. ΟὔΤΧ Ὁ ΤΟΥΤ' ΚΑΚΟΥΤ' ΚΟΙΝΩΝΟΣ. ὁ μὴ δυστυχῶν τοιαῦτα ἂν εἴποι.

734. ΣΙΓΑῖΝ ἌΝ ἈΡΜΟΖΟΙ ΣΕ ΤΟΝ ΠΛΕΪΩ ΧΡΟΝΟΝ. γράφεται ΛΟΓΟΝ^{α)} πρέποι σοι λοιπὸν σιωπᾶν; καὶ μηκέτι περὶ τούτου πλείω λέγειν; εἰ μὴ ἄρα τι τῷ σῷ παιδί μᾶλλον ἐρεῖν παραγίγνομένῳ.

739. ἈΛΛΟΤ ΜΗΤΕΡΑ. αἰσχύνομαι γὰρ ἐπὶ σοι.

745. ΤΟ' ΓΑΡ ΦΑΝΘΕΝ. τὸ ἅπαξ πράχθην, καὶ ἐπὶ πέρας ἐλθόν; πῶς ἂν τις μὴ γενέσθαι ποιήσῃ; Πινδαρος (Ολ. Β. 29.) Τῶν δὲ πεπραγμένων, ἀποίητον αὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατρὸς δύναιτο θέμειν ἔργῳ τέλος.

K 2

741;

c) καὶ omittunt Tricl. et Brünck.

d) Addit Brünck. ὁ δὲ τοῦς et prae praei habet praei.

741. ΣΤΥΓΟΥΜΕΝΟΝ. λυπηρόν καὶ μάλιστα ἄξιον. °)

748. ἈΖΗΛΟΝ. Φαῦλον, ὃ οὐδείς f) ζηλώσειεν.

749. ἈΤΤΟΣ ΒΑΡΕΪΑΝ ΞΥΜΦΟΡΑΝ. τὰ μὲν ἰώρακα πάσχοντος· τὰ δὲ ἀνομιμίζοντος ἤκουσα κατὰ τὴν γλῶσσαν. ε)

751. ΠΟΥ Δ' ΕΜΠΕΛΑΖΕΙΣ. προσπελάζεις. ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ. πλησίον γέγονας.

753. ὍΘ' ΕΊΡΠΕ. καινοπρεπὴς ἢ Φεάσις. ἦλθεν εἰς τὴν Εὐβοίαν, ἥς ἀκρωτήριόν ἐστι τὸ Κήναιον. ΤΕΜΕΝΪΑΝ ΤΕ ΦΥΛΛΑΔΑ. τὸν ἀπὸ τῶν τεμενῶν h) στέφανον, ἢ τέμενος πολύφυλλον.

762. ὩΣ ΣΥ ΠΡΟΤΞΕΦΪΕΣΟ. ὡς σὺ ἐντεσίλω.

766. ΔΕΪΛΑΙΟΣ ΊΔΕΩ, ΦΡΕΝΪ. ὁ Ἡρακλῆς ἰλαρᾷ τῇ Φρενὶ κατήνυξάτο σοι, χαίρειν ἐπὶ τῷ πέπλῳ. ὍΠΩΣ ΔΕ ΣΕΜΝΩΝ ὉΡΓΙΩΝ. ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἢ Φλοξ ἀνεκαίετο, τότε ἰδρῶς ἀνῆει περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ. ΦΛΟΞ ΑΊΜΑΤΗΡΑ. αἱματηρά, ὅτι
ἐκ

e) Transposita haec sunt a Brunckio.

f) οὐδείς a, Brunck.

g) Brunckius insuper dat cum Triclinio: ὃ ἐστι, κατὰ στόμα αὐτοῦ ἰστάμενος, καὶ οὐ πόρρω, τούτεστιν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ὅμοιον τῷ, κατὰ στόμα αὐτοῦ (Tricl. αὐτῷ) ἀπῆντησε.

h) τοῦ τεμένους Tricl. Brunck.

ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱερῶν συνίσταται. ¹⁾ Κ'ΑΠΟ' ΠΙΕΪΡΑΣ ΔΡΥΟ΄Σ. ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρυὶν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον.

771. ΠΛΕΥΡΑΪΣΙΝ ἈΡΤΙΚΟΔΛΟΣ. ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκολλημένοις. τὸ δ' ἐξῆς· καὶ προσκολλητὸς ὁ χιτῶν κατὰ πᾶν μέρος, ὡς αὖ ξύλῳ νεαρὰ κόλλη ^{k)} ὑπὸ τέκτονος προσ-
χειρθεῖσα. ^{l)} ὈΔΑΓΜΟ΄Σ ἈΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ. κνησμὸς. δῆξασθαι ^{m)} γὰρ, τὸ κνήσασθαι. ἀντί-
σπαστος δέ, ἴσος ⁿ⁾ σπασμῷ, ἢ μετὰ σπασμοῦ. ^{o)}
[ἈΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ. ἀποσπῶν ἀπ' ἐκείνου
τὰς σάρκας.]

774. ἘΧΘΡΑΪΣ ἘΧΙΔΝΗΣ. Τυφῶνος μὲν ^{p)} γὰρ καὶ ἐχίδνης ὕδρα. ἼΟΣ ὩΣ ἘΔΑΪ-
ΝΤΤΟ. ὡς κατήσθιν αὐτὸν ὁ ἴος.

778. ΤΟ΄ ΣΟ΄Ν ΜΟΝΗΣ ΔΩ΄ΡΗΜ' ἘΛΕΓΞΕΝ. εἶπεν ὅτι σὺ αὐτῷ προσήγαγες τὸν πέπλον. ὡς ἀπέσταλται ^{q)} ὑπὸ σοῦ οἶον, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ πανουργήσας.

782.

i) συνίστατο Tricl. Brunck.

k) κόλλα Tricl. Brunck.

l) προσείη χειρθεῖσα Tricl. Brunck.

m) Heathius mavult: ὀδᾶζεσθαι. Moer. Attic. ὀδαγμός, ὀδᾶ-
ζεσθαι Ἀττικῶς, κνησμὸς, κνήσασθαι Ἑλληνικῶς. Hoerf-
ner. Triclin. ὀδᾶζεσθαι exhibit.

n) ἴσος Tricl. Brunck.

o) Tricl. et Brunck. addunt: γίνεται δὲ ὁ ψόφος ἀπὸ σπασμοῦ.

p) μὲν omittit Brunck. In sqq. ἡ ὕδρα.

q) ὥσπερ ἢ ἀπεσταλμένον Tricl. ὥσπερ ἀπέσταλτο Brunck.

782. ΜΑΨΛΣ ΠΟΔΟΣ ΝΙΝ. δραξά-
μενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ' ἐκείνο τὸ μέρος,
ἐνθα δισμεῖται τὸ ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν
ἀστράγαλον μέρος, ὡς εἰώθαμεν δισμεῖν τὸ ὑπὸ δη-
μα, ἢ τι τοιοῦτον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων.
εὐέλικτον γὰρ τὸ Φυτόν, νέον ὄν. Ὅμηρος' (Ιλ. Λ.
105.) Δίδη μόσχοισι λύγοισιν. ἈΜΦΙΚΛΤ.
ΣΤΟΝ. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρεωθεν κλυζο-
μένην. Ἡ ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ. ἀρμόζεται, κάμπτι-
ται, συστρέφεται, ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμός τῶν νῦντων,
ἐνθα ὑποδεσμούμεθα. γ)

784. ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΕΤΚΟΝ ΜΤΕ-
ΛΟΝ. διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκράνι,
κατὰ μέρος ^ς) τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης, ὅτι
διαρριθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀνεκρίμ-
πτο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

786. ἈΝΕΥΦΩΝΗΣΕ. κατὰ τὸ ἐναντίον,
ἀντὶ τοῦ ἐστὲναξ. ΤΟΤ' ΜΕΝ ΝΟΣΟΥΝ-
ΤΟΣ. τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λίχου
ἤδη ἀνυσθέντος, ὅς ἐστι πεφονευμένου.

[ἈΠΑΣ Δ' ἈΝΕΥ ΦΩΝΗΣ' ἘΝ ὍΙ-
ΜΩΓΗ^ι. ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστεινάζει,
φοβούμενος τὸν Ἡρακλέα.]

789. ἘΣΠΑΤΟ ΓΑΡ. σπασμῷ γὰρ εἰ-
ληπτο, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς. ΛΟΚΡΩΝ ὍΡΕΙΟΙ
ΠΡΩΝΕΣ. Ὅμηρος' (Ιλ. Β. 527.)

Δο.

γ) ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ — ὑποδεσμούμεθα Brunck, in antecedd.
collocat post τοιοῦτον.

ς) κατὰ τὸ μέρος Tricl, Brunck.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Λῆας,
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέραν ἰερῆς Εὐβοίης.

792. ἘΠΕΙ' Δ' ἈΠΕΓΓΡΕΝ. ἀπέκαμιν,
ἀπηγγέρευσεν ἑαυτόν, ὑπερέκμηκε πρὸς τὰς ὀδύνας,
ἐπὶ γῆς κυλιόμενος. ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ.
σφοδρῶς λοιδορούμενος. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφο-
δρῶς ἐσθίειν. λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος
τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ
μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων.¹⁾
Ἄλλως. ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. νῦν σφοδρὰ κα-
κῶς λέγων, κακῶς φημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπα-
ρώμενος. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἘΜΜΑΤΤΟΥΜΕ-
ΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ μασσώμενος. ΚΑΤΑΚΤΗΣΑΙ-
ΤΟ. πληνάζει ἢ κατὰ, ἀντὶ τοῦ ἔσχε.

[797. Ὅτε, φησὶν, ἀπέπει καὶ ἐπαύσατο κυ-
λιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κε-
χυμένης τοῖς ἕμμασι λιγνύος, εἶδεν με δακευρρόοντα.
λιγνὺν δέ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς
αὐτοῦ ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νόσου. ΠΡΟΣΕ-
ΔΡΟΥ. ἐπιπολαζούσης.]

797. ΤΟΤ' ἘΚ ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ. ὅτε ἀπέ-
καμιν κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν
διὰ τῆς κεχυμένης τοῦ σώματος λιγνύος, εἶδεν με
δακευρρόοντα. ΛΙΓΝΥΟΣ δέ, τῆς παρακειμέ-
νης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου.

802.

¹⁾ Λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖ-
σθαι — δαινυμένων. Haec apud Brunek. supra leguntur
post λοιδορούμενος.

782. ΜΑΡΨΑΣ ΠΟΔΟΣ ΝΙΝ. δραξά-
μενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ' ἐκείνο τὸ μέρος,
ἐνθα δεσμεῖται τὸ ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν
ἀστράγαλον μέρος, ὃ εἰώθαμεν δεσμεῖν τὸ ὑπὸ δὴ-
μα, ἢ τι τοιοῦτον, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων.
εὐέλκτον γὰρ τὸ Φυτόν, νέον ὄν. Ὅμηρος· (Ιλ. Α.
105.) Δίδη μύσχοισι λύγοισιν. ἈΜΦΙΚΛΥ-
ΣΤΟΝ. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζα-
μένην. ἩΙ ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ. ἀρμόζεται, κάμπτι-
ται, συστρέφεται, ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμός τῶν ἡνῶν,
ἐνθα ὑποδεσμούμεθα.¹⁾

784. ΚΟΜΗΣ ΔΕ' ΛΕΥΚΟΝ ΜΤΕ-
ΛΟΝ. διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκράνει,
κατὰ μέρος ²⁾ τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης, ὅτι
διαιεσθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀνεπέμ-
πτο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

786. ἈΝΕΥΦΩΝΗΣΕ. κατὰ τὸ ἐναντίον,
ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε. ΤΟΥ ΜΕΝ ΝΟΣΟΥΝ-
ΤΟΣ. τοῦ Ἡρακλείους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λήχου
ἤδη ἀνυσθέντος, ὃ ἐστὶ πεφονευμένου.

[ἈΠΑΣ Δ' ἈΝΕΥ ΦΩΝΗΣ ἘΝ ὍΙ-
ΜΩΓΗΙ. ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστенаζει,
φοβούμενος τὸν Ἡρακλέα.]

789. ἘΣΠΑΤΟ ΓΑΡ. σπασμῷ γὰρ εἰ-
ληπτο, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς. ΛΟΚΡΩΝ ὍΡΕΙΟΙ
ΠΡΩΝΕΣ. Ὅμηρος· (Ιλ. Β. 527.)

Δο.

1) ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ — ὑποδεσμούμεθα Brunck. in antecedd.
collocat post τοιοῦτον.

2) κατὰ τὸ μέρος Tricl. Brunck.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Λοκρῶν, οἳ καίουσιν πέραν ἱερῆς Εὐβοίης.

792. ἘΠΕΙ Δ' ἈΠΕΓΓΙΝΕΝ. ἀπέκαμιν,
ἀπηγγέρευσεν ἑαυτόν, ὑπερέκμηκε πρὸς τὰς ὀδύνας,
ἐπὶ γῆς κυλιόμενος. ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ.
σφοδρῶς λοιδροούμενος. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφο-
δρῶς ἐσθίειν. λοιδροῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος
τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ
μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων.¹⁾
Ἄλλως ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. νῦν σφοδρὰ κα-
κῶς λέγων πεδυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπα-
ρώμενος. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἘΜΜΑΤΤΟΥΜΕ-
ΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ μασσώμενος. ΚΑΤΑΚΤΗΣΑΙ-
ΤΟ. πλησιάζει ἢ κατὰ, ἀντὶ τοῦ ἔσχε.

[797. Ὅτε, Φησὶν, ἀπέπτε καὶ ἐπαύσατο κυ-
λιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κε-
χυμένης τοῖς ἔμμασι λιγνύος, εἶδέν με δακρυῖροῦν-
τα. λιγνὺν δέ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς
αὐτοῦ ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νύσου. ΠΡΟΣΕ-
ΔΡΟΤ. ἐπιπολαζούσης.]

797. ΤΟΤ' ἘΚ ΠΡΟΣΕΔΡΟΤ. ὅτε ἀπέ-
καμιν κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν
διὰ τῆς κεχυμένης τοῦ σώματος λιγνύος, εἶδέν με
δακρυῖροῦντα. ΛΙΓΝΥΟΣ δέ, τῆς παρακειμέ-
νης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νύσου.

802.

¹⁾ λοιδροῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖ-
σθαι — δαινυμένων. Haec apud Brunek. supra leguntur
post λοιδροούμενος.

802. ἌΛΛ' ἌΡΟΝ. *προστακτικῶς. ἘΙ Δ' Ο΄ΙΚΤΟΝ ἴσχεις. ἐνῆσχυται^{u)} γὰρ αὐτοῦ θανεῖν, μὴ ἐγγελασθῇ ὑπὸ τῶν Οἰχαλίων.*

808. ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΝ. *ἀνοιμαίζοντα μεγάλως ἐκ τῶν σπασμῶν.*

811. ΠΟΙΝΙΜΟΣ ΔΙΚΗ. *ἡ τιμωρός, ἡ ποιήν ἀπαιτούσα.*

813. ΘΕΜΙΣ Δ' ἘΠΕΙ' ΜΟΙ ΤΗ'Ν ΘΕΜΙΝ. *Θέμις δὲ ἐστὶν ἡμᾶς καταρᾶσθαι τοῦ ἐπὶ σὺ προτέρα τὴν Θέμιν ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες. εἰάν δὲ προῦλαβες, ἀντὶ τοῦ φθάσασθαι τὴν Θέμιν καὶ οὐκ ἐξεδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξης. x) γράφεται καὶ ΠΡΟ΄ΤΒΑΛΕΣ. y)*

816. ΤΙ' ΣΙΓ' ἈΦΕΡΠΕΙΣ. *σίγα, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς. τουτέστι, διὰ τί οὐδὲν ἀποκρίνη πρὸς τὸν Ἕλληνα; .ΞΤΝΗΓΟ. ΡΕΙ'Σ. συναδεις.*

818. ΟΥΤ'ΡΟΣ ὉΦΘΑΛΜΩ'Ν ἘΜΩ'Ν. *εἴθ' οὖρος καλὸς ἐπιπνεύσοι αὐτῇ ἐπιούσῃ^{z)}), ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι. τροπικῶς δὲ ΟΥΤ'ΡΟΣ, ὡς ἐπὶ νεώς, ἀντὶ τοῦ οὐριοδρομεῖτω. ὍΓΚΟΝ ΓΑΡ ἌΛ.*

u) *αἰσχύνεται* Tricl. Brunck. In sqq. hic *Οἰχαλίων*.

x) *παρεῖδες, καὶ οὐκ ἐδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξιαι.* ΠΡΟΤΑΛΕΣ. ἀντὶ τοῦ φθάσασθαι οὐκ ἐξεδέξω. Brunck. et partim Triclin.

y) *Supervacaneum esse hoc putat H. Stephanus, quum ad hanc lectionem (προῦβητες) pertineat, eamque exponant praecedentia, ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες.*

z) *ἐπιούσῃ* Tricl. Brunck.

ιματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τουτέστι τῇ χολῇ.^{h)} ΜΕΛΑΓΧΑΪΤΑ Τ' ἈΜΙΓΑ. τοῦ δασυτρίχου. καὶ ἅμα τῷ Φάσματι τῆς ὕδρας, καὶ τὰ κέντρα τοῦ Νέσου αἰκίζει αὐτόν. δῆλον δέ, ὅτι Φόνια τὰ κέντρα τοῦ Νέσου. λέγει δὲⁱ⁾ τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ συμμεμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. ὅτι τοῖς δολίοις τοῦ Νέσου λόγοις ἀπατηθεῖσα τετόλμηκεν. Ἄλλως. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. τὰ δόλια Φάρμακα.^{k)} καὶ γὰρ ἕτερά τινα ἐκέλευσεν αὐτῇ συμμιῆσαι τῷ αἵματι, ὡς ὀπίσω εἶπεν. ἘΠΙΖΕΣΑΝΤΑ. ἐπιχυθέντα, ἀνακαχλάσαντα ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ πυρός.

844. ὩΝ ἈΔ' Ἀ ΤΛΑ' ΜΩΝ. ὦν τὴν βλάβην^{l)} ὀρῶσα ἡ Δηϊάνειρα τοῖς οἴκοις συμβάσαν, αὐτὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνειδεν, ἐκ κατασκευῆς δὲ τῆς Νέσου καὶ τῆς τούτου Φωνῆς γενομένην, ὡς δῆθεν ἐπὶ τὸ^{m)} διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλέα, λίαν ὀδύρεται καὶ στένει. Ἄλλως. ὩΝ ἈΔ' Ἀ ΤΛΑ' ΜΩΝ. τῶν νεωστὶ δρωμένων, καὶ εἰς τὴν ἀμέλλητον βλάβην συμβάντων τοῖς οἴ-

h) προσκεκολλημένος τῷ Φάσματι, τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ, ἥγουν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας, τῷ ἰφ. ΔΕΙΝΟΤΑΤΩ. ἥγουν ὀλεθρίῳ, πρὸς τὸ πεφονεύσθαι. Brunck.

i) τοῦ Νέσου εἰσί. λέγει δὲ Tricl. τοῦ Νέσου λέγει, Brunck.

k) Φάρμακα τὰ συμμεμιγμένα. Brunck.

l) βλάβην μεγάλην Tricl. Brunck.

m) τῷ Brunck.

ΧΑ'Ν δέ, ἀνάπαυσιν, ἀνακωχήν, ἀναδοχήν d).
 ἌΤΤΟΠΑΙΔΙ. γνησίῳ· παιδί. ΤΕΛΕΟ-
 ΜΕΝΟΣ ἘΚΦΕΡΟΙ. ὁ ἐνιαυτός, ὁ τέ-
 λειον ἔχων τὸν δωδεκάμηνον, καὶ ἌΡΟΤΟΣ, ὁ
 ἐνιαυτός, ἀπὸ τοῦ ἄπαξ κατ' ἐνιαυτὸν ἀροῦν. ΚΑΓ'
 ΤΑΔ' ὈΡΘΩΣ. ταῦτα δὲ τὰ χρησθέντα ἀσφα-
 λῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ ΚΑΤΟΥΤΡΙ-
 ΖΕΙ. ὥς περ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ'
 ὀρθὸν ἀνυόμενα. ΚΑΤΟΥΤΡΙΖΕΙ. προσπνέει. ΠΩΣ
 ΓΑΡ ἌΝ Ὁ ΜΗ' ΛΕΥΣΣΩΝ. πῶς, γὰρ ὁ
 μηκέτι ὄρων τὸ φῶς παρὰ Εὐρυσθέως κελεύετο;

834. Εἴ ΓΑΡ ΣΦΕ ΚΕΝΤΑΤΡΟΤ. εἰ
 γὰρ αὐτόν, τὸν Ἡρακλέα, τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον
 τοῦ Κενταύρου περιέχει, πλευρᾷ προστακτικός τοῦ ἰοῦ, e)
 πῶς ἂν ἕτερον ἥλιον ἢ ταῦν ἴδαι; ΧΡΪΕΙ ΔΟ-
 ΛΟΠΟΙΟΏΣ. χρεῖε δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἢ
 ἀνάγκῃ τῆς Δηϊανείρας, ἢ μετὰ δόλου τεχνησαμένη. f)
 ἠνάγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου τεχνησασθαι. g) ὄΝ ΤΕ-
 ΚΕΤΟ ΘΑΝΑΤΟΣ. τοῦτον τὸν ἰὸν ἐγέννησεν ὁ
 αἰόλος δράκων, μᾶλλον δὲ ὁ θάνατος. ΠΡΟΣΤΕ-
 ΤΑΚΩΣ ΦΑΣΜΑΤΙ. προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ
 τῆς ὕδρας. τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτό. αἰτιατικὴν γὰρ ἐπι-
 φέρει. Ἄλλως, προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ, ἢ τῷ ὀλεθρίῳ,
 παρὰ τὸ πεφοιεῦσθαι τῷ φάσματι. τουτέστι, τῷ
 ἱμα-

d) ἀνεσιν Brunck.

e) τῇ πλευρᾷ προστακτικός τοῦ ἰοῦ Tricl. Brunck.

f) τῆς — τεχνησαμένης Brunck., ut partim Triclin.

g) τεχνασθαι Tricl. Brunck.

ἱματίῳ τῷ πεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τουτέστι τῇ χολῇ.^{h)} ΜΕΛΑΓΧΑΪΤΑ Τ' ἈΜΙΓΑ. τοῦ δασυτρίχου. καὶ ἅμα τῷ Φάσματι τῆς ὕδρας, καὶ τὰ κέντρα τοῦ Νέσου αἰκίζει αὐτόν. δῆλον δέ, ὅτι Φόνια τὰ κέντρα τοῦ Νέσου. λέγει δὲⁱ⁾ τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ συμμεμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. ὅτι τοῖς δολοῖς τοῦ Νέσου λόγοις ἀπατηθεῖσα τετόλμηκεν. Ἄλλως. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. τὰ δόλια Φάρμακα.^{k)} καὶ γὰρ ἑτέρα τινα ἐκέλευσεν αὐτῇ συμμίξαι τῷ αἵματι, ὡς ὀπίσω εἶπεν. ἘΠΙΖΕΣΑΝΤΑ. ἐπιχυθέντα, ἀνακαχλάσαντα· ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ πυρός.

844. ὩΝ ἈΔ' ἈΤΛΑΨΜΩΝ. ὧν τὴν βλάβην^{l)} ὀρώσα ἡ Δηϊάνειρα τοῖς οἴκοις συμβᾶσαν, αὐτὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνειδέν, ἐκ κατασκευῆς δὲ τῆς Νέσου καὶ τῆς τούτου Φωνῆς γενομένην, ὡς δῆθεν ἐπὶ τὸ^{m)} διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλέα, λάν ὀδύρεται καὶ στένει. Ἄλλως. ὩΝ ἈΔ' ἈΤΛΑΨΜΩΝ. τῶν νεωστὶ δρωμένων, καὶ εἰς τὴν ἀμέλλητον βλάβην συμβάντων τοῖς οἴ-

h) προσκεκολλημένος τῷ Φάσματι, τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ πεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ, ἤγουν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας, τῷ ἰφ. ΔΕΙΝΟΤΑΤΩ. ἤγουν ὀλιθρίφ, περὶ τὸ πεφονεύσθαι. Brunck.

i) τοῦ Νέσου εἰσί. λέγει δὲ Tricl. τοῦ Νέσου λέγει, Brunck.

k) Φάρμακα τὰ συμμεμιγμένα. Brunck.

l) βλάβην μεγάλην Tricl. Brunck.

m) τῷ Brunck.

οἴκοις, ἡ Δηϊάνειρα τὰ κακὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτῇ^{η)}
οὐ συνεῖδεν, ἐπὶ τὸ διαλλάττειν^{ο)} τὸν Ἡρακλέα.
ἌΟΚΝΟΝ δέ, τὴν οἰκίαν^{ρ)} καὶ ἀμέλλητον· ἡ
πολύοκνον, ὃ ἐστὶ πολύφοβον· κατ' ἐπίτασιν
δὲ τὸ α. ΝΕΟΝ ἈΙΣΣΟΝΤΩΝ. νεωστὶ
προςβαλλόντων. ΟὔΤΤΙ ΠΡΟΣΕΒΑΛΕΝ.
οὐ συνῆκεν ἀπὸ τοῦ Νέσου. ΤΑΔ' ἘΠ' ἈΛ-
ΛΟΦΟΨΟΥ. ἄλλοφώνου. ἀπὸ τῆς Νέσου
Φωνῆς γέγονεν ἡ καθ' Ἡρακλέους συμφορά.
ἡ τῆς ἄλλα εἰπούσης, ἡ^{q)} τὰ ἀληθῆ. ἡ ἄλ-
λοφώνου, ὡς ἡλλαγμένην τοῦ Νέσου Φωνὴν ἔχοντος.
ΟΔΕΘΡΙΑΙΣ ΞΥΝΑΛΛΑΓΑΪΣ. ἡ ὀλε-
θραῖς καὶ ἐπιβλαβέσι φιλίαις. ἡ ἐπεὶ ἀντὶ τοῦ
ιδίου θανάτου ὁ Νέσος ἀντήλλαξεν αὐτῇ τὸ αἷμα.
ἡ ὅτι ὁ μὲν Νέσος εἶπεν αὐτῇ πόθου καὶ διαλλα-
γῆς ἐργαστήριον εἶναι τὸ Φάρμακον· γέγονε δὲ
ὀλεθρος Ἡρακλέους. Ἡ ΠΟΤ' ΟΛΟΑ' ΣΤΕ-
ΝΕΙ. ὄντως δὴ ἡ ἀθλία καταστάζει καὶ διαβεβῆκε
πολλῶν δακρύων ἀφρόν. ἐμφατικὸν δὲ τὸ ἄχνα^{γ)}
διὰ τὸ πλῆθος. ΧΛΩΡΑ'Ν οὖν ἈΧΝΑΝ, τὴν
νεαρὸν ἀφρόν. Ἡ ΠΟΤ' ἈΔΙΝΩ'Ν. ἀφρόων, ἡ
πολυθρηνήτων. ΔΑΚΡΥΨΩΝ ἈΧΝΑΝ. περι-
φραστικῶς τὰ δάκρυα. Ἀ Δ' ἘΡΧΟΜΕ'ΝΑ
ΜΟΪΡΑ.

η) αὐτῇ Brunck.

ο) οὕτως οἰσμένη διαλλάττειν Brunck.

ρ) ὀξεῖαν Brunck. Heathius vult ὠκεῖαν.

q) Pro ἡ Tricl. et Brunck. καὶ μή.

γ) ΑΧΝΑΝ Brunck.

ΜΟΪΡΑ. ἡ προσδοκώμενη κακομοιρία τοῦ Ἡρακλέους ἐμφάνει^ς) μεγάλην ἔτιραν ἄτην. προσδοκῶσι δέ, ὅτι, ἀπολλυμένου Ἡρακλέους, αὐτόχειρ ἑαυτῆς γενήσεται. Ἄ Δ' ἔΧΟΜΕΝΑ ΜΟΪΡΑ ΠΡΟΦΑΪΝΕΙ ΔΟΛΓΑΝ. δόλω γὰρ αὐτὴν καὶ λάθρα ἀναιρήσει.

855. ἘΡΡΩΓΕ ΠΑΓΑ ΔΑΚΡΥΩΝ. ἀντὶ τοῦ, πάρεστιν ἡμῖν δακρύειν, ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουηδόν. ἐκτίταται γὰρ τὸ κακόν, καὶ πανταχοῦ διαβήσεται ἢ κατὰ τὸν Ἡρακλέα συμφορὰ. ἈΠΕΜΟΛΕ ΠΑΨΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι. οἷον οὐδέποτε ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο. Ὡ ΠΟΨΟΙ. Φεῦ, Φεῦ, κακὴ Φήμη^ι) γέγονε τῷ Ἡρακλεῖ, οἷον οὐδέποτε πολεμίοις ἀνοίκτιστον σιωπηθήσεται. τὸ γὰρ ΟΨΗΩ ἀντὶ τοῦ, οὐχί. ἢ οὕτως· οἷον κακὴ Φήμη οὐδέποτε ὑπὸ^υ) τῶν ἐχθρῶν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ, τοῦτο ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῷ γεγένηται. ἸΩ ΚΕΛΑΙΝΑ ΛΟΓΧΑ. κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην, διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον· μέλας δὲ ὁ θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ τῷ αἰχμάλωτον εἰληφθαι τὴν Ἰόλην. διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ. ΛΟΓΧΑ δὲ ΔΟΡΟΣ, περιφραστικῶς ἡ λόγχη. ΠΡΟΜΑΧΟΥΤ δέ, τοῦ προβεβλημένου. τὸ δὲ ΛΟΓΧΑ πρὸς τὸ αἷμα. x) ὁ δὲ λόγος ὧ

θα-

ς) ἐμφάνει Tricl. Brunck.

ι) κακόν, Φησί, Brunck. Sic etiam inferius.

υ) παρὰ Brunck.

x) τὸ ΑΙΧΜΑ, Brunck.

θανатоποιεὶ λόγχη, ἥτις τότε ἀνελοῦσα τὸν Εὐρυτον, ἐνταῦθα τὴν Ἰόλην ἤγαγες ἐκ τῆς ὑψηλῆς Οἰχαλίας, ὡς εἶθε μήποτε. τουτέστι, Φεῦ τῆς λόγχης ἐκείνης, ἐν ᾗ ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν ὁ Ἡρακλῆς, ἵνα ἐνέγκῃ γ) τὴν Ἰόλην. διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ ἐγένετο. τὸ δὲ ἄρθρον τῇ λόγχῃ z) συναπτεόν. ἥτις λόγχη. ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΔΟΡΟΣ. τὸ ΠΡΟΜΑΧΟΥ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἶον, τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. τὸ ΝΥΜΦΑΝ δὲ συναπτεόν τῷ ΤΑΝΔΕ. — Ἄ ΤΟΤΕ ΘΟΑΝ ΝΥΜΦΑΝ. ἀντὶ τοῦ θοῶς. τινὲς δέ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν. ἈΠ' ΑἴΠΕΙΝΑΔΣ. ἀπὸ τῆς ἐν ὕψει κειμένης. ΑἴΧΜΑῖ. νόμῳ πολέμου. Ἄ Δ' ἈΜΦΙΠΟΛΟΣ ΚΥΠΡΙΣ. ἡ ὑπηρετησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα. ὁ νοῦς ἡ δὲ Κύπρις ἦν ἄρα Φανερώς ἡ πάντων τούτων ἐργάτις. εἰς ἔρωτα Ἰόλης βαλοῦσα τὸν Ἡρακλέα. ΠΡΑΚΤΩΡ. πρακτικῇ.

[ΜΕΤΡ. 866. ΠΟΤΕΡΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων 5, καὶ πῶλων δύο μετὰξὺ κειμένων μονομέτρων καταληκτικῶν, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

866. ΠΟΤΕΡΟΝ ἘΓΩ ΜΑΤΑΙΙΟΣ. ὁ χορὸς τῆς τροφοῦ ἀκούων θρηγούσης ἐπὶ τῇ ἀναίσθησει τῆς Διανείρας, Φησὶ τοῦτο· ἄρα ἀναίσθητός εἰμι; κατακούω θρήνου τινός. ΔΥΣΤΥΧΗ ΚΩ.

γ) ἐνέγκει Brunck.

z) ἄρθρον Δ τῇ ΔΟΓΧΑ Brunck.

ΚΩΚΥΤΟ'Ν Ε'ΙΣΩ. ^{α)} ἔοικε τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. ΖΥ'ΝΕΣ ΔΕ'. ἀλλήλαις παρακλυσύονται αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ. Ο'ΤΚ' ἈΣΗΜΟΝ ἈΛΛΑ' ΔΥΣΤΥΧΗ'. οὐ μικρόν, ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξάκουστον. τοῦτο δὲ ^{β)} ὡς ἡσθημένη μείζονος βοῆς. Ἀλλως. ΖΥ'ΝΕΣ ΔΕ'. ἀντὶ τοῦ, τῆςδε ἄκουσον. παρὰ τὸ ἔθος γὰρ κατιστυγνακῦια πρόσσισι. ^{γ)}

[ΜΕΤΡ. 874. Ὡ ΠΑΙ'ΔΕΣ. κατὰ περι-
κοπὴν ἔτεροι στίχοι ἱαμβικοὶ τρίμετροι η. ἐπὶ τῷ
τέλει παράγραφος. Τ.]

875. ΤΟ' ΠΟΜΠΙΜΟΝ. τὸ περιφθέν.
λέγει δὲ τὸν χιτῶνα.

877. ΒΕ'ΒΗΚΕ ΔΗ' ἈΝΕΙΡΑ. εἰς Αἴ-
δου. ^{δ)} οὐ τοῖς ποσὶ βεβηκῦια. τὸ γὰρ σῶμα οὐκ
ἄπεισιν εἰς Αἴδου.

879. Ο'Τ ΔΗ' ΠΟΘ' ὩΣ ΘΑΝΟΥ'ΣΑ.
κατ' ἐρώτησιν. ρύχι ὡς θανοῦσα. βέβηκε δέ, ^{ε)} ἐπεὶ
καὶ ζῶντά ἐστὶ που πορευθῆναι.

[ΜΕΤΡ. 882. ΣΧΕΤΛΙΩ'ΤΑΤΑ. κατὰ
περικοπὴν αὐθις πῶλα ἀμοιβαῖα ιζ. ἐπὶ τῷ τέλει
κορωνίς· μεταξὺ τούτων εἰσὶ καὶ δύο ἱαμβοὶ τρί-
μετροι. Τ.]

882.

α) ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΝΙΖΕΙ Brunck. Prius autem exhibit
interpretationem verborum ΟΤΚ' ἈΣΗΜΟΝ.

β) δὲ φησιν Brunck.

γ) Haec Brunckius omisiss vocibus Ἀλλως. ΖΥ'ΝΕΣ ΔΕ'
priori explicationi adjungit.

δ) Addit Brunckius: ΕΞ ΑΚΙΝΗΤΟΤ ΠΟΛΘΟΣ.

ε) οὐχι ὡς θανοῦσα βέβηκε δέ; Brunck. Sic etiam Heathius
legendum putat, nisi quod pro δέ habeat δῆ.

882. ΣΧΕΤΛΙΩΤΑΤΑ. σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. τουτέστιν, ὡς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν.

883. Εἶπε, τῷ Μορῶι. τίνι θανάτῳ συνέπισεν; ἀντὶ τοῦ, τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν;

884. Ἀττὴν διηίστωσεν. αὐτὴ ἑαυτὴν ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.

884. Τίς θυμὸς, ἢ τίνας νοσοί. τίνι θυμῷ χρησαμένη ἑαυτὴν ἀνείλεν; ἢ τῆς θυμός, Φησὶν, ἀνείλε τὴν Δηϊάνειραν;

885. Τὰν δ' αἰχμὰν βέλος κακοῦ. περὶφρασις τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηϊάνειραν, ὅτι τρόπον βέλους ἀνείλεν ἑαυτήν, ἢ ἥτις, ὡς βέλος ἰοβόλον, μέγα κακὸν προεστρέψατο τῷ Ἡρακλεῖ.

886. Πρὸς θανάτῳ θάνατον. τὸν ἑαυτῆς πρὸς τῷ τοῦ Ἡρακλέους.

888. Ἐπεὶ δὲς, ὦ μάταια. τεθέασαι τὴν ἐκείνης τόλμαν; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ὀμότητα; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν Ὑβριν. καὶ πῶς δὲ τὸ ΜΑΤΑΪΑ κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὦ μελέα. καὶ Ὅμηρος γὰρ τὸ μάταιον μέλος καλεῖ (Ιλ. Ψ. 795.) οὐ μὲν τοι μέλος εἰρήσεται αἶνος.

890. Πῶς φέρ' εἶπε. ἀντὶ τοῦ, τίνα θυμὸν εἶχε τότε; ὅς)

[892.

η) περίφρασις, τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπεν, ὅτι — ἑαυτὴν ἢ Δηϊάνειρα. Bruck.

θ) ΤΙΣ ΗΝ ΠΩΣ; ἀντὶ — τότε; φέρ' εἶπέ. Bruck.

[892. ΣΑΦΗΝΗ. ἀληθῆ.]

891. ΧΕΙΡΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΤΑ΄ΔΕ. ταῦτα τῇ χεὶρὶ αὐτῆς διεπράξατο.

892. ΤΙ΄ ΦΩΝΕΪΣ. ἀντὶ τοῦ, ἄπιστα λέγου.

894. Ἄ ΝΕ΄ΟΡΤΟΣ ἌΔΕ. ἡ νεωστὶ ἐν-
ταῦθα ἐρμήσασα Ἰόλη. ἃ νέορτος^{h)} δὲ, ἀντὶ τοῦ,
ἡ αἰσχερά καὶ ἀπερπής.

[895. ἘΡΙΝΝΥΝ. Φθοράν.]

[ΜΕΤΡ., 896. ἌΓΑΝ ΓΕ· ΜΑΛΛΟΝ.
οἱ ἐξῆς οὗτοι στίχοι ἱαμβικοὶ πρὸς τρεῖςτροχοὶ ἀκατά-
ληκτοι, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν πα-
ροῦσαν ἡμέραν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Υ.]

900. ΤΙΣ ΧΕΪΡ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΤΙ-
ΣΑΙ. κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι. καλῶς δέ, ὡς
ἐπὶ μεγάλῳ τολμήματι, εἶπε τὴν λέξιν. οὕτως
ἀκριβῶς διηγήσομαί σοι τὸ πρᾶγμα, ὡς πεισθῆναι
σε, ὅτι ἀληθῆ λέγω.ⁱ⁾

901. ΕἶΔΕ ΚΟΓΛΑ ΔΕΜΝΙΑ. γράφε-
ται ΚΟΙΝΑ. ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ
τοῦ Ἡρακλέους. ΣΤΟΡΝΥΝΘ’ ὍΠΩΣ. τὸν
ἄλλον στρωννύντα.

[905. ἘΡΗΜΗ. χήρα.]

907. ΚΛΑΓΕ Δ’ ὍΡΓΑΝΩΝ ὍΤΟΥ.
ἢ τῶν ἰσχυργικῶν ἢ τῶν ἐργαλείων, οἷς τὸν πέ-
πλοι ἔχουσιν. Ἄλλως. ἤπτετό τινος ἐργαλείου, ὧν
εἶωθε

h) ANEOPTOS Brunck.

i) 901. ΩΣΤΕ ΜΑΡΤΤΡΕΙΝ ΕΜΟΙ. οὕτως ἀκρι-
βῶς etc. Brunck.

εἶωθε μεταχειρίζεσθαι, συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους, οἷον ἰστοῦ, ἢ τινος τοιούτου. ὠδύρετο ^{k)} ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. ἰστοῦ δὲ ἴσως ἐφῆπτετο, διὰ τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ συμφοραῖς. ἈΛΛΗΙ ΔΕ Κ' ΑΛΛΗΙ, ἀντὶ τοῦ τῇδε κακείσε.

913. ΚΑΓ' ΤΑ' Σ' ΑΠΑΙΔΑΣ. ἐπεὶ μηκέτι ἔμιλλε παῖδας τίκτειν, ἥτοι σχήσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παιδοποιίαν. Ο'ΥΣΙ'ΑΣ. κοίτας, συνουσίας.

916. ἘΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ. περικεκαλυμένη. ΦΡΟΥ'ΡΟΥΝ. ἐφύλαττον. ΣΤΡΩΤΑ' ΒΑ'ΛΛΟΥΤΣΑΝ ΦΑ'ΡΗ. ἐνθα συνεκάθειδεν.^{l)} ἄλλο γὰρ ἦν, ὅπερ ἐστόρεσεν ὁ Ὑλλος.

919. ἘΠΕΝΘΟΡΟΥ'Σ' ἈΝΩ. ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην.

924. ἘΤΝΗ'ΤΡΕΙΑΝ. εὐναζομένην, κοιμωμένην.

927. ΠΡΟ'ΥΚΕΙΤΟ ΜΑΣΤΩ'Ν. πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἵπερονῶντο αἱ γυναῖκες. ἘΚ Δ' ἘΛΩ'ΠΙΣΕΝ. ἐγύμνωσεν, ἐξέδησεν.^{m)} λῶπες γὰρ τὸ ἱμάτιον.

930. ΤΩ' ΠΑΙΔΓ' ΦΡΑ'ΖΩ. τῷ Ὑλλῳ, τῷ παιδὶ τῆς τοιαῦτα τολμώσης.

931.

k) καὶ ὠδύρετο Tricl. Brunck.

l) συνεκάθειδε τῷ Ἡρακλεῖ Tricl. Brunck.

m) ἐξίδυσεν Tricl. Brunck.

931. Κ'ΑΙ Ν'ΩΙ. καὶ ἐν ᾧ, ἐν ᾧσφ διτρεῖχο-
 μέν πρὸς τὸν Ἴλλον, εἴτα πάλιν πρὸς τὴν Δηϊά-
 νειραν, ἔφθασεν ἑαυτὴν αἰελοῦσα. ἈΜΦΙ' ΝΙΝ.
 περὶ αὐτήν. ^{η)} ΠΛΕΤΡΑ'Ν ἘΦ' ἩΠΑΡ. πε-
 ρὶ τὸ ἥπαρ Φρένες ταχῆσαι. ^{ο)} Ὅμηρος (Ὀδ. Ι.
 301.) Ὅθι τε ^{ρ)} Φρένες ἥπαρ ἔχουσιν.

932. ἘΓΝΩ ΓΑΡ ΤΑ'ΛΛΣ. ἔγνω γάρ,
 κατὰ ποῖον τρόπον τοῦτο ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ.
 συνεῖδεν, ὡς ἐργισθεῖσα ἐπὶ τῷ ἥπατῃσθαι παρὰ
 τοῦ Νέσου, τὸ ἔργον τοῦτο διαπράττατο.

939. ΠΛΕΤΡΑ'Ν ΠΑΡΕΙ'Σ. παρεῖς, ἐκτε-
 νας ἑαυτὸν ἢ πρὸς κολλήσας ^{ι)} ᾤδύετο, ὅτι αὐτὴν
 ματαιῶς ἠτιάσατο, ὡς κακοηθὺς ἀποστείλασαν τὸν
 χιτῶνα.

945. ὩΣ ἘΙ ΤΙΣ ΔΥ'Ο ΚΑΙ' ΠΛΕΙ'.
 ΟὔΤΣ. τῶν ἀνθρωπίνων ἀδελφῶν ὄντων, ἀνῆται εἰσιν
 οἱ λογιζόμενοι δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας, καὶ οὐ
 προσδοκῶντες καθ' ἐκείστην ὥραν τὸν θάνατον. πολ-
 λαῖς γὰρ λύπη τινὶ ἢ δυστυχία περιπεσόντες,
 ἑαυτοὺς ὑπεξάγουσι τοῦ βίου παραχρῆμα, καὶ
 οὐκ ἀναμένουσιν τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ὡς καὶ ἡ
 Δηϊάνειρα.

L 2 [METR.

η) ΑΜΦΙ — αὐτήν. Haec posuit Brunnckius post explica-
 tionem v. 932.

ο) ἐπεὶ περὶ τὸ ἥπαρ φλέβες εἰσι παχέαι. Brunck.

ρ) τε omittit Brunck. Tricl. ὅθι τοι.

ι) ἑαυτὸν ἐπὶ πλευράν, ἢ πρὸς κολλήσας ἐκείνη, Brunck.

[ΜΕΤΡ. 949. ΠΟΤΕΡΑ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται προωδικά· προωδικὰ δὲ ἴστιν, ὡς Ἡφαιστίων Φησίν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτίθεται τῶν ὁμοίων. ἔστιν οὖν ἡ μὲν προωδὸς αὕτη, κῶλων 5 ἡ δὲ στροφὴ κῶλων 9, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προωδοῦ καὶ τῆς στροφῆς, παράγραφος. τῆς δὲ ἀντιστροφῆς, κορωνίς, διὰ τὸ ἐξίνααι τοὺς χορευτάς. Τ.]

949. ΠΟΤΕΡ' ἌΝ ΠΡΟΤΕΡΑ. ποῖα, Φησί, στένω, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἢ τὰ κατὰ τὴν Δηϊάνειραν; ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος; δυσκατάληπτά ἐστιν, ἰσομεγέθη ὄντα. ΤΑΔΕ ΜΕ'Ν ἔΧΟΜΕΝ. τὰ μὲν κατὰ τὴν Δηϊάνειραν αὐταῖς ὤψεσιν ἔξεστι θωρεῖν ἐν τῇ οἰκῇ· τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἐκδεχόμεθα. ΚΟΙΝΑ Δ' ἔΧΕΙΝ ΤΕ ΚΑΙ ΜΕΛΛΕΙΝ. κοινὰ δὲ ἴστι τὰ ἀμφοτέρων κακὰ. καὶ τὰ μὲν ἔχομεν, τὰ δὲ μέλλομεν. ὧς ἴσον δὲ ἴστι τὸ ἔχειν κακὰ, καὶ τὸ προσδοκᾶν.

955. Ε'ΙΘ' ἌΝΕΜΟ'ΕΣΣΑ ΤΙΣ ἀνέμουςσα αὖρα, περιφανὴς ἄνεμος. ἘΠΟΥΡΟΣ οὐριος. ἘΣΤΙΩΤΙΣ κατοικίδιος. ὁ δὲ νοῦς· εἶδε, ὡς ἔστηκα, πνεύσειεν ἄνεμος οὐριος ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἵνα με λαβὼν ταύτης ἀπαγάγῃ τῆς ἐστίας, καὶ ἀποχωρίσῃ, ὅπως μὴ παραχεῖμα ἀποθάνω, θρασυμένη τὸν Ἡρακλέα κακῶς διακείμενον. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς μὴ καρτεροῦσα ἰδεῖν τὰς συμφοράς.
ἭΤΙΣ

1) μέλλομεν ἔχειν. Brunck. cum Triclinio. Pro ἴσον dedit ἴσον.

ἮΤΙΣ Μ' ἈΠΟΙΚΙΣΕΙΕΝ. ἀποχωρήσειεν ἀπὸ τούτων τῶν τόπων. ΔΤΣΑΠΑΛΛΑΚΤΟΤΣ. δυσιάτους. ΧΩΡΕΓ'Ν ΠΡΟ' ΔΟΜΩΝ ΛΕΓΟΥΤΣΙ· λέγουσί τι παμμέγεθες κακὸν πλῆθον που τῆς οἰκίας χωρεῖν, δυσιάτους ὁδύνας ἡμῖν ἐφελκόμενον.

[964. ἘΞΟΜΙΛΟΣ. ἀήθης.]

965. ΠΡΟΫΚΛΑΙΟΝ ὈΞΥΦΩΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ προκλαίουσιν. ὁ χορὸς αἰσθάνεται τοῦ Ἡρακλέους πλῆθιον φερομένου, καὶ πλῆθος θρηνοῦντων ἐπακολουθοῦντων αὐτῷ. ΞΕΝΩΝ ΓΑΡ ἘΞΟΜΙΛΟΣ. ἐκ τῆς βαδίσσεως συνῆκεν, τὸ φαινόμενον ἄθροισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι. οἷον, βάδισις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλου πλῆθους συνέστηκε. ΠΑῖ Δ' ΑΥ' ΦΟΡΕΓ' ΝΙΝ. ποῦ φορεῖ καὶ φέρε αὐτὸν ὁ ὅμιλος; ὡς γὰρ ὑπὲρ φίλου κηδομένην, ἄψυφον φέρε τὴν βάσιν. ἈΝΑΥΔΟΣ. μηδὲ φωνὴν προέσθαι δυνάμενος. ΤΙ' ΧΡΗ' ΘΑΝΟΝΤΑ ΝΙΝ. τί, φησί, δεῖ κρῖναι περὶ αὐτοῦ, καὶ τί ἂν τις δοξάσειε; πότερον τέθνηκεν, ἢ ὕπνῳ βεβάπτισται;

[ΜΕΤΡ. 973. Ὡ ΜΟΙ ἘΓΩ'. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ἱβ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, Τ.]

973. Ὡ, ΜΟΙ ἘΓΩ' ΣΟΥ ΠΑΤΕΡ. ὁ Ὕλλος ὑπαντήσας τῷ πατρί, θρηνηῖ. ΜΗ' ΣΟΜΑΙ. τεχνάσομαι, μηχανήσομαι, ὅπως σωθῆις.

976. ΣΙΓΑ ΤΕΚΝΟΝ. γέρων τις ἀκολουθῶν τῷ Ἡρακλεῖ ἀπὸ Εὐβοίας, πρὸς τὸν Ὕλλον φησί·

Φησί· Μὴ ἀνεγείρης αὐτόν. τοῦτο γὰρ αἴτιον ὁδύνης τοῖς κάμνουσιν. ἈΓΡΙΊΑΝ ὈΔΥΉΝΗΝ ΠΑΤΡΟΣ ὩΜΟΦΡΟΝΟΣ. ἐκ τῶν ἐδυνῶν ἡγῶμένου. ΖΗΉ ΓΑ΄Β ΠΡΟΠΕΤΗΣ. πρόπτης, εἰς τὸν θάνατον προνευκώς, ἢ παρσιμέσις εἰς τὴν γῆν πεσών· ἢ ἐπὶ πρὸς ὥπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος.

981. ἈΛΛ' ἘΠΕΙ' ΜΟΙ ΜΕΛΕΊΩ. ἀλλ' ἐνθουσιᾷ μοι τῷ μελέῳ ἢ Φρὴν διὰ τὸ ἄπλετον βάρος. ἐν ἐπιθυμίᾳ, Φησὶν, ἔχω τὸ βάρος καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι. ΤΟΝ ὙΠΝΩΙ ΚΑΤΟΧΟΝ. τὸν μανιώδη.⁵⁾

[ΜΕΤΡ. 983. Ὡ ΖΕΥ΄ ΠΟΙ΄ ΓΗ΄Σ, Αἰ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι κώλων εἰσὶν ἀναπαιστικῶν κε. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν εἰςθέσει στίχοι δακτυλικοὶ ἐξάμετροι ε, καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα τρία, τὸ πρῶτον ἀναπαιστικόν, τὰ δὲ δύο ἱαμβικά, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, Γ.]

983. Ὡ ΖΕΥ΄ ΠΟΙ΄ ΓΑ΄Σ ἙΚΩ. Ἑρακλῆς⁶⁾ ὡς ἐξαναστὰς καὶ ἀγνοῶν ποῦ μετενήνεκται. ΒΡΥ΄ΚΕΙ, ἐσθίει με ἢ νόσος, οὐκ⁷⁾ ἀναλίσκει.

988. ἈΡ' ἘΞΗ΄ ΔΗ΄Σ ὍΣΟΝ. πρὸς τὸν Ὑλλου λέγει.⁸⁾ ἄρα, Φησὶν, ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπᾶν ἔγνωσ, καὶ μὴ διασκεδάσαι τὸν ὕπνον;

991.

5) ΦΟΙΤΑΔΑ. τὴν μανιώδη. Superius haec collocavit Brunck.

6) Ἑρακλῆς ταῦτά Ὀησιν, Triel, Brunck.

7) καὶ pro οὐκ Brunck.

8) λίγην ὁ γέρον Brunck.

991. ΟΥΤ ΓΑΡ ΕΧΩ ΠΩΣ ΑΝ. ἀδυνατίας ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ.

993. Ὡ ΚΗΝΑΙΪΑ ΚΡΗΠΙΣ. τὸ ἔδαφος. περιφραστικῶς δέ, ἀντὶ τοῦ, ὧ Κήναιον. μέμφεται δὲ τῷ τόπῳ, ὅτι οὐκ ἐπὶ αἰσίοις αὐτῷ γέγονε τὰ ἐνὶ θύματα. οἶαν οὖν, Φησί, χάριν ἀπὸ τῶν θυμάτων διαπράξω. ΟἶΑΝ ΑΝΘ' ΟἶΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ. οἶαν μοι, Φησί, προστερέψω βλάβην, ὧ Ζεῦ, τῇ μανίαις ἀκμάζουσαν. λέγει δὲ ταῦτα ἀφορῶν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα.

1000. ὩΦΕΛΟΝ ὍΣΣΟΙΣ ΤΟΥΤ' Δ' ἈΚΗΛΗΤΟΝ. ἀνίατον, ἀκαταπράυντον. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὩΦΕΛΟΝ. γ) ΚΑΪ ΑΔΕΡΧΘΗΝΑΙ. θεωρεῖσθαι, ἰδεῖν τὴν ἀκμὴν τῆς μανίας.

1002. ΤΙΣ ΓΑΡ ΑΟΙΔΟΣ. τίς, Φησί, ἐπὶ δὸς ἢ ἱατρός διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἱατρικῆς ἐνδεικνύμενος. Θεραπεύσει τὸ πάθος μου, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιο; ΘΑΥΜ' ΑΝ ΠΟΡΡΩΘΕΝ. ἡδιστα ἂν, καὶ εἰ μακρόθεν μεταπέμψοιτό τις τὸν Θεραπεύσαντα, z) Διασαίμην, μεταπειμαμένων ὑμῶν.

1007. ΔΥΣΜΟΡΟΝ. γράφεται ΤΥΣΤΑΤΟΝ. — ΕΥΝΑΣΑΙ. ἢ τὸ καθευδῆσαι. ἢ τὸ ἀποθανεῖν. ΠΑΙΜΟΥ ΨΑΥΕΙΣ. ὡς ἐφαπτομένου αὐτοῦ τοῦ παιδός, ἐπὶ τὸ γινῶναι πῶς ἔχει
τῷ

γ) ἀπὸ — ὩΦΕΛΟΝ. Haec Brunckius posuit post μανίας

z) Θεραπεύσαντα Tricl. Brunck.

δέ, Φησίν, ἔτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν, οὔτε διὰ στόματος, οὔτε ἔξωθεν προσάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γάρ, τοιαῦτα γὰρ ἀλγήματα δίδωσιν ὁ Ζεὺς. Οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε ἔξωθεν οὔτε ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων δύναμαι ἐξανύσαι. ἰ)

[1026. ΛΑΘΙΠΟΝΟΝ Δ' ὈΔΥΝΑΝ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.]

[ΜΕΤΡ. 1028. Ὡ ΠΑΓ' ΠΑΓ'. Ἡ μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν κ. ἐπὶ τῷ τέλει κερωνίς. Τ.]

1028. Ὡ ΠΑΓ' ΠΑΓ'. αἰσθάνεται τῆς τοῦ παιδὸς Φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς. ΘΡΩΨΚΕΙ. ἀναζωπυρεῖται. ΔΕΙΔΑΪΑ. δειλοποιός. ἈΠΟΤΙΒΑΤΟΣ. ἀπρὸςπέλαστος. Ὡ ΠΑΛΛΑΣ. ἐπι. καλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν. Ὡ ΠΑΓ'. καὶ σύ, ὦ παῖ, τὸν φύσαντα οἰκτεῖρας, ἐπίσπασαί μοι ξίφος ἀνεμέσητον, ἐφ' ᾧ οὐδεὶς σε μέμψεται ὡς πατροκτόνον. Ὡ Μ' ἘΧΟΛΩΣΕ γράφεται ἘΧΟΛΗΣΕΝ. οἶον, χολῇ ἔχρισε τὸν χιτῶνα. ἌΝ ὩΔ' ἘΠΙΔΟΙΜΙ. ἦν ἰδοίμι τῷ αὐτῷ νοσήματι περιπεσοῦσαν. Ὡ ΔΙΟΣ ΑΥΤΟΔΙΪΜΩΝ, ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφεῖ Ἀἰδωνεῦ.

[1035. ἈΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ. ἄμεμπτον.]

[ΜΕΤΡ.]

ἰ) τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι. οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.
Tricl. Brunck,

Φησίν, οὐδείς ἐκείνων ἐπ' ἐμοὶ νοσοῦντι. ΟὔΤ
ΠΥΡ, ΟὔΤΚ, ἜΓΧΟΣ. λείπει προσαγαγών
οἶον, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος σωτήριον προσαγαγών,
ἀπαλλάξει με τοῦ ζῆν. ΟὔΤΔ ἈΠΑΡΆΞΑΙ, οὐ-
δείς ἐκείνων, Φησί, βούλεται ἐλθεῖν τὴν κεφαλὴν
μ' ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαι^{γ)} τοῦ μοχθηροῦ βίου.

[1018. ὈΝΗΨΙΜΟΝ. ὠφέλιμον, σωτήριον.

1021. ΣΤΤΓΕΡΟΤ. μοχθηροῦ, μισητοῦ.]

[ΜΕΤΡ. 1023. Ὡ ΠΑΙῖ ΤΟΤῚΔ' ἈΝ-

ΔΡΟΨ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περιμοπὴν, στίχων
ὁμοίων τοῖς ἄνω δακτυλικῶν ἑξαμέτρων ε. ἐπὶ τῷ
τέλει παράγραφος. Τ]

1023. Ὡ ΠΑΙῖ ΤΟΤῚΔ' ἈΝΔΡΟΨ. εἰς
τῶν γερόντων ἀκολουθῶν^{δ)} ἐξ Εὐβοίας τῷ Ἡρα-
κλεῖ, πρὸς τὸν Ἕλληνα τοῦτο Φησίν. ΤΟΤῚΡ.
ΓΟΝ ΤΟΔΕ. τὸ βοηθῆσαι, ἢ βαστάξαι τὸν
Ἡρακλέα, μίξιν ἐστὶν ἢ κατ' ἐμέ. ἈΝΗΚΕΙ
δέ, ἀντὶ τοῦ ὀρμᾶ, ὥρμηται μίξιν, Φησίν, ^{h)} ἢ
κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. ΤΟῚΤΡΙΟΝ δὲ τὴν
νόσον Φησίν. ΣΤ' ΔΕ' ΣΤ' ΛΛΑΒΕ. σὺ γὰρ νίος
εἶ καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν
πατέρα, μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ.

[1025. ἙΜΠΛΕΩΝ. ὀξύτερον.]

1025. ΨΑΤῚΩ ΜΕΝ ἙΓΩΓΕ. εἰ τὸ κα-
τασχεῖν αὐτὸν ἰᾶται, ἰδοὺ ἐφάπτομαι αὐτοῦ. ἴσθι
δέ,

γ) τὴν κεφαλὴν μου — ἐλευθερῶσαί με Brunck.

δ) τῶν ἀκολουθησάντων Brunck.

h) ὥρμηται, Φησί, μίξιν Brunck.

δέ, Φησίν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν, οὔτε διὰ στόματος, οὔτε ἔξωθεν προσάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γάρ, τοιαῦτα γὰρ ἀλγύματα δίδωσιν ὁ Ζεὺς. Οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θυ-
ΡΑΖΕ. οὔτε ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων δύναμαι ἐξανύσαι. ¹⁾)

[1026. ΛΑΘΙΠΟΝΟΝ Δ' ὈΔΥΝΑΝ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.]

[ΜΕΤΡ. 1028. Ὡ ΠΑΙΓ ΠΑΓ. Ἡ μονο-
στροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστι-
κῶν κ. ἐπὶ τῷ τέλει κερωνίς. Τ.]

1028. Ὡ ΠΑΙΓ ΠΑΓ. αἰσθάνεται τῆς τοῦ παιδὸς Φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς. ΘΡΩΨΚΕΙ. ἀναζω-
πυρεῖται. ΔΕΙΔΑΓΑ. δειλοποιός. ἈΠΟΤΙ-
ΒΑΤΟΣ. ἀπρὸςπέλαστος. ἼΩ ΠΑΛΛΑΣ. ἐπι-
καλεῖται τὴν Ἀθηναῖν εἰς βοήθειαν. ἼΩ ΠΑΓ.
κἂν σύ, ὦ παῖ, τὸν Φύσαντα οἰκτιρᾷς, ἐπίσπα-
σαί μοι ξίφος ἀνεμέσῃτον, ἐφ' ᾧ οὐδεὶς σε μέμ-
ψεται ὡς πατροκτόνον. Ὡ Μ' ΕΧΟΛΩΣΕ.
γράφεται ΕΧΟΛΗΣΕΝ. οἶον, χολῇ ἔχρισε τὸν χι-
τῶνα. ἌΝ ὩΔ' ΕΠΙΔΟΙΜΙ. ἦν ἴδοιμι τῷ
αὐτῷ νοσήματι περιπεσοῦσαν. Ὡ ΔΙΟΣ ΑΥΤ-
ΘΑΓΙΜΩΝ, ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφὲς Ἀἰδωνεῦ.

[1035. ἈΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ. ἄμεμπτον.]

[ΜΕΤΡ.]

1) τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.
Trich. Brunck.

[ΜΕΤΡ. 1043. ΚΛΥΎΟΥΤΣ ΉΦΡΙΞΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σιγ, ὧν τελευταῖος, Ἐπεὶ κελεύεις καὶ ἀναγκάζεις πάτερ. μετὰ δὲ τὸν λζ, πῶλον δίμετρον καταληκτικὸν ἀντισπαστικόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1048. ΟΎΘ' Ο ΣΤΥΓΝΟΎΣ. στυγνοποιός, διὰ τὰς τῶν ἄθλων προστάξεις. ἈΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΝ. τὸν χιτῶνα ὡς ἀμφίβληστρον.^{κ)} ΠΡΟΣΜΑΧΘΕΊΝ. προσκολληθῆναι. ἈΡΤΗΡΙΔΑΣ. τὰς βολέβας.^{ι)} ΡΟΦΕΓ. ἐκτίνει. ἘΚ ΔΕ ΧΛΩΡΟΊΝ. νέον, ἢ νεκρόν. ἈΦΡΑΣΤΩ. ΤΗΙΔΕ. ἀπροςδοκῆτῳ, ἀνεννότῳ.^{ιι)} ἢ ἀλέκτῳ· ἢ περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι, τίς εἶη^{ιιι)} τὴν φύσιν.

1057. ΛΟΓΧΗ ΠΕΔΙΑΊΣ. ἡ ἐν πεζομαχίᾳ. Θίλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι οὔτε παραταττόμενος, οἷον πρὸς Λαομέδοντα, οὔτε πρὸς Λύγειαν, ἢ Κενταύρους. Ἄλλως. ΛΟΓΧΗ ΠΕΔΙΑΊΣ. ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Θεσταλικῷ πεδίῳ ἐμαχίσσατο πρὸς Κενταύρους. ΘΗΡΙΟΣ ΒΙΛ. λείοντος, ὕδρας, Κερβέρου, καὶ τῶν λοιπῶν. ΟΎΤΕ ἈΓΛΩΣΣΟΣ, κακόγλωσσος, βάρβαρος, ἢ ἀλόγλωσσος.

1061. ΟΎΚ ἈΝΔΡΟΊΣ ΦΥΣΙΝ. λείπει, ἔχουσα. Ὡ ΠΑΙ. ὦ ἄλλε, δεῖξον τοῖς ἔργοις.
ἄτι

κ) τὸν χιτῶνα λέγει Brunck.

ι) φλίβας Brunck.

ιι) ἀνεννότῳ Tricl. Brunck.

ιιι) ἵστί Tricl.

ὅτι ἀληθῶς ἐξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος, καὶ μὴ μου προκρίνης τὴν Δηϊάνειραν. ἀλλὰ ταῖς σαῖς χερσὶ τῆς οἰκίας αὐτὴν ἔξαγε, καὶ παράδος μοι. ταῦτα δέ, ἀγνοῶν ὅτι τέθνηκε, λέγει. ὩΣ ἘΙΔΩΣ ἈΨΑ. ἵνα μαθῶ, πότερον ὑπὲρ ἐμοῦ νοσοῦντος λυπῇ, ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμα τῆς Δηϊανείρας παρ' ἐμοῦ βλαπτόμετον, καὶ δικαίως καταπονούμενον.

[1064. ΠΡΕΣΒΕΥΣΗΣ. τιμήσης.

1071. ΒΕΒΡΥΧΑ. ἀναβοῶ.]

1070. ὍΣΤΙΣ, ὩΣ ΤΙΣ ΠΑΡΘΕΝΟΣ.

Ὅμηρος· (Ιλ. Π. 7.)

ἤυτε κούρη

νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θείουσ' ἀνελέσθαι
ἀνώγει.

1073. ἈΛΛ' ἈΣΤΕΝΑΚΤΟΣ ἈΪΕΝ ἘΣΠΟΜΗΝ ΚΑΚΟΪΣ. ἤγουν, ὑπέθερον πᾶν κακόν. ΝΥΝ Δ' ἘΚ ΤΟΙΟΥΤΟΥ. ἐξ ἰσχυροῦ γέγονα βλαπτός. ἢ ἀπὸ τοιούτου κακοῦ.

1078. ἸΔΟΤ' ΘΕΑΣΘΕ. ὁ λόγος πρὸς τοὺς περιστῶντας. ἌΙ ἈΪ. ὀδυνώμενος ἀναβοῶ. ἘΘΑΛΨΕΝ ἈΤΗΣ. πάλιν ἐξεπύρωσέ με ὁ τῆς νόσου σπασμός. ΟὔΤΔ' ἈΓΓΥΜΝΑΣΤΟΝ ΜΕ. ὀδύνης ἀπείρατον, ἀνετον ὀδυνῶν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐνδίδωσί μοι. ἘΓΚΑΤΑΣΚΗΨΟΝ ΒΕΛΟΣ. τόξευσον κατ' ἐμοῦ τὸν κεραυνόν. ΔΑΓΝΥΤΑΙ. ἐσθίει με, ἡ νόσος δηλονότι. τὸ δέ, Ὡ ΠΑΤΕΡ ΚΕΡΑΥΝΟΤ', ἀντὶ τοῦ, ὦ κεραυνέ, εἴθε με λάβοις.

[1084.

[1084. ΔΙΑΒΟΡΟΣ. ἡ κατισθίνουσα καὶ
διαφθείρουσά με.

1089. ἮΝΘΗΚΕΝ. ἡμᾶσιν. ἘΞΩΡ.
ΜΗΚΕΝ. ἀνικάχλασεν, ἐξογήγεται.]

1090. Ὡ ΝΩΤΑ ΚΑΪ ΣΤΕΡΝΑ. ἀφο-
ρῶν εἰς ἓνα^{ο)} ἕκαστον μέλος, δυσφορεῖ, ὅτι ἀφ'
οἴου οἶον γέγονεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. ὙΜΕΙΣ
ἘΚΕΙΝΟΙ ΔΗ΄. ἄρα ὑμεῖς ἐστέ, οἱ τὸν Νημ-
αῖον χειρώσάμενοι λέοντα, τὸν τὴν Νημέαν λυμαινά-
μενον; ΛΕΟΝΤ' ἈΠΛΑΤΩΝ ΘΡΕΜΜΑ.
ἀπρόσιτον,^{ρ)} καὶ ἀναγόμενον, ἀδιήγητο. ἢ Φαῦλον
καὶ μεμισημένον, ὃ οὐκ ἂν τις προσφθέγγετο.
ΔΙΟΥΤΗ Τ' ἈΜΙΚΤΟΝ. τὸν τῶν Κενταύρων
ἀπρόσπelasτον, ὃ οὐκ ἦν συμμίζειν καὶ συμβα-
λεῖν. ὙΠΕΙΡΟΧΟΝ ΒΙᾶΝ. ὑπερέχοντα κατὰ
τὴν δύναμιν. ὙΒΡΙΣΤΗΝ δέ, μάχιμον, ὠμόν,
οὐ σώφρονα· διὰ τὸν Νέσον, καὶ τὸν Πειρίθου γά-
μον. ΑἶΔΟΥ ΤΡΙΚΡΑΝΟΝ ΣΚΥΛΑΚΑ.
τὸν Κέρβερον. Ἡσίοδος (Θεογ. 312.) πεντηκοντα-
κέφαλον αὐτὸν φησιν εἶναι· οὗτος δέ, τρίκρανον.
ΤΟΝ ΤΕ ΧΡΥΣΕΩΝ ΔΡΑΚΟΝΤΑ. φασὶ
τὸν Ἀτλαντα τῷ Ἡρακλεῖ κεκομμέναι τὰ μῆλα,
ὅτε καὶ αὐτὸς διαδιξάμενος τὸν οὐρανὸν ἐβάστα-
σεν. ἘΠ' ἘΣΧΑΤΟΙΣ ΤΟΠΟΙΣ. τοῖς τῆς
Διβύης. ἘΓΕΤΣΑΜΗΝ. ἐπειράθην, πείραν ἔσχον.

1103.

ο) ἐν Brunck.

ρ) ἀπρόσιτον. ΚΑΙΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ. Brunck.

q) πεντηκοντακέφαλον Brunck.

1103. ἌΝΑΡΘΡΟΣ. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τοῦ σσιῆσθαι αὐτά. ΚΑΤΕΡ-
ΡΑΚΩΜΕΝΟΣ δέ, τὰς σάρκας σαρκείς, καὶ
ἔχων αὐτὰς κρεμαμέναις, ὡς ῥάκη. ΤΥΦΛΗΣ
ΤΠ ἌΤΗΣ. ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκατα-
λήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

1107. ΚΑἼΝ ΤΟ ΜΗΔΕΝ Ὡ, ΚΑἼΝ
ΜΗΔΕΝ ἙΡΠΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὧ παρόντες, καὶ
μηδὲν ἔρπων, καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακρί-
μενος. γ)

1113. Εἰ ΣΦΑΛΛΗΣΕΤΑΙ. εἰ ἀποτυγχί-
ται τούτου.

1115. ΣΙΓΗΝ ΠΑΡΑΣΧΩΝ. ἀντὶ τοῦ
σιωπήσας καὶ ἡσυχάσας. ΟΥ ΓΑΡ ἌΝ
ΓΝΟΪΗΣ. τουτέστιν, ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ παύση
πρότερον, οὐ δυνήσῃ γινῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτού-
μενος, ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελεῖν βούλει, ὅπως σοι
ἐστὶ μεγίστη χαρὰ, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγείς τὴν
ψυχὴν, νημισῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσαν. ἢ μάτην
ἀλγείς, ἀνελεῖν αὐτὴν βουλόμενος.

1121. ὩΝ ΣΥ ΠΟΙΚΙΛΛΕΙΣ. σοφί-
ζεις ε) καὶ καλλωπίζεις τῷ λόγῳ.

1124. Ὡ ΠΑΓΚΑΪΣΤΕ. αὕτη τοῦ μέ-
ρους ἐπίτασις, ὅτι καὶ μνήμην τῆς μητρὸς ἐκπύ-
σατο· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἡρακλῆος
ἀκούοντος.

1126.

γ) Brunck. sic: ΤΟΔ' ΙΣΤΕ. οἱ παρόντες. ΚΑἼΝ ΜΗ-
ΔΕΝ ΕΡΠΩΝ. καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακρίμενος.

ε) σοφίζῃ Brunck.

1126. ΕΧΕΙ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ. τὸ γὰρ κατ' αὐτήν, Φησί, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1129. ΛΕΓ' ΕΤΛΑΒΟΥ ΔΕ. εὐλαβοῦ, μὴ δι' ὧν ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις, περὶ ἐμὲ Φαῦλος ἐξελεγχθῆς.

1131. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤ'· ΤΕΡΑΣ ΤΟΙ. πρὸς τίνας; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημῶν ὧς περ ἐμαντεύσω. τουτέστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι αὐτὴν ἀνέλεν, εἰ μὴ ἄρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνωσ, ὡς μάντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται.

1132. ΟΥΔΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΕΚΤΟΠΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου.

1134. ΣΤΡΑΦΕΙΗ ΘΥΜΟΣ. λήξειεν ἡ ὀργή.

[1135. ΔΕΙΝΟΥ. θαυμαστοῦ.]

[ΔΕΙΝΟΥ ΛΟΓΟΥ. θαυμαστοῦ. ἄπιστον γὰρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς ὅμως εἶπέ. Τ.]

[1137. ΜΝΩΜΕΝΗ. ζητοῦσα.]

1137. ΑΠΑΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΗΜΑΡΤΕ. ζητοῦσα, Φησί, χρηστόν τι διαπράξασθαι, τοῦ ὅλου πρᾶγματος ἡμαρτεν.

[1138. ΣΤΕΡΓΗΜΑ. Φιλίαν πρὸς αὐτήν.]

1143. ΙΟΥΤ' ΙΟΥΤ'. ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας, ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον ἄρτι ἔγνω, ὅτι εἰς ἑσχατον ἦλθον συμφορᾶς. ΤΟ ΠΑΝ ΣΠΕΡΜΑ ΣΩΝ ΟΜΑΙ ΜΟ-

τ). δυσφημῶν. Tricl. Brunck.

ΜΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ πάντας τοὺς σούς ἀδελ-
φούς. ΜΑΪΤΗΝ ἈΚΟΙΤΙΝ. τὴν Ἀλκμήνην.
τοῦτο δὲ φησιν, ὡς ἀνάξια πάσχων. ^{u)} ὩΣ ΤΕ-
ΛΕΥΤΑΙΑΝ ἘΜΟΪ. ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευ-
τῆς μου φήμην μάθῃτε.

1151. ἈΔΛ' ἘΠΑΚΤΙΑ. παραθαλατ-
τία. ἘΔΡΑ. διατριβή.

[1157. ΣΤ' Δ' Ο'ΥΝ. γράφεται, σὺ νῦν.]

1157. ἘΞΗΚΕΙΣ. εἰς ἡλικίαν ἤκεις. ἵΝΑ
ΦΑΝΗΙΣ ὍΠΟΙΟΣ. ἵνα φανῆς, ἄξια πράτ-
των, παῖς ἐμὸς εἶναι.

1159. ἘΜΟΙ ΓΑΡ ἮΝ ΠΡΟΣΦΑ-
ΤΟΝ. προμεμαντευμένον, προβιημένον ὑπὸ τοῦ
Διός. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΟΝΤΩΝ. τῶν
ζώντων. πνεῦμα γὰρ ἡ ψυχή. (Ιλ. Χ. 467.) ψυ-
χὴν ἐκάπυσε. ^{x)} καὶ (Ιλ. Ρ. 447.) ὅσα γαῖαν
ἐπιπνέει τε καὶ ἔρπει.

1164. ΦΑΝΩ Δ' ΕΓΩ. ἐγὼ σοι ἄλλη
μαντείαν νεωτέραν, συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. ΣΕΛ-
ΛΩΝ ΕΊΣΕΛΘΩΝ. ^{y)} ἀκούσας ἔγραψα. ἴθι
γὰρ τοὺς χρησμὸν δεχομένους, παραχρῆμα γρά-
φειν, ἵνα μὴ ἐπιλάθωνται. ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ
γράφ

u) τὴν Ἀλκμήνην omittit Brunck. cum Tricl. et scribit τοῦτο
φησιν, ὡς ἀνάξια τοῦ Διὸς πάσχων.

x) ἐκάπυσσε Brunck. In sqq. ὅσα τε γαῖαν.

y) ΣΕΛΛΩΝ. οὕτω διὰ τοῦ σ, ἐν τῇ τραγικῇ λέξει. ἔνιοι δὲ
ΕΛΛΩΝ χωρὶς κ. τ. λ. Verba: ἀκούσας — ἐπιλάθωνται
Brunckius infra exhibet post κλησάντας, praemisso, quod
explicatur, vocabulo ΕΙΣΕΓΡΑΨΑΜΗΝ.

γράφουσιν, Ἑλλοὺς ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἑλλοπίαν
τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕ-
τως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως·

Ἔστι τις Ἑλλοπία πολυλήϊος ἥδ' εὐλείμων
ἀφνειή μύλοισι καὶ εἰσιπόδεσσι βόεσσιν.

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρητες, πολυβοῦται
πολλοί, ἀπειρέσιοι, Φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
ἐνθα ²⁾ Δωδώνη τις ἐπ' ἰσχατιῇ πεπόλισται.

τῆνδε ³⁾ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις· ναῖον δ' ἐν πυθμένι Φυγοῦ. ⁴⁾
ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα ⁵⁾ πάντα φέ-
ρονται,

ὃς δὲ καὶ θι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεῖνη,
δῶρα φέρον ἔλθῃσι ⁴⁾ σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
ἐντεῦθεν λέγουσιν εἶναι Ἑλλοπιῖς, καὶ τοὺς ἐν Εὐ-
βοίᾳ οἰκήσαντας. ΚΑΙ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΥ
ΔΡΥΤΟΣ. ἦτοι πολλὰ μαντευσομένης, καὶ διὰ
τοῦτο πολλὰ φθγγομένης. ἢ τῆς διαφόροις δια-
λέκτοις χρησμιώδους, καὶ ⁵⁾ τὴν ἐκάστου
τῶν μαντευσομένων γλῶσσαν. ΧΡΟΝΩΙ ΤΩΙ
ΖΩΝ-

2) ἔνθα s. Tricl. Brunck.

3) Sic etiam Tricl. τῇ δὲ Brunck.

4) Φυγοῦ Tricl. Brunck.

5) μαντήια Tricl. Brunck. — Clericus reponit ἐπιχθονίους,
sed male. φέρομαι enim active usurpatur. H se p fier.

6) ἔκαστο Tricl. 3' ἕκαστο Brunck.

7) πρὸς Tricl. Brunck.

ΖΩΝΤΙ. τῷ ὑφιστάτῃ. ¹⁾ ὁ γὰρ παρελθὼν οἶον.
εἰ διέφθαρται ²⁾ ὁ δὲ μέλλον, ἄδηλος.

1174. ΤΑΥΤ' ΟΥΤΝ' ΕΠΕΙΔΗ' ΛΑΜ-
ΠΡΑ'. Φανερά, σαφῆ, πρόδηλα. ἐπεὶ οὖν, φησὶ,
ὁ χρησμὸς ἀπέβη, δεῖ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί.
ΚΑΙ' ΜΗ' ΠΙΜΕΙΝΑΙ. καὶ μὴ, ἀπειθήσας
μοι, παροξυνεῖς με εἰς λοιδορίαν κατὰ σοῦ. ἈΛΛ'
ΑΥΤΟΝ ΕΐΚΑ'ΘΟΝΤΑ. ἀπὸ κοινοῦ τό, δεῖ
δέ σε ³⁾ εἰκόντα τῇ ἐμῇ προστάξει, πράττειν ὃ βού-
λομαι. τὸ γὰρ τοῖς γονεῦσι πείθεσθαι, νόμος
ἐστὶ κάλλιστος καὶ εὐκλεής.

1179. ΤΑΡΒΩ ΜΕΝ ΕἰΣ ΛΟΓΟΥ
ΣΤΑΣΙΝ. περιφραστικῶς, εἰς λόγους. εὐλαβοῦ-
μαι μὲν εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν ἐλθών, μὴ οὐχ αἰρε-
τά μοι προτείνης. πράξω δὲ ὅμως, κἂν δεινὰ ᾖ.

1183. ΜΗ' Δ' ΑΠΙΣΤΗΣΕΙΣ ΕΜΟΙ.
γράφεται, ΠΡΟΣΤΗΣΕΙΣ ΕΜΟΙ. ἐναντιωθή-
ση, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προ-
σισταμένων.

1188. ΕΠΩΜΟΤΟΝ. ὄρεκτον. Εἰ Δ'
ΕΚΤΟΣ ἙΛΘΟΙΣ. εἰ παραβαίης τοὺς ὄρεκτους.
ΟΥΤ ΜΗ' ΛΑΒΩ. οὐ χερὴ λαβεῖν με, πημονὰς
δηλονότι. ποιήσω γὰρ ἃ προστάξεις μοι. ἢ ποιήσω
δέ,

1) τῷ ὑφιστάτῃ Tricl. τῷ ἐπιστάτῃ Brunck. Idem addit cum
Tricl. καὶ παρόντι νῦν.

2) διέφθαρται καὶ τέθνηκεν Tricl. Brunck.

3) τὸ ΔΕΙ. δεῖ δὲ σε Brunck.

δέ, ¹⁾ εἰ βούλει σύ. ΟΊΤΗΣ ΖΗΝΟΣ ΎΨΙ-
ΣΤΟΝ ΠΑΤΟΝ. ὑψηλὸν ὄρος τῆς Οἴτης. πᾶν δὲ
ὄρος, ὄρος τοῦ Διὸς ὀνομάζεται, ἐπεὶ Φησιν ὑψίστῳ
ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει τὰς θυσίας ποιῆσθαι. ²⁾

1193. ἘΞΑΡΑΝΤΑΊ ΣΕ, ταῖς σαυτοῦ χερ-
σὶ μεθ' ὧν θέλεις φίλων. οὐ γὰρ μόνος ἐδύνατο
φέρειν αὐτόν. Εἴ ΔΕ ΜΗ', ΜΕΝΩ Σ' ἘΓΩΊ.
εἰ δὲ μὴ ταῦτα ποιήσεις, διατελέσω ταῖς κατὰ-
ραις καὶ καθ' Ἄιδου βαρῶν σε. ὩΝ ἈΡΑΓΟΣ.
ἐπάρατος, τιμωρὸς δαίμων.

1203. ΟΊΔ' Μ' ΕΊΡΓΑΣΑΙ, οἷς θέλεις
ἐργάσασθαι κατ' ἐμοῦ, πατροφόντην γενέσθαι πα-
ρακελεύόμενος.

1204. ὍΠΟΙ'Α ΔΡΑΣΤΕ" ἜΣΤΙΝ.
τοιαῦτά σοι παρακελεύομαι, οἷα δεῖσαι ὀφείλεις. ¹⁾
εὐεργετήσεις γὰρ με. Εἴ ΔΕ ΜΗ', ΠΑΤΡΟΣ
ἈΛΛΟΥ. ξένος, ἀλλ' οὐκ ἐμὸς ὢν υἱός.

• [1206. ἘΚΚΑΛΗΊ. καταναγκάζεις. ΠΑ-
ΔΑΜΝΑΓΟΝ. ἀλάστορα, ἀνέχσεις.]

1211. ἈΛΛ' Εἴ ΦΟΒΗΊ. ἀλλ' εἰ παραι-
τῇ τὸ ἀνελεῖν με, τὰ ἄλλα ποιήσον, τοῦτέστι τὴν
ὑλὴν συναγάγε.

[1212. ΦΟΡᾶΣ. ἤγουν τοῦ φέρειν σε.]

M 2

1213.

1) δέ, Brunck.

2) ὄρος Εὐβοίας ὑψηλόν, ἢ Οἴτη. πᾶν δὲ ὄρος, τοῦ Διὸς ὀνομά-
ζεται ὄρος, ἐπεὶ, Φησίν, ὑψίστῳ ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει δὲ τὰς
θυσίας ποιῆσθαι Brunck.

1) ξένον τινὸς Brunck.

1103. ἌΝΑΡΘΡΟΣ. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τοῦ σπῆσθαι αὐτά. ΚΑΤΕΡ-ΡΑΚΩΜΕΝΟΣ δέ, τὰς σάρκας σαπείς, καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμασμένας, ὡς ῥάκη. ΤΥΦΛΗΣ ὙΠ' ἈΤΗΣ. ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκαταλήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

1107. ΚΑ'ΙΝ ΤΟ ΜΗΔΕ'Ν Ὡ, ΚΑ'ΙΝ ΜΗΔΕ'Ν ἙΡΠΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὧ παρόντες, καὶ μηδὲν ἔρπων, καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακείμενος. ¹⁾

1113. Εἰ ΣΦΑΛΛΗΣΕΤΑΙ. εἰ ἀποτυγχάνει τούτου.

1115. ΣΙΓΗ'Ν ΠΑΡΑΣΧΩ'Ν. ἀντὶ τοῦ σιωπήσας καὶ ἡσυχάσας. Οὔ ΓΑΡ ἈΝ ΓΝΟΪΗΣ. τουτέστιν, ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ παύση πρότερον, οὐ δυνήσῃ γινῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτούμενος, ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελεῖν βούλει, ὅπερ σὺ ἐστὶ μέγιστη χαρά, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγείς τὴν ψυχὴν, νομισῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσασαν. ἢ μάτην ἀλγείς, ἀνελεῖν αὐτὴν βουλόμενος.

1121. ὩΝ ΣΥ' ΠΟΙΚΙΛΛΕΙΣ. σοφί-
ζεις ²⁾ καὶ καλλωπίζεις τῷ λόγῳ.

1124. Ὡ ΠΑΓΚΑ'ΚΙΣΤΕ. αὕτη τοῦ μέ-
σους ἐπίτασις, ὅτι καὶ μνήμην τῆς μητρὸς ἐπλή-
σατο· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἡρακλέους
ἀκούοντος.

1126.

1) Brunck. sic: ΤΟΔ' ΙΣΤΕ. οἱ παρόντες. ΚΑ'ΙΝ ΜΗ-
ΔΕ'Ν ΕΡΠΩΝ. καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακείμενος.

2) σοφίζη Brunck.

1126. ἘΧΕΙ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ. τὸ γὰρ κατ' αὐτήν, Φησί, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1129. ΛΕΓ' ΕΥΛΑΒΟΥ ΔΕ. εὐλαβοῦ, μὴ δὲ ὡς ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις, περὶ ἐμὲ Φαῦλος ἐξελεγχθῆς.

1131. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤ'· ΤΕΡΑΣ ΤΟΙ. πρὸς τίνας; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημῶν ἢ ὥς περ ἐμαντεύσω. τουτέστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι ἑαυτὴν ἀντίλεν, εἰ μὴ ἄρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνωε, ὡς μάντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται.

1132. ΟΥΔΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΕΚΤΟΠΟΥ. ἀπὸ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου.

1134. ΣΤΡΑΦΕΪΗ ΘΥΜΟΣ. λήξειεν ἡ ὀργή.

[1135. ΔΕΙΝΟΥΤ. θαυμαστοῦ.]

[ΔΕΙΝΟΥΤ ΛΟΓΟΥΤ. θαυμαστοῦ. ἄπιστον γὰρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς ὅμως εἶπέ. Τ.]

[1137. ΜΝΩΜΕΝΗ. ζητοῦσα.]

1137. ἈΠΑΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ἩΜΑΡΤΕ. ζητοῦσα, Φησί, χρηστόν τι διαπράξασθαι, τοῦ ὅλου πράγματος ἡμαρτεν.

[1138. ΣΤΕΡΓΗΜΑ. Φιλίαν πρὸς αὐτήν.]

1143. ΙΟΥΤ' ΙΟΥΤ'. ἀναμνησκόμενος τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας, ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον ἄρτι ἔγνω, ὅτι εἰς ἑσχατον ἦλθον συμφορᾶς. ΤΟ ΠΑΝ ΣΠΕΡΜΑ ΣΩΝ ΟΜΑΙ ΜΟ-

ΜΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ πάντας τοὺς σούς ἀδελφούς. ΜΑΪΤΗΝ ἈΚΟΙΤΙΝ. τὴν Ἀλκμήνην. τοῦτο δὲ φησιν, ὡς ἀνάξια πάσχων.^{υ)} ὩΣ ΤΕ ΛΕΥΤΑΪΑΝ ἙΜΟΫ. ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευταίας μου Φήμην μάθῃτε.

1151. ἈΔΛ' ἘΠΑΚΤΙΑ. παραθαλαττία. ἘΔΡΑ. διατριβή.

[1157. ΣΤ' Δ' Ο'ΥΝ. γράφεται, σὺ νῦν.]

1157. ἘΞΗΚΕΙΣ. εἰς ἡλικίαν ἤκει. ἵΝΑ ΦΑΝΗΙΣ ὍΠΟΙΟΣ. ἵνα φανῇς, ἄξια πράτων, παῖς ἐμὸς εἶναι.

1159. ἙΜΟΙ ΓΑΡ ἮΝ ΠΡΟΣΦΑΤΟΝ. προμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΟΝΤΩΝ. τῶν ζώντων. πνεῦμα γὰρ ἡ ψυχή. (Ιλ. Χ. 467.) ψυχήν ἐκάπυσε.^{χ)} καὶ (Ιλ. Ρ. 447.) ὅσα γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἔρπει.

1164. ΦΑΝΩ Δ' ΕΓΩ. ἐρῶ σοι ἄλλη μαντιάν νεωτέραν, συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. ΣΕΛΛΩΝ ΕΊΣΕΛΘΩΝ.^{γ)} ἀκούσας ἔγραψα. ἴθι γὰρ τοὺς χρησμὸν δεχομένους, παραχρῆμα γράφειν, ἵνα μὴ ἐπιλάθωνται. ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ
γράφ

υ) τὴν Ἀλκμήνην omittit Brunck. cum Tricl. et scribit τοῦτο φησιν, ὡς ἀνάξια τοῦ Διὸς πάσχων.

χ) ἐκάπυσσε Brunck. In sqq. ὅσα τε γαῖαν.

γ) ΣΕΛΛΩΝ. οὕτω διὰ τοῦ σ, ἐν τῇ τραγικῇ λείπει· ἔνιοι δὲ ΕΛΛΩΝ χωρὶς κ. τ. λ. Verba: ἀκούσας — ἐπιλάθωνται Brunckius infra exhibet post σιλήσαντας, praemisso, quod explicatur, vocabulo ΕΙΣΕΓΡΑΨΑΜΗΝ.

γράφουσιν, Ἐλλοὺς ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἐλλοπίαν
τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕ-
τως Ἡσιόδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως·

Ἔστι τις Ἐλλοπία πολυλήϊος ἥδ' εὐλείμων
ἀφνειή μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται
πολλοί, ἀπειρέσιοι, Φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
ἐνθα ²⁾ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται.

τῆνδε ³⁾ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις· ναῖον δ' ἐν πυθμένι Φυγοῦ. ⁴⁾
ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα ⁵⁾ πάντα φέ-
ρονται,

ὅς δ' ἡ κεῖθε μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεῖνη,
δῶρα φέρον ἔλθῃσι ⁶⁾ σὺν αἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
ἐντεῦθεν λέγουσιν εἶναι Ἐλλοπιῆς, καὶ τοὺς ἐν Εὐ-
βοίᾳ οἰκήσαντας. ΚΑΙ ΠΟΛΥΓΓΛΩΣΣΟΥ
ΔΡΥΤΟΣ. ἦτοι πολλὰ μαντευομένης, καὶ διὰ
τοῦτο πολλὰ φθεγγομένης. ἢ τῆς διαφέροις δια-
λέκτοις χρησμάδουσης, καὶ ⁷⁾ τὴν ἐκάστου
τῶν μαντευομένων γλῶσσαν. ΧΡΟΝΩΙ ΤΩΙ
ΖΩΝ-

2) ἐνθα *Tricl. Brunck.*

3) Sic etiam *Tricl.* τῇ δ' *Brunck.*

4) Φυγοῦ *Tricl. Brunck.*

5) μαντήϊα *Tricl. Brunck.* — Clericus reponit ἐπιχθονίους,
sed male. φέρομαι enim active usurpatur. Hæp flier.

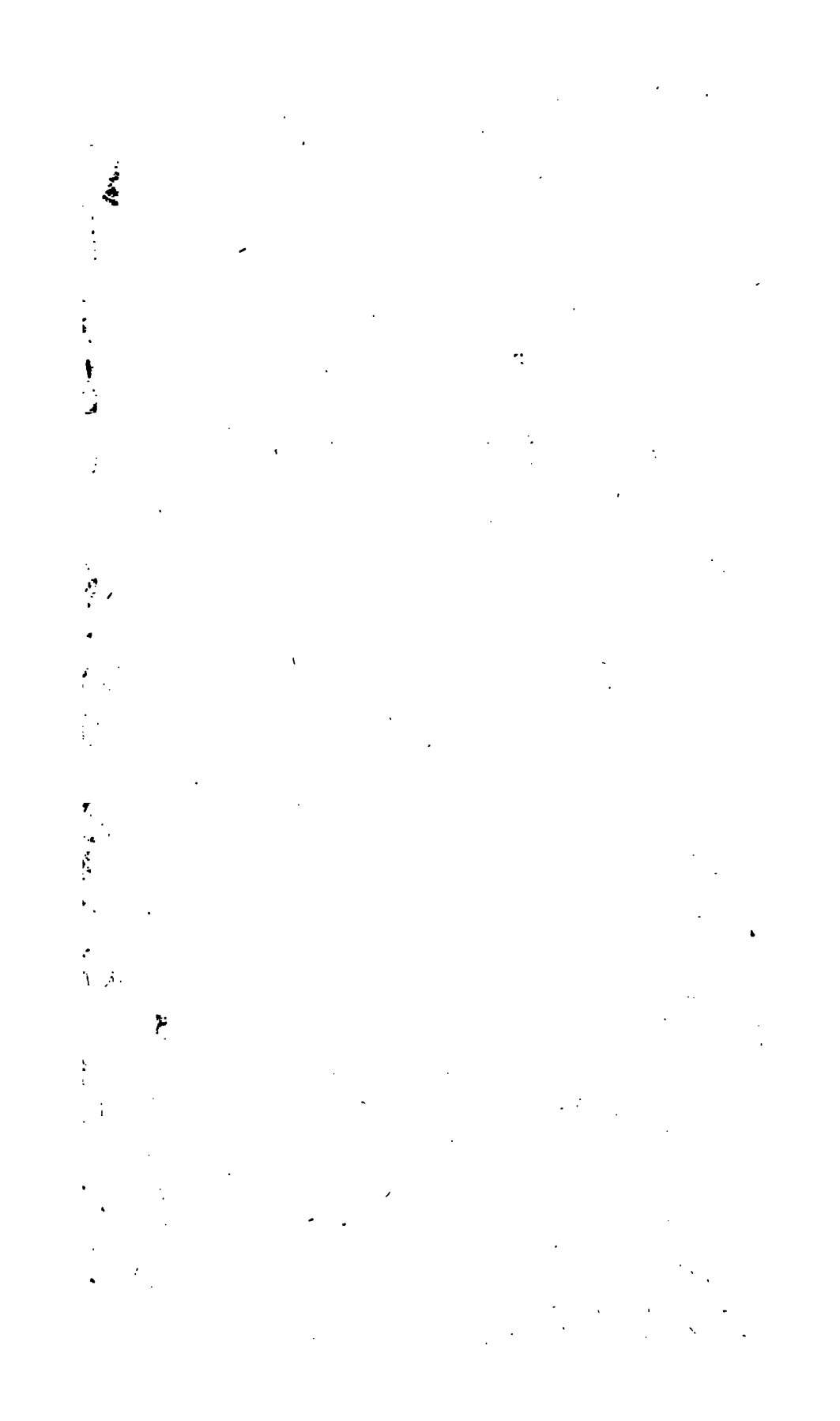
6) ἔπειτο *Tricl.* ἔπειτο *Brunck.*

7) κρείς *Tricl. Brunck.*

θα, ἀλλ' ἀκολουθήσατε. ΚΟ΄ΤΔΕ'Ν ΤΟΥ.
ΤΩΝ. λείπει, ἐποίησε διὰ τὴν εἰμαρμένην, ἥτις
κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστὶν αἰτία. Ἄλλως. ΚΟ΄Τ.
ΔΕ'Ν ΤΟΥΤΩΝ Ὅ ΤΙ ΜΗ' ΖΕΤ' Σ. οὐδὲν
τούτων οὐδεὶς ἐπραξεν, εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεὺς. ^{c)}

c) λείπει, ἐποίησε. οὐδὲν τούτων οὐδεὶς ἐπραξεν, εἰ μὴ μόνος ὁ
Ζεὺς. διὰ τὴν εἰμαρμένην, ἥτις κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστὶν
αἰτία. Brunck.

In
Sophoclis
T R A C H I N I A S
Adnotationes.

V. i. Aeschyl. Agam. 760.

παλαιφάτος δ' ἐν τοῖς βροτοῖς γέμει λόγος τέτυκται.
Offensioni est articulus, ac scribendum videtur: παλαι-
φάτος δ' ἐν βροτοῖς γέμει λόγος τέτυκται. In Isthophico ver-
su 746. expungendum οὖν.

„Λόγος — ἀρχαῖος. dictum antiquum. Respicit
quod de Solone prodidit Herodot. I, 32, nec tamen
prout ab ipso proditum est, exhibet. Dixerat enim
Solon neminem, felicitatis ergo, ante mortem prae-
dicandum esse: non e contra, neminem ante mortem
infelicem vocari posse.“ Musgr.

v. 2. ἐκμάθοις. Secunda persona pro tertia incerta
et non definita eleganter ponitur in sententiis gene-
ralibus: quod utriusque linguae scriptoribus familiare
est. Sic infra 597. ὡς σκότῃ καὶ ἀισχρῇ πρόσθε, οὐ ποτ'
ἀισχύνῃ πεισῖ. pro καὶ ἀισχρῇ πρόσθε τις, οὐ ποτ' ἀισχύνῃ
πεισῖται. Pravam hic exhibent lectionem membranae
Regiae, ut in Eurip. Oreste. 316. quo in loco cetero-
rum codd. et Aldi auctoritatem potius sequi debe-
bam:

καὶ μὴ νοσῆς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζεις νοσεῖν,
καίματος βροτοῖσιν ἔπορία τε γίγνεται.

Sic in eadem fabula, v. 699.

ὅταν δ' ἀνὴρ πνοῆς,

τόχοις ἀν' αὐτοῦ ῥαδίως, ὅσον θάλλει.

pro τόχοι τις, ὅσον θάλλει. Vide Taubmannum ad Plauti
Amphitr. I. i. 15. Brunck. Sententia ipsa apud
Tragicos frequentissima. Oed. T. 1528.

ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν

ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν

τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεῖν παθεῖν.

Hic quoque indicetur est articulus, quem sic abo-
litum velim, ut legatur vel ex Hermannii conjectura;
τέρμα τι, vel ex mea, τέρματ' ἀν.

Tyn-

Tyndarei fragmentum:

Οὐ χρεὶ ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίαι τύχαι
ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ παντελὸς ἤδη βίος
διακπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βρεχθεὶ καθεύλει καὶ λίγῃ χρένῃ
πάμπλουτον ἔλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

Fragmentum Terei X. a Wakefield. laudatum, ita quidem, ut ad Tyronem referret et a Brunckio neglectum opinaretur, apud Stobaeum Eth. Serm. cv. p. 435.

μήπω μὲν εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἰδῃς.

Sic bene correxit Heathius vulgatum μήπω μέγαν εἴπῃς. Videtur in antecedentibus nomen positum fuisse illius, de quo ne magna praedicentur, poeta nunc maxime vetat. Male rescripsit Wakefieldius:

μήπω τοῦ εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἰδῃς.

Euripid. Androm. 100.

χρεὶ δ' οὐ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὀλβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἰδῃς
ὅπως περάσας ἡμέραν ἤξει κάτω.

Troadib. 513.

τῶν δ' εὐδαιμόνων
μηδὲνα νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θανῇ.

Ovidius Metam. III. 135.

Ultima semper

expectanda dies homini: dicique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum judicandum, si manet felicitas.

v. 3. Wakef. dubitat, an legendum sit πω pro τη, monetque, Mediolanensem editionem Suidae nullam vocem inter αἰ et κακός interponere. Nihil opus.

v. 7. Quod in cod. B. legitur γαίουςα δ' ἐν Π., id potest suspicionem movere, scripsisse Sophoclem γαίους' ἐν Π. Accedit Vit. Winshemii auctoritas, qui in adornanda versione lat. 1549. Francof. apud Petrum Brubach. edita codices videtur secutus esse. Is enim vertit:

vertit: cum adhuc habitarem in Pleurone. Particula *ἐτι*, Sophocli perquam familiaris. Rescribenda ea etiam Electrae v. 952.

Θάλλοντ' ἐπ' εἰσηκούον, εἶχον ἐλπίδας,

pro *Θάλλοντά γ'*. Quod recte vidit Reiskius.

Νυμφεῖον. gl. *νυμφευμάτων, μνηστευμάτων*. Br. — Merito Stephanus et Wakef. praeferunt *ἔτλον*, tum quod dictio videtur auctoris menti commodior, tam quod usitata vox facilius expellere poterat rariorem. Winsheimius vertit: magis quam ulla nostrae gentis mulier, nuptiarum causa, misera et afflicta fui. *ἔτλος* molestiam indicat. *ἔτλος· μόχθος*; Hesychius. *ἔτλοι· εἰ μόχθος*; Suidas: ita enim castigandus est. Aeschylus S. Theb. 18.

ἄπαντα πανδοκοῦσα παιδίας ἔτλον.

κακοπάθειαν, πόνον: Scholiastae ibidem. Repugnat Musgravius propterea, quod loquatur Deianira de aegritudine, quam in paternis aedibus agens ob nuptias futuras perpeffa erat, quae *νυμφεῖον ἔτλος*, nuptiarum metus, proprie fuerit. Contra, quae ob nuptias peractas in calamitatem incidunt, *νυμφεῖον ἔτλον* pati existimat. — Haec distinctio vereor ut se tueri possit.

v. 11. male Wakef. post *φοιτῶν* interpunxit, ut conjungeretur *φοιτῶν ἐν τρισὶν μορφαῖσιν*. Idemque pro epitheto *ἐναργής*, quod prorsus insulsum esse et otiosum pronunciat, speciale quid desiderari existimans, conjecit *ἐναργής*, Hesychio per *δυνατός, ισχυρός* explicatum. Affert insuper Horat. epod. III. 17. efficax Hercules: nostrum v. 507. *ὑψίστην ταύρου*: Senec. Herc. Oet. 299. qui Acheloum in taurum truncem flexisse minas ait: Ovid. met. IX. 85. de eodem: restabat tertia tauri forma truncis: Cicer. in Arateis: valido connixus corpore taurus: et Lycophr. v. 730. qui fluvium vocat *βουκέως ἄρης*: i. e. *ισχυρὸς βουκέφαλος ποταμός*. Neutiquam tamen hac tanta locorum nube adducor, ut mutationem illam comprobendam arbitrer. Etenim primum quidem nescio, an *ἐναργής* de hominibus potius, quam de animalibus dicatur, deinde quid obstat, quo minus *ἐναργής* nostro leibhaftig re-

spoon-

spondere putetur? Tunc profecto nullus reprehensionis locus est.

v. 12. 13. dubitavi lectionem a Strabone commemoratam, quae Musgravio quoque probatur, pro vera habere atque in ordinem recipere propterea, quod Strabo non potest certo dici nostrum locum respexisse. Nam quod Brunckius hanc lectionem longe elegantiores judicat vulgatas, id non habeo quid sibi velit, neque Brunckius ullum argumentum attulit. Laudat Wakef. Philostratum junior., icon. 4. p. 867. qui ex sententia illius hunc locum ante oculos habuit ac Strabonis lectionem confirmat. Legendum putat sic: Ζητείς ἴσως τίς ἡ κοινανία δράκοντός τε. ὃς ἐνταῦθα πολλὰ ἀνίστηκεν, ἐγείρας τὸν πῆχυν, κατὰ νότυα δαφνοῖος, καὶ γένεια καθύπερθε ὅςθι καὶ πρὶονατῇ τῇ λοφίᾳ, βρέμην τε καὶ δονῆς δεδορκώς, (pro βλέπων τε δεινῶς δαδ.) καὶ ἱκανὸν (scribo ἱκανός) εἰς ἐκπληξιν ἀγαγεῖν· ταύρου τ' αὐτοῦ, (pro γαυροῦ τε ἵππου) ὅς, ὑπὸ τοσαύτῃ κερφαίᾳ γενοῦσας τὸν ἀρχένα, καὶ διασκέπτων τὴν ἐν ποτὶ γῆν, ὥς ἐς βολὴν ἵεται· καὶ ἄνδρες τοῦτου ἡμίσηρος, βότρημα μὲν γὰρ αὐτῷ πρέστυπα, καὶ γενναῖος ἀμφιλαφής, πηγαί τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου· τό, τε συναγόμενός, ὥς ἐς θάλασσαν, πλῆθος, καὶ ἡ ἐν μέσσοις κίρη, νύμφη τίς, οἶμαι — νεανίας τε ἐκδυόμενος λεοντῆς, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων κ. τ. λ. Non potest pro certo affirmari, Philostrato locum Tragici esse obversatum.

v. 14. διαβρῆνοντο, diffinuebant. Enallage est constructionis: nam proprie βρῖνεσθαι dicitur id, in quod humor dispersus cadit. Similis enallage occurrit v. 794. Aliarum vocum exempla vide ad Aj. 376. Oed. Col. 1532. Musgr.

v. 15. προσδογμένη expectans. Sic etiam Winsheimius. Minus bene Heath., Musgr., Wakef. nacta, ad me recipiens — habens, quod paullo altius repetitum videtur et nexui parum conveniens. Nondum enim Deianira sponsum habebat Acheloum, sed expectabat metuebatque.

v. 18. Elegans phrasis est ἐλθεῖν ἀσμένῃ τινί. Comicus in Pace 582. ὦ φιλάττη γ', ὥς ἀσμένοισιν ἡμεῖν ἤλθε. Br. Cf. Musgr. et Porson. ad Eurip. Phoen. 1075. (1061.)

v. 20. Argutatur Wakef. dum scribit: Non redundat vox μάχη· nam potuit esse quodvis aliud certamen. In Virg. Aen. XII. 598. quem locum affert, pugnae certamine itidem pro simplici pugna positum poetico more.

v. 21. temere Wakef. ἄν in εὖν mutavit, non memor, centenis in locis ἄν dupliciter adhiberi. Nec minus infelicitur pro πόνων reposuit μάδων, allato Hesychio, qui μάδος interpretatur per πόλεμος, μάχη, πόνος. Non dicam, multo fortius esse vocabulum μάδος, quam quod h. l. requiratur, quippe cum pugnarum tumultus indicet. Sed hoc urgendum, quod Homericum potius vox est, quam tragica. Nusquam enim in Tragicis occurrat. Quapropter decebat Wakefieldium manus abstinere etiam ab Aeschilo, S. Th. 389. ubi pro μάδων pariter μάδων rescribi jubet. Aeschylus non ferme est curiosus singulorum scrutator vocabulorum, sed ad sententiarum vim et sublimitatem adnititur.

v. 27. Nolim cum Wakef. λέχος pro nominativo habere: conveniens — congressa — uxor Herculi. Aj. 211.

— σε λέχος δουριάτων,

στέρξας ἰσχυρί θούριος Αἴας.

Phraes enim συνιστάναι πόλεμον, λόγον, πολιορκίαν adeo sunt huic nostrae similes, ut ratio illa vix videatur locum habere posse. Similiter Eurip. Phoen. 49. συνέπτεν γάμος. „λέχος — κρητὸν, conjux victoriae jure addicta. Infra habes κτήμα κρητὸν v. 246. quod interpres satis bene vertit, mancipia electa.“ Musgr.

v. 29. περικηραίνουσα. gl. φροντίζουσα. Eurip. Hercul. Fur. 519. τί φημι; ποῖ ὕμειρα κηραίνουσ' ὄρεθ; Br.

v. 30. unice vera est Brunckii interpretatio: nox enim adfert, et nox dispellit angorem, alium mutans alio. διαδέχασθαι, quod significat excipere, non minus ad πόνων referendum, quam ἡμιμαῖ. — Comparat Wakef. Aeschyl. Prom. 24.

ἡ ποικιλεῖμιν νύξ ἀποκρύψει φάος·

πάχυνθ' ἐγὼν ἥλιος σκαδὲ πάλιν·

καὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθῆναι κακοῦ

τρέφει σ'· ὁ λαφύσων γὰρ οὐ πέφυκε πῦρ.

et

et Horat. Epod. XVII 24.

Nullum a labore me reclinat otium:

Urget diem nox, et dies noctem; neque est

Levare tenta spiritu praeordia.

„Constructio videtur esse, *νύξ γὰρ εἰσέρχεται* (πόνον) καὶ νύξ ἀπαυδαῖ πόνον, διαδεγμένη, i. e. si una nox miseriam meam amoverit, proxime sequens reducit: διαδεγμένη interpretor alternans.“ Musgr.

v. 31. negat Wakef. φέειν de matre dici, quapropter κέφυσσamen praeoptavit, vereor, ut commodius. Licet enim concedam, nullo fortasse alio in loco φέειν de matre occurrere, tamen satis, opinor, erit docere, potuisse sic adhiberi. Idque faciam analogia usus similibus verborum. Eurip. Med. 834. Musae dicuntur ξανθὸν Ἀρμονίαν φυτεύσαι, at multo frequentius φασταῖν de viris. Contra τίπτειν de patre Eurip. Bacch. 467. cum proprie mulieribus tribui soleat. Pariterque invenitur πατρὶν, pater, et τεκοῦσα, mater. Quin etiam hoc addi potest, ipsum illud κέφυσσamen non excludere matris personam, ac parentes idemdem τὰς φέσαντας appellari. Consentit mecum Porsonus ad Euripidis Phoen. 34. locosque afort Med. 1059. ubi Medea de se sola verbum ἐξέφυσσamen adhibet, et Euripidem Inone apud Stobaeum XXXVIII. p. 149. τίς ἄρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα βροτοῖς ἔφυσεν τὸν δυσάνυμον φθόνον.

Sequentia sic ordinanda sunt: οὗς καὶ νύξ ποτε προσέειπεν ἀπαξ μόνον, ὅπως γήτης ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν προσεῖπεν ἄστυ μόνον σπείρειν καὶ ἔξαμύν. Br.

v. 34. Consultius videbatur, librorum omnium, quam unius codicis scripturam praestare, atque eam quidem, quam credibile esset ex interpretamento irrepfisse. Namque a librario, quem male haberet pravus ille scilicet et perversus verborum ordo, suppositum arbitror, quod ex cod. B. rescripsit Brunck. At oportebat istum perpendere, solere homines, ubi animus vehementiori motu perturbetur, parum de logica vocabulorum serie sollicitos esse.

v. 35. λατρεύοντά τῃ· fervientem alicui. Emen-
dabam λατρεύοντά Ἀγῶν, fervientem regi, i. e. Eury-
stheo. Sed neque vulgatam damno. Praeter Eury-
sthea

sthea enim, et Augeae operam suam vendiderat et Laomedonti. Musgr.

v. 36. ὑπερβολή. Extat vox Aeschyli Agam. 294. (in edd. Aid. et Turn.) Eurip. Ion. 1571. Idem.

v. 38. Ἰφίτου βίαν. De Iphiti caede vid. v. 274. etc. Diodor. IV. 31. Id.

v. 39. ἀνάστατοι, domo pulsi, exfules, a Tirynthe sc. Peloponnesi urbe, ubi prius habitaverant. Vid. v. 274. Id.

v. 40. ξένη παρ' ἀνδρῶν. Ceyci, Trachinis regi: vid. Diodor. IV. 36. 57. Id. — Non erat, quod ὅπου in ὅποι mutaret, cum Brunckio Wakefieldius. Βέβηκεν est versatur. Sic αὖ βεβηκώς, Electr. 979. ἐν κακοῖς, 1056. ἐν ἐσθλῇ μοίρῃ, 1094. ἐν πόνῃ, Oed. Col. 1359. ἐν μάχῃ βεβώς, Eurip. Suppl. 850. ποῦ κυρεῖ βεβώς; Iphig. T. 1285. ἐνθα βάλνομεν. Troad. 57. ἐν λιμέσιν Ναυπλίοισι βεβώτες, Electr. 453. κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταρρύτοις βεβώς, v. 777.

v. 50. f. πᾶντα κεν εἰ δόρυμασι (hoc est καὶ δόρυμασι.) Reisk. Quae conjectura neque elegans est, nec necessaria, quandoquidem ex more Graecorum satis noto accusativus, omisso κατὰ explicandus, ponitur pro dativo vel potius ablativo. „Usitatus esset πολλοῖς δόρυμασι. Sed sic Noster Antig. 1217. τὸν μὲν — λοῦσαντες ἀγὼν λουτρῶν. Herodot. VII. 233. τοὺς δὲ πλουτίας αὐτίαν — ἔστιζον στίγματα βασιλῆα.“ Musgr.

v. 57. vulgatam Brunckius tuetur scripturam, cujus hunc esse ordinem ait: μάλιστα δὲ Τλλον, ὅνπερ εἰκὸς ἐστὶ δοκεῖν, εἰ νόμοι τιν' ἔσαν τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρὸς, id est τῆς τοῦ πατρὸς εὐπραξίας. Horum verborum quam versionem dedit, haec est: „maxime vero Iyllum, quem par est ostendere, si quam paternae prosperitatis curam gerit.“ Miror, Virum elegantissimum non dubitabile tale quid proferre. Quid enim? num quis umquam δεκάτῃ ita usurpavit, ut esset ostendere? num credibile est, Sophoclem, nitidissimum scriptorem, ita sui oblitum, ut horrorem illum dicendi admitteret, quem non erit, quin duplici infinitivo πράσσειν δοκεῖν, et constructioni τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρὸς inesse scietur? num denique totam periodum immane quantum exulceratam Sophoclis ingenio librariorum digitis imputare? Mendosa est lectio, nihil certius.

Ac plures jam viri docti conati sunt ulcus depellere. Restituit Heathius aditipulante Musgravio: *εἰ πατρὸς νέμειν τιν' ἄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖ*, si quidem videatur curam patriae felicitatis gerere, non tamen omnino evitatis, quae in vulgata lectione offendunt. Reiskius: *εἰ πατρὸς νέμει τιν' ἄραν οὐ καλῶς πράσσειν* aut *παγκάλως πρ.* nihilo melius, aliquanto pejus. Wakef. denique *τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν*, si quam curam habeat patris ultra meram speciem bonae voluntatis. Quod primum quidem languet, nam, si abesset, nemo desideraret: tum etiam vereor, ut loquendi usui respondeat, quia non memini me legisse *καλῶς δοκεῖν* pro *ἀγαθὸν δοκεῖν εἶναι*. Lenitate pariter atque elegantia commendabilis est ea correctio, quam ab Hermanno benignissime mecum communicam recepi in ordinem.

v. 58. Correxī, si minus soloecam, at saltem duriusculam orationem, reponendo *δόμοις* pro *δόμοις*: neque enim recte dixeris vel *ἐγγὺς δόμοις*, vel *θρόνῳ δόμοις*. — *θρόνῳ*: ardens vox, ad magnam celeritatem signandam adhibita: *θρόνῳ* *πηδᾷ*, *τρέχει*: Hesych. Verbum adhuc efficacius, sed in efficaciori re, Valerius usurpat, Argon. VI. 366.

Ille iterum in clypei septemplicis improbus orbem Arietat; et Canthum sequitur, Canthumque re-
poscit.

Cf. infra v. 1027. — Staius autem ad Sophoclis locum quam opportunus est: Theb. II. 208. de veloci Famae cursu:

Nec minus Ogygias eadem dea turbida Thebas
Infilit.

Porro vocem *ἑρτίπους* nollem intelligere cum Scholiasta de adventu opportuno, sed gradu celeri; qualis contingit integris et nullo morbo laevis pedibus: ut Homer. II. IX. 505. aptissime:

*ἡ δ' Ἀτὴ σθένει τε καὶ ἑρτίποι· οὐνεκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροΐει· φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐν' αἶαν.*

et Agathias, epigr. 55. de salutari vita agriculturalum:

ἄττα δέ σοι καὶ δειπνᾷ, καὶ ἐν ξυλόχοισι καθεύδεις,

ἔδατος

ἴδαντος ἀμυλῆσας λαίμην ἀμετροπόδην
ἐμπης κερταίος ὀσσί :

unde suppleas Hefychium, qui sine controversia Homereum locum pro more respicit, secundum ordinem literarum: κερταίος κερταίους, ἀρτίος τοῖς ποσίν, ὄσσι-
πους: nam poeticum est κερταίος, commune autem κερ-
ταίους: ideoque priorem recte interpretatur. Wakef. Non sine causa commemoratur pedum robur in illo, qui ad Herculem mittendus erat. Vid. Herod. IV. 161. Musgr.

v. 61. ἐργαστήτων, δουρηνδῶν: Hefych.

v. 65. 66. in Brunckiana editione sic leguntur:

οὐδ', πατρὸς οὕτω δαρὲν ἐξενωμένον,
τὸ μὴ πυθίσθαι, καὶ ὅτι, αἰσχύνην φέρειν.

Quippe recepit Brunckius Valckenarii correctionem, prolatam ad Phoen. p. 140. Quae quidem conjectura magno hoc premitur incommodo, quod οὐ prorsus non est suo loco collocatum, ideoque singularem quandam vim adscivit, quae nexui ac sententiae pe-
nitentia adversatur. Ineptissime Wakef. vulgatam pro-
pugnat, cujus hunc esse constructionem ait: αἰσχύνη ἀ-
γόν' αὐτῶν; ὅτι, μὴ πυθίσθαι οὐδ', φέρει αἰσχύνην. Nimirum belle scripsit καί, non τὸ μὴ, quod in textu est. Haud improbabitur, opinor, idoneis harum rerum arbitris, quod ex conjectura reposui. Nam τὸ μὴ ex glossa textum invasisse, probabile sit ex Antig. v. 263.

καὶ οὕτως ἐναργῆς, ἀλλ' ἐφύργε τὸ μὴ εἰδέναι.

quo loco expellendum τὸ, quod versum adulterat.

v. 69. ἐν μήκει χρόνου. Conf. Aeschyl. Agam. 619. Musgr.

v. 71. Scholion: πᾶν θυσιδὸς ἐκδοσόμεν, εἰ καὶ ὕπστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ ὁ Ἡρακλῆς. Brunck.

v. 74. Recte in libris quibusdam γὰρ exhibetur post θανόν. Vult certe aliquid scire Dejanira.

v. 78. Idem fere versus Euripidis Phoen. 719. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἄγνοῦσθαι.

v. 80. ἄρας ἄθλον, auferens praemium certaminis. Sic φέρειν ἄθλον Homer. Il. IX. 124. — εἰς τὸν ὕστερον sc. χρόνον. Reisk. legi iussit εἰς τὸ γ' ὕστερον.

v. 80. εἰς τὸν ὑστερον. Invenistam pleonasmum efficit, sequente τὸν λοιπὸν. Legendum forte εἰς τὸ νῦν, quod verti potest, ita ut sospes inde evadat. Hefychius enim νῦν ἡμᾶς interpretatur τὸ σὺν τῷ καὶ ἀνακτισθέν. Potest et νῦν dulce, suave significare, ut Plut. Sympot. V. 9. Theophrast. de Causis Plantar. IV. 14. Si hanc notionem sequamur, εἰς τὸ νῦν valebit κατὰ τὸ ἡδύ, secundum vota. Conf. Marc. Antonin. lib. II. sect. 15. Clem. Alex. p. 121.

Vel lege εἰς τὸ συμφέρον. Denique τὸν ὑστερον potest ellipsis esse pro τὸν ὑστερον χρόνον. Vide ad Electr. 1081. Musgr.

v. 83—85. Probabiliter transpositi sunt a Brunckio, quos male in libris habere, Vitus jam Winshemius, Canterus et Johnson. animadverterant. Aliam ingressus est viam Billerbeckius, v. 85., ut ἅμα illustraretur, ab interpretantibus conditum ac tandem textui insertum judicans. Quod vix crediderim, obitante tum verborum delectu, tum numerorum elegantia, quae meo quidem iudicio nimium quantum ultra istorum hominum soporem adsurgunt. In ephem. Ienens. 1802. p. 143. censuerat Hermannus probum esse locum, si pro κείνου βίον σώσαντος legeretur κενὸν βίον σώσαντος; sed ipse jam Brunckianam transpositionem praefert.

v. 88. fqq. Brunckius hos quoque versus loco suo motos esse subodoratus, locum constituit hunc in modum:

νῦν δ', ὡς ξυνήμ', οὐδὲν ἀλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθίσθαι τὸν δ' ἀληθείαν πέρι.
ἀλλ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἔξ' πατρὸς
ἡμᾶς προταρβείν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

Qua transpositione facile carebit, qui cum Billerbeckio εἰς legendum pro εἰς, et νῦν δέ, quae librorum lectio est ante ὡς ξυνήμ', in ἀλλ' mutandum sibi persuaserit. Dudum sic correxerat Hermannus: cf. ephem. Ienens. l. c. Librarii enim saepius vitiarunt particulas connectentes, ut supra v. 85. ἡ pro καὶ supposuerunt. Wakefield. edidit πρὶν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἔξ' — νῦν δ',

ὡς

ὡς ξυνήμ', parum, si quid video, eleganter. Prioris enim δὲ vice haud dubie aliam adhibiturus fuisset Sophocles particulam, ut δ γὰρ ξυνήδης etc. quod ipsum an genuinum sit, nescio.

v. 93. ἡμπολῶ· πραγματεύεται: Hefych. „negotiatione acquiro: ideoque κέρδος ἡμπολῶ vult: hoc negotio sibi lucrum parat: i. e. alicui est utilitati.“ Ita Wakef. Nihili est, quod addidit: is autem, cui durior videbitur locutio, non absurde reposuerit, κέρδος ἂν πείλῃ: lucrum sit; nec nihil videtur favere Scholiastes: κέρδος γὰρ ἔσται. — Idem perperam explicat εὖ πράσσειν bene facere, nam semper est: felicem esse; recte autem ὁστέῃ vertit: tardo, aliis χρεώνη subintelligentibus. Senfus: Prospera enim fortuna ei, qui fero de ea resciscit, quando tamen resciscit, voluptatem adfert.

v. 94. αἶλα· νύξ, nox stellis distincta. Eurip. Fragm. II. Pirithoi: νύξ αἰολόχρης. αἶλα· ἦτοι μέλαινα, ἢ ποικίλη δὲ τὰ ἄστρα. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Hefych. — ἐναριζομένα· τοξευθεῖσα· diei spiculis, ἡλίου τόξοις, Eur. Herc. fur. 1093. percussa et confecta. Lucret. I. 148.

Non radii solis, neque lucida tela diei
Discussant.

v. 95. Eustathius ad Il. A. pag. 22. Λητοῦς δὲ υἱὸς δ' Ἀπόλλων λέγεται, τουτίσφι νυκτός. δοκεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς, οἷα μητρός, δ' ἥλιος γενᾶσθαι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει, ἐνθα φασίν, ὅτι ἡ νύξ ἐναριζομένη τίκτει κατευνάζει τε τὸν ἥλιον. παρῆκα δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίᾳ καὶ Διόδορου ἐν Ἀγαμέμνονι (272.) τό, Εὐάγγελος ἡμῶς γένοιτο μητρός εὐφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτός ἥλιος, οὕτω καὶ ἡμῶς ἐξ εὐφρόνης. Brunck. Haec partim leguntur etiam in Anecd. Graec. Villoisoni I. p. 7. adnotante Wakef.

v. 96. Homer. hymn. in Cer. v. 69.

ἄλλῃ, εὐ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
αἰθέρος ἐκ δίης καταδέμναι ἀκτίνεσσι,
νυμφετός μοι ἐνίσπει, φίλον τέκος εἴ που ἔπαυες:

Sic verba distinxit Wakef., vereor, ut recte. Orpheus hymn. VII. 1. ad Solem:

καὶ δὲ, μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα.

v. 97. Absurde Wakefield., colo post Ἀλαμῖνας et interrogationis signo post φεγγῶν posito, locum sic
com-

constituit, ut Solem alloqueretur Dejanira. Quippe nimium subita est haec conversio, quam qua vehementer gaudere possit sublimior poësis.

v. 97. παύσαι τὸν Ἀλκμήνα. Audacius paullo Aeschylus Agam. 626. Μανέσαν δὲ παύσομαι. Eurip. Orest. 1449. ἤκουσα — τὴν ἐμὴν ξυνάρετον. Pindar. Olymp. XIV. ἱστροφ. 2. οὐδὲν εἴπης. Musgr.

v. 100. αἰλῶνα. Potest αἰλῶν de freto accipi: et sic Dionysius Periegetes v. 136. ὅθεν στενὸς ἐρχεται αἰλῶν. Aeschyl. Prometh. 730. αἰλῶνα — Μαινακῶν. Lycophron v. 388. ubi Schol. τὸν δὲ στενὸν τόπον, αἰλῶνα καλεῖ. Idem.

v. 101. Communis librorum omnium lectio est δισσαῖς, quam si quis paullo accuratius consideraverit, habere, quo displiceat, non inficiabitur. Europam intelligi atque Asiam statuunt interpretes; quid sit, quod Africam praetermiserit poeta, non explicant. Ambabus itaque manibus amplexus sum Hermannii mei conjecturam, δισσαῖν reponentis, quam nemo erit, opinor, quin primo statim adpectu veram esse agnoscat.

Allam lectio δισσαῖς offensionem attulit Musgravio, qui sic scribit: „Parum accurate dicitur. Non enim in duabus continentibus eodem tempore versari potuit. Sed nimis severi sumus, nec tanta loquendi subtilitas a poeta exigenda.“

Ibid. καὶ θεῖς, vicinus. Sic Homer. Iliad. E, 750. Ἀμυνῇ κεκλιμένος Κυφισίδι. O, 740. πόντῳ κεκλιμένος. Vid. et Eurip. Troad. 803. Musgr.

v. 102. ἢ κρατιστόν κατ' ὅμμα omnes, quod ego quidem sciam, interpretes ita acceperunt, ut diceretur Sol oculorum acie praestare ceteris Deis. Id si voluisset poeta, scripsisset, ni fallor, ὅμμασιν. κατ' ὅμμα enim Scholiasta, quam Sophocle dignius videtur. Imo significat haec locutio nihil aliud, quam interdiu, ut Eurip. Androm. 1065. 1118. Bacch. 469. Cf. Hermannus in ephemer. Ienens. 1802. p. 142.

v. 103. Cum παθουμένη, passivae formae et activae significationis, sit, ni fallor, prorsus inauditum Graeciae,

ciae, reposui ex conjectura *πονουμένη*, laboranti — aegrotanti animo. Sic II. Δ. 374.

ὡς φέσαν, εἴ μιν ἴδοντο πονούμενον.
et II. K. 70.

ἁλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονούμεθα.
πονούμεθα κακοπαθόμεν. Scholiastes. Wakef. *πονου-*
μένη conjecit etiam Musgr., attulitque v. 987. *πονου-*
μένης ἑλληκταὶ δδόναις, et Thucyd. II, 51. τὸν πονούμενον
ᾠσιζόντο. Quamquam *ποθούμενα* tuetur Stephanus de
dial. Att. p. 65.

v. 106. *ἡδακρότων* βλαφάρον. Subaudiendum *ὕνταν*, ut
fit genitivus absolute positus. Nisi malis *ἡδακρότη* βλα-
φάρον, palpebra sicca, lacrymarum experti. Scholiastes *ἡδακρότων* exponit *πολυδακρότων*. Et sic Ho-
merus II. Δ. 155. *ἡξέλα* ὕλγ. Hefychius: *ἄβιος*, πλού-
σιος. Conf. ad Aj. 1225. ubi plura. Musgr. *ἡδα-*
κρότων pendet a voce *πέπον*.

v. 108. *δαῖμα* τρέφουσιν. Certa et elegans est Casau-
boni emendatio, quem vide ad Athenaeum pag. 549.
ubi plurimis exemplis ostendit, quam familiaris Tra-
gico nostro fuerit usus verbi *τρέφειν* pro *ἔχειν*. Supra
v. 28. dixerat Dejanira, *καὶ τὰ ἐκ φόβου φόβον τρέφει*. Br.
Repugnat Wakef., allatis pluribus locis, in quibus
τρέφειν eodem modo, quo *τρέφειν*, occurrit. Bion.
l. 17.

μαῖζον δ' ἂν Κυθήρεια φέροι ποτικάρδιον ἔλκος.
ut Theocr. id. XI. *ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος*. Eur. Orest.
1506. *τραῦμα φέρον*, ut Ovid. Met. V. 426. — inconfo-
rabile vulnus Mente gerit tacita; et Virg. Aen. IV.
2. *Vulnus alit venis*. Nonnus Dionysf. VII. de
Iove:

— — — *ἐν κραδίῳ δὲ*
κάρητι πάλιν, Φοίνικα φέρον πόποι.

Ibid. XI.

εἴ σε λήων ἰδάμασεν, ἐγὼ ξυμπαντὰς ὀλέσσω,
πάντας ὕσους Τιμόλοιο φέροι λάπας.

Horat. Od. I. Quale portentum Daunia alit. Eurip.
in Phoen. dicit *ὕμμη φέρον*: in Troad. *πρόσκηπτα τρέφον*,
i. e. utrobique *ἔχον*.

Idem Wakef. totum hunc versum sic rescribi jubet:

αἷ.

εὐμνηστον ἀνδρὶς δῆγμα φέρουσαν, δημοῦ etc.

Otiosam enim vocem ἰδοῦ turbare constructionem, nec similem quandam dictionem memorari a Scholiasta; vocemque δῆγμα non istiusmodi esse, qualem sententia postulare videatur. Añert-exempli loco Aesch. Agam. 100.

— — δῆγμα δὲ λόγῳ

οὐδὲν πρὸς ἥμαρ προσικνεῖται.

Futilia haec, futile in primis δημοῦ τρέχουσιν, quo quid magis frigeat, vix poterit exputari. δῆγμα ἰδοῦ recte interpretantur commentatores: metum propter diuturnam viri absentiam. Musgravius distingui vult:

εὐμνηστον ἀνδρὶς

δῆγμα φέρουσαν, ἰδοῦ

ἀνδρῶν, εὐναίς τ' ἀνάν-

δρώταις τρέχουσιν.

Sed alentem intus formidinem viri memorem, macerari viæ terroribus, et cubili viduo. De voce ἀνδρῶν conferri jubet Oed. T. 758. (739.)

v. 113. prius ἢ necessario mutari debebat in α. Conjungendum ὡς α, ut si, quasi si.

v. 114. Legendum fortasse, κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῳ, fluctus in lato pelago. Sic χρυσταίς ἐν ἰσποῖς, in aureo curru, Pind. Olymp. 1. antistr. 2. An εὐρεῖ ab εὐρέως? Vid. Eurip. Hecub. 650. Musgr.

v. 116. quominus auctore Wakef. οὕτω δὲ legatur, impedit metri ratio. Idem totum locum sic refingendum arbitrator:

πολλὰ γὰρ ὡς ἀνέμωσιν

ἢ Νότου, ἢ Βορέα τις

κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῳ

στὰς ἐπίοντ' ἀπιδόι

οὕτω δὲ τῷ Καδμογενεῖ

βρέθει τὸδ' αὖτε βίβου

πολύπονον, ὥς περ πύλας

Κρήσιον

Στὰς ἀπιδόι: ut Il. Ψ. 141.

στὰς ἀπιδόει πυρὸς ξανθὴν ἀκνείοντα χεῖρ,

τὴν δὲ Σπερχεῖ ποταμῷ τρέφει τηλεθέουσαι

ὁ γ' ἄρα εἶπεν, βῶν ἐπὶ εἴσορα πόντον.

Porro τὸδε πολέπονον βίβτεν locutionem esse ait in venustissimis numerandam: Eurip. Herc. Fur. 700.

— — τὸδ' ἀκύμαν.

τον θῆκεν βίβτεν βροτοῖς.

(Leg. ἀκυμον.) Verumtamen in conjectura illa magnae offensionis est ἀπίδοι, quod quomodo congruat reliquis, equidem non dixerim. Non emendatione, sed explicatione opus videtur. Ac βάντα quidem de abeuntibus intelligendum fluctibus, quos si quis dicat ante advenire, quam abire debere, nae is nugas egerit maximas. Sequentia sic frui velim: αἶσα οὕτω τρέφει τὸν Καδμουγενῆ, (ita exercitum habet) τὸ δ' αὖξιν, (eadem) scilicet, τὸ βίβτεν πολέπονον. Eandem comparisonem de ira glifcente non admodum dissimiliter monente Wakef. adhibuit Valerius, Argon. V. 522.

Ceu tumet atque imo sub gurgite concipit Austros

Unda silens; trahit ex alto sic barbarus iras.

Pro οὕτω δδ Musgr. conjecit οὕτω γα. Reisk. hæc habet: Varia cogitavi de hoc loco. στρέφει, κυλινδοῖ βίβτεν. aut στρέφει τὸ μικροῦ βίβτεν. aut τὸν Καδμουγενῆ [τὸ μὲν] τρέφει (hoc est ἀποτρέφει, abito), τὸ δ' αὖξιν. Omisium hic loci fuit τὸ μὲν, ut v. 317.

v. 117. τρέφει. Tuentur quæ citavi ad Eurip. Hippol. 372. Utrum cum βίος subaudito concordet, quæ sententia est Heathii, non dixerim: quamquam talem ellipsin, nisi exemplis firmetur, vix admittendam putem. Potest etiam cum κύματα, quamquam plurali, conjungi Vel lege, Αἶδ' αἶδε τὸν —. Sic τὸν αἶδ' ἄπλωστος ἔχει Aj. 256. Conf. Apollon. Rhod. III. 261. 328. — αὖξιν pro αὖξεται. Vid. ad Oed. Tyr. 1112. Musgr.

v. 118. πέλαιος Κρησίον. Horat. Od. I. 26. 1.

Musis amicus, tristitiam et metus

Tradam protervis in mare Creticum

Portare ventis. Wakef.

v. 120. Brunckius ἀπλάκητον edidit, ut ἀπλάκητοι Oed. T. 471. inepta adductus Abreschii adnotatione ad Hesych. v. ἀπλάκητον, quod vocabulum iste idem quod ἀναμάρτητον esse sibi persuaserat e corrupto Hesychii

sychii *πλακίγιν*. At plane contraria esse debet verbi *πλακίγιν* significatio. Neque Hefychii *πλακίγιν* aliud quidquam est, quam error librariorum, litteram initialem, quae minio postea scriberetur, omittentium. Nostro in loco *αναπλακίγιν* postulat et sensus, et metrum antistrophici versus, in quo recte Aldina *αναπλακίγιν* habet, atque inde etiam corrigendus Hefychius. Hermann. de emend. ratione graecae gramm. p. 19. Ita statuit etiam Musgr.

v. 123. *ἀδεία* neutrum est plurale ab *ἀδέε*, inserto ob metrum *ι*, quod in omni voce post litteram *α* poetis licuit. Adjectiva in *ις* femininum flectunt in *αις*. At poetis licet diphthongi posteriorem litteram *ι* exterere, ut *αἰκίαν* Igen Homerus appellat pro *αἰκίαν*. Quidni contraria ratione *ι* infererent in neutro plurali? Hoc si quis ob exemplorum raritatem aegre admittat, *ἀδεία* accipere possit pro nominativo singulari: *ἀδεία μὲν σοι γυνήσονται, ἅντ' αἶσα δ' οἶσα*. Utrumvis sane praestat ineptae Heathii emendationi legentis *ἀδεία π' ἀδής*. Formidine expertia, verum adversa tibi dicam. Quenam, obsecro, illa oppositio est? Neutrum plurale *ἀδεία* pro *ἀδεία* non pluribus firmabitur exemplis, quam *ἀδεία*, jucunda, pro *ἀδεία*. Proinde cum bona Heathii et Parisini editoris venia librorum omnium lectionem retinendam esse decernimus. Br. Reiskius scribendum censuit *ὅν ἐπιμαρτυρούμενα σοι δαίνε μὲν, ἅρτια δ' οἶσα*, sana, proba consilia afferam. Verum scire velim equidem, quomodo Reiskius *δαίνε* explicuerit Wakef. rescribi jubet *ἄσση* pro *οἶσα*. Hefych. *ἄσση κρητάρη*: sic enim glossam istam concinnari debere. Infra noster v. 396.

αἶς ἐκ ταχέας, ξὺν χρένῃ βραδεί μολάν,
ἄσση.

et Ajac. v. 32.

κατ' ἔχνοε ἄσση.

Quid sit, quod in vulgata lectione offendit, cum non commemoraverit Wakef., non is ego sum, qui adsequatur. Caeterum *ἀδεία* non potest non singularis feminini esse. — Musgr. legendum suspicatur *ἀδεία μὲν*, reverentiae plena, sed tamen sensibus ejus

ejus contraria afferam. Αἰδοῖα ἔτη Aesch. Suppl. 203. Nec spernendum putat ἄδειμα, intrepida, licet menti tuae adversa, i. e. non metuum etiam tibi adversa proferre.

v. 125. Haud aliter Pindar. Isthm. VIII. 32.

— χερὶ δ' ἀγαθὸν

ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.

v. 129. Wakef. cum dubitaret, ἂν πῆμα καὶ χαρὰ πικλοῦσθ' ἐπὶ πᾶσι dicere non liceret, depravatam existimavit locum, quem sic ferme a poetae manu provenisse scribit:

ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν

πᾶσι κύκλος, etc.

Quodsi placuisset Viro docto, frui verba hunc in modum: πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσιν ἐπικυκλοῦσιν, secus profecto statuisse.

v. 130. Suspectum aliquando habui hoc de ursa; fidere, sumtum simile. Videtur tamen Sophocli familiare fuisse e fragmento, quod in Excerptis Tragicorum Grotianis p. 137. legitur: ἄρκτου στροφῆς τι καὶ κυρτὸς ψυχρὸν δόσιν. Reisk. Ursa potius circumvolvitur perpetuo et indefesso gyro, neque unquam, ut astra caetera, in Oceani lavacris recreatur. Attulit Wakef. comparationis causa hos locos: Hom. II. Σ. 487.

ἄρκτου δ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,

ἥ τ' αὐτοῦ στροφῆται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖν

οἷν δ' ἄμμορος ἐστὶ λαστρὸν ὀκτανοῖο.

αὐτοῦ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς μὴ καταδυομένη: Scholiaf. a. λαστρὸν non usurpat poeta, nisi de balneis, quibus vires renovantur. Porro Valer. Flacc. II. 61.

Atque adeo non illa sequi mihi sidera monstrant,

Quae delapsa polo reficit mare: tantus Orion

Jam cadit, irato jam fridet in aequore Perseus:

Sed mihi dux, vetitis qui nunquam conditus undis

Axe nitet serpens, septenosque implicat orbes.

Hinc Statius, Theb. III. 685.

— ubi sola superstita pluastro

Arctos ad Oceanum fugientibus invidet astris: ubi haec habet Scholiaf. a. Quia Arctos oceano non immergitur positione cursus sphaerae circularis.

O. i. a.

o. i. a. d. o. a. m. o. p. a. c. e. etc. *λοκπονοκεσανος*:
quae monstra transformavit Wakef. in verbum illum
Homeri:

οἷν δ' ἄμμορος ἔστι λοτρῶν ὠκεανοῖο.

Musgr. insuper affert Odyss. E. 274. Eur. Ion. 1173.
Theocr. Idyll. XXIV, 11. Anacr. Od. III. Iuven. sat.
V, 23.

v. 133. *κῆρυς συμφοραί*: Hefych. Similiter Horat.
Od. II. 10, 17.

— non, si male nunc, et olim

Sic erit.

Wakef. Perperam Brunck. *κῆρυς* de morbis intellexit.

v. 135. Constructio haec videtur esse: *τῇ δὲ χαί-
ρειν ἐπύρεται καὶ (τοῦ) ἐπύρεσθαι*: „alia re gaudere licet,
alia privari contingit.“ Superflua est et languida
Wakef. conjectura: *ὡδ' ἐπύρεται*: ita supervenit. Musgr.
legendum arbitratur: *τῇ δ' ἐπύρεται χαίροντι καὶ ἐπύ-
ρεσθαι*. Nonnemini autem accidit, ut in medio
gaudio excidat fortunis suis.

v. 137. *ᾄ*, id est *δι' ᾄ*, quapropter. Br. Inani
metu, ne lectores *ᾄ* ad *τάδε* retraherent, factum est,
ut Wakef. *δ* reponeret, ea locutionis formula, quae
Horat. epist. I. 7. extat:

Quod te per genium, dextramque, deosque
penates

Obsecro et obtestor, vitae me redde priorī.
Exemplum e graeco scriptore nullum attulit.

v. 143. Pro *μήτ' ἐκμάθοις* Wakef. dedit *μηδὲν μάθου*.
Ferri posse arbitror vulgatam lectionem, sequente quam-
vis *δέ*: inest enim his vocibus significatio et — et.
Non nimiam in usu particularum, quales sunt *τε* — *τε*,
diligentiam adhibent Graeci, sed aliam particulam,
quae quidem ad sensum eandem vim habeat, uni il-
larum substituunt. Id quod Hermann. in Commen-
tariis societ. philol. Lips. Vol. I. Partic. II. p. 260.
ostendit allato Oedipi T. v. 367.

*πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρίοντι τε
Ζερόνους ἑᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πάλιν.*

Sic

Sic locus carere poterit altera quoque Wakef. conjectura, μήτ' ἐμ. — ὅν τ' ἄπειρος εἷ. Musgravium mire-
ris sic scribere: „Legendum putem:

Μήτ' ἐκμάδοις παροῦσ' ἄν, ἥδ' ἄπειρος εἷ.

Neque praefens cognoscere potueris, adeo in experta et rudis es. Ne doloris sui magnitudinem recte animo conciperent, obstabat, secundum Dejaniram, juvenilis aetas. Id autem quomodo ob-
stare potuerit, in sequentibus exponere pergit. Ad finem statuit, eos recte mala sua intellecturos, qui-
cunque similem vitae conditionem nacti, ad suas ac-
rumnas respexerint: v. 152. 3. Commode hic ratioci-
nium ab initio ad finem usque procedit: non item, si
cum ed. Steph. παθεῖσα, reliquis manentibus, legamus.
Nam si verbum ἐκμάδοις potentialiter accipimus, parum
sibi constabit Dejanira, utpote infra dicens mala sua
ab iis intelligi posse, qui similia perpeffi sint: 154.
Contra si optative cum Heathio interpretamur, nego-
tium facesset particula μήτε, locum non suum obti-
nens. Dicendum enim erat μὴ vel μήποτε. Vel si hic
scrupulus exemptus esset, periret saltem connexionis
gratia, quae in altera lectione conservatur; quam pro-
pterea Dejanirae placida, quamquam moesta, oratione
utenti, haud paullo melius convenire arbitror.“

v. 145. Legitur vulgo: ἐν τοιοῖσι βόσκειται χάρσιεν αὐτοῦ,
quod sic explicant: juvenus in talibus, i. e. amoenif-
simis pascitur regionibus sibi propriis, sensu quidem
optimo, sed dictione admodum inveniusta. Namque
illud αὐτοῦ tam nude positum et contorte, nullo pa-
cto concoquere possum, praesertim cum similes loci
deficiant, quibus ejusmodi usus confirmetur. Her-
manni emendationem, χάρσις λαόν, tanto lubentius re-
cepi, quanto et lenior est et Sophoclis consuetudini,
participium finito tempori adjungere amantis, accom-
modator. Reiskius post βόσκειται figendum putat se-
micolon. „Juventus in hisce se pascit: nempe
χάρσις συναντᾷ, convenit ad choreas.“ Musgr.
ita: Neque αὐτοῦ hic sententiam commodam habet,
nec καί. Mihi legendum videbatur: χάρσις, ὃν αὐτοῦ
χλοῦνιν. — Metaphora ab arboribus novellis desumi
vi-

videtur, quae, quantum fieri potest, a solis, imbrium; et ventorum vi, teneras frondes haud parum alioquin laesura, muniri et defendi solent. Vocem *χλοῦνις* solus fortasse veterum conservavit Aeschylus Eum. 187. qui locus sic legendus:

— σπέρματός τ' ἀποφθορᾶ

Παίδων κακοῦται χλοῦνις.

Ubi viridis aetas puerorum laeditur feminis abolitione, i. e. ubi pueri castrantur. *Χλοῦνη* extat Hom. Iliad. I. 535. ubi ego quidem *ἀρσεν ἐπὶ χλοῦνην* malim legi, i. e. in frumenti viridem herbam instigavit. Legi potest et, *ἢ τοῦ παιδόν*, vel denique *ἢ οὐ φύχῃ νιν*.

v. 145. Ut Sol hic emphatice nuncupatur *Ζῆς*, haud absimiliter Eurip. Phoen. 1013.

μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν, Ἄρην τε Φοῖβιον.

et apud Orph. hymn. VII. 14. audit Sol, *Ἰθάκη Ζῆς*. Wakef. Mirum est Winsheimii commentum, qui amoris ignem intelligi arbitratur.

v. 146. Horat. od. III. fin.

Quod non imber edax, non Aquilo impotens
Possit diruere. Wakef.

v. 147. *ἐξαίρειν ὑψοῦν*: Hefych. extollit, firmat vitam, i. e. superbit. Annon etiam possit verti, *producit* — *peragit*, quam significationem Wakef. assert, id equidem nescio. Certe exemplis erat demonstrandum.

v. 149. *λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος* sic intellexit Wakef.: quam nec noctu saltem dormire et quiescere curae domesticae patiuntur. Qui sensus vereor, ut, nisi torquendo, ex verbis elici possit. Accedit, quod aliud quid requiri videatur, expressum a Brunckio in versione hunc in modum: interque unius noctis gaudia suam curarum accipiat partem. Nec tamen Vir Cel. quidquam mutavit de vulgata lectione, quod, ut sententia illa exhiberetur, necessario fieri debebat. Quare monente Hermannō reposui: *μὰ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος λάβῃ*. Quae emendatio quo probabilior fiat, adscribam locum ex Sophocl. Terzi fragm. VII. prorsus geminum:

ἔτι

ὅταν δ' εἰς ἡβὴν ἐξαιώμεθ' εὐφρονες,
 αἰθούμεθ' ἔξω, καὶ διαμπολούμεθα
 θεῶν πατρῶν τῶν τε φουσάτων ἀπο·
 αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
 αἱ δ' αἰς ἐκείνη δώμαθ', αἱ δ' ἐπὶ ῥέεθρα.
 καὶ παῖδ', ἐπαιδὲν εὐφρόνῃ ζῶμεν] μία,
 χρόνῳ ἐπαινεῖν καὶ δοῦν καλῶς ἔχουσιν.

Conferri potest de virginum vita etiam Catullus in Epithalamio v. 38. et seq., quem locum affert Musgr.

v. 162. *ὅτι*. Malim *ὅ*, *τι*. Dixit, quid me ut bonum dotale habere oporteret. *ἐλθεῖν*, consequi, adipisci. *ἀρχὸν κτήσις* fuerit fortasse id, quod uxori, tamquam dotis compensatio, oppignerabatur. De quo more vide Harpocration. v. *ἐκπομῆται*. Demosthenes in Euergum et Mnefibulum: *ἐκπογορευσάσης τῆς γυναικὸς μὴ ἀπαρτῆναι αὐτὴν* (sc. *τῶν οὐκ ἐκείνων*) καὶ λεγούσης ὅς αὐτῆς οὐκ ἔστιν ἐν τῇ προκτῇ τετιμημένα, pag. 1156. ed. Reisk. Musgr.

v. 165. Elegantem Wakefieldii correctionem dignam putavi, quae textui infereretur. Frequens est apud optimos auctores haec forma regiminis cum adjectivis notionem temporis habentibus. Hinc Theocr. VII. 21.

Σιμυχίαν, πᾶ δὴ τὸ μεσημέριος πόντος ἔλκει, et Orph. Argonaut. v. 656. ex emendatione Wakef.

αὐτὰρ ὑπηροὶ λογρὴν ἐπερῆσαν αἶαν,
ἐνθ' Ἀμμωνὸς Βεβρέκισσεν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσειν.
 denique Apollon. Rhod. IV. 841.

ὡς καὶ ὑπηροὶ μνησαίετο νόστον ἐλπίσιν.
 Virgil. Aen. VIII. 465.

Nec minus Aeneas se matutinus agebat.

v. 168. Vox *ὑπερῆσαν*, quam et alibi noster adhibet, ac saepius Euripides et alii, notionem in se complectitur periculorum evitandorum cum difficultate, atque per astutiam aliquando; quasi subsidendo et se occultando: — *πνήξας*, dum transierit periculum. Wakef.

Idem in vocibus *τοῦτο τοῦ χρόνου τέλος* agnoscendam monet orationis Graecae redundantiam pro *τοῦτον τὸν χρόνον*, simulque corrigit Orph. Argon. v. 710.

καὶ

καὶ τότε δὴ, προφυγόντες ἑδονικά περὶ αὐτοῦ,
 Πηλέϊον προχοαῖσι μέλαιναν ἐς ἑκάμειδ' ἔκταν.

Quod Homerum sapit. Il. H. 402.

ὡς ἤδη Τρώεσσι περὶ αὐτοῦ ἐφύπται.

Ac tamen, quo est affectus emendandi pruritu, temperare sibi non potuit, quin aliquot conjecturis locum interpolaret. Scripsisse putat Sophoclem vel, τοῦ δρόμου τέλος, i. e. ἀγώνος, vel, τοῦ μέρους τέλος Eurip. Androm. 416. ἣν δ' ὑπερδρόμος μέρος.

v. 171. τελευτῶν pro ἐκτελεῖν, τελειοῦν, περαιῶν, Tragicorum est. ἐκτελευτᾶσθαι positum pro ἐκτελεσθῆναι, abitura esse in effectum, habitura finem. Reisk.

v. 173. πελειάδων proprie intelligendum puto de columbis, licet nihil de iis habeat Homerus Od. E. 327.

τὴν δ' ἐς Δαυδάνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεῶν
 ἐκ δρυὸς ὑψικέμοιο Διὸς βουλῇ ἀπακούσῃ :

atque Hesychius explicet Πελαῖα per αἰ ἐν Δαυδάνῃ ἐκπίπτουσαι μένταις. Serius hoc videtur conamen esse explicandi mythum. „De hac fabula videndus Herodotus II. 5. sq. Quod ibi ait, Aegyptias mulieres ob sermonem peregrinum avium nomen adeptas esse, firmari videtur ab Aeschilo Agam. 1059. Conf. et Nonnum in Dionys. III. 286.“ Musgr.

v. 174. νυμέρτεια· ἀληθεία: Hesych. ut probabile est, Sophoclis locum innuens. Wakef. — χρόνου. Subaudiendum fort. ἐπὶ, ut in exemplis citatis ad Electr. 906. „Cadit in tempus praesens.“ Cf. tamen annotata ad Oed. Col. 410. Musgr.

v. 176. εὐδουσαν ἐκπηδῶν φέβη. Sic Virgil. Aen. III. 172.

Talibus attonitus visis ac voce deorum,
 Corripio e stratis corpus. Wakef.

v. 179. Vocem καταστέλλει non meminimus nos ali bi legisse, nisi in Eurip. Suppl. 259. Wakef.

v. 180. πρὸς χάριν λόγων, i. e. ἐνεκα λόγων, Antig. 30. Br. Frequentius haec formula in Tragicis occurrit, quam quae possit vulgatae lectioni, πρὸς χάριν λόγων,

γαν, postponenda videri. Frustra renititur Wakef., exempla afferens, quibus cognatas esse harum vocum significationes doceat. Superfedere isto poterat labore in protrita re neminique ignota.

v. 186. πολέζηλον „multis de causis optabilem:“ vel „quem multae expetunt — ob quem multi me beatam praedicant“ — exoptatissimum. Vox extat etiam in Oed. T. 382. An alibi in Graecia, haud affirmaverim. Eurip. Hippol. 169.

καὶ μοι πολέζηλος

αἰεὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾷ:

valde desiderabilis et colenda. Wakef.

v. 189. Hunc locum videtur attingere Hesychii glossa: πολέζηλ' ἐν ᾧ ῥόες θέρους ἀρχὴν νέμονται. Wakef.

v. 191. recte Brunck. τοι, quod vim habet ab hoc loco alienam, in σοι mutavit, repugnante Wakefieldio, qui σοι otiosum et inficetum pronuntiat.

v. 196. κέρναι, id est ἀνακέρναι. Simplex pro composito. Br.

v. 197. τὸ πόνον τὸ πονούμενον. Schol. recte. Activam formam significatione passiva Sophocles prae ceteris frequentat. Sic Oed. T. 968. πόνου occurrit pro πονέοντι. Oed. Col. 74. δρῶντα pro δρώμενα. 680. ἀμφιπάλῃν pro ἀμφιπалаόμενος. 1604. πάντες δρῶντες pro δρώμενοι. 1604. φέρων pro φερόμενοι. Quae cum ita sint, temere sollicitaverunt lectionem Reiskius et Wakefield., quorum ille quidem conjecit τὸ γὰρ πονούμενον ἐκμαθεῖν πᾶς τις θέλων, jambo per anapaestum vitiato; hic vero triplici commento locum adulteravit. Quod enim primo loco posuit, τὸ γὰρ πόνον ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων οὐκ ἂν μαθεῖτο, id propterea ferri non potest, quod versus insolenter a voce τὸ incipit. Nihilo melius est alterum, τὸ γὰρ πόνον ἕκαστος — μαθεῖτο, quo significari vult: rem laborum. At tum dicendum erat τὰ τῶν πόνων, vel, τὸ χρέμα τῶν πόνων, ut Aristoph. Nub. init. τὸ χρέμα τῶν πόνων. Pessimum denique hoc protulit: τὸ γὰρ πονοῦν ἕκαστος — μαθεῖτο, desiderium enim, rem singulam pernoſcere cupiens: re ipsa pro homine posita. Quod ceteris longe praeferendum putat, quia ipsissimus lepor sit Atticus. Ac sane τὸ πονοῦν sic dici

O

pote-

poterat ex Atticorum elegantia, vid. Viger. de idiot. p. 344. b. sed cujusmodi, quaeso, putabimus esse elegantiae, masculinum genus adhibere, ubi neutrum adhibendum erat? Si quid mutandum esset, rescriberem nullo negotio, ὃ γὰρ ποδοῦσ', ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων.

v. 204. Elegans est, sed parum necessaria Valckenarii in animadv. ad Ammonium p. 75. emendatio: αἶ τ' ἐκτός· αὐγῆς ὡς ἄλλαν ὑμῖ ἐμοί. Quam insperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur. Comparisonis causa affert locum ex Eurip. Iphig. T. 194. ἀλλάξας δ' ἐξέδρασε ἱερὸν ὕμῃ πύγῃ ἄλως. — ὕμμα, ut φάν, interdum lucem, solem vel simpliciter splendorem indicat, atque etiam metaphoricè de re laeta usurpatur. Musgr. legendum putat: αἶ τ' ἴσω στήγην, Αἶ τ' ἐκτός, αὐγῆς. ἴσω στήγην ut Ἰλιον ἴσω apud Homer. II. Σ. 439. Στήγην αὐγῆς ut μελάθρων στήγην Eurip. Alc. 23. Idemque, cum post particulam ὡς subungere Graeci ament genitivum vel nominativum absolute positum, ut Oed. T. 101. ὡς τὸδ' αἶμα χειμάζον πάλιν, hic quoque scribi milit: τῆς γε ἰὺν καρπούμεθα. Utpote luce insperata exoriente ex sermone, quem nunc consequimur. Esse saltem deberet ἥς γε.

Quod inde a v. 206—225. legitur canticum Chori, in Canteriana et Johnsoniana ed. antistrophicum est, adjuncto strophicis epodo: Strophæ autem ut responderet antistropha, parum isti curaverunt. Atque equidem, Hermannō (ad Eurip. Hecub. p. LXXI.) auctore arbitratus, nullum facile in Tragicis, si vel atque longitudinem haberet, reperiri carmen melicis numeris conscriptum, quod non esset pro antistrophico habendum, magno desudavi opere. ut stropham atque antistropham investigarem; sed nullo pacto quidquam efficere potui. Quare persuasum mihi habeo, Sophoclem, relicta nunc quidem communi illa et Tragicorum et Aristophanis consuetudine, maluisse monostrophico uti systemate. Cujus rei causam deprehendere mihi visus sum in ipsa carminis natura et indole, non tam lyrica ea, quam licentio rem dithyrambum referente. Etenim si sensibus et affectibus, qui cantione exprimuntur, non repugnare debet saltationis genus,

genus, haec, ubi tale carmen, quale nostrum est, comitatur, libera sit a certis legibus eamque ipsam ob causam sine strophæ et antistrophæ peragatur necesse est. Apponere libet, quæ in Scholiis Romanis leguntur, sententiae meae peropportuna. Ad versum enim 216, haec habent: τὸ γὰρ μελῳδῖον οὐκ ἔστι σταθμικόν· ἀλλὰ ἐπὶ τῆς ἡδονῆς ὀρχοῦνται. Et paullo post: ἐν δὲ τῇ ταβερῇ λέγειν, ὀρχοῦνται ὑπὸ χαρᾶς.

v. 206. Wakef. edidit: ἐνὸς δὲ μοῦσας, ἰφαστίους ἐκαστοῦ, ὃ μελλόνυμφος. Sic Horat. Od. III, 14, 10.

— vos, o! pueri, et puellæ

Jam virum expertes, male ominatis

Parcite verbis.

ex mutatione Wakef. — Ac sane, ὃ μελλόνυμφος, quæ librorum lectio est, nullo pacto ferri poterit. Nam quod Brunckius subaudiri vult ὅμοιος, ut ὃ καλλύμενος, id nemo, opinor, probaverit, exemplorum auctoritate defectus. Praestat itaque ὃ μελλόνυμφος, quam conjecturam Heathius jam praeivit. Maluitamen ὃ μελλόνυμφος rescribere, referendum illud ad sequens κατὰ γὰρ, „virginum clamor,“ pro τῇ κατὰ γὰρ τῶν μελλόνυμφων.

Sic video Musgraviū quoque conjicere: quamquam secus explicat de virgine quacunque nubilā, vel potius (quoniam singularis hic pro plurali ponatur) omnibus ex Dejaniræ domo virginibus. Primum cantici versum exhibuit, ut Wakef., ut domus esset, intus in domo, Chorusque alloqueretur foeminas, quæ intus tum agebant, v. 203. — ἰφαστίαι ἐκαστοῦ autem interpretatur, clamores laeti circa focum, et confertur jubet Libaniū Vol. II. p. 162. ubi sic: γυναικῶν, κατὰ τὸν αὐτῶν νόμον, εἰκοθεν ἐκάστης ἰφαστίου ἐξαστῆς. Scholiasten Pindari ad Olymp. VII. epod. 2. ἢ ἐκαστῇ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται.

Ceterum non intelligo, cur Brunckius ἐκαστῇ spreverit. Nuptiarum, inquit, proprium verbum est ἐκαστῇ. Euripid. Herc. Fur. initio:

Ἐκαστὴν δὲ Μεγάλης τῆςδε γίγνεται πατὴρ,

ἢ πάντες ὕμνασις: Καὶ μεῖοι ποτὶ

αὐτῇ συλλαβᾶν: ἢ τοῖς εἰς ἑμὸς

δῶμον: ὃ καλεῖται Ἡρακλῆς νῦν ἦγετα.

O 2

Quem

Quem locum putaverim ad utramque lectionem referri posse. Similis varietas lectionis est in Eurip. Phoen. 345.

v. 208. Voci κληγγή adjunctam videmus veterem adjectivi formam generis feminini καὶδε pro καὶή, id quod Schol. Αττικὸν appellat. Sic Hom. Il. B. 742. κλητὲς Ἰπποδάμεια. Ant. 876. ἑκακύντες, ἑφίλας, ἀνυμνήσαντι Antigone.

v. 210. προστάταν. Apollinem προστάτην commemorat Hesychius, eundem haud dubie, quem Noster hic προστάταν vocat. — ἐνέγει, Eurip. Phoen. 1388. ἐνέγει, ἐνέγειτε κακύντον. Idem Electr. 126. ἄνωγε κακύντον ἐνέδνα, ex emend. Sopingii. Herc. F. 1336. Τῆρον ἐνέξει πᾶς Ἀθηναίων πᾶσις. Vid. ejusdem Troad. 330. Callimach. in Delum 279. Lasum apud Athenaeum XIV, 5. Nondum inveni qui dixerit ἐνέγειν δούλην pro δούλην δούλην. Quamquam ut ubique insolentiora amat Sophocles, ita et hic non incredibile est ultra aliorum poetarum licentiam progressisse. Musgr.

v. 212. Colo distinxit Wakef. post ἐνέγειτε, ut alloqueretur vicissim Chorus et pueros et virgines. Quod nimis videtur coactum esse, quippe cum major Chori sit commotio, quam ut bis pueros, bis puellas videatur ad cantum excitare voluisse.

v. 213. Malim, ἀσυνδετι vitandi causa,

Βούτε, τάν τ' ἐμπεσπύρον τ'

Ἄρτεμιν — Musgr.

v. 214. Ὀρτυγίαν. Alibi nomen loci est Ὀρτυγία, de qua vide Spanhemium ad Callimach. Apoll. 59.60. Suspicitur aliquis inde legendum esse Ὀρτυγίαν, ut ἐθῆρας Βακχίδος Antig. 159. Musgr.

v. 215. ἐλαφιβόλον: sic Homer. hymn. in Dian. v. 1.

Ἀρτεμὶν καὶδου, χρυσήλακτον, καλαδανήν,
παρθένου αἰδοίην, ἐλαφιβόλον, ἰοχέαιραν.

ἐμφέπυρον ambabus tenentem faces, ut de Hecate in mysteriis ἑρμηνεύεται dicatur, ad mentem Scholiastae; vel undique lucidam, de Diana in plenilunio. Vocat Eurip. in Hippol. 559. fulmen ἐμφέπυρον, undique fulgidum: ἐπὶ ἀνατολῇ ὕμνος δούλην.

Or.

Orpheus hymn. 35. in Dianam γ. 3. πασιφανής, δηλούμενος. Wakef.

Δαμπαδάς Ἀρτέμιδος memorat Philippus Anthol. p. 333. addendus locis citatis Spanhemio ad Callimach. Dian. II. Conf. ad Oed. Tyr. 217. Musg.

v. 216. γαίτωναί τε νόμφαι. Litus vicinum Dianae sacrum fuisse docebimus infra ad v. 647. (39.) Hujus Dianae comites sunt, quas γαίτωναί νόμφαι vocat. — τὸν αὐλόν. Cum nulla in reliquo cantico tibiae mentio fiat, legendum fortasse τὸ σαυλόν, i. e. τὸ κοῦρον. Hesyck. σαυλόν, κοῦρα — σαυλόν, ἄβρον, κοῦρον. Eur. Cycl. 40. κοῦραξ βαρβύτιον σαυλούμενος. Sententia est: Attollor, elebor, nec detrectabo motum saltatorium. ὦ τέραννε — o amata, o dilecta. Soleniter enim amati reges et tyranni amantium audiunt. Anacreon v. 141. ἀπέντων κρατοῦντα καὶ τέραννε. Regnum Cynarae habet Horat. lib. IV. od. I. Dominus pectoris mei bis legitur apud Symmachum, lib. VII. epist. 104. lib. VIII. epist. 29. Musg.

v. 217. καίτοιμαι ἂν αἶρονμαι Σοφοκλῆς Τραχυνίαις: Hesyck. prae gaudio exulto. Quare Reiskius καίτοιμαι legendum censuerit, non magis perspicio, quam quomodo vulgatam, si quidem bene habeat, ita poterit accipere, ut esset: tollam, capiam nunc tibias, neque deponam eas.

v. 218. ὦ τέραννε. Non probo Scholiaetae sententiam, Διδόνει supplentis. Convenientius Sophocleo mori subauditur εἰ ad αὐλόν.

v. 219. Scribendum fuit ἴδω, pro ἴδω μ', quod esse saltem deberet ἴδω μ', nam ἴδω significat vide, ἴδω en, ecce. Additum vulgo με prorsus ineptum est. ἐναταράσσει turbat. Horat. Od. II. 19. 4.

Evòe! recenti mens trepidat metu,

Plenoque Bacchi pectore, turbidum

Laetatur. Wakef.

v. 220. οἶοι pro verbo capiunt Heathius et Brannkius, ita quidem, ut significet impellere. Id nunquam comprobari poterit exemplis. — „ὁ κισσός, thyrsus, ab Euripide κισσόν βέλος vocatus Bacch. 25. Thyrsi attactus quia animum entusiasmo implere credebatur.

debatur, inde solenni metaphora thyrsō percuti valet extra se rapi. Lucret. I. 922.

Percussit thyrsō laudis spes magna meum cor.
Musg.

v. 221. Durior est locutio — ὑποστρέφων ἄλλαν et valde displicet: praestiterit, meo iudicio, ὑποστρέφω; quam vocem legi apud Diod. Sic. Dion. Hal. Jambl. et Euseb. Anne hoc voluit Scholiastis glossa, διατρέφων? haud absurdum est. Wakef. Non male ὑποστρέφω; sed Scholiasten ὑποστρέφω legisse, argumento sunt haec glossae verba: ἐντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἄλλων μετέφω.

ὑποστρέφω, reducens, renovans. Chorum ex innuptis puellis constare liquet ex v. 146. Verum has, ea aetate, nihil prohibet Bacchi mysteriis antea initiatas esse. Sic Bacchanalium agmen Euripidi constituant Νῆαι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἐν δρυὶς Bacch. 694. Sic et Cybeles orgia concelebrabat Aristodice quaedam, de qua sic Leonidas apud Reiskium Epigr. 499.

— — πολλὰ προνήια καὶ παρὰ βωμῶν

Παρθενικὴν εἴναξ ἐνθα καὶ ἐνθα κόμην. Musgr.

v. 224. ἀντίφωρον ἀντιπρόσωπον πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ ἀνδρόφωρον, ἀνδροπρόσωπον Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Hesychius: qui lexicographus hic et in ἀνδρόφωρος respicit, opinor, Empedoclis locum, quem nobis conservat Aelianus de animal. XVI, 29.

πολλὰ μὲν ἐμφωρέεσσαν καὶ ἐμφώρεσσαν φέσθον,
βουγενὴ ἀνδρόφωρον καὶ δ' ἐμπελὴν ἐξαντέλλειν
ἀνδροφωρὴ βούρην, μεμυγμένα, τῇ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν,
τῇ δὲ γυναικωφωρῇ, ἀνδροφωρῇ ἡσυχίαν. γυνίαις.

i. e. villis umbrata — hirsuta membra.
Wakef.

v. 227. Musgr. malit, φρουρὴν παρῆλθ'. Neque oculorum mihi custodiam fefellit, vel praeteriit. Perperam, si enim in μοι perraro elisum invenieris.

v. 231. κτῆσιν. Malim κμῆσιν, i. e. ποιήσιν. Hesychius: κμῆς, περσιζόμενα, πεποιημένα. Vulgata si cui placuerit,

eperit, κατ' ἔργου κτῆσιν interpretari potest, κατὰ τοῦτο, ὃ τῷ ἔργῳ κτῆται. Musgr.

v. 234. προσδέχομαι. Dubitabam aliquando, annon praestaret προσδέχομαι. Idem.

v. 236. ζῶντα prorsus intolerabile est, cum praecesserit λυθόντά τε. Qui robore dicitur valere, is hercle non potest mortuus esse. Haud displicet Wakefieldii correctio: χθόντα. Eurip. Alcest. 714.

ταῦτόν γ' ἄρ' ἔβαντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανείν;

Quamquam hic locus non videtur satis congruere, quippe in quo ἔβαντα iuvenem significet. Rescribi volueram ipse χλωρόν τε, eadem ratione, qua locum pariter depravatū Aeschli. Agam. v. 689. ἰσάνεισ' Ἰσάριον in emendd. ad Suid. T. III. p. 557. Sed maxime laetor Schaeferi correctione, cuius hanc mecum communicavit defensionem egregiam: „εἰ; occurrit Quidip. C. 1210. εἰ Philoct. 21. ubi simili vitio in ed. H. Stephani legitur εἰ. Eandem medelam Musgravius adhibuit Euripidis Ioni 871. (853.) Aelian. de N. A. L. XIV. c. 4. ὃ δὲ εἰ ἀργύρεται τὸν τίος νοσοῦντα.“

v. 238. ἐλίσσεται sibi statuit: i. e. in proprios usus, et ob suas res gestas, non ob alienas. Infra v. 754 activam vocem maluit. Wakef. Nescio, an argutius.

v. 239. Meliorem putavi lectionem τέλη; quam Scholiastes agnoscit et Eustath. ad II. K. p. 702. ed. Basil. σθέντος δὲ τῷ τοιαύτῳ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν, τέλος· εὐ χρεῖς καὶ παρὰ Σοφοκλῆϊ ἐν τῇ, τέλη ἔγκλημα· ὁ ἀλλοτρίᾳ διασαφὲς ἔφη· θύματα πάγκαρκα: Electr. 634. Frustrā opponit Brūnckius, τέλη τ' ἔγκλημα cum ἐλίσσεται non comode jungi, nam non opus est verbum ad duas causas pertinens acque accurata proprietate utriusque substantivum respicere. Id quod ipse Brūnckius alibi observat, et innumeris exemplis liquido patet. Conferendus v. 757. unde nonnihil probabilitatis accedit receptae a me lectioni. Reiskius τέλη idem esse vult, quod τέρμηνι: „definit, describit suis terminis sacros lucos.“

Val-

Valckenarii emendatione in Eurip. Diatr. p. 144. prolata facile caremus: βαμὸς θ', ἄλῃ τ' ἔγκαρτα, ut per ἄλῃ designaretur lucus. Non displicet ἄλῃ Musgravio; modo ne quis paludes interpretetur, sed cum Hesychio σάμφοτον τόπον, vel χαῖλος ποταμοῦ. Malit tamen sic sublata copula, βαμὸς, ἄλῃ τ' ἔγκαρτα, aras, et agros frugiferos. Si de luco hic loquatur auctor, satis commodum fore putat θάλα τ' ἔγκαρτα, et frondes pomiferas, v. 757. Τάλη ἔγκαρτα, inquit, ex Scholiastis interpretatione foret θυσίαις ἐγκάρτους, quae hic non videntur convenire, quando Hercules non frugibus tantum aut libis litavit, sed bobus duodecim, praeter alias pecudes, v. 765. De voce τάλη vide ad Antig. 147. Nec absurdum foret τάλη interpretari προφίλοι, proventus annuos. Vide Harpocraton. v. ἀνθ' μισθωμάτων.

v. 244. inconditum prorsus est vocabulum αἰσφαλ, quod consensu libri exhibent. „Miserandae enim sunt, nisi me fallunt earum calamitates“, i. e. nisi forte non sunt infelices, non miserandae. Atqui haec manifesto sibi contradicunt. Accedit Scholiastae auctoritas, quem longe aliud quiddam legisse, arguit explicatio elegantissima, qua sententiam poetae illustratam dedit. αἰσφαλ γάρ, inquit, δοκοῦσιν εἶναι, εἰ μὴ ἄρα με σφάλλουσιν αἰσφαλ αὐτῆς συμφοραὶ κ. τ. λ. Jam Wakefieldius legendum suspicatur, κῆρα γάρ, quod, cum neque ipsi satisfecerit, missum facio. Deterior etiam est altera ratio, qua vocem συμφοραὶ, tamquam fontem erroris, mutari vult ita, ut scribatur εἴν κῆρα hoc sensu: nisi me fallunt oculi, quum ob distantiam non potuerint satis discernere, an pullis vestibus mulieres essent indutae. Sic Sophocli pariter ac lectoribus pessime consulitur. Quis enim, obsecro, κῆρα non de captivis potius mulieribus, quam de oculis intellexisset? Apage istiusmodi aenigma, nam reliquas difficultates silentio praetermittam. Equidem presse secutus Scholiastem rescripsi αἰσφαλίδες, poeticum vocabulum magis vulgari explicatum ratus. Quam ob rem vix vereor, ne in verimen adducar audaciae.

v. 246. *πῆμα κρεττόν*. Supra habes *λέχος κρεττόν* v. 27. Musgr.

v. 248. Facile praetuliffem, si faviffent codd., *ἀμερόν ἐνερθίμων* fastidium movent et aures lassas onerant tot epitheta vulgaria et pari potestate, *τὸν ἀνακτὸν ἐνερθίμων χεῖρον*. Wakef. Imo ostendunt haec epitheta, totam Dejanirae mentem hac cogitatione esse defixam. *ἐνερθίμων* profaicum foret. *ἐνερθίμος θῆρας* Electr. 232.

ἀνακτὸς ἐνερθός, ἐνερθέμετος: Hefych. respiciens ex Wakef. sententia ad ll. Ω. 157. Praestat, iudicio meo, Scholiastae interpretatio, qua voc. *ἀνακτὸς* respondet nostro unabsehbar. Cf. Electr. 864.

v. 250. *ὡς φῶς αὐτός*. Similem elisionem *τὸς* in hac voce videas in Ajace, 1326.

v. 251. recte vertit Brunck.: et hoc quidem factum, mulier, reprehendere non licet. Aliter Wakef., qui sic scribit: „*φθόνον* invidiam, quasi dies marito tuo jucundi fluerent, dum morem gereret arbitrio tam illustis foeminae. *φθόνος πάθος ἐπὶ τῇ τοῦ πάθος ἀσφαλείᾳ*: Hefych. cui concinit Aristoteles in rhetoricis et ethicis. Non audio Scholiastas ad hunc versum.“ Hanc interpretationem respuunt sqq. *Ζεὺς ἔνθα πρέμειται φανῶν*. — Musgravio *φθόνος* simpliciter hic molestiam significare videtur. Non debet molestia adeste voci, cujus Jupiter auctor fuerit, i. e. non debet moleste ferri talis vox.

v. 252. *Ζεὺς*: per Apollinem nempe: ut Tzetzes, Chil. II. 426.

χρυσὸν λαμβάνει Δελφικόν, ἐπαλλαγὴν τῆς νόσου,

ὅπως πρᾶξις δουλείου Ομφάλη τῇ Λυδία.

Cf. Aeschyli Eumen. 621. Wakef. Adde Schol. ad Oed. Col. 793.

v. 257. *ἐγγιστήρα* auctorem: ab *ἐγγεῖ*, *ἐγγιστός*: vid. Etym. M. Hinc imprimis opportunus est Phaedri locus I, 10.

Lupus arguebat Vulpem furti crimine:

Negabat illa se esse huic culpae proximam:

quam

quam viam praeiverunt Burmannus ad locum, et Valcken. ad Ammon. p. 4. Wakef.

v. 258. Non abundat ἐν, ut tradit Scholiastes. Significat aliquando, posthac. Vide Orvillium ad Charit. p. 98. Brunck.

v. 259. ἄλλως: vox Homérica: II. II. 737.

οὐδ' ἄλλως βέλος

μῦθον ἀποίησε. Schol. Wakef.

v. 261. τένδε, Eurytis nempe, cujus nomen in praecedente adjectivo τὴν Εὐρύτιαν latet. Brunck. Non opus est rem notissimam exemplis comprobare, quae Wakef. plura attulit. Unum commemorabo Claudiani locum, cui ex hoc praesidio medicina possit adhiberi, Bell. Gild. 117.

— — — tuque, o! quae vecta per altum,

Sponte Palatinis mutasti collibus Idam,

Praelatoque lavas Phrygiis Almone leones,

Maternis precibus natum jam flecte, Cybebe.

i. e. lavas in fluvio Almone praelato Phrygiis, i. e. fluvius.

v. 263. ἐφέστιον. Sic libri omnes recte. Abreschins ad Aeschylum pag. 79. emendandum censet ἐς δόμους ἐφέστιους, frustra. Perinde dicitur ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφέστιος, ἐλθὼν δαυμάτων ἐφέστιος, et ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφεστίους. Nulla causa est, cur librorum auctoritas deferatur. Eurip. Ione 666.

καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων ε' ἐφέστιον,

δείκνυσσι τέρεψα.

Idem. Medea 714.

δέξι δὲ χῶρε καὶ δόμοις ἐφέστιον.

Idem. Rheseo 201.

στοίχοιμ' αὖ ἐλθὼν δ' ἐς δόμους ἐφέστιος,

σκευὴ πρεπόντως σὺμ' ἐμὸν καθέζομαι.

Quae quidem exempla sufficiunt tuendae nostrae lectioni. Similia multa addi possent, quae in promptu habemus. Brunck.

v. 265. ἐπεβέβησε magno clamore blateravit. ἐπεβέβησαν, ἐπεβέβησαν: Hesych. Saepius de faventibus clamoribus vox adhibetur; aliter autem in hoc loco, et Antig. 413.

δυναμι

ἔγχεσσι κινῶν ἄνδρ' ἀνδρὶ ἐπιβροδῶν
κακοῖσιν — Wakef.

Πολλὰ — ἐπιβροδῶν. Facile intelligerem, nisi oppositum haberet — πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρονί. Nam si ἐπιβροδῶν λόγους interpreteris, (ut interpretari necesse est) dictis incesse, quid erit, quaelo, ἀτηρᾷ φρονί ἐπιβροδῶν? An ἀτηρᾷ φρονί ablativus erit causae incitantis, ut si dicas Latine, prae amentia? At nulla tum inter duo commata oppositio erit, neque ullus adeo locus periculis μὲν, et δέ. Nam et dictoria ista aequae, credo, atque alia quaevis Euryti. facta, a mente furiosa profecta sunt. At quid multa? Legendum:

πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπιβροδῶν, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρονί.

Multa quidem ob labores et aerumnas illu-
sit, (vel exprobravit) multa autem ob men-
tis furorem, tum sc. cum Megaram liberosque ex
ea susceptos interemit. Musgr. Nimiū quantum
haec sunt arguta.

v. 266. Elegans est, sed superflua Wakef. con-
jectura, αἰχῶν pro ἔχων, ut Euripides Rhel. 452.

— — τοῖς μὲν αἰχούτραι δορί
ἀνδρῶν Ἀχαιοῖς.

Neque adfentior eidem, ironice et sarcastice, dictum
existimanti: „prout ipse prae te fers — prout tu ja-
ctas scilicet.”

v. 269. *φαίνο*: proprie, ni fallor, tunderetur,
pulsaretur, et inde, perderetur ictibus: unde
φαίνο malleus. Alcaeus Messenius, epig. 20.

— — — σῆμα δὲ πόντος
ἐκρυψ', Ἀργαίη φαίμενον πειλάγει.

(*φαίμενον* Brunckius emendavit. Vulgata lectio, nihil
illa mutato indigens, est *φαίνμενον*. Erfurdt.)

Egregie quadrat Virgil. Aen. VI. 609.

Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti.

Ad Sophoclis locum videtur respicere Hesych.
φαίνο φθελῶτε, *πλανῶ*: et complecti forsitan voluit
insuper Homeri locum, Od. I. 459. Oppertus ob-
versatur nobis Aeschyl. Prom. 189.

μαλα-

μαλακκωγόμενον

ἔσται ποῦ', ὅταν ταύτη ῥιπιδῇ

ubi probe tundetur, et corrumpentur res ejus, hac via. Optime Scholiastes: οὕτω τυφιδῇ ἀπὸ τοῦ ἀνιπάλου, ὡς ποῦ' ἀπὸ ῥιπιδῆος· ἐκ μεταφορᾶς τῆς εὐδίας. Wakef. εὐνομένης. Nempe Hercules. Possis etiam de Euryto intelligere. Brunck.

v. 273. ἄλλος — ἔχον', oculis alio, alioque mente intentum, ut vertit Brunckius, i. e. securum nihilque de se timentem. Similiter Eurip. Phoen. 1427. τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχον, ἐκείνῳ δέ. Wakef. malit ἔχον, ut fermo sit de ipso Hercule alienato et oculis et mente, i. e. furibundo. Quod nullo pacto ferri potest, tum quod nemo sic unquam furorem descripsit, tum quod praecedit ὃν ἔχον χόλον, denique ob v. 277. 78. in quibus dolo, neque aperte Hercules ultus esse dicitur injurias. Dissimilia sunt loca, in quibus πέραι διάστροφαι (Eurip. Bacch. IIII.) atque ἔρως καὶ φρίκης διάστροφαι (Soph. Ajac. 447.) occurrunt. Ceterum favet librorum lectioni Diodor. Sic. lib. IV. sect. 31.

v. 274. περιγυόμενος πλακῆς phrasin non videntur intellexisse quidam editores, mentem vertentes ad muros, quos memorant Apollodorus, Homereus Scholiasta et fortasse alii. At verissime Scholiastes noster: ἀπὸ τοῦ ὕψους βλέπωντες. Neque aliter debet accipi Diodorus l. c., qui procul dubio tragicum nostrum ante oculos tenebat: κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ πύργου, a castello, qualia habebant in montanis locis pastores, ut a feris et latronibus defenderentur, ab his speculis venientem hostem longe providentes. Sic Virgil. Georg. III. 476.

Tum sciat aërias Alpes, et Norica si quis
Castella in tumulis, et Iapygis arva Timavi
Nunc quoque post tanto videat, desertaque regna
Pastorum:

et, ex hac consuetudine profecti, pro monte indifferenter adhibent arcem et turrem scriptores probatissimi. Hinc infelicibus auspiciis Horatium Bentle-

ius

ins interpolavit in sincero, si quis alius, versiculo:
epist. I, 8, 4.

An freta vicinas inter currentia turres?
atque eo infelicius, quod jam praecefferat vox ter-
rarum.

Virgil. Geo. IV. 125.

Namque sub Oebaliae memini me turribus
altis

Corycium vidisse senem.

Hinc de Alpibus eleganter Claudianus, bell.
Get. 386.

Quum ferus Aufonias perfringeret Hannibal
arces,

Et Trebiam saevo geminassent funere Cannae:
ubi rectissime rem Burmannus administrat. Melius
distinctum dabo scriptorem nitidissimum Lactan-
tium, VII, 3, p. 523. ed. Dufres. „— terrarum varia
faecunditas, plana camporum, munimenta et agge-
res montium.“ Denique Stat. Theb. IX. 307.

Crethea, nimbofam qui saepe Caphareos
arcem,

Euboicasque hyemes, parva transfugerat alno.
Vid. Valer. Flacc. III. 565. ibique Burmann. —
Ceterum dextre Sophocles ambiguum evitavit peri-
phrasi περιγύουσι πλάκας. Sic Philoct. 1430. Οἷτος πλά-
κας, et Ajac. 1220. ἄνευ ὑπὸ πλάκας Σουρίου. Neque aliter
Eurip. Ion. 1267.

— — Παρινοὶ πλάκας,

ἔθνη πατριῶν ἄλλα διακονήσονται.

Wakef.

v. 280. pro τ' ἂν Wakef. reposuit γ' ἂν: nam
Jupiter scilicet ignovisset: quam veram ait
vim esse particulae. Sed quid sibi vult illud scili-
cet? non perspicio. Malim τ' cum Reiskio ejicere
propterea, quod non videtur explicari posse.

v. 282. Musgr. cum Heathio post ὑπερχλιδόντες in-
terpungendum statuit.

v. 286. Wakef. scripsit τε εἰς, ut priori τε respon-
deret.

v. 288. ἀγὰρ θέματα. Non hic cogitandum de ho-
stis πατριῶν. Hercules quippe, ante expeditionem
susce-

susceptam, a caede Iphiti purus erat, v. 259. Intelligo igitur sacrificia perfecta, quibus nihil ad puritatem deerat, sive in victimis, sive in igne, sive in ritibus. Aeschyl. Pers. 613. *βοῆς τ' ἂφ' ἀγνῆς λουπὸν αὐτοπὸν γάλα*. Alia sunt Platonis ἀγνὰ θύματα p. 875, C. Idem: *λερεῖ τε καὶ λερεῖαις ἐγχειρίζτω τὰ θύματα, οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιτελής*, p. 961, B. Musgr.

v. 290. Wakef. nonnihil suspectas habet voces *ωε*, infontes illas, si quae aliae. Rectissime autem iudicat, se non videri rem acu tetigisse conjiciendo *ωε* cogita interim venturum esse.

v. 293. *τὰ δὲ πεποιημένα*. Vere sic correxit jam Toupus, poscente numerorum elegantia. Quod autem insuper Wakefieldio in mentem venit, *τῶνδ' ἐπισημνῶν*, horribile est et inauditum.

v. 296. Tragicorum usui adversatur librorum lectio. Solent enim illi in responsionibus usurpare phrasin *πολλὴ γ' ἐνέγκη*, non *πολλὴ 'στ' ἐνέγκη*, multo minus *πολλὴ τ' ἐνέγκη*, quod Brunckius perperam *πολλή, τῇ* valere statuit. Namque *οι* in *τῷ* nunquam eliditur. Genuinum esse, quod rescripti, docent loca Euripidea, Hec. 394. Phoen. 1668. Med. 1013. qui locus itidem est ad hunc modum immutandus. Ac facile potuisse h. l. veram scripturam obliterari, documento est varietas lectionis Oed. Col. 293. Postmodum vidi non sine magna voluptate mea, Valckenarium mihi adseforem esse ad Eurip. Phoen. 1668. — *τῷδε* refertur a Brunckio ad praecedens *πρᾶξιν τίνδε*, ut sensus exiit hic: necesse est admodum, ut mea hic factis concurrat laetitia. Wakefield, autem per *τῷδε* Dejaniram ipsam intelligit: necesse est hoc animo meo consonum venire; „ita enim uxorem marito decet in omnibus consentire.“ Vera est Brunckii explicatio.

v. 297. *τοῖσιν αὖ σκοπούμεσις* recte vertit Brunckius: tamen inest his aliquis metus, si rem rite expendas. Quippe intelligitur prospera Herculis fortuna, neque, ut Hoepfnerus et Billerbeckius sibi persuaferant, ad puellas adstantes pertinet.

v. 298. *ταρβῆν τὸν αὖ πρᾶσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτέ*, pro *ταρβῆν, μὴ δ' αὖ πρᾶσσειν σφαλῇ ποτέ*. Vide quae notavimus ad

ad Comici Concion. 1125. Sic Plautus Rud. Eam veretur, ne perierit. Brunck.

v. 299. Verissima Wakef. conjectura restituit *θυνοε*, timor; pro adulterino *οἰνοε*, quod jugulat sententiam, nec probe a praecedentibus orditur argumentum. Opitulatur nobis, inquit, distichon Scholiaetae:

*καὶ τοῦτο τοῦτοε κινδρὸς ἐστὶν ἑμφοροε·
ὅταν παλὸς κρήνη τις, ἐλπίζαν καυέ.*

et Horat. Od. II, 10, 13.

Sperat infestis, metuit secunda,
Alteram sortem, bene praeparatum
Pectus:

nec non Seneca Troad. 259.

quoque fortuna altius

Evexit ac levavit humanas opes,

Hoc se magis suppressere felicem decet.

Variorumque casus tremere, metuentem deos

Nimium faventes.

Litem dirimit v. 306.

οὐταε θυνοε ὀδονα, τὰδ' ἐμφοροε.

Similiter rescribi vult Aesch. Agam. 1298.

οὐ ἔστ' ὅγε κατάνοεσ ἀδ' ἀναστάν;

vel etiam *κατάνοεσ*, quamquam illud praefert. Quae voces nescio an ab ipso Wakef. sint fabricatae. Neque aliter castigandum censet Eurip. Bacch. 461.

οὐδ' ὅγεσ οὐδ' ἐστ' ἐμφοροε δ' ἀναστάν τὰδ'.

At ne quis putet, *θυνοε* non posse, nisi prima syllaba brevi, adhiberi, exempla sunt afferenda, quae temere Wakef. neglexit. Ac de ipso voc. *θυνοε* nonnisi unum habeo, Ajac. 139. cui tamen non multum arbitror tribuendum propterea, quod in versibus anapaesticis occurrat. Sed verbum *θυνοε* etiam in iambicis producit primam syllabam, Ajac. 1394. Electr. 320. Eurip. Orest. 792.

v. 301. Reiskius et Wakef. praeter necessitatem voluerunt *θυνοε*. Memorem esse Dejaniram absentis mariti, luculenter apparet ex omni oratione, neque opus est, ut singulis vocibus innuatur.

v. 305. Quid sibi velit illud *θυνοε*, equidem non dixerim. Nec puto me prorsus improbabilem dedisse emen-

emendationem. Scribi tamen poterit etiam *χαριστεμένη*, quae vox saepius adhibetur per abundantiam. Idque placuit carissimo Hermannō meo.

v. 306. Equis est, quem offendat *ἐν*; Non erit, opinor; ego certe Wakefieldii *ἐν* non magnopere desidero.

v. 308. Ioles non pulchritudo solum, sed, ni fallor, vestimenta lautiora converterant oculos Dejanirae. Hinc pendet v. 367.

— — *οὐκ ἔφροντιστος, γέναι,*
οὐδ' ἄρτι δούλην

Favet Ovid. epist. Dejan. Herc. 125. sic certo certius rescribendus:

Nec venit incultis, captarum more, capillis,
Fortunae vultus veste tegente suos;

Ingreditur late lato spectabilis auro:

i. e. pulla doloris veste: cf. Eurip. Herc. Fur. 116a. 1201. Valer. Flacc. VIII. 204. Res est notissima Wakef.

v. 309. Quod Brunckius edidit, *ταυνοῦσα*, non est participium, sed nomen adjectivum formae contractae ex *ταυνοῦσσα*, qualia sunt *παυροῦσσα* in Eurip. Hippol. 738. *αἰθαλοῦσσα* in Aeschyli Prom. 1000. *δινούσσα*, *μελινοῦσσα* apud Comicum. Eodem, quo hic Tragicus, nominis usus est Theophrastus ab Athenaeo laudatus p. 31. itidem emendandus: *Θαύφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φασγῶν ἐπιγραφῇ, ἐν Ἡρακλῇ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὃς τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς πινόμενος ἐξίστησι: τὰς δὲ γυναῖκας ταυνοῦσας ποιεῖ.* — Dubitat de loci huius orthographia Wakef., ac praefert *ταυνοῦσα*, liberos pariens, uxor, participium verbi *ταυνοῦ*, laudato Hesychio ejusque interpretibus. Non probō, etsi jam Toupium Emendd. in Suid. P. III. p. 331. reposuisse video.

v. 310. Statius in argumento pari venustissime: Theb. IV. 743.

— — neglecta comam, nec dives amictu;
Regales tamen ore notae, nec mersus acerbis
Extat honos. — Wakef.

v. 314. *οὐδὲν* locum habere potest, dummodo *φρὴν* praegnanter accipiatur cum Heathio, ut sit: generose

rose se gerere, ut Eurip. Suppl. 445. Wakefieldio tragicus dedisse videtur: *ἀναπαεῖς εἶκα καὶ φρονεῖν μόνῃ*, ver-
fu per anapaestum vitiatum. Idem addit: Si Hesy-
chium sequi liceret, facilis oboriretur emendatio. *εἶκα*
pro *αἶδα*. *εἰχέναι* διοικῆσαι: iste lexicographus: ubi vi-
deas editorem et Kusterum.

v. 317. Henr. Stephanus probat lectionem τοῦ τυ-
ράννου, ut sit *μή τις τυράννος* (ἵσας δὲ Εὐρύτου) *σπαρά τις*
ἦν, scribendum autem αὐτοῦ (pro *τις*) sine accentu.
Quaerit ratio quam contorta sit, sponte apparet. Wa-
kefieldium miror τῶν τυράννων retinuisse: „anne erat
prognata aliquo de regia Euryti familia.“ Tam pu-
tide Sophocles scribere non potuit. Nec melior est
conjectura, quam proposuit, haec: *μή τῶν τυράννων γ' Εὐ-
ρύτου σπαρά τις ἦν*; num erat scilicet una de libe-
ris regis Euryti? Musgr. distingui vult: *μή τῶν*
τυράννων, *Εὐρύτου σπαρά, τις ἦν*; i. e. *μή τῶν τυράννων τις ἦν*,
Εὐρύτου σπαρά; Legendum sine ulla dubitatione, ut edidi:
μή τοῦ τέραννος Εὐρύτου σπαρά τις ἦν; num fortasse regia
Euryti proles est? Ac recte scripsit Sophocles *ἦν*
pro *ἵσας*, quod intelligitur sententia hunc in modum
expressa: num forte generator ejus erat rex Eury-
tus? Longius repetitum est Wakef. commentum, quod
dictum putat *ἦν* propterea, quod mares omnes per-
ierant.

v. 318. *μακρὰν* adverb. est, ut saepe, nec supplen-
dum cum Wakef. *ἱστορίαν*, quod verbo *ἀνιστόρου* ex-
torquet.

v. 324. *διόσαι γλῶσσας* dictum est, ut *ψῆφον διόσαι*
Eurip. Orest. 49. 1652. Edet vocem. Hesychius:
γλῶσσας, φωνάς. Quare non opus habemus operosa
Wakef. conjectura *διόσαι γλῶσσας*, transmittet linguam, i.
e. ultra septimum dentium per ora mittet.

v. 328. *διήνυμον*. Schol. *ἦν Ὅμηρος ἡνυμέσσαν φησιν*.
Nusquam in Homeri poesi, qualem eam hodie legi-
mus, Oechalia *ἡνυμέσσα* dicta reperitur. Verum Schol.
noster meliorem lectionem secutus fuisse videtur Ho-
merici vers. Il. B. 730.

οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου ἡνυμέσσαν. Brunck.
Wakef. existimat, Scholiasten respexisse Il. B. 606.

Πῶς τε, Στρατήν τε καὶ ἡμετέραν Ἐλισσάν.

v. 329. offensui est αὐτῇ γ', propterea quod, cum non sequatur, quod ei oppositum sit, maiorem, quam par est, vim habet. Monente igitur Hermanno repositul αὐτῇ γ', „ipsa quidem puellae fortuna adversa est, sed veniam meretur.“ Reisk. conjecit κατὰ μὲν αὐτῇ, τῆλλα (aut τῆλλα δέ, quod metrum respuit) συγγνώμην ἔχει.

v. 332. Pessime depravata est lectio vocabulo λάπης. Nunquam enim Graeci λάπην λάπης adhibuerunt, nec de summa tristitia, nec de novae calamitatis ad veterem accessione. Ac varios quidem Viri docti conatus ad emendandum locum paravere. Reiskius satis invenuste rescripsit: τοῖς οὖτοι τὸ πρὶν πρὸς γ' ἡμεῖς λάπης λάβοι. Wakefieldius duplicem depromsit emendationem, alteram, τοῖς οὖτοι ὅλην πρὸς γ' ἡμεῖς λάπης λάβοι, dictione nimium quantum philosophica; alteram, τοῖς οὖτοι, λάπην πρὸς γ' ἡμεῖς λάπην λάβοι, ut λάπην diceretur pro ipsa virgine luctuosa. At vero modestior est Sophocles, quam qui tanta locutionis audacia non videatur abstulisse. Ipse conjeceram τοῖς οὖτοι λάπην πρὸς γ' ἡμεῖς πικρὴν λάβοι, ut Eurip. Orest. 1105. sed facile mutavit sententiam Hermannii correctio, quam grata mente in textum recepi. Saepissime enim τινὰ in codd. obliteratur.

v. 334. Mallem contra codd. δὲ mutare in τε cum Turnebo et Stephano, quam ὃ in γ' cum Brunckio. Haec enim particula nihil ageret in hac sede. Wakef.

v. 338. Particula γε ter adhibita intra versuum trium intervallum vehementer displicet. Otiose prorsus et inepte post τινὰς et ἐκμάθης infertur. Secutus sum maximam partem Wakefieldium, nam nolui cum eo recipere ἀνεκούς ἐκμάθης δ' ἂν δέ, τοῖσιν etc. Quippe sic τοῖσιν commode posset abesse.

v. 339. Ut vulgo legitur hic versus, vix dignus est Sophoclis elegantia. Claudicat illud πάντ', si cum Brunckio κατὰ πάντα explices, ac poterat haec durities facile evitari. Feliciter locum sanavit Wakef. reponendo

nendo κέρτ', cujus quidem adverbii frequens est ad hunc modum usus: Aj. 527.

καὶ κέρτ' ἐπαίνου τοῦζῆτα πρὸς γούν ἐμοῦ.

Eurip. Med. 328.

ὦ πατρίς, ὡς σου κέρτα νῦν μάλιστα ἔχω.

Reiskius volebat παντοκρίστην, quod, ni fallor, esse debuisset παντοκρίστην.

v. 340. Non ejusdem generis in hoc versu τήνδε βᾶσιν esse, cujus in antecedenti fuerat πάντα, facile opinor, quisque concedet. Rectius hic suppletur κατέ. Audacior est Wakefieldii mutatio τί δ' ἐστὶ; τοῦ κέρτ' τήνδ' ἐφίστασθαι βᾶσιν, quam concinnavit ex eo, quod Scholiafles constanter det τοῦ καὶ τήνδ'. Affert Aelian. de animall. XII. 44. ἔπονται δὲ τῷ νομῷ, ἔπει ἂν αὐτὰς ἐπὶ τῷ ἐπιστάντος δέ, καὶ ἐκείνῳ ἐπιστάντοι. Reiskius conjecit τήνδε κέρτ' (vel φᾶς, praecipis,) στήσαι βᾶσιν, quapropter oportet (aut jubes) me gradum sistere. Porfionus ad Eurip. Phoen. 1373. locum nostrum attingens haec monet: „Vertit Brunckius: Quid est vero? cur meum virtutis gradum? Quem sensum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum editio, τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασθαι (non ἐφίστασθαι, ut Brunck.) βᾶσιν. Lege igitur et distingue, τί δ' ἐστὶ; τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασθαι βᾶσιν; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δέ, ut Hecub. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Περσέως ἤσθαι; Androm. 396. τί δέ με καὶ τακεῖν ἔχεθ'; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ' ἔσται ἂν προθέμενος κτάσθαι τινά; Soph. Ant. 1314. ποίῳ δὲ κηκελεύειν ἐν φρονεῖ τρέφω; Atque haec sufficient ad vindicandum Hippol. 92. Οὐδ' οἶδ'· τοῦ δὲ καὶ μ' ἐπιστορεῖς πῆρι; Quem imperite sollicitavit Brunckius.“ Haec ratio optima videtur, quam si prius cognovissem, debueram sequi.

v. 342. οὐδ' ἂν δοκῇ, sc. εἰ μάλιστα ἐκούσιν. Sic non video, cur Wakefield. flagitari contendat articuli repetitionem. νῦν simpliciter positum est sine ulla ad τὴν μέθην relatione. Quare repudiandam statuo correctionem illius, οὐδ' ἂν μὲν πάρος, quae ne apta quidem colloca-tione vocis ἐμὲν commendatur.

v. 343. Importunitatis accusat hanc quaestionem Wakefieldius, quod v. 336. dixerat nuncius ἔνιν τήνδ'.

In his itaque erroris aliquid sublatere putat, hunc in modum removendi, ut scribatur αὐτοῦ γὰρ πρῶτον βὰν ἐμμένειν ὅμως, μέθης ἂν ἐκ τῆς δ': discas post illa, quae jam audisti. Cujus rei vanitatem aperte monstrat particula γὰρ in responsionibus cum participio conjungi solita, ut tempus finitum ex antecedenti oratione sit retrahendum. Atque omnino equidem absurdum illud non invenio. Quidni enim fieri potuerit, ut Dejanira, cujus commotior esset animus, ad priora nuncii verba minus attenderet, quaeque jam significasset nuncius, requireret?

v. 348. δίκης ἐς ἐρῶν, secundum rectum (i. e. rectitudinem) probitatis. Ἐς pro κατὰ, ut in exemplis citatis ad Eurip. Iph. T. 1483. Helen. 973. Ὁρῶν δὲ καὶ, ut καὶ χριμῆνος Aj. 1145. Musgr.

v. 351. Falsum est, quod Wakef. finalem syllabam vocis ἐγγυῖα produci posse dicit etiam per crasin litterarum: ἐγγυῖαμ' pro ἐγγυῖα ἐμ'. Necessario enim hic loci encliticum με requiritur.

v. 355. ὑψιπύργον: ut Eurip. Troad. 376.

οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος. Wakef.

v. 356. αἰχμάσαι: sic Ajac. 97. ἤχμασας χεῖρα: audacter pro χεῖρ. Aesch. Pers. 753. ἄνδον αἰχμάζειν: ubi infeliciter corrigit Stanlejus; cum quo conferas Pindari Ol. XII, 20. ἐνδομάχας αἶτ' ἐλέκτωρ. Eurip. Rhefo 444.

οὐ μὲν γὰρ ἦδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος: pulchre Lycophron, et feliciter, ut passim, audax, v. 440.

αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι Διχαίνου κύνες

δμηθέντες, αἰχμάσσουσι λοιπὸν βοήν:

magnifice vero Nonnus, Dionys. XXI.

καὶ δαπέδον βαθύκολπον ἐπεστυφίλιζεν ὀχθα,

αἰχμάζων τριόδοντι, θαλασσομέδων Ἐνσεύδων. Wakef.

αἰχμάζει, πολεμεῖ αἰχμάσας, πολεμήσας. Αἰχμάσαι τὰς fuerit ergo bellum hoc gerere. Musgr.

v. 357. πόνων λατρεύματ', laborum servitutem, i. e. ferviles labores. Idem.

v. 359. ἔν, gl. τὸν ἔρῶτα — παρώσας, ἐπωσόμενος. Sic etiam accepit Scholiastes. Hesychius adpōsite ad hunc locum:

locum: *παρώσας, δάσας*: praetermittens. Alium Brunnkianus sensum in versione expressit, quae sic habet: quod ille nunc praetendens, prioribus contraria dicit: ut *δν* referretur ad proxime praecedentem *Ισίδου μέρον*, quem Lichas modo in sermonem suum intruferat. Sed quo jure *παρωθεῖν* accipietur ita, ut praetendere denotet? Nova prorsus et inaudita haec significatio. standumque veteri illa, quam offert Hesychius. Verum tunc flagitat sententia, ut *δν* mutetur in *ς*: id est, ea, quae modo commemorata fuerunt de amore Herculis in Iolen. Reliqua videntur recto cursu defluere, sed, si accuratius rem perpendas, non potest non magna suboriri dubitatio. Versus enim,

τὸν Εὐρύτου τὸνδ' εἶπε διαπύζειν ὄρεσιν,

quae Brunnkiana lectio est, si versum 364. excipit, mirifice otiosus est ac hebes, ut vitii aliquid in vulgatis latere facile suspiceris. Salutem locus Hermannus debet. Is enim docuit me rationem, qua luxatae partes sanari possent et in sedem suam collocari. Iam, ut causam erroris explicem, potuit facile totus ille versiculus a librario praetermitti. Suppletum tamen fuisse puto in ima pagina, cujus forte ultima linea continebat v. 364. *διαπύζειν κ. τ. λ.* Quo factum, ut in aliis deinceps codd. ineptam stationem istam retineret. Sic sponte apparet, qua necessitate *λέγων* v. 359. in *λέγει* mutatum fuerit. Monuit de hoc ipso loco Hermannus in ephem. Iconess. 1802. p. 142.

v. 361. *φωτοσπέρων*: insolentissima vox; quam non memini me legisse, nisi in Orphei fragmento apud Tzetzen in Heliod. p. 170. ed. Heinf.

πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φωτοσπέρων κτλὴν ἀλλήε'

Substantivum habet Manetho, IV. 432.

γυσιπῆναι ζήσανσι, φωτοσπέριας ἀγαπῶντες. Wakef.

v. 366. Brunnkianus vertit: et nunc, ut vides, domum repetens, puellam hanc praemittit. Rectissime, nec video, cur Wakefieldius *νν* superfluum, *ἤκει* languidum et ineptum pronuntiaret. Aliam tamen conjecturas, quas ille nobis propinavit, primum quidem, *καὶ νν, ὡς ὁρᾷς, ἔχει δόμους εἰς τοσούτοις πύμκων* deinde, *καὶ νν,*

ὅν, ὡς δὲ ἔρε, ἤκει δέμους ἐς τοῦδε· πέμπων, ὅς ἐφροντιστάς γέ, ὡν· quod nescio quid salebrofi habet.

v. 368. Vocis *μὴδ* significatio aliena est ab hoc loco. Non postulatur enim neque, sed simpliciter ne. Quare scribendum putavi *μή τι*.

v. 369. *ἐντιθέμενται*: verbum, opinor, Sophocli peculiare. Nec memini me legisse alibi dictionem bi-compositam *ἐντιθέμενται* in v. 372. nisi passive apud Clem. Alex. Strom. III. p. 549. im. loco mutilo; quem sic obiter integritati suae restitui: *ἐντιθέμενται γὰρ προσχῆς· ὑψηλούς γενομένους ἐπὶ καί, κατὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τοῦ Νόμου τῷ αὐτῷ Κυρίῳ ὑπακούομεν, πείρωθαι παρακαλεσμένην.* Wakef.

v. 377. Punctis aliter dispositis Wakef. scripsit *οἱ μοι τάλαινά κ. τ. λ.* quia cohaerere nequeant *οἱ μοι τάλαινά*. Sic etiam vult in Eurip. Hec. 1043. *οἱ μοι, ἐγὼ πῆ βῆ*. Minime.

v. 378. *λαθραῖον*: ut morbus, qui delitescens intus faevit, et vitalia coeca vi depascitur: qualem nominavit noster *τυφλὴν ἄτην* v. 1104. Porro distincti *λαθραῖον*, ὃ *δόστηρος*; ut ad Dejaniram rediret, non ad Iolen. Wakef. Ad Dejaniram vel sine illa distinctione, et majore cum vi refertur.

v. 380. Fallitur Scholiastes, versum hunc nuncio tribuens. Sunt enim Dejanirae. τὰ hic loci idem atque *ταῦτα* significat. Suntne τὰ etiam haec (designat de fortunis puellae hujus partem illam, in qua nomen ejus erat) suntne etiam haec splendida, et κατ' ὅμματα καὶ φύσιν tam liberali ejus formae, quam natalibus ejus paria? Reisk. Haec partim falsa sunt, partim perplexa. Wakef. quoque vulgatae lectionis suscepit patrocinium, sed infausso successu. τὰ λαμπρὰ enim dictum vult pro ὃ λαμπρὸς splendor ipse — merus splendor; vel is splendor, quem subinducant os et species. Sensus: „aut contra tantum abest ab ignobilitate, ut sit etiam in primis spectatissima.“ Religio est, tantam duritiam Brunckianae lectionis elegantiae antepone.

v. 381. *πατρός γὰρ οὐκ* Reisk.

v. 383.

v. 383. *ἄδον* de hac voce ita Scholiaſtes Apoll. Rhod. I. 998. *ποτὶ μὲν παραπληρωματικόν* (i. e. ubi ſine detrimento ſententiae poterat abeſſe) *ποτὶ δὲ ἐντὶ τοῦ, δηλαδὴ ᾧ, ὃς δὴ:* cui congruit Phavorinus. Componam tumultus, quos excitant ad vocem interpretes Heſychiani, ſic veriffime conſtituta gloſſa: *Ἀδον ὃς δὴ, ὃ φωνῇ*, (quatenus dicit, prout prae ſe fert; quod apprime convenit Sophocleo loco) *ἢ ἐντὶ Ἀδον*. Uberrim, atque nobis appoſite Suidas: *Ἀδον ὃς δὴ φωνῇ. τοῦτο δὲ προσηύδατο ἀληθείας ἔχει, δόναμιν δὲ ψαύουσ.* Wakef. Muſgr. conjectit *ἰσπερὶν*, quod non tacuerit tantum de natalibus ejus Lichas, quae vulgatae viſ ſit, ſed nihil ſe ſcire affirmaverit. Inepte.

ᾠδὴν (in neutro, aut *ᾠδὴν* in maſculino pro *ᾠδήν*) *ἰσπερὶν*, nihil aut neminem ſe ſciſcitatum fuiſſe clamabat. Reisk.

v. 384. Wakef. pro *μήτοι* ſcripſit *μήτοι*, quod cum cunctantius eſſe et aſperius dictum mollientis tradit, neſcio an pro arbitrio pronuntiaverit. Certe non po- teſt iſte ſignificatus firmari auctoritate Suidae, cujus hanc attulit explicationem: *μήτοι μηδαμῶς*. Ac fra- gmenti apud eundem pars poſterior ſic videtur Wake- fieldio legenda: *τὸ τοῦ Ἰβόκου ἴπος αὐτὸν ἐπύει, Μήτοι, παρὰ Διοῦς ἐκπλαυθῶν, τὴν δὲ πρὸς ἐνδράτων ἐμείψαι*. Porro τὰ *λαδραῖα* ac- cipit pro *τοῦς λαδραῖους* vel *τὸν λαδραῖον*, quo non poteſt quidquam durius fingi. Quanto ſimplicior eſt Brun- ckianae lectionis, quam recepi, interpretatio: pereant nolim omnes improbi, ſed quicumque dolo, quae non decet, moliantur mala. Reiskius *ἔλονται μόντοι*.

Fortaſſe noſter in hac *ῥήσιν* ob oculos habuit Homer. II. IX, 312.

ἔλδρας γὰρ μοι καῖνος διμῶς ἐδίδοι πόλιν
ὅς κ' ἔτρεον μὲν κούρη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βέλτε.
Wakef.

v. 389. pro *εἴ νῦν* Wakef. dedit *εἰ μὴν*: ſi ſaltem vim adhibeas: „hoc poſito — hoc conceſſo, te vio- lenter agere ſcilicet.“ Hom. II. I. 302.

εἰ δ', ἄγε μὴν, πείσεται

Fruſtra.

v. 399.

v. 390. ἀπὸ γνώμης, absque prudentia, imprudenter. Sic ἀπὸ τέττου valet maligne. Thucyd. I. 76. ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τέττου. Musgr.

v. 392. Ubi libri, ruente metro, ὅδ' ἐνδ' exhibent, promptius est scribere ὅδ' ἐνδ', quam ἐνδ' ὅδ' cum Brunkio. Sic etiam Oed. Col. 630. legendum.

v. 395. Falsum putat Wakef. εἰς ἑστὸς ἐμοῦ, quamquam verba, quae dicuntur sensum, cum genitivo strui notum est vel puerulis. Reposuit δὲ ἔστουτος, εἰς ἑστὸς; ἐμ.δ. quod pro re nata vehementius est. Ac nihil efficiunt loca Electr. 628.

ἔστουτος; πρὸς ἑστὸν ἐκφύει.

Virgil. Aen. VI. 670.

Ille, vides? pura juvenis qui nititur hasta.

Alteram, quam proposuit emendationem, δὲ ἔστουτος, δὲ ἔστουτος. ἐμοῦ, ipse damnat ob repetitionem minus concinnam, allato quamvis loco Antig. 735.

ἔστουτος τὸδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νίος;

Musgr. descendendae vulgatae causa attulit Homer. II. Δ. 357. ὡς γυνὴ χρομένηο. Diosem. 2. ἀξιομένηο διδάσκου μύθῳ. Homer. II. P. 427. Eur. Phoen. 1380.

v. 396. ὡς accipio pro οὕτως, tam longo tempore veniens huc. aut interrogantis modo, pro πῶς, qui, quare surgis? Deinde malim τερχία, veniens ex itinere. τερχία proprie est iter curru confectum, cursus vehicularis; deinde omnem, pedestrem quoque, significat. Reisk. ἐκ h. l. cum genitivo feminini junctum circumlocutionem efficit adverbii. ἐκ τερχίας pro ἐκ ταχίας, i. e. ταχίως. Similiter ἐκ δουρίας, infra v. 730. ἐξ ἴσου pro ἴσως, Oed. T. 61. 563. ἐξ ἴσου, Electr. 1062. δι' ἐξουίας pro ἐξουίας, Ant. 994. ἐννοῦσαι receptetiam Wakef.; alteram tamen lectionem ἐννοῦσαι Atticum sapere dicit: „prius etiam quam vel verbum de novo commutemus.“

A v. 400. sequentes deinceps pristinum ordinem deseruerunt, digerendi sic, 401. 405. 402. 404. 403. 406. Reisk.

v. 410. δικάτα retracto ad penultimam accentu. Est enim nominativus singularis foem. gen. digna enim est, quae sit mea domina. Reisk. Inepte tum ob rem

tem ipsam, tum ob v. 412. Quin etiam metrum repugnat, cum femininum *δυναία* ultimam longam habeat.

v. 413. *ποικίλας ἔχεις* i. e. *ποικίλλαις* varium agis: i. e. dolosum; nunc hoc, nunc illud se praebentem: Hesychius: *ποικίλον, ἑκατηλόν, πυκνόν, συνετόν*: nam sic emaculandus est lexicographus. Wakef. Brunck. vertit: quas mihi narras ambages?

v. 419. *κάτισθαι δὴ πον;* *φημι*. Sic libri omnes, nec est cur in suspicionem vocetur haec lectio. Nuntius rogat, non, ut ante Dejanira, quaenam sit illa captiva quibusve parentibus orta: sed aditum sibi parans ad ulteriorem sermonem ait: Nosti scilicet captivam illam, quam domum adduxti modo? Tamquam si diceret, haud negas te captivam puellam domum adduxisse modo. Cui Lichas arroganter respondet: Sane eam novi: tu vero cur hoc me rogas? Nulla igitur causa est, cur Parisini editoris conjectura probetur, *Κάτισθαι δὴ πον;* Oὐ φημι. Brunck. Post *δὴ πον* Wakef. puncto distinxit, quod fortius esse et significantius iudicat. „Nosti scilicet! certe nosti.“ Idem verba *πρὸς τί δ' ἵστορεῖς* perperam exponit sic: quid autem insuper quaeris? *πρὸς τί* significat quorsum, quem in finem?

v. 420. Musgr. *ὅτι ἄγνοιας* pro *μετ' ἄγνοιας* positum esse monet. Xenoph. Oecon. p. 489. *ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἀπειροκαίας*. Eur. Hippol. 1313. *ὡς ὅτι εὐκαίας θάνατος*. Ion. 1353. *ὅτι εἰσὶν καλὴν*. Hecub. 351. *ἐλπίδων καλὴν ὕπνο*. Schol. Aristoph. in Aves v. 1426. *ὅτι πτερύγων ἀντι τοῦ μετὰ πτερύγων*. Nihilo minus tota phrasis, *ὅτι ἄγνοιας δεῖς*, sensu cassa est, nec dubium, quin correctione opus sit. Ac Reiskius quidem conjecit *ὅτι ὅτι ἄγνοιας στήναι*, quam ignorance simulata oculis; sensu egregie occulto. Wakefieldius autem negat proclivem se et probabilem reperire emendationem. Legendum, ut edidi, *ὅτι ὅτι ἄγνοιας περὶς*, quam sic adducis, ut ignorare eam simules.

v. 425. Wakef. nimiae concinnitatis studio scribi vult *πολλὰς ἐν κατῶν*, et sequenti versu *ταῦτ' ἀπειρήκους ἕχλος*

ὄχλος, offensus quippe particula γα. Sed ἀπειροκαδων nunquam a Graecis dictum.

v. 427. Aeschylus in Agamemnone 1378.

τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ εἶδέναι διχα. Brunck.

v. 434. φανείς. Lego σφαλείς, frustratus. Cf. v. 361. Musgr.

v. 435. ἀποστήτω librorum omnium veterum lectio est, eaque genuina; sed quid ea significaretur, nec veteres nec novi interpretes intelligere potuerunt, postquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Dejanira invaserat. Nunc quae prius absurda videbantur, apparet, quam vera et personis convenientia sint. Lichas Nuntium despectui habet, eique cum fastu respondet, qualia nemo umquam famulum herae suae dicentem induxit in scenam: quumque Nuntius quaestionibus suis Lichae molestus sit, hic ad heram conversus v. 430. percunctatur, quis tandem ille sit homo: Nuntius Reginae responsum antevertit, ipseque dicit, se eum esse, qui ex ore Lichae omnia vera acceperit. Tum Lichas, cui nullum effugium superest, heram orat, ut hominem illum amandet. ἄνδραπος, ὁ δέσπων, ἀποστήτω. Dignus fuisset Lichas, qui virgis illico caederetur, si heram suam Reginam stultam appellasset. Haud sane miror, H. Stephanum γασσύντι de Dejanira acceptum concoquere non potuisse. Brunck. Non debebat Wakefield. obtemperare Dawesio, qui Graecos negat mutavisse vocum ὁ ἀνὴρ et ὁ ἄνδραπος, quoties coaluerint articulus et nomen, orthographiam; sed aspero spirita crasin notavisse contendit. Id neutiquam comprobari potest codd. consensu, quippe qui nunquam fictitium illud ἄνδραπος exhibent.

v. 437. Subaudiuntur voces ἡκατέρωθεν: rarius nomen habet Sophocles cum voce ἡκατέρωθεν: videas Oed. Col. 142. 519. Philoct. 1183. Wakef.

v. 438. καταστρέφοντες κατὰ νότος: rara vox, rarius regimen: secundum usitatiores leges grammaticae diceretur καταστρέφοντων νότους vel κατὰ νότους i. e. in verticem montis fulmen jaciens: ut Horatius,

— — feriuntque summos

Fulmina montes:

ita

ita tamen Plutarchus in Timoleonte, sect. 28. τὴν βαρβαρίαν εἶναι τὰ πρόσωπα, καὶ κατ'ἑστραπτὰ τὰς ὕψεις. Nec inopportunos accedet Longinus de subl. sect. XXXIV. καταβρυσθῆ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας: ubi, ni fallor, necesse est vel interpreteris omnes prioris aevi oratores: quod scriptoris menti vix conveniet: vel legas τοὺς αἰῶνας ῥήτορας omnes istius aetatis oratores: quod genuinum credo. Wakef. Absurdissima est posterior haec correctio.

v. 441. Vehementer ineptit Wakef. αὐτοῖς scribens per spiritum asperum versusque constructionem sic compulsi: τὸ χαλεπὸν οὐκ ἐπὶ πόνου τοῖς οὖσι τοῖς ἀνθρώποις.

v. 444. Non amavit Wakef., ut solet, vulgatam scripturam, sed obsedit eum suspicio, scripsisse nostrum καὶ θεὸν, ὅταν θελῇ i. e. vel in maximos dominatur, si libuerit. Ovid. epist. IV. 12.

Quicquid Amor iussit, non est contemnere tutum;

Regnat, et in dominos jus habet ille deos. ubi, cum superos praestent quidam libri, scribendum putat: et in superos jus habet ille Deus: ut Euripides, Hippol. fragm.

Ἐγὼ δὲ, πάντων δυναμικώτατον θεόν.

Tuetur librorum Sophocleorum lectionem Stobaeus serm. LXI. — ἀέρος γ. Inficetum γ. mutavi in τ: atque etiam (καὶ) in me dominatur.

v. 446. Thais apud Terentium in Eunuchis v. 2.

Non adeo inhumano ego sum ingenio, Chaerea, neque ita imperita, ut, quid amor valeat, nesciam. Brunck.

Articulus in voc. ἀνδρὶ tolerari non potest. Scripsi ex more Tragici τῷδε γ' ἀνδρὶ, cujus fortasse explicatio erat vulgatum τῷ μῶ, postmodum textui intrusum.

v. 447. μεμπτός querula, facilis objurgare: rarior significatio: nam plerumque vult qui culpatur, qui reprehenditur. Longius repetitum est, quod Wakef. significari posse existimat: si forem marito accusanda, ob querulos mores scilicet ac zelotypiam. Musgr. μεμπτός εἰμι explicat μέμφομαι. Eur. Rhed. 327. κήρυκτος δ' φίλος.

v. 448.

v. 448. τῇ μετατίτῃ· vocem alibi habet. noster, ut Euripides et Aeschylus: cum vero in margine det Turnebus pro varia lectione, μήτ' αἰτίῃ, longe mollior exurgeret locus et concinnior hoc modo reformatus. me saltem iudice:

ἢ τῆδε τῇ γυναικί. τῇ μήτ' αἰτίῃ

τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μήτ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.

Wakef.

Mira est interpunctio illa, ac μήτ' αἰτίῃ glossam redolere videtur. Praeterea dictum oportebat αἰτίῃ. „τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ. Sic si legamus, affirmabit Dejanira Iolen μετατίταν esse, sed negabit rem, cujus μετατίτις est, turpem sibi aut damnosam esse. Sia cum H. Stephano τὸ μηδὲν, idque pro μηδαμῶς accipiamus, tum negabit universaliter Iolen causam aut participem esse alius rei, quae sibi turpis aut domnosa sit. Heathio prior ratio, mihi posterior magis placet.“ Musgr.

v. 453. ἐφθύσει κακός. Phaedrus L. I. fab. X.

Quicumque turpi fraude semel innotuit,

Etiamsi verum dicat, amittit fidem. Bruck.

v. 455. κῆρ' ἡμεῖς, κλέος, μοῖρα, τύχη. Schol. Quod quare Wakef. inusitatum dicat, equidem non exputo. Malit interpretari κῆρ' βλάβη, ac miratur interea Sophoclem non scripsisse καλὴς ἔσται οὐ καλὴ. Quo admissio posteriora verba mirifice languerent, imo essent quodammodo absurda. Accedit, quod metrum rueret, voc. καλὴς ultimam producente. Musgr. κῆρ' de morbo intelligit; ut Philoct. 42.

v. 459. Cum sit reginae fermo praeconem alloquentis, fieri potest scripsisse nostrum ἐργάσαν ἄν' iram mihi moveret: cf. v. 552. Oed. T. 335. Wakef. Jugulatur vir bonus suo ipse gladio. Versu enim 554 dicit Dejanira:

ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥςπερ εἶπον, ἐργάσειν καλὸν

γυναικα τοῦν ἔχουσαν.

v. 461. Senec. Herc. Oet. 363.

Hoc usitatum est Herculi, captas amat,

Ubique inculuit.

v. 463. ἦδε γ'. Reisk. Male.

v. 464. ἐνταυτίῃ: hac voce scriptores Graeci elegantius admodum saepius utuntur. Metaphora videtur sumpta

sumpta a metallis liquefactis, quae facillime commiscuntur et coalescunt; et quibus affusis res aliae contrungi solent, et inprimis lapides. Sic κηρὸν τέκειν liquefacere ceram: J. Poll. VII. 165. et Baffi epig. 9.

— ἐκ μαστῶν θερμὸν ἐτίξαι γάλα.

stillavi lac: hinc, quod noster tragicus dicit Elect. 1311.

μῖσος τε γὰρ παλαιὸν ἐντίθη' ἔμοι'

Pausanias sic exprimit, l. IV. p. 360. ἐκείνῳ γὰρ ἐνταπεινὸν οὐκ ἔνεστι. . . μὴ σὲ τὸν πάντα αἰδῶνα Ἀριστομένει τὸ μῖσος τὸ ἐς Λαοδάμαριον ἐκαστάχθαι. Pervenisse Lycophron, v. 497.

ἢ ζῶν ἐς αἶν' ἔστιν καταβᾶτις,

θρηνησὶν ἐνταπεινὰ Μοῦνιτου τοῦδε. Wakef.

v. 466. Senec. Herc. Oet. 220. inquit Iole:

— — — pro, saeve decor,

Formaque mortem paritura mihi.

v. 469. ἔστιν κατ' οὐρον, eant, quo ventus (i.e. fors) tulefit. Musgr.

v. 474. ἔγνωμονες ἀσύγνωστοι, ἐναίσθητοι: Hefych. apposite ad h. l. ac fortasse respiciens Oed. Col. 86.

Φοίβη τε κἄμολ' μὴ γένηθ' ἔγνωμονες.

v. 475. Hodiernus quidem dixisset scriptor,

πῶν σοι φέρων τέληθές οὐδὲν κρύβομαι.

sed hae formulae primaevam dicendi simplicitatem suavissime redolent. Herodotus IV. 161. διεδίδετο δὲ τὴν βασιλείην τοῦ Αἰγυπτίου ὁ παῖς Βάττος, χαλὰς τε ἰόν, καὶ οὐκ ἐγρίππων. Homerus, hymn. Apoll. 1.

μύθομαι, οὐδὲ λάθωμαι, ἀπώλλωνος ἐπύκτω. Wakef.

Explicat autem verba οὐδὲ κρύβομαι sic: neque celabo memet: „aperiam pectus, et omnia recondita de hac re depromam.“ Perperam. Frustra enim repugnat, ne ad κρύβομαι subaudiatur τέληθές. Quasi vero medium semper nonnisi reciprocā habeat significationem!

v. 476. ἔστιν γὰρ οὗτος, ὅστις οὗτος ἐνέπαι. Nunc intelligi potest hic versus, cujus antea sensus absurdus videri debebat. Res enim ita se habet, ut praedicat οὗτος, hic qui praesens adest. Iohnson

nus

nus vertit, quemadmodum ille Nuntius dixit. At vero, ut personis divisae erant colloquii partes, cenferi debebat Nuntius e scena abiisse post v. 327. Ne minimum quidem de eo resciverat Lichas; proinde dicere non poterat rem se habere, quemadmodum Nuntius retulerat. Brunck.

v. 477. ὁ δαίμων ἡμερος: ille amor vehemens, de quo nempe locutus erat supra nuncius ad v. 355. Haec enim est vis articuli in hoc loco. Wakef.

v. 478. διηλαθε' sicut jaculum nempe per praecordia: ad Cupidinis sagittas alludit dictio. Homerus, Od. T. 452.

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὕτως, τυχὸν κατὰ δεξιὸν ἤμερον
ἐντικρὺ δὲ διηλαθε φασινὸς δουρὸς ἀκοντή.

Eleganter Eurip. fragm. incert. 187.

πολλὰ μοι κραδίον διηλαθε φροντίς. Wakef.
Philoct. 743. Musgr.

v. 484. νέμεις: putas: ita Hesychius: νέμει· νομίζει:— νέμει· νομίζει: ut alibi plus semel Sophocles. Haec autem significatio videtur latuisse Etymologici magni confectorem, et, ni fallor, posteriores lexicographos Wakef.

v. 485. γὰρ μὲν δὲ servari recte poterit, si δῆ, ut saepe, idem est, quod ἦδη. Wakef. correxit δὲ δ' ἦδη δῆ. „quoniam vero te certiolem feci de omnibus saltem, quae ipse habeo dicenda.“ Videtur haec ratio nimis esse artificiosa. Si qua opus esset mutatione, in promptu foret rescribere γὰρ μόντοι, quae particulae in Sophocle et Euripide junctae occurrunt saepissime.

v. 489. In hanc rem nitidissime quidem, ut omnia, Naso, in epist. Dejanir. ad Herc. v. 1. Sophoclis, sicut autumo, non immemor:

Gratulor Oechaliam titulis accedere vestris;
Victorem victae succubuisse queror.

Fama Pelasgiadas subito pervenit in urbes,
Decolor et factis inficienda tuis,

Quem numquam Juno seriesque immensa laborum

Fre-

Fregerit, huic Iolen imposuisse jugum.
Wakef.

v. 492. *ὑπακτόν* *ἔξωθεν* *ὄν*: Hefych. Sic enim ejus glossa suppleri debet. Philemonis fragm. incert. 42. ex parte non inopportune lectori sistam:

*ὃ τρικυκλῶρια πάντα, καὶ τρικύβητα,
τὰ θύρ' οἷς ὄρε' ἐστὶ περὶ τούτων λόγος' —
οὐτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδὲν ἐστ' αὐτοῖς κενὸν
ὑπακτόν:*

naturae suae alienum — aliunde accersitum. — Cae-
terum haud aegre crediderim tragicum nostrum, qui
passim *ὑπακτόν*, locum, egregium sane ac pervenustum,
Odyss. A. 32. ob oculos habuisse:

*ὃ πόποι, οἷον δὲ νῦν θύοις βροτοὶ αἰτιώμενται
ἔξ ἡμέων γὰρ φασὶ καὶ ἑμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
εὐφροσύνῃ καταδύλλεσθαι ὑπὲρ μύθων ἄλλοι ἔχουσιν.* Wakef.

Ibid. *ἐξαίρουμεθα*: in nos suscipimus; aut secernimus
nobismetipsis — recondimus. Thucyd. VIII. 90. *ἐς ἃν
καὶ τὸν εἶπον ἡνάγκηζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπι-
πλέοντα ἐξαίρειναι, καὶ ἑνταῦθεν προαιρουμένους πωλεῖν*: ubi con-
sulendi sunt animadverfores docti. Nobis nihil melius
in manu est, quo illustratam demus hanc perdiffi-
cilem sane atque intractabilem (?) tragici no-
stri locutionem; et lampada venientibus libenter tra-
dimus. Wakef. *ἐξαίρουμεθα*. Interpretatur Heathius
nobis eligemus, quod mihi locum nihilo clario-
rem efficit. Malim *ἐξαερόμεθα*, augebimus, ab *ἐξαίρω*.
Non augebimus malum extrinsecus inve-
ctum. Hanc enim vim habet *ὑπακτός*, ut Eur. Hip-
pol. 320.

Μῶν ἐξ ὑπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

Cf. etiam Aj. 1296. Oed. C. 1525. hujus fabulae 259.
Aeschyl. S. Theb. 589. Musgr.

v. 496. *κενὸν* sine muneribus, non, ut Wakef. in-
terpretatur, propositi non compotem. Homer. Il.
B. 298.

v. 497. *ὡς ἐν πολλῇ στέλῃ*. Cum tanto captiva-
rum grege, ut est apud Terentium Heautontim. An-
cillarum gregem ducunt secum. Brunck.

v. 498.

v. 498. *ἐκφέρεται* simpliciter reportat, non, effert ex se, profert, quae Wakefieldii est dura sane interpretatio. *εἰνός νίκης* i. e. *εἰνός νικητῶν*. Memorat Scholiaſtes, pro *εἰνός* legi etiam *εἰνέουσα*: quod quamquam ab anapaestici verſus mensura abhorret, non tamen negligendum viſum est Wakefieldio, ita, ut in ſequentibus poſito participio putaret ſcribi debere *νικῶν* *ἀν.* Sed noluit ipſe quidquam innovare. Muſgr. poſt *Κόπρις* colo diſtinguendum putat, ut *μέγα εἰνός* ſit pro *μέγα εἰνέουσα*. Quam in rem aſſert *παυρογλίαν* pro *παυρογλῆν* Oed. T. 1248. Lucian. Dialog. Menippi et Merc. *Ἑλὴν καὶ Λύδα καὶ ὕλως τὰ ἑρχαῖα πάντα* Juvenal. ſat. II. 32. vitia ultima.

v. 500. Wakef. quoque retinuit καὶ ὅτως, ut eſſet anapaestus, qualem dat antiſtrophā. Neque aliter facere ſolet Pindarus.

v. 501. Bene ſe habet *ἐπάτασεν*, nec mutandum cum Wakef. in *ἐπάτασεν*. —

Propertius ſane videri poteſt hunc locum Sophoclis voluiſſe adumbrare, eleg. I. x.

Tum mihi conſtantis dejecit lumina faſtus;

Et caput impoſitis preſſit Amor pedibus.

Contrariam init rationem Naſo, amor. III. 11. 5.

Vicinus et domitum pedibus calcamus Amorem.

Cf. Aeſch. Eumen. 110. Stat. Silv. III. 1. 24.

Porro ex ſupra dictis nullo negotio corrigere poterunt vel tirones interpretum errorem ad Callimachi hynn. Del. 248.

ἀλλὰ μὲν ἐκπαγλὸν τι ſεβίζομαι, οὐνὸν ἡμεῖς δέμνιον οὐκ ἐπάτησα, Διὸς δ' ἀντάλωτο πόντον. Wakef.

v. 502. *ἐννυχον Αἰδαν.* Virg. Aen. IV. 490.

Nocturnosque ciet manes.

(Cf. etiam Oed. C. 1558.) Hunc autem locum ſe expreſſit Seneca, Herc. Oet. 558.

Tu fulminantem ſaepe domuiſti Jovem:

Tu ſurva nigri ſceptra geſtantem poli,

Turbæ ducem majoris, et dominum Stygis.

Valer.

Valer. Flacc. II. 192.

— — inferni qualis sub nocte barathri
Adcubat attonitum Phlegyan et Thesea juxta
Tisiphone.

Tangit tragicus noster Proserpinae raptum, ut Moschus id. I. de Cupidine:

βάλλει καὶ Ἀχίροντα, καὶ εἰς Ἄϊδον βασιλεῖα. Wakef.
v. 503. τινάκτωρ γαῖας, i. e. Homereum ἐνοσίχθων
et ἐνοσίχθων, sic nominatum, opinor, quod pulsu violentorum fluctuum, quem repraesentat tridens, terram quatit. Eleganter et ἡναργῆς Horat. Od. III. 27. 23.

Aequoris nigri fremitum, et trementes

Verbere ripas:

et Valerius Flaccus, futurus quidem, si fata aspera ruppisset, secundus Maro, I. 330.

Quos jam mente dies, quam saeva insomnia
curis,

Prospicio! quoties raucos ad littoris ictus

Deficiam, Scythicum metuens pontumque polumque!

Aliter Phornutus nat. Deor. c. 22. Wakef.

Immo vocatur τινάκτωρ γαῖας ob terrae motus, quociet. Homer. II. T. 57. 199.

— — πῶτ' ἐνέθρε Ποσειδάων ἐτίναξε
γαῖαν ἡπειρώτην, ὅρβων τ' αἰπεινὰ κέκρηκε.
πάντας δ' ἰσχυάσαντο πόδες πολυπίδακος Ἴδου,
καὶ κερυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἰλλυσιον δ' ἐπένευσεν ἄναξ ἐνέρον, Ἀἰδωνεύς.
δεῖσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἰαχε, μή οἱ ὄπισθε
γαῖαν ἡναρξήξαι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

v. 504. ἐπὶ τάνδ' — ἄκων. Rara constructio. Quoties enim fieri aliquid dicitur spe vel conditione praemii, plerumque id per dativum enunciatur, praepositioni ἐπὶ subjunctum, ut ἐπὶ μοῖθ' ἢ, ἐπὶ στροφῶν, ἐπὶ αἰθέρι, ἐπὶ λήμμασι. Euripides tamen Electr. 618. Ἦναι τὸνδε στέφανον. Callimach. epigr. VIII. ἐπὶ κισσῶν. Musgr.

v. 505. ἐμψύχοι: varias nobis commendat Scholiae interpretationes hujusce dictionis; ni fallor,

τῶν ἀπ' αὐτῆς λεγομένων: hanc equidem amplector: ἰσχυρὰ ἔν τοις γυίοις, μαχυσάμενοι χερσὶ καὶ ποσὶ — undique — membris omnibus — toto corpore pugnantes. Hanc autem et confimiles dictiones egregie illustrabit Erotianus in lexico Hippocrateo: ἐμφιδέξις· Βακχαιδὲς φωνή, ἐμφότεραδέξις, ὡς ἐμώκης, ὁ ἐμφότεραθεν ἡκονημένος. σαφὲς δὲ αὐτὸ ποιεῖ Ἐδριπίδης ἐν 'Ἰππολύτῳ (780.) λέγων, ἐμφιδέξις στήθεον, ἐντὶ τοῦ, ἐκαστέρωθεν τέμνοντα· ὁ δὲ 'Ἰπποκράτης — ἐπὶ τοῦ εὐχρηστοῦ τίθεται κατὰ ἐμφότερα τὰ μέλη. διδάσκει δὲ καὶ ἄλλοι τῆς, τὸν μὲν καὶ δ' ἐν μόνον μέρος εὐχρηστοῦ περιδέξιον λέγων' (II. φ. 163.)

ἥρως Ἀστερόπαιος, ἐπὶ περιδέξις ἦεν.

ὁμοίως καὶ 'Ἰπποκράτης φησὶν·

ἐμφιδέξις γὰρ αἰμὶ, ποδὶ ἀμαρτάνω κέκταιται μένεται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως (V. 92. 5.). οὗ δὲ ἐν ἑαυτῷ 'Ἰπποκράτους λέγοντος, ὅτι γυνὴ κατ' ἐμφότερα τὰ μέλη τοῦ σώματος οὐκ ἔστιν εὐχρηστος· οὗ γὰρ εὐχρηστος ἐν τῇ εὐαργεῖ ὄντι, καὶ ἄλλοις (οἱ) πολλοὶ τῶν ἀνδράπων.

Versus Hipponactis est tetrameter trochaicus claudus catalecticus; quod non admonueram, nisi false de eo statuisset Valcken. ad Eurip. Hippol. l. c. Wakef.

ἐμφίγνοι. De hac voce parum inter se cōsentiant veteres grammaticī. Mihi ἔγχε ἐμφίγνον dici videntur, quae quis, prout usus exegerit, vel dextra, vel laeva manu protruserit: homines ἐμφίγνοι, qui in palaestra adversarios nunc pede utroque, nunc manu urgent. Vid. Virgil. Aen. 457. Sic etiam Phreneticus ille in epigrammate τὸν ἐκαστέρωθεν παντὸς ἐντὸς μέλους, Anthol. p. 66. Musgr.

Ibid. περὶ γάμων. Frigidissimum foret ante nuptias, nec περὶ pro περὶ accipi finit aut versus superior, aut Graecorum usus. Πρὸ γάμου (si conjunctim προγάμου legere malis) fuerint viri antea matrimonio juncti, quos in arenam puellae causa descendere magis fortasse mireris, quam si hoc idem adolescentes fecissent. Mihi legendum videtur περὶ γαμβρῶν, coram, vel in conspectu consanguineorum. Γαμβρός proprie significare sponfi consanguineos, auctor est Pollux lib. III. segm. 31. πατρός, sponfae; sed hanc distin-

distinctionem non semper a poetis servatam esse. De prosodia vide ad Eur. Phoen. 442. Idem. *πρὸ γάμων* est, pro potiundis nuptiis.

v. 506. Recte censet Wakefield., non posse verba *ἔξελθον ἀγῶνα* significare certamen ingressi sunt, explicatque, certamina confecerunt, ut dictum sit pro *ἔξέρχουσι* τὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος. Sic Liban. vol. I. p. 304, C. *πύσσας ἀγῶνας ἔξελθαι*. Thucyd. III. 108. *πρὸ τοῦ ἔργου ἐπέξελθον*. Idem IV. 83. *ἐπεξελθὼν τὰ δαιμό*. Idem V. 100. *πῶν πρὸ τοῦ δουλεύουσι ἐπεξελθὼν*: quos locos laudavit Musgr. Protulit tamen ille conjecturam duplicem, alteram, *ἔξελθον ἀγῶν ἀγῶνων*, alteram, *ἔξηνον ἀγῶν ἀγῶνων*. Cui ad amussim respondere opinatur Scholiae explicacionem *διήκουσαν*, *ἐπεξελθον*, *ἡγωνίσαντο*. Vox primitiva, inquit, patrem Maeonidem agnoscit: et quis nescit Sophoclem nominari dramaticum Homerum? vide Hesych. et intpp. in dictionibus *ἀγοστο*, *ἀγομεν*, *ἀγοι*, et *ἡνω*. Euripides etiam Androm. 1132.

ἐκείνη κέκασ' ἀπὸ τῶ ἐκταίνον χερσ'

ἀλλ' οὐδὲν ἦεν:

et Agathias, epigr. 24.

οἶον ἀφυσσάμενοι στήθειον ποτὲν ἦνομεν ἤδη,

θέρμην Νηϊάδων οὐ μάλ' ἀνέμενοι.

ἔξέρχουσι possit etiam esse, finiri, quo significata saepius occurrit de tempore. Vid. Reiskii index ad Demosthenem f. h. v. Sensus: plagosaeque et pulverulenta confecta sunt certamina.

v. 508. *ποταμοῦ εὐθέος*: elegantis artificii locutio, et Homeri incude elaborata; Il. Σ. 604.

ἐν δ' ἐνθάδε ποταμοῦ μέγα εὐθέος ἀναινοῦ.

ibid. *ὀψίκερος*: epitheton ex eadem officina: Od. K. 158.

ὅς ἐσ' μοι ὀψίκερον ἑλάφον μέγαν εἰς δόδον αὐτῶν

ἦεν. Wakef.

v. 509. *τετράκερος* hic quadrupedem significat.

Alias *τετράκεροι* sunt quadrijuges, *τετράκερον ἄρμα*, quadrigae, ut apud Eurip. Helen. 732. et passim. Eleganti hypallage dictum *τετράκερον φάσμα ταύρου*, ut apud Eurip. Or. 987. *τὸ πτανὸν διαγῆμα πύλων*, Brunck.

Idem est *τετράεδρος* cum *τέτρεμος*: *τέτρεμος* autem, sicut auctores sunt lexicographi, apud medicos est scriptores pars astragali; unde, procul dubio, peti debet vocis Sophocleae etymon. Hinc fortasse pendet etiam Od. P. 222. *ἄρας' τρίποδας*. — *φάσμα' φάντασμα*, *σχῆμα*. Schol. i. e. videbatur quod non fuit, indutus alienam formam. Hinc venustissime Virgil. Aen. VII. 17.

Setigerique fues, atque in praesepibus urfi
Saevire, ac formae magnorum ululare luporum.

Wakef., legens ille *τετράδρου*.

v. 512. *παλίντονα τόξα*: Homerus, Il. Θ. 266.

Τούρκος δ' εὐναιος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων
αἰς τοὐπίσθου τενόμενα: schol. *ἐπισθότονα*, ἢ ἐπὶ θάτερα τενόμενα. Hefych. i. e. non circularis arcus, sed retro vertens sub extremitatibus in curvas contrariae flexurae: qualis erat Scythicus, quo utebatur Hercules, teste Theocrito, idyll. XIII. 56.

*Ἀμφιτρωνιάδας δέ, ταρασσόμενος περὶ παιδί,
ἔρχετο, Μαινεῖσσι λαβὼν εὐκαμπέα τόξα*

ubi pessime Wartonus legendum proponit *τόξον* et consuli meretur Scholiastes. De eodem arcu Herculeo similiter Lycophron, v. 917.

— — *ἐκὶβ' αἰὶρας ἄπλινε Σκύθη*

δράκοντ':

nec Apollonius Rhodius non illustrabit Sophoclem: I. 793.

*Ἡρακλῆς, θεὸς δ' ἔφει, παλίντονον αἶψα τανύσσας
τόξον, ἐκασσούτερος πέλασε χθονί.*

Wakef. *παλίντονα* Musgr. intelligit elastica, refilientia.

v. 513. *τόξα καὶ λόγχας*, arcum et sagittas. Vocem *λόγχας* fecus accepit Scholiastes, cujus inepta observatio est. Herculis sagittas *ἔγχυ πτερωτά* appellat Euripides Herc. Fur. 1101. Quidni eas noster *λόγχας* appellaverit? Brunck. In Eurip. Bacch. 661. *βέλος λογχωτὸν* videtur velle cuspidatum telum: ut apud Suidam v. *λογχωτὸν* in epigrammate:

— — καὶ

καὶ τὸ διδύμεον
ταῦτο τὸ λογχυμένον.

qui generaliter etiam nominat λογχην, εὐδήρην ἀκύντιον.
Wakef.

Ibid. τινάσσων, quatiens. i. e. paratam gerens;
alii aliter hanc rem exprimunt. Homerus, Il. E. 594.

Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελοπίων ἔγχος ἰνέμα.
ἰνέμα ἔκινει: Schol. et alii per δινεῖν, νέμειν et πάλλαιον
ut noster autem, pater ejus, repertor venustatum prin-
ceps, Il. M. 298.

τὴν αἶψ' ὕπερ πρέσθε σχύμενος, δύο δόξας τινάσσων,
βῆ δ' ἴμεν.

quem secutus est Virgilius, Aen. XI. 656.

Tullaquē, et aeratam quatiens Tarpeia se-
curim.

Valerius, Argon. VI. 293.

— tunc corripit ensem

Turbidus, et furis ardens quatit arma pater-
nis. Wakef.

v. 514. Wakef. sic corrigendum arbitratur:

— ἢ τὸν ἁλῆϊς συν-
δρασκόν, ἰβάνοι λαχίον.

„Vox ἁλῆϊς, scribit, contracta pro ἁλῆας, idem prorsus est
cum ἁλλῆϊς proprie conferti, condens; hic autem,
ἁλῆρας vehementes, impetuose simul irruentes: eo
quod vis et impetus numerum magnum comitari
solent. Herodotus I. 196. ὅς ἐν αἱ παρθένοι γυναικὶ
γῆμιν ἀρσῆσαι, τὰς δὲ ὅπως συναγάγειν πᾶσας, ἵς ἐν χαρίων ἱεράγιστον
ἁλῆας: neque aliter plus semel alibi. Hippocrates de
morb. I. sect. 5. καὶ ἣν μᾶλλον πληρωθῇ τὸ φλέβιον, ἡπαρ
ἐπὶ πληρωμα ἑφ' αὐτῷ ἁλῆς τοῦ αἵματος. Affatim dabit ex-
emplorum index Foëssianus in voce. In primis autem
nobis subvenit Etymologici magni conditor: ἁλῆς, (sic
enim scribo) ἁλῆς ἐστὶν ἁλλῆας σημαίνει τὸ ὁμοῦ καὶ κρῆσις
τοῦ αὐτοῦ εἰς α μακρόν, καὶ ὑποβολὴ τοῦ ὁμοῦ α, ἁλῆας καὶ ἁλῆϊς:
ὅς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν χυλιδάμοις

ἵς τὸ πρὸ τείχεος ἱερὸν ἁλῆας δαῖτα.
ἰστί, τοῦ, εἰς τὸ πρὸ τοῦ τείχεος ἱερὸν ὁμοῦ δαῖτα.

Quod dicit de α longa, non est audiendus, cum
Homerus corripit cognatam vocem Il. Φ. 534. et
alibi;

alibi; nec poscat hanc sibi conditionem Callimachi verficulus, quum ille poeta saepius producat primam syllabam in *ισός*, et jambus claudicans patienter admittat anapaestum in quarto loco; cujus habemus locupletem auctorem Babrium, post nullos jambographorum elegantem. An sit aspiranda vox *καίς*, etymologiarum sectatoribus magis diligentibus dijudicandum linquo: differunt enim passim scripturae in libris.

Denique, Scholiastes ipse Sophocleus hanc lectionis varietatem in schedis suis videtur habuisse; et sic restituendus: *καλλαῖς ἴσαν' καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δὲ τοῖς καλλαῖς. ἢ καίς ἐντὶ τοῦ λίαν ἐλόντες. Ὅμηρος* (II. X. 308.) *ὄλυνος δὲ καίς*. Ita cohaerent congruuntque omnia.

Quid autem? nonne et Suidas probe constitutus utrasque nostras divinationes, tum in Sophoclem tum in Scholiasten, egregie stabilit et illustrat? Ipsum audias: *καίς ἐντὶ τοῦ, συσταίς. καὶ αἰς, ἐντὶ τοῦ αἰαῖς αἰαῖς σοφισταί*: sophistae piscatores! mirifica sane gens, et ante hunc diem, opinor, inaudita. Immo corrigas ocus: *καὶ καίς, ἐντὶ τοῦ, καίς Ἀλκίς σοφισταί*: sophistarum turba.

De altera dictione *συνέκτισον* nulla lis movebitur: hoc tamen ex Arriano libet exemplum apponere, de exped. Alex. l. III. c. XV. *ἐνέστρεφον οἱ βάρβαροι — ἐντιμύτωποι τοῖς ἡμῖν Ἀλεξάνδρον ξυμπαιδόντας*.

Nisi alia fuerint, eaque aptiora allata exempla, non credam Sophoclem sic scribere potuisse. Ac Brunckianam quidem lectionem quod Wakef. audacem appellat, videndum, ne ipsius conatus licentiosior iudicetur. Musgr. conjicit: *καλλαῖς ἐς μέδον ἕμενοι*.

v. 516: *εὐλακτρος Κόπρις*: i. e. formosa — „ob pulchritudinem desiderabilis.“ Sic Antig. 796. *ἡμεῖς εὐλάκτρον νέμεφας*. Wakef.

Κόπρις non intelligendum de Dea Paphia, quae neque *εὐλακτρος* dici solet, neque certamini interfuisse a mythologis traditur. Est igitur nihil aliud quam *σύν*, connubium s. conjux. Sola autem puella formosa in medio affidens certamini praeerat:

erat: i. e. nullius *βραβειντος* jussu, sed puellae duntaxat amore incitati, in arenam descendebant. Musgr.

v. 517. *et* significat et, ut saepius. Perperam Wakef. reposuit *et* pro *et* et vicissim, ut priora pertinerent ad Herculem, deinde opponeretur Acheloi impetus. Satis profecto subtilis est ista ratio, cui ut-
cunque fidem facere conatur addita Scholiastae inter-
pretatione: *τὸν δὲ ὁ Ἡρακλῆς καὶ χερσὶ καὶ τοῖς ἰμάξεσσι*
ὁ δὲ Ἀχελῷος τοῖς κέρασιν.

Musgravio legendum videtur *ταρσῶν*, pedum, nul-
lum enim arcui locum esse, ubi lucta res agebatur.
Sed vid. v. 513.

v. 519. *ταυρίων κεράτων*: fluvios credo tauris
assimilasse veteres ob flexuosas per campum er-
rations, quae rapidis fluminibus potissimum
contingunt. Hinc Horat. Od. III. 30. 10.

Dicar, qua violens obstrepat Aufidus:
at IV. 14. 25.

Sic tauriformis volvitur Aufidus:
ut Sat. I. 1. 56. hinc Oceanum hoc nomine insignit
Euripides ob multiplices in continentem eructatos
pontos: Orest. 1377.

*ὃ πόντος, ὁ Ωκεανὸς δὲ
ταυριόμορφος ἐγκέλευται
ἐκείσιν κερατοῖ χθόνα.*

Cf. Dion. Perieg. 43. „Taurorum specie simulacra
fluminum, id est, cum cornibus, quod sunt
atrocia, ut tauri.“ P. Festus p. 563. Sic Strabo
p. 702. monet quosdam hanc similitudinem derivare
fluminibus *ἐκ τῶν κατὰ τὰ ζῷα καμῶν, ἃς παλαιοὶ κέ-
λευται*. Villosioni anecd. graec. I. p. 212. egregie
confirmant hanc sententiam. Pulchre Valerius VIII.
185.

Haud procul hinc ingens Scythici ruit exitus
Histrî:

Fundere non uno tantumquem flumina cornu
Accipimus: septem exit aquis, septem ostia
pandit.

Sed in hanc rem commodissime adiri possunt anec-
dota graeca. Villosioni etiam ad p. 254. Scholiastes ad
Stat.

Stat. Theb. IV. 109. „Dicitur Achelous duobus al-
veis fluxisse; cui Hercules unum clausit: ideoque di-
citur cornu truncatus.“ Wakef.

v. 519. ἀνέμυθα. Vocem rarissimam habet etiam
Nicander, Alexiph. 545. Wakef.

v. 520. ἐμφέταλντοι. Ovidius hoc luctandi genus
clarissimis describit versibus (Met. XI, 43. sqq.): „erat
cum pede pes junctus, totoque ego pectore pronus
(κεκλιμένος, unde κλίμαξ) et digitos digitis et fronte
fronte premebam.“ Billerb.

κλίμακες. Videas de hac figura luctationis inter-
pretes Hesychianos in vocc. κλίμακες et κλίμακιστος.
Wakef.

v. 523. στόνος gemitus: sic Statius de pugnan-
tibus Tydeo et Polynice, Theb. I. 431.

Ni rex, insolitum clamorem et pectore ab alto
Stridentes gemitus noctis miratus in
umbris,

Movisset gressus. Wakef.

Cicero hanc vocem in quaest. Tusc. II. 23. illustrat:
pugiles vero, ait, quum feriunt adversarium, in jactan-
dis caestibus ingemiscunt, non quod doleant ani-
move succumbant, sed quod profundenda voce omne
corpus intenditur venitque plaga vehementior. Idem
faciunt athletae. Billerb.

v. 524. ἄβρε. mollis, delicata. Pindar. Nem.
V, 48.

— — — ὅς τί νιν ἄβρε
Κρηθής Ἰσπολότα δόλην παῖσσι
ἤδωκε. Wakef.

v. 525. τηλαυγῆς qui longe prospiciebat:
unde longinquus prospectus erat: i. e. sublimis:
τηλαυγής τηλέκοπον: Hesych. ὕχθος tumulus, col-
lis: τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς γῆς: idem. Aeschyl.
Perf. 661.

ἔλθ' ἐπ' ἄκρον πέρυμ-
πον ὕχθου. Wakef.

Magnopere turbant legentem verba τηλαυγῆ παρ' ὕχθου,
quae omnem numerum vitiant. Quare scribi debuit
ὕχθου ex conjectura Hermanni. Ad currum, vel in eo
erat

erat Deianira, quo vel advecta antea erat, vel postea domum sponsi deveheretur.

v. 526. Hanc sententiam, inter pugnam Acheloi et Herculis describendam, transtulit in similitudinem Ovidius met. IX. 46.

Non aliter fortes vidi concurrere tauros,
Cum, pretium pugnae, toto nitidissima saltu
Expetitur conjux: spectant armenta paventque,
Nescia quem maneat tanti victoria regni.
Wakef.

v. 527. Sic Statius Achill. II. fin.

Hactenus annorum, comites, elementa meorum
Et memini, et meminisse juvat: scit caetera
mater. Wakef.

Friget Musgravii sensu hoc in cultissimo carmine emblemata, legendumque censet:

Ἐγὼ δὲ πατὴρ μιν, ὅδ' αὖ φράζων.

Agnovit autem eum pater (i. e. agnovit ut generum), laeta acclamans, i. e. gratulans. Schol. alter Pindari in Olymp. VI. stroph. 5. γυνὴν ἐντὶ τοῦ γυνάμενον ποιῆσαι. Idem in Olymp. VII. antist. 5. ἔγνω αὐτὸν ἐντὶ τοῦ ἀδελφίστου αὐτὸν γεννημέτου. Isthm. II. antist. 2. κλέμενος ἀδελφόν.

v. 529. Hanc periodum Wakef., prout vulgo lectus sit locus et distinctus, frigidissimam atque etiam ineptissimam, prae se ferre tautologiam arbitrans, parenthesi includit v. 527. et in sequenti δὲ mutavit in γα. Sed ulteriori emendatione opus esse contendit eaque hunc in modum instituenda:

(ὁρῶ δὲ μέγας μὲν οἶα φράζων)

τῶν ἀμφισπέντων οἶμα νόμου γ'
ἐλαυνὸν ἑμμένει.

hunc scilicet decertantem impetum expectabat nymphea. οἶμα δρυΐ: Hesych. „Vox, inquit, in rarioribus bis Nonno restitui debet; unde eiecit idem ὕμνα: Dionys. l. XXIV. init. de se dicit fluvius Hydaspes:

— — Διερὰ δὲ γὰρ

οὐκ ἐπὶ πρὸς φέρων, ῥοδίων ἐλπίζον ἀπαιλὸν
Ἰδοὺς κτανόμεναι: βοήθου οἶμα κυλινδων:

et

et l. XXXVI. sub finem:

— — ἐπεφθίγγαντο δὲ λαοί,
 μύθον ἀπαγγέλλοντες· δημογλόσσον δ' ἑκὼς λαομύθον
 ὅμιλοι· κενυμένους τῶνδε φρονέει βροχὴν ἔχον.¹⁴

Quam Criticus ille ineptam dixit tautologiam, alii fortasse amabilem narrandi simplicitatem appellabunt. Deinde magnae offensionis est γὰρ post νόμους. Denique nec dissimulavit ipse vulgatae periphrasis elegantiam—
 ἕρμα νόμους: non, ut inscite scholiastes, ἑκὼς τοῦ καλῶς
 σταύοντος μέρους, ut alibi saepissime; sed quod oculus virginis perpetuo occupabatur in certamine spectando, eventum sollicita formidine manentis. Ajac. 140. πῶς
 ὡς ἕρμα πηλείας.

„Ceterum credibile est Virgilium ex hoc loco Sophoclis ad illustrem suam taurorum concertantium descriptionem nonnihil profecisse, Georg. III. 218. praefertim in versiculo,

Pascitur in magna filva formosa juvenca;
 quem sunt, qui velint, et inscite satis, obelo confingere. Poetam utrumque respexit fortasse Statius Theb. VI. 864.

Non sic, ductores gemini gregis, horrida tauri
 Bella movent: medio conjux itat candida prae,
 Victorem expectans: rumpunt obnixa furentes
 Pectora: subdit amor stimulos, et vulnera sonant.¹⁵ Wakef.

v. 531. Abiit, ut juvenca deserta, i. e. tristis et moerens. Musgr.

v. 532. ὁρῶν gl. ἐπεφθίγγαν. Brunck.

v. 536. Verbo κατεκτιζῶ noster alibi utitur, et Euripides: bicomposito συγκυκατεκτιζῶ solus omnium, opinor, noster. Wakef.

v. 537. δὲ proffus alienum est. Scripsi οὐκ ἔγωγε, arbitror certe. Sic etiam Wakef.

v. 539. Post λαβὼν demum interpunxit Wakef. hoc sensu: „Accepi eam, ut mercator damnosam mercem, quae caeteras corrumpit, pro qua mens mea divendita est — cum qua muto libertatem meam atque animi tranquillitatem.“ Non possum equidem tantam penetrare caliginem, at vulgata scriptura nihil diluci-

lucidius. φέρτεν ὥστε ναυτίλος nonnisi hoc sibi vult: recepi ad me puellam, quae mihi onus erit. ἐμπόλημα autem sine epitheto absurdum est.

v. 541. μιᾶς ὑπὸ χλαίνης: rei indecorae honestior periphrasis. Haud aliter Euripides descripsit connubium in Peliasin apud Stobaeum:

ἔταν δ' ὅπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενεὲς πέρας,
τὰ δ' ἄλλ' ἐφείναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

Accedat Athenaeus V. 19. Ἀκριβέστες συνουσιμῶν ὑπὸ τῆς αἰτῆς γενόμενος χλαῖναν.

Rem sic venuste Latinis numeris ornavit Statius, Theb. I. 404.

— — — similesque Notos dequeustus et im-
bres,

Infusam tergo glaciem et liquentia nimbis

Ora comasque gerens, subit uno tegmine,
cujus,

Fusus humo gelida, partem prior hospes ha-
bebat. Wakef.

v. 541. ἐπαγκύλισμα: dictio sane perquam venusta, quam adhibuit etiam Euripides in Troad. 752. ubi Aftyanaetum filium alloquitur Andromache:

ὦ νῆον ἐπαγκύλισμα μητρὶ φίλτατον
et Helen. 246,

ἢ δὲ χρυσέαις θρόνοις,

Διὸς ἐπαγκύλισμα σεμνόν, Ἥρα

nec suavem Lycophronis naeniam filebo, Cass. 307. qui vocibus transpositis sic legi, ni fallor, debet:

αἶ, αἶ, στενάζω καὶ σὸν εὐχλαγον θάλας,
ὦ σκόμπ', ἐπαγκύλισμα τερπιδὲν συγγένων

non amat pedes anapaesticos scriptor nitidissimus. Porro locum distinctione sua misere depravavit Potterus, melius docente Scholiaста. Wakef.

v. 543. οἰκόμενα ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοί: Eustath. ad II. E. hunc locum respiciens. Wakef.

v. 546. Senec. Herc. Oet. 233.

Ο quam cruentus feminas stimulat dolor,

Cum patuit una pellici et nuptae domus.

v. 548.

v. 548. Magis expeditum esset τῇ μὲν ἄρκεσσαν — τῇ δὲ φθίνουσαν. Sed raro Sophocles expedita sectatur. Musgr.

v. 549. ὦν. Ad provectiones aetate referri vetat sententia, jubet syntaxis. Perspicua omnia reddideris legendo: ζῶν δ' ἀφ' ἑκτάζου etc. Amat oculus florem viventem (i. e. fospitem) arripere. Ζῶ, salvus, integer, fospes: ut in exemplis citatis ad Oed. T. 490. quibus adde ζῶσι δὲ μέσσαν ἑλθεῖς ἐπὶ μένων Pind. Isthm. III. stroph. 1.

Lucianus *Ἐρωτ.* c. 3. ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνοικεῖ μέν τ' ἡ ἄπαν καὶ ἄλλος εἰς αὐτὸν ἀρπάζων. Lib. Judith. XVI, 9. τὸ σκευάλιον αὐτῆς ἤρπασεν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ. Musgr. Subaudias μὲν post ὦν, frequenter illud sequenti θὰ omissum. Sic enim vel maxime superfluum reddideris Musgravii correctionem.

v. 550. Pulchre pro homine posuit ὀφθαλμὸς oculus, qui primas agit in his rebus: vide supra ad v. 528. Sic Propertius II, 12, 12.

— — oculi sunt in amore duces.

ὀπικτρέπει exquisitius est et gratius ob constructionis variationem, quam vulgatum ὀπικτρέπειν. Wakef.

v. 552. τῆς νεωτέρας δ' ἀνῆρ. Frustra sollicitatur haec lectio. Eustath. p. 1384. ὅτι δοκεῖ μὲν ἀδιόφορον εἶναι ἡ πρὸς τε καὶ δ' ἀνῆρ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις ἐπαμφαῖναι διαφωρὰν τινα τῶν λέξεων τούτων, ὥσα δέδοικεν ἡ ὑπερβασις Διόγειρα, μὴ ποτὲ δ' Ἡρακλῆς μὲν εἶναι πρὸς, τῆς δὲ νεωτέρας Ἰάκω ἀνῆρ. Brunck. πρὸς ut legitimo connubio junctus mihi: ἀνῆρ, ὁ φέσσει, ut loquitur Etymol. M. foeminae oppositus, in illam. Wakef.

v. 555. λύπημα: nescio an alibi vox occurrat praeterquam in Dion. Cass. LV. 17. fin. πολλὰ δὲ καὶ τῶν δειλοτάτων καὶ ἐσθιωτάτων λυπήμασι τε καὶ φόβῳ καὶ ἐπιταπνότητι καὶ παροξύνεσσι. Wakef. Sed quid hoc est, λυτήριον λύπημα, liberatrix moestitia? Brunckius vertit: qua ratione possum huic aegritudini mederi, at non probavit λυτήριον significatione passiva occurrere, ut denotare possit dolorem sanabilem. Ac praeterea male abesset articulus. Conjecit Reiskius λυπηρίων λυτήρη, ad verforum remedium, inepte laudato Eurip. Electr.

v. 137.

v. 137. ubi Iupiter πόνων λυτήρ appellatur. Wakef. rescribi jubet λυτήριον ἢ ἄκημα: „si nefas sit irasci, liceat saltem (γρ) mihi medicinam excogitare, quae dolori medeatur, et animi solvat aegritudinem.“ Homer. II. O. 394.

— — ἐπὶ δ' ἔλατ' λογερῶ
φάρμακ' ἁγέματ' ἐκασσε μελαμνάων ὀδυνάων.

quem locum respexisse ait Suidam et Hesychium. Callida profecto usus est circumscriptione, qua tamen parum cavit, ne particula γρ sensu carere videretur accuratius textum inspicientibus. Veram lectionem, quam textui restituendam putavi, monstrat Scholiastae interpretatio: ἢ δὲ τρέπω τῆς λύπης ἵαμα σχολῶν, ὅμν' ἐρῶ. Feliciter eam eruit Hermannus proposuitque in ephemer. Jenens. 1802. p. 142. Patrocinatur huic lectioni Sophocles ipse in fragm. incert. XXXIX.

τὸ μεθύειν πικρῶς λυτήριον.

v. 556. Displicent sane et minus eleganter proxime collocari videntur, praesertim cum ποτὶ, voces παλαιὸν et ἀρχαῖον: scripsit, opinor, Sophocles ἁγρίον. Facile confunduntur invicem hae voces librariis: Eur. Herc. Fur. 366. de iisdem feris et eodem Hercule:

πάν' ὁραμένον ἁγρίων
Κενταύρων ποτὶ γένναν
ἔτρωσε τέξοις φονίαις.

Ovid. met. XII. 219.

— — faevorum faevissime Centaurorum,
Euryte:

et Avienus in Arateis:

Hic Centaurusae fera molis terga fecantur:

et truces Centauros: Statius Theb. VI, 535. Emendationi favet etiam Pindarus, Pyth. III. 8. vel Centaurorum iustissimum Chirona vocans φῆρ' ἀγρότερον: ut Statius, Achill. I. 39. torvum nominat. Noster autem infra de Centaurorum genere ἐμφατικωτέρως, v. 109.

— — ἀμι-

— — ἄμικτον ὑποβάμονα στρατὸν

Ἰηρὸν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν:

ubi docet Scholiastes inter eos Nessum hunc emipuisse feritate. Porro hinc pendet Statius Theb. I. 457.

— — pariter stabulare bimembres

Centauros, unaque ferunt Cyclopas in
Aetna

Compositos: sunt et rabidis jura infusa mon-
stris,

Fasque suum. — Wakef.

v. 557. λέβητι χαλκῆν: at λέβης per se proprie fuisse videtur vas aeneum: λέβης· χαλκίαις ποδονικτήρ: Hesych. unde pendet glossa Scholiastae nostri: λέβητι· χαλκῆν· δύο ὀνόματα, ὡς κρατερὸν αἰχμητήν. Wakef.

v. 558. δασυστέρνου Νέσσου· hirsuto pectore: hoc epitheton ab Homeric thesauro sumpsit, et parce desortit in usus proprios: Il. B. 743.

ἤματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίετο λαχνηέντας·

βαδύτριχας, δασεῖς Κενταύρους: Hom. Schol. Wakef.

v. 560. Insignis est ellipsis praepositionis διὰ ante quartum casum, pro διὰ τὸν βαδύτριχον ποταμὸν. Eurip. Alcest. 45c.

πολὺ δὲ, πολὺ δὲ γυναῖκα· ἀρίστην

λίμνην Ἀχαρνείαν πορεύσας

ἐλάττω δικήνῃ.

Eleganter narravit hanc rem Ovidius, metam. IX. 103.

— — nova repetens patrios cum conjuge
muros,

Venerat Eueni rapidas Jove natus ad undas,
Uberius solito nimbis hyemalibus auctas.

Sic autem Seneca, Herc. Oet. 499.

Me conjugem dum victor Alcides habet,
Repetebat Argos. Forte per campos vagus
Euenos, altum gurgitem in pontum ferens,
Iam paene summis turbidus ripis erat.
Transire Nessus vorticem solitus vadis
Pretium poposcit. — Wakef.

v. 561.

v. 561. Caussae nihil est, quare cum Wakef. ἀέ-
ρουε mutetur in πορθυίε, quod nec melius est nec de-
terius. Attulit ille plura exempla verbi πορθυεῖν ab
aliis in eadem re adhibiti, sed inde non sequitur etiam
nostro in loco esse reponendum. Sic Philostratus
jun. icon. 16. πορθυεῖντος γὰρ τοῦ δουλεύοντος Νέσσου, δι-
στὰς δ' Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναικὶ Δηϊάνειρ καὶ τῷ παιδὶ Τάλλῳ,
διαιτῶν ἄπορος ἡ ποταμὸς ἐφαίνετο, τὴν γυναικὰ πορθυεῖντα παρ-
ογγυῖ. Suidas in πορθυεῖν, qui haec confervavit: εὐρίσκει
Νέσσον πορθυεῖντα μισθῷ καὶ πειθῇ αὐτόν, ὡς πορθυεῖσθαι
Ἀλαμῶν καὶ Δηϊάνειραν. Apollodor. bibl. I. II. ἔγχε δὲ
Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὐφρον ἦεν· ἐν ᾧ καθέζεσθαι Νέσσοις ἡ
Κόνταυρος τοῦ πορθυεῖντος διαπόρθυος. Tzetzes ad Lycophr.
50. πῶν Εὐφρον ποταμὸν, ἐπὶ Νέσσῳ Κοντάωρ αὐτὸς αὐτὸς δια-
πορθυεῖται. Denique Strabo I. X. p. 692. ὁ Νέσσοις ἐν-
ταῦθα λόγεται, πορθυεῖς ἀποδολεγμένους ὡς Ἡρακλῆος ἀποθανόν, ἐπὶ αὐτῷ, πορθυεῖν τὴν Δηϊάνειραν, διτταίῃσι βιάσασθαι.

v. 563. Canterum hic loci offendit metrum, quod
a spondaeo quartum pedem occupante violari crede-
bat. Tam minuti nempe animi erat Sophocles, ut
et a pari loco non haberet, aut subtilitates, quas
otium recentiorum ingeniorum ad nugas proclive pe-
perit, tanti faceret, ob quas aut dictionem aut libe-
rum spiritum in angustum cogeret. Locus sanus est,
constructio haec: ἥνικα ξυνιστάμεν Ἡρακλεῖ εὐνὴς (i. e. δον-
τημένη, κεκρυμμένη) τῶν πατρῶν στόλων (ita leg. esse exi-
stimo), quum comitarer Herculem, relictis paternis
columnis, i. e. aedibus, quae columnis nituntur. στόλοι,
κίονες, θρυγαὶ saepe pro aedibus usurpantur. Reisk.
Mistis his, quae refutatione non videntur digna esse,
Brunckianam dispiciamus lectionem:

ὃς αἰμὲ, τῶν στόλων πατρῶν ἥνικα —

Reprehendit hunc versum Hermannus (ad Hecub. 109.)
ob vocabulum longa syllaba in medio quinto pede
finitum, sequente verbo trisyllabō. In fine enim cujus-
que versus, ubi, exhaustis jam propemodum pulmonibus,
lenior pronuntiationis decursus desideratur, aspe-
riora omnia, quo difficilius pronuntiantur, eo magis
etiam aures laedunt. Quae cum ita essent, ma-
luerat

luerat cum duobus codd. scribere, quod exhibuit etiam Wakefieldius:

ὅς κ' αὖτε, τὸν πατρῶον ἦντα στόλον

ξένον Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖναι δαπέμονον,

ut εὖναι jungeretur accusativo, omisso κατὰ. Sic certe occurrit ~~στέρμας~~ Eur. Bacch. 1371. ~~στέρμας~~ Helen. 95. Nunc autem displicet ei haec lectio propter constructionis duritiem ac commendavit mihi eam; quam, utpote vero non ab similem, in textum intuli. — „στόλος proprie est turba navigantium: sed πατρῶος στόλος, turba, qualem patres habent, i. e. familia. Ita στρατός proprie vult militarem turbam: sed saepissime de civibus et hominum concursu quovis generaliter usurpatum novimus. εὖναι vero privata, deserta: Homer. Il. X. 44.

ὅς μ' εἶδεν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖναι δόχμας.

ubi consulendus est Scholiastes. Aeschyl. Pers. 289.

εὖνιδας ἢ ἀνδρόνους

sine liberis et maritis. Adeas etiam Choeph. v. 245. Manetho apotel. VI. 275.

εὖνιδας οἱ γὰρ τοὶ τέκνων ἀγονοὶ τε κτείνονται.

prout recte legendum perspexit etiam Dorvillius. Wakef.

v. 566. ~~ματαιαίς~~: infidelibus, improbis, lascivis. Pessime gessit officium in h. v. Scholiastes. Sic Melesger epig. 52. Cupidinem allocutus:

— τί μάταια γὰρ καὶ σιμὴ σσημεῖς

μυχθίζεις:

quod respondet Horatiano illi perfidum ridens Venus. Hesychius: ~~ματαιίζω~~ ~~μωραίνω~~: i. e. ἀκαλασταίω: ut probe Scholiastes ad Eur. Androm. 674.

γυναικὲς μωραίνουσιν ἐν δόμοις ἔχον.

Affinis est vox ἀργός. Caeterum sensui infidelibus, quem voci ~~ματαιαίς~~ affingebamus, optime quadraret Ovidius, hanc ipsam rem denarrans: met. IX. 119.

— Nessoque parante

Fallere depositum:

et Senec. Herc. Oet. 514.

Infide vector inquit. — Wakef.

v. 567. ἀποστρέφας εἰς αὐτὸν στραφὼς καὶ βλάψας: recte Scholiastes: illuc convertens oculum, ad clamorem scilicet: nam a tergo Centauri nabat Hercules. Senec. Herc. Oet. 507.

Iam totus undis Neffus exierat ferox,

Medioque adhuc errabat Alcides vado.

Nec multo aliter caeteri fabulae enarratores. Wakef.

v. 568. πεννήτην pennatam: διὰ τὴν πτέρωσιν recte Scholiastes. Homer. Il. E. 171.

Πένδαρε, πῶς τοι τάξιν ἰδὼ πτερώντασ' ἴσται;
ἐπτερομήνη βίβη: Schol. ibid. ut alter e nostris: pen-
nis instructa. Atque, ut hic Sophocles κόμην pro
στράτην, ita vicissim Aeschylus στρατὸν pro κόμην posuit,
Ochoeph. 172.

καὶ μὴν ὅς' ἔσται κἀρε' ἰδὼν ὀμώτερος:
quem sublequitur Euripides Electr. 530.

πολλοὺς δ' ἂν αἰετοῖς βοστρούχους ὀμώτερος.

Comparari meretur Virg. Aen. IX. 578.

— — ergo alis allapsά sagitta,
Et laevo affixa est lateri manus, abditaque
intus

Spiramenta animae lethali vulnere rumpit.
Wakef.

v. 569. ἀσβεστον: signato vocabulo pulchre signi-
ficavit stridorem nervi et sagittae: non immemor
Homeri Il. Π. 361.

— — δειτῶν τε φοῖζεν καὶ δοῦπον ἰκόνταν.
Similiter. Philippus in epigrammate LII.

πῶς χλαῖνιμα λέντες, ὃ τ' ἀσβεστον ἔσ' ἔμοις
ἴσας.

et Lycophron 1426.

κῆρυκα δ' ἰδὼν τηλὲθ' ἀσβεστον
ὅσπερ κῆρυκα στήθεσσι.

ibid. ἀποθνήσκων: linquens animam, jam moritu-
rus: rara vox et in exquisitioribus: minus enim va-
let quam usitata ἀποθνήσκων et θνήσκων. Eximius hanc
in rem est Aeliani locus, de animall. VIII. 7. quem
temere sollicitabat Pauwius ad Philen notis. Μεγα-
σθένους κωδὸν λέγοντες: περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν θάλατταν γινεσθῆναι το
ἱχθυόειον' καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ, ἀθάνατον εἶναι, κατὰ πον νηχόμε-
νον,

νον, καὶ ἐν βυθῷ· ἀποθανόν δὲ ἀναπλεῖν· αὐτὸν ἀφάμενος λαποδομαῖον καὶ ἐκθύνησκειν τὰ πρῶτα, εἴτα μέντοι καὶ ἀποθύνησκειν. Ut Hefychius: ἐξέθανεν ἐλαποδομήσκειν.

Nec minus opportunum se nobis offert Hippocrates, de morb. vulg. V. 7. καὶ ἐξέθανε παντάμως, ὡς τι θνήσκει δονέαν. Nec crediderim alio habuisse oculos lexicographum. — Plutarchus II. p. 563. de ser. vind. num. κατενεχθῆς γὰρ ἐξ ὅσους τινὲς εἰς τρέχμενον, — ἐξέθανε καὶ τριταῖος ἦδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἀνήνεγκε. Accedat Alciphron, I. III. ep. 66. οἱ συμπαύται δὲ, ὡς αἰδοί, ἐξέθανον τῷ γέλωτι. Wakef.

v. 572. Noluit Wakef. pronomen σε recipere, propterea quod facile subintelligatur. Melius tamen additur, praesertim cum saepenumero pronomina omitti soleant a librariis, ut Antig. 48. pronomen με, flagitante sensu a Brunckio repositum.

v. 573. ἐμφέρεσται· τὸ παρηγόριον· θρήνην γὰρ τὸ σῆμα: Schol. Sic II. E. 902.

ὡς δ' ὅτ' ὅπως γάλα λευκὸν ἐπαγόμενος συνέπηξεν,
ὄγρεν ἐν· μάλα δ' ὅσα περιτρέφεται κυνέοντες

et Od. E. 477.

— — — σκεῖσσι περιτρέφεται κρύσταλλος
quem locum respicit Hefychius in voce περιτρέφεται, et imitatur Aelianus de animm. XIV. 26. Ὁ δ' οὖν κρύσταλλος, ὃ ἐν τῇ Ἰστρίῳ, καὶ νηὶ φορτηγῇ κατὰ ῥεῖον περιτρεφέας, εἴτα ἐπήδησεν αὐτήν: prout vere castigavit Gesnerus. Hinc emendes elegantem comparisonem Quinti Calabri, X. 415. ubi frustra sunt Rhodom. et Dausq. atque se pro more deridendum propinat magnus promissor Pauwius:

οἷον δ' ἐν ξυλόχοισιν περιτρέφεται κρύσταλλος
αἰπυτάτων ὀρέων, ἥτ' ἄγρια πολλὰ πάλονι,
χηνάμην Ζεφύροιο καταγίγειν, ἐμφὶ δὲ μακρῷ
ἔκρεις ὕδαλῃσι καταβέβηκεν λιβάδεσσι
δαδονθ'. ἣ δὲ νάπησιν, ἀκρεσίῃ περ ἰούσῃ,
πίδακος ὡς χυμίνης κροσθὲν περιτρεφεται ὕδαρ'
ὡς ἥγ', ἀσχαλόμεθα μέγα, στυγερῇ ὑπ' ἰνίῃ
τήκετ', ἀκηχημένη πῶσις περὶ κουριδίῳ. Wakef.
δουμένης nolim in ὡς χυμίνης mutari.

v. 574. ἦ in qua parte: periodum obscuriorem sic exprimit Ovid. met. IX. 129.

— — sanguis per utrumque foramen

Emicuit, mīstus Lernaei tabe veneni. Wakef.

v. 575. Ὄφραμα ὕδρας poetice pro ipsa hydra. Sic δάμνυ ὕδραν Eur. Hippol. 651. ἑρπύν τρεφάδ Cycl. 189. Musgr.

v. 576. φρενὶς κηλητήριον: duarum interpretationum electionem nobis praebet Scholiastis elegantia, quarum neutram spreverim: ἐπιτήδειον πρὸς τὸ παθεῖν καὶ κηλῆσαι, καταπανυτήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ πρὸς ἄλλων ἔργων. ἢ κατακλεῖν τὴν θυγὴν τοῦ Ἡρακλῆους τῇ πρὸς τὴν Διὸς θυγὴν ἔργον. Posteriores amplexus est Ovid. met. IX. 13.

— — velut irritamen amoris:
et ibid. V. 154.

— — quae vires defecto reddat amori.

Neque aliter Diod. Sic. IV. 36. et Hyginus fab. 34. sed utcumque accipias, parum interest. Plenius Tzetzēs ad Lyc. 50. qui sic Nessum loqui facit: ὅγῳ μὲν διὰ τὸ τελευτᾶν τοῦτο δὲ σοὶ χαρίζομαι, φίλων ἐπισπᾶσθαι δυνάμενον εἴτε γὰρ Ἡρακλῆα νόσους ἑτέρας πόθῳ κατασχεδόντα ἐπιχεῖν τοῦτο ἔστιν τὰ ἰμάτια, καὶ πρὸς αὐτὸν πάλιν ἐπιστρέφειν τον πόθον. Wakef.

v. 578. Satis mirari non possum, cur Wakefieldius receperit ἐνέρεθαι contra omnem dicendi usum: Quam lectionem ut, si Diis placet, defenderet, attulit Aeschyl. Eum. 873. ex ed. Herm. et alios quosdam locos, Vigerum quoque de idiot. c. 5. sect. 3. Refutandi labor inutilis foret.

v. 582. ποτὶ δαίμονα: Homericum est, Od. M. 37.

ταῦτα μὲν οὕτω πάντα ποτὶ δαίμονα:

ποτὶ δαίμονα: schol. Hom. cui cognata protulit Sophocleus interpres. Wakef.

v. 586. δάλαττοις: idem cum δάλαττον quam dictionem fidissime pariter et venustissime video Hesychium interpretari: τὸ ἐφελόνον μετὰ τινος ἐνέργειας. Wakef.

v. 588. Scholiastes non intellexit locum. μέτρου reddi debet improbum, sceleratum; φαρμακοντικῶς,

ut venefica, qualem omnes abominantur; vid. v. 566. Wakef. Repugnare videntur sequentia.

ibid. *παράδοτον* difficilius est, quam *παράδοτον*, quod recepit Wakef., atque etiam ob praecedens *μεταχρήσιον* anteferendum. Neque adversatur Antig. v. 91.

v. 591. non potest interpungi, ut Wakefieldio placuit: *οὐτως ἔχῃ γ' ἢ πῶς αὖ* etc. „ita sane se res habet: fides quidem expectationis adest, sed experimentum nondum feci.“ Quam sententiam non video, quo pacto e verbis exculperit.

v. 594. *γνώμη*: certa sententia: vox insoles admodum: legi tamen apud Aeschyl. Agam. 1361. Eur. Heracl. 408. Herodot. VII, 52. Aretaeum p. 87. sub imum, ed. Oxon. quem indicavit etiam Wesfeling. ad Herdoti l. c. Huc commode referas Hesychium: *γνώμη λέγεται καὶ γνώσις*. Wakef.

v. 600. *ἔρπον βραδύς*, tardi sumus, i. e. tardi nobis videmur, aegre moram toleramus. *τῷ μακρῷ χρόνῳ*. Abundat articulus, ut non raro apud Sophodem. Sensus est: longum jam temporis spatium. Scriptor pedestris dixisset *ἤδη μακρὸν χρόνον*. Cf. v. 69. Musgr.

v. 601. *αὐτὰ* — *πράσσω*, eodem prorsus modo, quo tu, affectatum. *Πράσσω* enim hic non actionem significare videtur, sed conditionem vel statum, ut in phrasi *εὖ πράττει*, aliisque innumeris. Mecum facit Heathius. Si interpreteris, huic ipsi rei operam do; non satis apte cum Lichae quaestione quadrabit, quae generalis est, (*τί χρὴ ποῦν*) non ad certam definitamque rem directa. Musgr.

v. 603. recepit Wakef. ex Eustathio *εὐαφής*, quam lectionem dicit exquisitiorem. Cur tandem? non forte propterea, quod Homerus saepius *μαλακὸν ἀδύβει* de vestibis, quam *εὐνητον*? At illud profecto est hariolari. Iam vero producit agmen locorum, qui quidem ad unum omnes ejusmodi sunt, ut parum videantur rem posse propugnare. In his maxime Phavorinum in v. *χίτων*: *χίτων*, οἷον χυτὸς τις, διὰ τὸ λατὴν καὶ οὐτως εὐαφής διὰ καὶ μαλακός λέγεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ φάρους. — *χίτων*, οὐκ ἔξ ἀνάγκης μένον, ὁ τῆς σαρφὸς κί-
της

οὐκ ἐλπίσας, ἀλλὰ καὶ ἀπλῆς εἶδον· πλὴν εὐαφὲς καὶ ἀπαλὸν· nam jubet nos animadvertere, Sophoclem infra v. 770. *χρῶν* appellare id, quod nunc *πῆλον*. An inde jam sequitur, εὐαφὴ a Sophocle esse profectum? Neque magis idoneus est locus Diodori Sic. IV. 38. *ἐνταῦθα δὲ θυσίαν ἐπιτελεῖν, ἀποστείλας Ἀλχαν τὸν ὑπερέτην εἰς Τραχῶν, πρὸς τὴν γυναῖκα Δηϊόνειραν· τοῦτη δὲ προστεταγμένη ἦν αἰσθῆναι χιτῶνα καὶ ἡμάτιον, οἷς εἰδὼν χρησθῆναι πρὸς τὰς θυσίας.* Consultissimum arbitror, ubi plures reperiantur lectiones pretio non multum distantes, Aldinae sequi auctoritatem, quae non dubium quin maxima sit. Reiskius volebat τῶδε νοεῖσθαι, recens textum.

v. 604. Non stare potest seorsim τῆς ἡμέρας χειρὸς, ut opinabatur Wakef., sed necessario refertur ad δούλημα: harum mearum manuum, nempe opificium. — Senec. Herc. Oet. 570.

Fidele semper regibus nomen, Licha,

Cape hos amictus, nostra quos nevit manus.

v. 608. Voce ἕρκος significari videtur ὁ περιβεβὼς, i. e. septum five arae five templi. ἰσθῆτιον εἰλας, foci privati lux vel ignis. Musgr.

v. 609. Wakef. legit φανερὸν, ἐμφανὲς σταθμῆς. Id placuit etiam Heathio.

v. 610. ἡμέρας ταυροσφάγῃ, festo conviviali die. Statius Theb. l. 262.

— — cur usquam sanguine festo

Conjugis ara tuae, cumulo cur thuris Eoi

Laeta calet? Wakef.

v. 613. *εὐτόφην*, id est *εὐσφαιόν*. Graeci pro donare, ornare, remunerari aliquem quacunque tandem re et materia dicere solebant *εὐσφαιόν* et *ταυνοῦν*. *εὐτόφως* erat ipsis omne praemium. Reisk. *εὐτόφην χιτῶνα* mihi saltem nondum occurrit.

v. 614. Mos erat veteribus, ut sacris operaturi vestes aut novas, aut recens lotas induerent. Pollux I. 25. *ὑπὸ νεουργῇ στολῇ, ὑπὸ νεοπλυντὶ δεδῆτι, προσέτιναι θυσίᾳ.* Brunck.

Appian. Bello Civili, p. 181. *λερίον καὶ ἀπὸ χερσὶν δεδῆτα ὡς ἐν θυσίᾳ περιμίσμευα.* Musgr.

v. 615.

v. 615. Infaustis manibus attentarunt hunc locum Viri docti. Sanus est, si quis alius, nec nisi explicatione eget. Et adjectivum quidem *σθμαδὴς*, referendum illud ad sequens *ἕμμα*, ex usu poetarum Graecorum haud infrequenti sic positum est, quasi esset participium, hac constructione: *ἐπὶ θήσεται ἕμμα σθμαδὴς τὸ σῆμα*, i. e. τοῦ σήματος. Sic Antig. 787.

καὶ σ' οὐτ' ἐθανέτων
φύξιμος σόδοις.

Oed. Col. 1019. ubi recte se habet librorum *παρὰν δ' ἡμε* perperam a Brunckio mutatum. Aeschyl. Choeph. 21. quo in loco ex libris reponendum *χολὸς περὶ πᾶς*. — *ἔρκος σφραγίδος* est *περίβολος*, *περιφραγμὸς*, *σφραγίς* muniens circuitus sigilli. Eur. Hippol. 864.

φῆς, ἐξελίξας περίβλ'ας σφραγισμάτων.

Deinde phralis *ἐπ' ἕμμα θήσεται* est in elegantissimis, quas novit Graecia; ut *προσβαλεῖν*, *ἐπιβαλεῖν* vel *βαλεῖν ἕμμα*: ut idem Ion. 43.

ἔψιν δὲ προσβαλοῦσα παῖδι νηπίῳ

et Metæger epigr. 44.

ἦν μοι συννεφὶς ἕμμα βαλῆς ποτὶ χεῖμα δόξονα.

Sensus: „cujus (signi) ille bene gnaros oculos sigillo huic admovebit.“ Dixit de hoc loco Hermannus in ephemer. Jenens. 1801. p. 144. — Reiskius sic scripsit: „Nihil mutandum. *ἐπ' ἕμμα τίσσεται* idem est atque *ἐπ' ἕμμα τ.* oculis subjicere, lustrare, arbitrari. Ad verbum igitur sonat sententia hoc: reddes illi hoc signum cistae impressum, quod ille, sibi facile ab annuli firmaculo agnoscendum, ponet sub oculo seu lustrabit. Firmaculum annuli est impressa cerae nota fidem non effractae cistae factura.“ De usu illo, quem adfert, valde dubito deficientibus exemplis. Brunckius edidit:

καὶ τῷδ' ἐπολεσε σῆμ', θ' αὖτις σθμαδὴς
σφραγίδι θύματος τῷδ' ἐπ' ἕμμα γυάσσεται,

cuius lectionis audaciam videtur ipse sensisse, dum scribit: Nisi sincerum est, quod ex conjectura dedimus, Sophocleum saltem colorem refert. Lenior est Wakefieldii emendatio:

καὶ,

καί, τὸν γ' ἀπολαύς σῆμα, καὶνος εὐμαδὶς
σφραγίδος ἔρην τῷδ' ἐπ' ὕμνῳ θύσεται.

Sed magnam ea offensionem habet e constructionis
duritie. Billerbeckius denique quam iniit rationem,
non omnino spernenda est:

καὶ τὸνδ' ἀπολαύς σῆμα, δ καὶνος εὐμαδὶς
σφραγίδος ἔρην τῷδ' ἐπὶν μαθήσεται.

Musgravii nota silentio praetermittenda videtur.

v. 618. Vox πομπὰς vult plerumque viae dux;
ut saepius in Homero: hic autem generaliter nun-
cius; atque ita Phavorinus: πομπὰς ἄγγελος. Wakef.

v. 624. Ex Scholiastae interpretatione conjicit
Wakef. legisse eum ὃν θάλας pro ὃν ἔχας, ac longe il-
lud vulgatae praefert. Mihi contra nihil certius vi-
detur, quam glossam illam ad librorum lectionem
pertinere. Musgr. malit ὃν ἔχας.

v. 630. ἐκπληγῆναι ἴδοντι rarior elegantia, quam
arripuit Virgilius, Aen. I. 513.

Obstupuit simul ipse, simul percussus Achates
Laetitiaque metuque. — Wakef.

v. 634. ναύλοχα — λουτρά. Pro accusativis habere
oportet; non enim loca ipsa alloquitur, sed incolas.
Ναύλοχα non concordat cum λουτρά, sed cum θῆη vel
σταθμὰ subaudito. Nuspiam enim aliter quam ut ad-
jectivum inveni. Musgr.

v. 635. Θερμὰ λουτρά. Harum thermarum meminere
veterum scriptorum non pauci: vid. Herod. VII. 176.
Pisandrum apud Schol. Aristoph. Nub. 1047. Catul-
lus carm. LXVI. 54.

Quum tantum arderem, quantum Trinacia
rupes,

Lymphaque in Octaeis Malia Thermopy-
lia. Idem.

v. 636. praetulit Wakef. περινεστέοντες. Od. Δ. 176.

καὶ πᾶσιν λαοῖσι μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
εἰ περινεστέουσιν, ἐνέσσονται δ' ἡμεῖς αὐτοὶ.

et alibi plus semel.

v. 638. Μηλὶδα παρ' ἁλιν. Herodotus, qui satis
accuratam Trachinis et Thermopylarum descriptio-
nem dedit VII. 176. et seq. 198. et seq. nullum ibi
lacum

lacum novisse videtur. Λιμὴν igitur cum Scholiasta interpretandum mare; cuius notioni satis multa exempla sunt. Λιμὴν Μυλῆς fuerit sinus Maliacus, abunde ille ex Geographis notus; μίσην autem λιμὴν ejus sinus fundus. Musgr.

v. 639. χρυσαλακῆτον κέρας: Homer. II. II. 183.

ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσαλακῆτον, καλαδυνῆς

χρυσὴ τῷ βέλει χρωμένης ἡλακῆτην γὰρ καλεῖται τὸ βέλος. schol. ibid. recte. ἡλακῆτη ἄτρακτος, ὁ τοξικὸς κάλαμος: Hefych. ob radios nempe, quos Luna jaculatur. Wakef.

Dianae sacrum habebatur omne vicinum litus. Cecinisse dicitur Orpheus, statim postquam a Pagasa solvissent Argonautae, Apollon. Rhod. I. 571.

Ἀρτεμιν, ἣ κείνης σκοπιᾷς ἄλλος ἐμφέρετο

Ῥομένη καὶ γαίην Ἰωλκίδα. —

Herodot. VII. 176. ἐκ δὲ τοῦ σταθμοῦ τῆς Εὐβοίης, ἣν τὸ Ἀρτεμίσιον ἐπέκεινται αἰγιαλός, ἐν δέ, Ἀρτέμιδος ἱερὸν. Musgr.

v. 640. ἔγορα Πυλάτιδες, i. e. concilium Amphictyonum. Vid. Herod. VII. 200. Musgr.

v. 641. Vulgatum καλόνται, quod non satis metro congruit antistrophico, Hermannus (de metr. p. 440.) mutandum censet in καλεῖνται, quae forma cum ex altioribus Doricae dialecti recessibus sit petita, vix poterit Chori cantico inferri. Tragicorum consuetudinem refert, quod monente praeceptore carissimo reposui. Non item Musgravii κλόνται, quod defendere conatur Hefychii interpretatione: κλαῖ, ἐπαινεῖ, ὅμοι Κλαῖν — λέγων. ἐπισημαίνων. Κλέομαι, ἐπικαλούμαι, εὐχαριστῶ loco Pindar. Isthm. V. stroph. 2.

v. 643. οὐκ ἀναρσίαν — παναχάν. Tibiarum sonus παναχάν pariter audit Pindaro Pyth. X. stroph. 3. Quod dicit tibiam ipsis reversuram non sonos inimicos et acerbos edentem, diversa tibiae officia respicit, de quibus sic Ovid. Fast. VI. 659.

Cantabat fanis, cantabat tibia ludis;

Cantabat moestis tibia funeribus.

Plutarchus de Ei Delphico ad finem:

Σύνταλα κακυτοῖσιν, οὐδ' ἄρα φίλῃ.

Καὶ γὰρ ὁ ἀέλος ἐφ' ἃ καὶ πρῶτην ἐτόλμησε φωνὴν ἐφ' ἡμετέραν ἔφαινε, τὸν δὲ πρῶτον χεῖρον εἶλεν πρὸς τὴν πόλιν. Αἰὲ igitur

tur tibi iam ipsa reversuram non funebres sonos, veluti Hercule mortuo, edentem, sed laetos, et hymnis deorum, paeanibusque concinentes. Est enim *Θαῖα μῦθος* carmen sacrum, deorum laudibus plenum, qualia ob victoriam cantari solent: *ἄμβροτα ἔντα* vocat acclamationes sacras Antig. 1134. Musgr.

v. 650. Scripsit Wakef. *πάντη* expectantes venturum ex omni parte: quod impatientiam huc illuc prospectantium pulcherrime subindicare existimat. Bene, modo posset *πάντη* esse ex omni parte. Id dicitur *πάντοθεν*.

v. 652. Ineptissima est Parisini editoris conjectura, qui non intelligit, cur *παλλῶγιον* Herculem esse dicat Chorus, quem sciat aut in Lydia apud Omphalam, aut in Euboea ad Oechaliam moratum fuisse. Verum id modo rescivit Chorus, et nunc de tempore loquitur, quo nihil de fati Herculis compertum habuit, quem tamdiu peregre agentem timere poterat, ne in Asiam profectus pelago jactaretur. Haud minus ridicula est praecedentis versus emendatio proposita a Sam. Petito ad Leges Atticas p. 97. Brunck.

v. 654. *διετέλλαντα*, semel iterumque infelix. Vid. ad Philoct. Electr. 254. ubi eadem medicina iteranda. Ut *τρίσημακας*. ter et quater beatus, sic quoque *διετέλλαντας* et *τρετέλλαντας* dicebant. Reisk. De voce *διετέλλας* demonstrandum erat.

v. 656. *ειστροχιδεύς*. H. Stephanus in Mss. inventum testatur *ειστροχιδεύς*. Non ineptum foret: *ὅν τ' Ἄρης αὖ στροχιδεύς*, at nunc iterum Mars compositus. Musgr.

v. 657. Demiror, editores tam patienter tulisse in lyricis saltem languidam phrasin *ἔξέλειν' ἀμύραν* solvit diem: quam vix intelligas, nec potuit accurate scholiastes interpretari; iis verborum usus ambagibus, quae satis probant, non expediendam esse plano sermone constructionem. Deinde non concinit recepta vox antistrophicae *συγκροχιδεύς* quae necessario producit secundam syllabam. His devictus rationibus scribendum puto ex facillima emendatione conjecturali, *ἔξέλειν' ἡμέραν* devolvit diem: i. e. finivit et emovit;

vit; figurate noster de volvendis annis, quod proprie Virgil. Geo. IV. 384.

— — dum fufis mollia penfa

Devolvunt.

Sed opportunus est nobis, ut qui maxime, Ovid. epist. XII. 3.

Tunc quae dispensant mortalia fila, sorores

Debuerant fufos evoluiffe meos:

ex quo Parcarum officio fluxit in linguam metaphorica locutio. Sic etiam *ελευσόμενος αἰών* Eur. Herc. Fur. 672. Wakef. Quod equidem exhibui repertum ab Hermanno, subindicare videtur Scholiastae Romani interpretatio: *ἔξελυσεν ἡμᾶς τῆς αἰώας, ἣν ἐφ' ἡμᾶς τῆς ἡμέρας εἴχομεν.*

v. 660. Dedi *πῶτι* pro *πρὸς* cum Wakefield. ob antistrophici versus numeros.

ἀνύσσει. Sic Oppianus Hal. I. 617.

Θρηίκιον δ' ἀνύσει βοὸς πύραν αἰολόφυλον
ἱσμὸν

et eleganter Dion. Hal. VI. 91. *οὐδενὸς δ' αὐτῷ τειχίσαντος ὑπὸντήσσει, διανύσας τὴν χάραν κατὰ πολλὰν οὐπείσαν, προσέβαλε τοῖς τεῖχεσι.* Wakef.

v. 663. Hic locus, prout vulgo legitur, neutiquam potest intelligi. Ac primum quidem videamus de voce *παγχρίστη*, ad quam si *πέπλη* aut *φαρμάκη* supplere velis, nae id durum esset juxta durissima. Necessè igitur est referatur ad sequens *προφάσει*, hoc sensu: per causam veneni a Centauro dati, hoc est simpliciter, per venenum. Sed quid tum sibi volunt vocabula *ταῖς πύρῃς*? Nimirum haec plane sunt sensu cassa et correctionis indigentissima. Ejusdemmodi videtur *συγκραθεῖς*, quod vel ideo potest suspicionem movere, quia strophici versus metro non respondet. Ultima denique crux est lectio *θῆρας*, qua itidem pessumdantur numeri. Difficile est, probabilem aliquam loco medelam adhibere, et videri posset lectio prorsus deplorata, nisi in Scholiis Romanis aliquid reperiretur subsidii. Etenim quod interpres ille adscripsit: *ἔλθοις εἰς ἔρῳτα τῆς γυναικὸς*, inde conjecit Hermannus mens scriptum fuisse, *ἔδεν μέλοι πανήμερος* (ab *ἄμερος*, mitis,

mitis, blandus) οὐκ ἀδύνατος. Reliqua autem haec fuisse suspicatur, *παγχρηστῇ συγκρηδῇ* (reconciliatus) ἐπὶ προφάσει δαίματος. δαίμα de bellua adhibuerunt Aeschylus in Choeph. 584. et Sophocles Antig. 782. ibi enim Hermannus reponendum censet δαίμασι pro κτήμασι. Hesychius: δαίμα — φέβητρον. Wakefieldii emendationem non potui quin ritu exciperem. Legendum enim arbitratur, ὅταν μὲλοι πανίμερος, τῷ Πηλοῦς πάγχρηστος, συγκρηδῇ, ἀποπροφανῇ: Ἐρως: unde redeat Amor (i. e. amans Hercules, mirabile dictu!) plenus cupidinum linimentis Suadelaē personatus, probe temperatus, manifeste superveniens; post tot moras scilicet et dubitationes. Nempe *πάγχρηστος ἐπὶ Πηλοῦς*, quale regimen occurrit etiam infra vv. 687. 769. — Reiskius conjecit τῷ Πηλοῦς *παγχρηστῇ*, imbibitis omnibus commodis moribus Obsequii, per medium et occasione sanguinis Centauri.

ibid. *πανίμερος*. Derivari potest vel ab ἡμέρας, mitis, vel ab ἡμέρα, dies. Si priorem etymologiam sequaris, optabit Chorus Herculem mitem et cicerem reverti; parum profecto apposite, qui neque antea fērus aut inhumānus fuerat. Contra si *πανίμερος* ab ἡμέρα, dies, deducas, omittetur quod maxime Dejanirae ejusque amicis optandum erat, ut Hercules desiderio ipsius ardens rediret. Vix igitur dubitem, quin vere Mudgius Vir clar. emendaverit *πανίμερος*. Musgr.

v. 664. *παγχρηστῇ*. Subaudiendum *φαρμάκῃ*. Dubito tamen, annon scribendum sit *παγχρηστῇ*, quia in altera voce non apparet, quam vim habeat prior syllaba. *Πάγχρηστος* extat Xenoph. Memorab. II. p. 435. Cicero in Verrem III. 65. suo illo panchresto medicamento. Idem.

v. 665. *προφάσει*. Deducendum putem a *προφανῇ*. Sic *φάσις*, lunae adpectus, a *φανῇ*. Nisi malis *προφάσει*. Idem.

v. 666. *περιστέρα*. gl. *πέρα τοῦ δόντος*. Brunck. *περιστέρα*, ultra quam par est. Vid. Oed. Col. 151. Musgr.

v. 671.

v. 671. Abundat *τι*, ut saepius, et ad *τῶν οὖν* suppl. *ἔνεκα*. Male Wakef. explicat *ἀδ τι*, inconsiderate provocans ad Eur. Electr. 831. *τι χρημ' ἔδουμαίς*. Multo minus etiam debebat conjecturae indulgere, ut legendum putaret. *ἐδ δὲ 'πὶ α. τ. λ.* Cui quidem nullo pacto favet Scholiastae interpretatio: *μὴ ἔνεκα ὧν ἐπὶ τῶν καὶ δαριμάτων τῶ 'Ηρακλεῖ ἔδουμαίς*; Quamquam sic dici potuisse non inficior.

v. 672. *προδυμίαν ἀδελον ἔργου*. In voce *ἀδελον* enallage casuum est. Dicendum utique erat *προδυμίαν ἀδελον ἔργου*. Conf. Aj. 1005. Oed. Tyr. 1421. hujus fab. 830. (820). Musgr.

v. 675. Vulgatum *οἶον ἂν φράσω* depravatam esse arguit particula *ἂν* soloecae prorsus adhibita. Nec convenit Wakefieldii *οἶον οὖν φράσω*, quod esset: quaecunque vobis dicam. Legendum *ἐκφράσω*. Eur. Herc. Fur. 1119.

εἰ μὴ καὶ 'Αἰδοῦ Βάκχος, ἐκφράσωμαι ἂν.

Interpunxit Wakef. post *ὕμῃν*, et adoptavit lectionem *παθού' me passuram*. Quod nollem fecisset ob v. 695. quamquam *μαθού' ex eo ipso interpolari potuisse* memorat.

v. 677. *ἐνδυτήρα πέπλον*, i. e. *χιτῶνα*, tunicam, vestem interiorem. Hae enim *ἐνδύοντες*, superiores (*χλαῖναι* sc., *χλαμύδες*, et hujusmodi aliae) *περιβελλασσι*. Musgr.

v. 678. *ἔργῳ* non potest tertius casus esse, ex quo littera *ι* nunquam eliditur. Est itaque pro accusativo habendum, quae causa fuit, quare *πῶς* mutavi in *ὅ*-*κον*, ita quidem, ut supplendum esset *λέγω*. Hinc sponte apparet, quam non possit cum Wakef. *εὐείρῳ* praeferrī, quod alioquin non omnino spernendum foret.

ἢ, εὐείρῳ εὐτόκῳ: i. e. *εὐπλόκῳ, εὐπλοκάμῳ*: ex nostra indubitata emendatione Hesychius; qui certissime locum Sophoclis in animo habuit. Haud aliter Phrodi Lex. Ms. *εὐερὸν εὐέριον*: apud Alberti. Leonidas Tarentinus vocem habet epig. 98.

ποιμένες, οἱ τὰ τὴν ἕρως βίαν οἰοπολεῖτε,

ἀγῶας κεύθευς ἐμβατίνους ὕψ' —

Vid. Scholiast. ad Aristoph. Av. v. 121. Aeschyl. Eum. 44. non inopportune:

ἀγῶας

ἀνὰ μαγίστην ἀμφρόνως διατεταμένην,
ἐργάζεται μάλῃ. — Wakef.

Videtur in Aeschyli loco legendum μαγίστην, „la-
na longifila,“ quam vocem cum non intelligerent li-
brarii, temere pro superlativo accipientes, mutarunt
in μαγίστην.

v. 681. ψ. A ψ, significante λατύνω, sit ψῆμι, ἔψην,
et abjecto augmento ψῆν, ψῆς, ψῆ. ut a πῆμι, πῆ. Ho-
merus I. A. 638. ἐπὶ δ' αἴγισσιν κῆρ' ἔτρεβον. In hoc verbo
duo sunt observanda: primo formam esse poeticam,
qua Tragicā rarissime in senariis utuntur: tum for-
mā esse activam significatione passiva, quod poeta
ipse v. 701. declarat:

ῥαὶ πῶν ἄλλων, καὶ κατ'ἐννομήναιχθονι. — Brunck.

Wakef. adnotavit haec: „Scribit Brunckius ψ pro ἔψην,
a ψῆμι: cui nec favet iota subscripta librorum om-
nium, nec tragici sermonis indoles. Credat aliquis
ψ reponendum esse: quod vel pro ἔψην capias im-
perfecti temporis, ad unius Scholiaetae mentem,
vel ad alterius praesentem: et mutatio longae in
brevem litteram nemini veteris scripturae memori de-
bet scrupulum injicere. Nolui tamen innovare, cum
ψ confirmet Eustath. ad Il. I. p. 652. et alibi: et a
ψῆσι finit, ut ζῆν a ζῆσι. Eadem fuisse videntur ψῆσι,
ψῆσι, ψῆσι, et fortasse ψῆμι de quo tamen ultimo
nihil compertum habeo. — Porro hac usus occa-
sione plus semel deploratas Hesychii glossas conabor
redintegrare. ψῆσι φθῆσι, πῆσι: corrigo: ψῆσι
φθῆσι, καταψῆσι: nam error in postrema dictione ex
abbreviata τοῦ κατα scriptura ortus est: vel retineri
potest φθῆσι propere abire — spem celerita-
te praevenire, qui verus est dictionis sensus: et
elegantius haud paullo legeres apud Sophoclem,

— — ἀλλ' ἔδοξέν ἐξ αὐτοῦ φθῆσι

ut quovis pignore contenderim scripsisse nostrum:
φθῆσι nempe καὶ ψ: i. e. φθῆσι ψῆσι „pene prius quam
observare poteram;“ — „subito, et me vix sciente.“
Iterum Hesychius: ψῆσι φθῆσι: emendaverim: ψῆσι φθῆσι,
φθῆσι: noster Scholiaetae: καταψῆσι, καὶ ψῆσι, καὶ διαλύ-
ται. Nonne vero, lector, respicit haec glossa locum
Sopho-

Sophoclis, quocum nobis jam res est? mihi saltem videtur bene verisimile. Ita autem noster infra v. 698.

ῥεῖ πῦν ἀδελαν, καὶ κατέψηκται χυδόνι.

Lexicographus denique: ψυάζω· ἀπορῥεῖ: corrige: ψυάω, (vel σταζω) ἀπορῥεῖ. Hanc postremam emendationem tibi veram praestabit idem Hesychius in ψυάω (hinc itidem restituendus) collatus cum altero Scholiaste Sophocleo ad ipsum versum, in quo versamur. Huc referas etiam Hesychianum illud, ψύας· ἀνίστασθαι. Sed longo intervallo fructuosior est omnibus grammaticis in hac voce illustranda Etymologici Magni auctor in voce ψυδός: quem consuluisse nullum huiusmodi philologicae amatorem poenitebit, cum ex his minutis haud raro pendeat vera et solida scientia. Neque intacta praeteribo scholia, quae debemus Villosio, ad Il. B. 219. ψυδὴ· παρὰ τὸ ψῦ· ὃ μέλλων· ψύσσει: — ὃ δὲ Ἡρωδιανός, παρὰ τὸ ψῦ, τὸ εἰς ἐλάνχιστον καὶ μηδὲν εἰς τινος εὐθείας καθίσταμενον.

Musgr. sic: .ψῦ. Heathius a verbo ψῦμι, mihi ignoto, deducit. Fuisse tamen tale verbum non negaverim, cui originem forte debuerit ψυάς gutta. Specimens porro huic conjecturae dat κατέψηκται infra v. 711. de eadem re adhibitum. Si ψῦ vel ψῦ quidquam cum ψυάς affine habuerit, per stillat, guttatim decidit reddenda erit. Hesychius: σῦ, τρέχει.

Pessime Reiskius: „λαῖφος κατ’ ἀγρῆς σπολάδος, segmentum pellis agninae. Cohaeret κατ’ ἀγρῆς cum φῶν. fatiscit segmentum pellis agninae prorsus, ex toto, ne ipsis quidem extremis salvis relictis. λαῖφος idem est atque ῥάκος, pannucia, segmentum avulsum. σπολάς est Hesychio χιτῶν/σπος παχύς, tunica panni crassii. Sed est quoque pellis agnina villosa. Ex praecedente τῦτο, quod ad πῶνον ut ad masculinum, referri nequit, patet nomen substantivum neutrius generis requiri.”

v. 682. ἐκτανθὲς λέγον. Sic Dionysius Halic. antt. Rom. II. 44. αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐπὶ τὸ συνίδριον· καὶ, τυχεύου λέγον, μακρὰς ἐξέταναν διαγῆτας: ut Herodotus et alii. Wakef.

v. 685.

v. 685. Mallein οὐδέν', i. e. θασμὸν: sed parum interest. Wakef.

ἰσχυρῶς. gl. ἐντὶ τοῦ ἔθους. Id est, memoria condita servavi. Vide ad priorem Oedipum 318. Contra παρῆκα οὐδέν', nihil me fugit: Brunck. Ut οὐζὸν saepe adhibetur pro tenere memoria, sic πολλόν adhibetur pro oblivisci. Vid. Brunck. ad Eurip. Bacch. 782. et Hippol. 391. — Voces ἐκ δια-
τον nolim referri cum Wakef. ad γραφὴν, ut significetur δαλτωνὶ γραφὴ, sed ad δόξαν. Male in rem suam utitur ille loco Homeri, Il. B. 557. ubi Ἀλᾶς ἐκ Σαλαμῶς utique est Ἀλᾶς Σαλαμῖνος.

v. 688. ἑκτόντος ἀδύκτον: elegantissima locutio. Sic Propert. I. 9. 17.

Necdum etiam palles, vero nec tangeris igni:

Horat. Od. III. 13. 9.

Te flagrantis atrox hora caniculae

Nescit tangere:

et Statius, Theb. I. 159. de sole:

Quasque procul terras obliquo fidere tangit

Avius:

neque abludit hoc Lucretii, VI. 903.

Multaque praeterea prius ipso tacta vapore

Eminus ardescunt, quam comminus imbuat ignis:

nec Virgilianum illud, Ecl. I.

De coelo tactas memini praedicere quercus.

Tangit autem sol telo penetrabili radiorum; unde passim audit ἔξω, apud poetas. Testis sit Callimachi mollissimum carmen:

Θοοτάλινδ Κλεόνικον, τέλει, τέλει, οὐ μὲ τὸν ἔξω
ἦλιν, οὐ εἴ ἔγνων

et idem Flaccus, Epist. I. 10. 17.

Cum semel accepit solem furibundus acutum.

Porro, hanc tabis abditam custodiam sic fusius et licentius pro ingenio describit Seneca, Herc. Oct. 485. neque invenisse tamen:

Est

Est in remoto regiae sedis loco
Arcana tacitus nostra defendens specus.
Non ille primos accipit soles locus;
Non ille feros, cum ferens Titan diem
Lassam rubenti mergit oceano rotam:

Illic amoris pignus Herculei latet. Wakef.
Horatii locum, Od. III. 13. 9. in menda cubare
putat, eaque criticis probrosissima. Horam enim tan-
gere non posse, quia non sit corpus. Ac rescribi
jubet satis confidenter aura Caniculae, allato
Virgil. Aen. II. 648.

— — ex quo me divum pater atque ho-
minum rex
Fulminis afflavit ventis, et contigit
igni.

Valer. Flacc. III. 213.

— — trepidam Phaethon afflavit ab alto
Tifiphonem.

Lucret. VI. 220. ubi sic legit:

— — graves halantis sulfuris auras:
ut de odoribus Apulejus, apol. 66. ed. Pric. —
„Facilius ad eum Alexandriam vini aura, quam fu-
mi, perveniret.“ Eadem medicina Senecae facienda
videtur, Herc. Oet. 666.

Quae Phoebeis subditus auris

Legit eoīs Ser arboribus:

cui obversatus sit Virgil. Geo. I. 250.

— — primus equis oriens afflavit an-
helis.

Similem probat castigationem Lucani, I. 16. Mibi
quidem correctio illa Horatii neutiquam arridet, cum
optima in promptu sit vulgatae explicatio haec: te
nescit Canicula tangere, eo tempore, quo atrocissima
est.

v. 693. Haud satis liquet, quid sibi velit κτήματα in
hoc versu. Dicam quod sentio. κτήματα proprie vi-
dentur fuisse τὰ ἐν οἴκῳ χρήματα: quamvis, ut fieri so-
let, latius et generalius quidam scriptores uterentur.
Hinc pendet Suidas: Κτήματα Διός ἐστι τὸν Κτήματα Διὸς ἐν
τοῖς ταμίαις ἰδεσθαι: unde recte interpretatur Scholia-
stes

stes noster: *πτησίαν* ἢ *οἶον* *τροφομένου*: domestici pecudis: Vestae fortasse sacrificandi. Non alieni sunt de famelico Erylichthone versus Callimachei: hymn. Cer. 108.

καὶ καὶ οὐρανὸς μεγάλῃν ὑπάλυσεν ἁμαξάν

καὶ τὴν φῶν ἔφαγε, τὴν Ἑστία ἔτρεφε μήτηρ. Wakef.

κτῆσιον βοτῶν λέχυνον, ovis lanam. *Κτήσιον βοτῶν* Heathius *κνυλῆν* opponi putat, *κτῆσιον* autem esse, qui domi in cella penuaria alebatur: Dejaniram enim hoc lanae fragmentum a viva ove avulxisse. Ego de his omnibus aliter sentio; Dejaniram velleris particula (*πῶς* ipsa vocat. v. 678.) ad vestem illinendam usam esse: *βοτῶν* autem non a *καὶ βοτῶν* regi, quod Heathius existimasse videtur, sed a *λέχυνον*; denique *κτῆσιον βοτῶν* ovem in genere significare, non quamvis prae caeteris ovium speciem. *Κτῆσιον βοτῶν* meminit Aeschylus Agam. 1046. Musgr.

v. 694. *ἀλαμπεύει ἡλίου*. Id est, *ἀπαιδὲν τῆς λαμπρότης τοῦ ἡλίου*. Forma loquendi haud absimilis illius in Oed. T. 191. *ἀλαμπεύει ἡλίου*. Brunck. Supra v. 686. *ἄδικτον ἡλίου*; Eur. Suppl. 259. *φωλλάδες καταστροφῆ* et similia: *ἐκ, ἐπὶ*, vel *διὰ* subaudito: *οὐ καταλαμπεύειν, οὐ καταστροφῆν ἐφ' ἡλίου*: ut recte Scholiastes. Hunc Graecismum passim aemulantur, et optimo successu, elegantissimus quisque Latinorum: et imprimis Silius, per omnem operis longi paginam. Wakef.

v. 695. Zonaras in lexico nondum edito, citatus a Valckenario ad Adoniazusas Theocriti p. 335. *Ζήγαντες, κισσῶν. κυρίως δὲ ἡ ξυλὴν σφῶν. Σοφ. Κόλας Ζήγαντες. κισσῶν. τὸ ἐξυγῆσαι τὰς σάνδας.* Brunck. Xenophon Cyropaed. lib. VII. p. 109. *ἐν Ζήγαντες ἐκίσσαντες ἐφ' ἁμαξάν ἐκισσύνονται.* Musgr.

v. 696. *φῶν* spectaculum, phaenomenum. Reisk. et Musgr. Quare?

v. 697. *ἐξέμβλητον*: glossam huiusce dictionis Hesychianam certatim corrigunt Viri docti: alii aliter, ut fit: omnes autem, meo iudicio, minus feliciter: ita Bentlejus ad marginem exemplaris sui: *ἐξέμβλητον* τὸ μὴ εἶναι ἁπλοῦς ὀνομασίας. Non probo: sic, ni fallor, oportuit, cum nihil sit solennius, quam et a finalium

lium commutatio: ἀντιθέμενον· ὃ μὲν δὲ ἀντιθέμενον ἢ ἀντιθέμενον· Σοφοκλῆς Ἀμφιτρυόν. Wakef.

v. 698. κατάγμα: Hesychius: κατάγματα· μυστήρια ἔργου, ἢ κατασκευάσματα: ut supra v. 691. σπασσέντα λέγον· quod et alii viderunt. Idem: μύσθημα· κατάγμα, ἢ σπασσέντα ἔργου. Porro duo alii articuli ejusdem lexicographi mihi videntur confociandi ad hunc modum, et corrigendi: ἄγμα· σύντριμμα, κατάγμα, πλάσμα· ἄγμα ἔργου. Eustathius in Odyss. A. p. 52. ἰστίον δέ, ὡς ἡ τιλίσκη καὶ ἄγμα λεγεται· τὸ καὶ κατάγμα παρὰ Σοφοκλέα. εὐθηναι γὰρ ἡ δεξιὰ ἐντορεῖται, ὅτι ἄγμα, ὃ μὲν σύντριμμα, ἀλλὰ καὶ κατασκευασμένον ἔργον. Vide Aristoph. Lysistr. 583.

Vestigia Sophoclis subsequitur Seneca, qui non nihil castigationis indiget: Herc. Oet. 722. ejus tamen meliorem partem sibi vindicat Gronovius.

Et forte, nulla nube respersus jubar,
Laxabat ardens fervidum Titan diem:
Medios in ignes solis et claram facem,
Quo tincta fuerat palla vestisque illita,
Abjectus horret sanguis, et Phoebus glo-
mus

Tepefactus aret. Wakef.

Non discesserim equidem a vulgata lectione: et Phoebi coma tepefactus ardet. Sic Senecae Oedip. 311. coma ignis; Catull. LX, 77. faces quatiunt comas. Huc trahi potest etiam, quod Phoebus non raro κεφαλήτης appellatur. — Musgr. ita: κατάγμα — τῆς αἰδός. Si vere superiora interpretati sumus, (v. 693.) τῆς αἰδός valebit hic lanae. Et sic ἡ φῆς Graecis est ebur, μέλισσα mel. Vid. Oed. Col. 204. et Toupium in Epistola Crit. in Suidam p. 118. Tibullus lib. II. eleg. IV. 28.

Et niveam Tyrio murice tingit ovem.

v. 701. Persuasum pene habeo propria vestigia relegisse Sophoclem et scripsisse κατόψηνται. Vide supra v. 678. Ibi Scholiastes: ψῆ· ρεῖ, καὶ διαλύεται; hic autem: ἐπὶ ῥέουσιν, ἐφανῆς ἀλύται. Verum enimvero non est meum dissimulare, locum insignem Nicandri in Theriacis egregie confirmare librorum omnium lectionem: v. 51.

καὶ μὴν καὶ βαρυδάμας, ἐπὶ φλογὶ μακροθύμῳ,
γαλβάνῃ, ἀκνηστὶς τε, καὶ ἡ πρὸν ὄψις τοιαύτη
κίδρεος, πικρὸν δόσιν καταφύλαξεν γυναικός,
ἐν φλογὶ καπνῶν δ' ἄγα καὶ φεζόμεν δ' ἄρ' ἔμην.

Apponam Scholiasten ex parte; nam luce tragicum perfundit: τὸ δὲ καταφύλαξεν, ἐντὶ τοῦ διαφύλαξεν δ' ὅτι ψῶ γὰρ καὶ ψύχον, τὸ κέστω καὶ διέμειν. ἡ καταφύλαξεν, αὐτοὶ καταφύλαξεν. Patet igitur voces ψῶ et καταφύλαξεν cognatas quidem esse, sed nullo modo unam atque eandem vocem, sicut Brunckius opinabatur. Wakef.

v. 703. ἐκβρέματα: proprie edulia, quae comeduntur: sic nominata, quod lignum sit quodammodo exesum ferrae dentibus; quos supra vocavit Nicander πικρὸν δόσιν γυναικός. Wakef.

v. 704. Male corrigit Wakef. 131. Vide infra ad v. 1310. Seneca sic expressit Herc. Oct. 737.

Quin ipsa tellus spumeos motus agit;

Et, quicquid illa tunc contactum est, labat.
i. e. tellus spumas agit, quae magna cum vehementia moventur et effervescent. (ἐκβάλλουσι). Nolim cum Wakef. spumeos rores legi.

v. 705. ἐκβάλλουσι occurrit etiam vox in Mariani epigr. 4.

ἐκβάλλουσι καὶ ἐκβάλλουσι ἐκβάλλουσι ἐκβάλλουσι,

ἡ δὲ ἐπὶ τῆς χειρὸς ἀνομιλῆς Παφίης. Wakef.

v. 706. ἐκβάλλουσι. Rarum est nomen in genitivo temporis notando positum epitheton conjunctum habere. Alioqui passim obvia sunt κινεῖται, κινεῖται, κινεῖται, κινεῖται, κινεῖται. Homerus etiam κινεῖται. Quorum omnium eadem ratio est. Musgr.

v. 708. καὶ γυναικὸς πικρὸν, quid putem. Confer Oed. Col. 314. Idem.

v. 710. Repetitam interrogationem, πικρὸν γὰρ, ἐντὶ τοῦ, commotio animi evocavit, nec quidquam ei sophistici atque affectati subest. Egregie languet Wakefieldii indubitata scilicet emendatio, ἐντὶ τοῦ θ' ἔμεινεν, propter sequentia ἡ δὲ θ' ἔμεινεν ὅτι, quae nihil prorsus agerent.

δὲ θ' ἔμεινεν Centaurus: ut alibi noster plus semel dubito, an alii sic simpliciter, sine adjunctis epithetis,

hoc vocabulo non utantur. κυρίως οὐ ποιεῖται τὸν λέοντα φασὶ θῆρα: Schol. in Apoll. Rhod. I. 1244. θῆρ' ὁ λέων Hefych. Aeoles sane φῆρας pro Centauris habent Hom. II. A. 268. et ibidem Schol. φῆρας οἱ Κένταυροι Ἀντιόχης: Hefychius: ut Pind. Pyth. III. 8. Wakef. v. 712. ἀποφθίσκει, perdere: ut hujus fab. 1044. Aj. 1027. Electr. 1414. Apollon. Rhod. III. 460. IV. 1440. Musgr.

v. 713. ἐδάλυν' ἥντο: Hefych. Homerum respiciens II. φ. 604. ubi pariter Scholiaſtes:

— — δάλη γὰρ ἐδάλυν' Ἀπόλλων. Wakef.

v. 716. ἐξαποφθίσκει: vocem adhibet etiam Aeschyl. Pers. 464.

ἡνὶ ἀπάντων ἐξαποφθίσκειν βίον
non alias inveni. Wakef.

v. 717. Dura est explicandi ratio, quam Wakefield. proposuit: nam novi sagittam, quae percussit, — Nessum scilicet — etiam Chironem male affecisse. βολὴν ἄτρακτος utique est sagitta, quae vulneravit, sed non Nessum, verum Chironem. Male Brunck. βολὴν pro βαλλόμενον accepit. — ἄτρακτος κυρίως γυναικῶν ἡγούμενον, ὃς οὐ τὸ νῆμα περιλαμβάνει καταχρηστικῶς δὲ καὶ τοὶ ἄλλοι τὸν γὰρ βαλλόντα ἄτρακτον εἶδε Σοφοκλῆς Τραχ. Etym. M. „καὶ θέν Χείρωνα ἀμύναντα, etiam deo Chironi noxam intulid.“ Historiam fuse enarrat Ovidius Fast. V. 379.“ M. v. r.

v. 718. Brunckii lectio χρεῖα πρὸς δὲ θύγῃ verbum contaminat immixto anapaesto. Praeterea verbum θύγγεω cum genitivo multo frequentius, quam cum accusativo struitur.

v. 719. Ordo est (qui effugit, nec miror, Scholiaſten: nescio an et alios): ἵς δ' ὅδε μέλας αἵματος ἐκ τοῦδε, διελθὼν σφαγῶν: ubi nempe sagitta penetraverat. Quaero interea, cur non quodammodo ad hanc normam dederit Sophocles:

— — ἐκ δὲ τοῦδ', ὅπῃ

σφαγῶν διήλθεν ἵς, αἵματος ψεκῆς,

πῆς οὐκ ἐλπί καὶ τόνδε;

„quomodo vero non et hunc interficient sanguinis guttae ex illo, ea parte, qua vulnus transit sagitta?“ Wakef.

Wakef. Equidem verba sic jungo: ὅς τις αἰμῶντες μέ-
λας δουλοῦν ἐν σφαγῶν τοῦδε. Sic omnia expedita sunt. —
„φθίσιν. Magis placeret φθίσιν infinitivo, vel φθίσιν.
Utrumvis ab οἶδα penderet.“ Musgr.

v. 721. Scripsi ἰδοὺς γὰρ ἡμοί, eandem ob causam,
quam supra ad v. 563. commemoravi. Wakef. et
Musgr. probant Brunckii lectionem.

v. 727. κρίων h. l. idem est, quod κατακρίων, con-
demnare, abjicere. Concidit igitur Wakef. emenda-
tio: τὴν δ' ἑλπίδ' αὖ καὶ τῆς τύχης κρίων παρὲς „certe in
eventu formidoloso necesse est timere: e contra ta-
men oportet spem praeponeere fortunae; id est, non
relinquere spes ante eventum.“

v. 730. ἢ ἐκνοεῖας. Vide ad v. 396. et Antig. 1006.
Musgr.

v. 731. ὄργη πάσης, ira mollis vel lenis esse
solet. Vide ad Oed. Col. 450. Idem.

v. 732. ἀ post τοιαῦτα recte se habet. Objectionem
inducit, ut, quod praecessit, ἀλλά. Non negaverim ta-
men, scribi potuisse ex Wakef. sententia τοιαῦτα γ' ἂν.—
Cf. Terent. Andr. II. 1. 9.

Facile omnes, cum valemus, recta consilia
aegrotis damus:

Tu, si hic sis, aliter sentias.

v. 733. Restitui ex conjectura οἶκος pro οἴκῳ,
scriptorum proborum consuetudini morem gerens.
οἶκος domi: i. e. in propriis praecordiis — quibus
nulla est animi aegritudo: ut Persius IV. fin.

Tecum habita: et noris, quam sit tibi curta
supellex.

οἶκος οἴκος, ἐν οἴκῳ: Hesych. II. Ω. 239.

— — αὖτε καὶ ὅμῳ

οἶκος ἐνστέ γίγας;

Eurip. fragm. incert. 136.

— — τὴν συνηθίαν

οἶκος παρ' αὐτῶν ἐχέτω.

Aliter, dedisset, ni fallor, cum praepositione; ut alibi
plus semel ipse, et exemplar magnum, Odyss. Δ. 392.

ὅστις τοι ἐν μεγάροισι κατέν τ' ἐγαθὸν το τέτυκται. W a-
kef.

Ac

Ac profecto rara sunt omiffae praepositionis *ἐν* exempla, sed inveniuntur tamen. Sic infra v. 952. *ἀ-
μου* pro *ἐν ἄμοις*. Vid. Hermann. ad Eur. Hecub. p.
133. 34.

v. 734. Wakefield. quoque amplectitur lectionem
ἀγων idemque Aeschyli Persar. 715. teste Stéphano
scribendum ait:

πάντα γάρ, Δαρει', ἀκούει μῦθον ἐν βραχὺ ἄγων.
„Συγγεν ἀγων, ut συγγεν ἄμωνα τυλοχρά, Eurip. Troad. 388.
συγγεν ἀγους Ion. 406.“ Musgr.

v. 736. *μαστήρ* vox non temere et passim obvia:
alibi vice simplici noster usus est; Euripides itidem
semel in Bacchis. v. 985. Lycophron 1023.

μαστήρης οὐκ ἀνυπαρξες ἔσται βαρὺς

Αἴας, Κρηίδου τ' ἀρχῆς:

Nonnus etiam in Dionysiacis; Parthenius p. 344.
quem Berglerus quoque indicat ad Alciph. epist. L. II.
quī pariter eam adhibet. Me non visum iri intempesti-
vum arbitror, si vocem, de qua agitur, deperditam
redonavero Dionysiacis, lib. VII.

χρὶς μὲν ἐφελκυσ, μῆς δ' ἀπὸ νόματι Διοσέ,

γαίῃ, χαρυσσμένη σταχίῳ μαστήρι σιδήρῳ,

ἔξου ἐμπαλοῦναι λοχέσαστο καρπὸν ἐρεσθῆς:

neque officium minus benevolum cupienti faciam
Eratoſtheni in cataſterismis de Delphine, c. 31. ὅ: καὶ
καὶ αἱ πλεῖστοι Νηρηίδας ἐκρύπτοντο, κεντυμένης ἀπασθῆς, πῶ-
λεος δὲ Ποσειδῶνι ἐξέτομψο μαστήρας: ἐν οἷ: καὶ τὸν δελφῶν.
Idem *μαστήρ* in utroque scriptore dictionem genuinam
expulerat. Verissimam esse emendationem probat Hy-
ginus, poet. astron. de Delphino, c. 17. Neptu-
num — complures eam quaesitum dimisisse: in his
et Delphinum quendam nomine. Wakef.

v. 742. Rectum esset illud γ, si hoc ritu sermo
processisset:

τὸν ἄνδρα τὸν σὺν ἱερί, τὸν δ' ἑμὸν, γόνυ,

πατέρα, κατακτείνασα τῷδ' ἐν ἡμέρῃ:

cum vero *ἀγων* importetur, et tum sit ordo: ἱερί: πῶ
τὸν σὺν ἄνδρα, ἀγων δὲ τὸν ἑμὸν πατέρα — nulla opera
efficiēs, opinor, ut non soloecū sit oratio, et indoli
linguae contraria. Restituendam igitur censemus sin-
ceram

ceram lectionem γ' pro δ. Wakef. Facilius videbatur res confici posse mutata interpunctione, ut τὸν referretur ad antecedentia.

v. 746. Haec sententia ex Homericō fonte, II. L. 249. in posteros bene multos fluxit.

— — οὐδὲ τι μῆχαρ

ῥιχθίντος καὶ ἔστ' ἄνος εὐραὺν:

ut vere legit locum Pindari scholiastes, ad locum quem citat Scholiastes noster; et verisimiliter legit Hesychius: μῆχαρ· μηχανήματα, ὕψους; qui pro more Homerum, nullus dubito, interpretari voluit. Wakef.

v. 750. Egregia est Brunckii correctio, καὶ κατὰ γλῶσσαν κλέων, quam praeter Aeschyl. Pers. v. 264. confirmat etiam Callimachi locus, a Wakef. laudatus, hymn. Del. v. 179.

— — ἴδωσι δὲ πῶς κατὰν

γαίαντος ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἔτι μένον κινῶν

et Plautus in Bacchidibus 3, 3, 61. „Quin ego, quum periret, vidi; non ex audito arguo.“ Idem tamen Wakef. vulgatam defendere conatur, intelligens quippe ejulatus et lamenta, quae Hercules ediderit. „Ex ipsius ore audiui.“ Adiri jubet Scholiasten et S. Iohannem, l. epist. I, 1, 3 ἀκροάμενον, ὃ εὐρεῖται καὶ τοῖς ὁφθαλμοῖς ἡμῶν. — „Porro, inquit, huic interpretationi favet duplex verbum verficuli proxime venientis:

καὶ δ' ἐμπιπλῶς τῇδε, καὶ παρίσταται;

ubinam eras tam propinquus, ut audires; et astabas, ut inspiceres hominem? Empedocles apud Clem. Alex. p. 694.

οὐκ ἔστι πλάσσειν, οὐδ' ὁφθαλμοῖν εἶναι

ἡμετέροις κ. τ. λ.

quem locum imitatus est Lucretius V. 101. ut obiter id notem:

Ut sit, ubi insolitam rem adportes auribus ante,

Nec tamen hanc possis oculorum subdere visu;

et quae sequuntur. — Explicatio verborum κατὰ γλῶσσαν durissima est, quae non erit, quin de hominum

num ore, de rumoribus intelligat. Deinde versus 751. interpretatio quanto subtilior est, tanto tenuiori filo pendet. Atque omnino meo quidem sensu requireretur, ut, si recte haberet vulgata lectio, γλίσσα prius, quam oculi, commemorata esset. Musgr. non spreverit, καὶ γλίσσαν κλέων, quod, nisi vehementer fallor, alius quisque spernendum putabit.

v. 753. εἴρεαι: κακωσσεύης ἡ φρεσὶς ἤλθεν εἰς τὴν Εὐφροίαν. Scholiastes: cujus mireris sane rationes: nam ita saepius locutus est Sophocles, neque Euripides minus raro, cum aliis. Hesychius opportune: εἴρεαι ἐπὶ τῷ θυμῷ, μετὰ σχολῆς ἰσχυρίζου: et par est Herculem credere, utpote victorem et expertem sollicitudinum, ita lente festinasse. Hinc Horatius venuste de otioso, epist. I, 14, 4.

An tacitum sylvas inter reptare salubres,
Curantem quicquid dignum sapiente bonoque est:

Homerum scilicet imitatus, qui suavissime depinxit nobis tardo pede gradientem senem: Od. A. 193.

— — οὐτ' ἂν μιν κέμετος κατὰ γούνα λαβύσσει,

ἐκτάζοντ' ἀνὰ γούναν ἑλκῶς εὐνοπέδοιο:

Scholiastes: φέρμα βαδίζοντα διὰ τὸ γῆρας: secundam utique pueritiam: unde Quintilianus eleganter, instit. I, 2. „Quid non adultus concupiscet, qui in parvis repit?“ Non gravabimur apponere nitidissimos Orphei de somno versus ingenio nostro castigatos:

πάντων γὰρ κενεῖς μοῖρας, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,

σώματα δαεμόων ἐν ἐχθαυρότοις πύργοις:

λυσίμερμον, πῶτον ἡδέϊον ἔχον ἐνέπαιστον,

καὶ πάσης ἀπὸς ἱερῶν παρὰ μύθιον ἔρμαιον:

καὶ θανάτου μέλλωμι ἐπείγῃς, ψυχὴ δ' ἀνταΐζων:

vel mortem moraris. Similiter Virgil. Aen. II, 268.

Tempus erat, quo prima quies mortalibus
aegris

Incipit, et dono divum gratissima serpit.
Neque intempestive correcturus videor Suetonium in Nerone. c. 5. „Sed et in viae Appiae vico repen-

tem

tem puerum citatis iumentis haud ignarus protri-
tiv.“ Cf. Stat. Theb. IX. 797. qui et alibi sic locutus
est: Claudian. tert. conf. Honor. 22. nec non Senec.
Herc. fur. 218. Mart. IX, 21. 4.

ibid. Talpa quavis caecior sit oportet, qui non
videat tam inconnexa et disjuncta, prout vulgo acci-
piuntur, nullo modo Sophocli sine crimine debere
imputari. Quod affirmo, satis apertum faciunt edito-
rum versiones: quin et Scholiastes novitatem sermo-
nis demiratur. Tu vero, lector, *ἴσ'* capias non pro
ἴσ', sed *ἴσ'* ubi proficiscebatur, litus est: — omnia
jam leni fluunt agmine, et recto constructionis ordine.
Rem minutulam tantas turbas excitasse! Hom. II. B.
572.

καὶ Σουτὴν, ἴσ' ἂν Ἀδμήτος πρὸς ἱμῶσι λυαὺν:
vide nos supra ad v. 701. *ἴσ' ἴσος, ἴσος*. Hesych. —
Wakef.

v. 757. *ἴσ' ἴσ'*: idem opportune: *ἴσ' ἴσ' ἴσος*. —
τεμνίσαν τε φάλαγγα: vel intelligi possunt hae voces de
parte nemoris, aras cingente, quam una dedicavit
Hercules; vel, secundum alteram Scholiastae interpre-
tationem, de nemorosis frondibus, quibus altaria ve-
lavit victor. Virgil. Aen. II. 248.

Nos delubra Deum miseri, quibus ultimus
esset

Ille dies, festa velamus fronde per
urbem:

et ibid. III. 25.

Accessi, viridemque ab humo convellere silvam
Conatus, ramis tegerem ut fronden-
tibus aras.

Hinc Statii tenebras illuminabo: Theb. X. 604.

Ille coronatos jamdudum amplectitur
ignes.

Fatidicum sorbens vultu flagrante vaporem:
i. e. coronatas aras: sic enim suppleveris mancam
Scholiastae glossam: „sive flamma in coronam versa;
sive, quia arae in omnibus sacrificiis coro-
nabantur.“ Vera est posterior interpretatio.

Egre-

Egregium poetam non ceperunt interpretes ad Achill. I. 508.

Eia, irrumpe moras, et fata latentia laxa;
Laurigerosque ignes, si quando, avidissimus hauri:

i. e. „ignes altarium laurigerorum:“ quod et seorsim liquido constat ex sequentibus, v. 521. Wakef. *την νύκτα φουλάδα*, i. e. *ἄλσος*, lucum. Musgr.

v. 758. Incomptum pronuntiat Wakef. vulgatum *ἄμωρος πῶς*, obscurius, non ad morem tragici; nec facile expediri, quo referendum sit *πῶς*. Quare a manu Sophoclis venisse statuit *ἄμωρος πῶς* laetus laetum vidi. Electr. 172.

καὶ μὴ γὰρ πῶς

πῶς δ' οὐκ ἔστι φανήναι.

Qua tandem ratione *πῶς* laetum significabit? At vulgata recte exponitur: laetus ob desiderium longo post tempore expletum.

v. 763. *ἰνταῖς βοῖς*: Homer. Il. A. 315.

ἔδον δ' Ἀπόλλωνι ταμύσσας ἐκατέρμβας.

— — tibi, diva, litabunt

Electa cervice greges.

Stätius, Theb. I. 506: Locum Sophocleum memorat in Il. A. Eustathius p. 49. ed. Rom. et sic tangit Seneca, Herc. Oet. 874.

— — stetit ad aras omne votivum pecus,
Totumque tauris gemuit auratis nemus.

Wakef.

v. 767. *κατεύχετο*: i. e. *εὐχέτο κατὰ σοῦ* bona tibi precatus est: sicut interpretatur vim vocis scholiastes, qui sic reformandus est: *ὁ Ἡρακλῆς λαρεῖ τῇ φρενὶ κατέχετο σοῦ* (de te), *χαίρων ἐπὶ τῇ πέτρῃ*. Fufius hanc proprietatem praepositionis *κατὰ* illustratam praestitimus in Silv. Crit. sect. CXXIX. sed Ovidius auctor est, ut hic accipiam pro simplici *εὐχέτο* contra Scholiasten: nam vates ita Romanus locum tragici nostri adumbravit, met. IX. 157.

— — capit infcius heros:

Induiturque humeris Lernaeae virus Echidnae.
Thura dabat primis et verba precantia flammis,

Vinaque marmoreas patera fundebat in aras:
Incaluit vis illa mali; resolutaque flammis
Herculeos abiit late diffusa per artus.

Sacrificiū flammam vides tabem accendisse; unde habent omnia locum suum atque proprietatem: nec dubito, quin hinc elucescat vera lectio Sophoclis v. 770.

ἡδὲ δὲ τοῖς χερσὶ

quæ scilicet *ἀπαρτὺς* sudorem fecit erumpere.

Nec diversa narrat Apollodorus, lib. II. *ἰσθδὲ δὲ Ἡρακλῆς ἰσθδν. δὲ δὲ, διαμανθῆναι τοῦ χερσὶν, ὃ τῆς ὕδατος ἵδρὸς τὸν χερσὶν ἵσθδν κ. τ. λ.* Vide quæ supra notavimus ad v. 609. — *ἀδρμν vs καὶ στολῆ* per hendiadyn pro *στολῆ καὶ ἀδρμν*. Suppetit ubique exemplorum copia: unum tamen et alterum insignius, in juniorum gratiam, non pigebit protulisse; Theocritus, VII, 57.

ἡδὲ δὲ τοῖς χερσὶν ἵδρὸς τὸν χερσὶν ἵσθδν κ. τ. λ.

Virgil. Aen. I, 61.

— — — molemque et montes insuper
altos

Imposuit:

i. e. molem montium: et Valerius Flaccus I, 163.

— — — prior huic tum regia proles.

Advolat, amplexus fraternaue pectora
jungens:

i. e. fratrum pectorum amplexus: ubi frustra sollicitat receptam lectionem Burmannus. Wakef.

v. 768. *ἐπιπλῖν δὲ τοῦ*, sacrificii: ut Antig. 1025.

Aeschyl. Sept. Theb. 185. Musgr.

v. 769. *ἀδρμν*. De quavis arbore dici solet: alioqui minus aptum epithetum erit *αἰσθδν*. Musgr.

v. 770. Retinuit Wakef. *ἀδρμν* sursum venit, nec nisi interpunctionem mutavit, deleto post *δρμν* commate. Sic arbitratur connexionem ad v. 767. indicatam satis elucescere. Similiter statuit Musgr. — *Προσπρῶσθαι*, quod offensionem est ob augmenti absentiam, mutavi in *προσπρῶσθαι*, quod et ipsum suadet

Musgr.

Musgr. Neminem enim turbare debet praefens tempus praecedente imperfecto, cuius rei exempla in tragicis haud raro inveniuntur. Legi etiam possit *πρὸς ἐκτόσσοις*.

v. 771. *ἑρτίκαλλος*: i. e. *ἑρτίος*, *τιλίου* *καταλλυμένων* penitus adhaerens: vel, ut probe Scholiae, *καλῶς συγκαταλλυμένων*: ut Aeschylus Choeph. 578. aliter, opinor, ad Sept. Theb. 379. quamvis dissentiant mihi Scholiae.

Caeterum Statius in loco venustissimo videri possit tragicum nostrum ob oculos habuisse: Theb. XI. 254.

Qualis ubi implicitum Tiryntius offibus ignem

Sensit, et Oeteas membris accedere vestes;

Vota incepta tamen libataque thura ferebat,
Durus adhuc, patiensque mali: mox grande, coactus,

Ingemuit, victorque furit per viscera Nestus.
Et sane judicaverim Nasonem ipsissimos versus, in quibus versamur, adumbrare voluisse; vide ad v. 767. Wakef.

ἑρτίκαλλος, firme agglutinatus: ut *ἑρτίος* supra v. 58. — *τίκτονός*, a fabro, vel ope fabri. Nisi malis *ἀπὸ τῆς τίκτονός*. Musgr.

v. 773. *ἑδαγμός*, *ὀδαξμός*, *ἕπερ* *ἰστί* *κνημῶς*. *οὗτος* *Σοφοκλῆς*. Photii Lexicon Ms. Wakefield. vulgatum retinuit, cum *ἑδαγμός* ex Hippocrate videatur orthographiam Ionicam redolere, nec liqueat Photium respexisse locum, quem agitamus.

„ibid. *ἐκτίκαστος*: in contrarium vellens ossa, de sede quasi evulsum iret carnem cum offibus: *ἐκτίκασθαι* *ἐκ τῆς ἐκτίκαστος*: nam ordo est: *ἑδαγμός*, *ἐκτίκαστος* *ἐκτίκαστος*, *ἑδαγμός*.

„Ovidius sic ampliavit brevitate tragici: met. IX. 166.

— — letiferam conatur scindere vestem:

Qua trahitur, trahit illa cutem; foedumque relatu,

Aut haeret membris, frustra tentata revelli,
Aut laceros artus et grandia detegit ossa:

et

et similia suppeditant Seneca et mythographi: quos longum est memorare."

„ibid. *φονίας* autem in *φόνιος*, libris aliud iubentibus, quis cum Brunckio mutaverit? vide quae dixi ad v. 675." (Sed necessario mutandum erat tum, quod adjectiva *φονίας* *ἔχθρας* copulam sibi exposcerent, tum etiam quod iniquum esset, substantivum *ἔχθρας* in fraudem alterius duobus epithetis ornare.) „Porro, nemo videtur hunc locum intellexisse, ne scholiastes quidem: nam reddunt et interpretantur editores, quasi sciret Hyllus venenum Hydrae illitum esse vestimento: quo nihil minus novit; prout res ipsa satis indicat, et ordo fabulae; et declarat ex abundanti Sophocles ipse v. 934. Totam igitur periodum, nova adhibita interpunctione, ad auctoris mentem et rerum gestarum ordinem concinnavimus." Wakef. Scripsit enim sic:

..... (ἡλθ' ὁ δούλος
δούλος ἐνίστασθαι) αἶψα, *φονίας*
ἔχθρας ἔχθρας ὡς αἶψα, *ἰδόντα*.

Malè. Quis enim ea, quae gravissima sunt, parenthesi includet, tanquam si parerga sint ad nullius momenti? Deinde v. 934. nihil plane evincit; ibi enim Hyllus nonnisi hoc comperit, in vitam matrem patravisse facinus.

v. 776. Inferebam ex conjectura *τοῦτον κακοῦ* pro *τοῦ κακοῦ*; quod absonum prorsus et ineptum videbatur, cum ecce! Ovidius me cohibuit, se vulgatam agnoscere testatus: met. IX. 155. si modo sit testatus:

Ignaroque Lichas, quid tradat nescia, luctus
 Ipsa suos tradit.

τοῦ κακοῦ significat, mali illius, quod tu excitasti, criminis tui.

v. 779. *ἄρα τις ἢ δούλων*: i. e. nihil de suo addidisse tunicae, aut mutavisse: sicut traditum ei erat *αὐτῇ*, ita eum Herculi dedisse: ut recte Scholiastes. Wakef.

v. 782. *μήψας* *πν.* *ἔρδρον* ἢ *πρόδρ* *λυγίζονται* Reisk. *λυγίζονται* *ἀερόζονται*, *κράταται*: Scholiastes: qui docte aperuit etiam figurae fontem: *αἶψαται δὲ ἀπὸ τῶν λόγων*
αἶψα-

cur non igitur tragicus κρατὶς διασπαρόντας capitis disperfi? i. e. fragmentorum medii capitis disperforum, cerebrique per capillos in terram defluentis. Statius Theb. III. 129.

Hae pressant in tabe comas.

Iam vero Scholiasten Sophocleum audiamus, cujus interpretatio mihi summopere arridet; et, meo saltem iudicio, nec obscure, nec coacte, mentem auctoris feliciter explicat, ut nihil supra: Δὲ δὲ τῆς κόμης τὸν θυγέφαλον ἐκράνεν, κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς διασπαρόντας ἐπὶ, διασπαρόντας τῆς κεφαλῆς, δὲ τῆς κόμης ἀντιέκρουτο ὁ θυγέφαλος ἐπὶ τῷ αἵματι.

In juniorum gratiam quaedam subicere non pigebit, tragico illustrando intervientia. Homerus, *Il. P.* 297.

θυγέφαλος δὲ παρ' ἀλλὰν ἀντίεκρουεν ἐξ ὠκυλλῆς,
αἵματι βίς

Euripides Phoen. 1190.

— ἐν δὲ κλιμάκῳ

δοφονοῦτο χερσὶ κλέλῳ μέλῳ,

κόμη μὲν εἰς ἑλμπτον, αἷμα δ' εἰς χθόνα:

fulgur comam a capite abstulerat; quod Lichae contingere non potuit: ne quis hinc defendat Bruckianae rationes. Idem in Cycl. 400. loco in primis consimili:

τὸν δ' αὖ, τένοντος ἑρπιδας ἔκρου ποδὶς,

παῖον περὶ δέξιν γ' ἔνυχον ποταίου λείπον,

θυγέφαλον ἐξέβρυν:

consuli potest etiam in corrupto fragmento Theci, quod primum legitur apud Musgravium.

Κόμης ἐκράνεν λειπόν μέλῳν dici neutiquam potest. Id enim significaret, non, per comam defluit, sed, ex comā elidit, quod vehementer est absurdum. — Eam ob causam reposui κομῶς, origine depravationis ex Reuchliniana, quae dicitur, pronunciatione repetita. „Iteratis ictibus effundit cerebrum, medio capite dissecto et sanguine simul.“ Heathii κόμης διασπαρόντας defendit Musgr. allato Nicand. Theriac. 329. ubi Scholiastes: καταφυχθόντος ἀνδρός, ἐπὶ τοῦ, καταφυχθείσης καὶ ἀποτιμωθείσης κέχρηται δὲ τούτῳ τῇ

τῷ σχήματι παλλόμενος. Nempe prius v. 129. et 180. ubi eandem figuram notare non neglexit. Idem ille citavit Aeschyl. Agam. 122. parum huic loco aptum.

v. 786. Cum in Hefychio extet glossa, ἀνευφημῆσαι ἀνοιμίζε, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφοκλέους Τραχινίαις solenni depravatione finalis, pro ν, hunc locum certissime designans; atque insuper sole meridiano clarius sit scholiasten Sophocleum non aliter legisse, qui sic explicet: κατὰ τὴν ἀναπνοήν, (i. e. κατὰ ἀντίφρασιν, ut Hefychius; quum ista vox laetum strepitum plerumque significet) ἐντὶ τοῦ ἐστίναις. his perpensis, de vera lectione nulla potest manere dubitatio. Posteriores librariorum offendit vox exquisitior: unde alii aliter, pro captu et ingenio, emendatum ibant. Hinc est, quod in altero Scholiaste sic currat versus:

ἄπας δ' αὖτις φωνῆς ἐν οἰμῶνι λαός.

i. e. ipso interprete, σιωπῶν ἰδρῖναι καὶ ἐστίναις quod aliter, ipse re difficili et obscura, neutiquam spernendum esset; nam ita Pindarus, Pyth. IV. 422.

— — ἴσῃ δ' ἄφω-
νήτη παρ' ἑμῶν ἀχμ.

Similiter autem Euripides, Orest. 1335.

ἐπ' ἐξέλεον ἄρ' ἀνευφημῶ δόμος;

ἀνιχνύει. Scholiastes: unde non mirum est glossam ἀνευφημῆσαι a Sophocle primaevam dictionem expulisse. Aelianus var. hist. XII. 1. ἡ δὲ Ἀσπασία — ἀνευφημῆσασα — θεοὺς πάντας ἐπέλετο Ἑλληνικοῦς quos locos sero comperi criticis ad Hefychium praereptos, ut alium quoque Platonis. Nec non Porphyrius de abstinentia, II. 31. ταῦτα δὲ ὁμοίως γίνονται αὖ, εἰ, πρὸς ὁμολογίαν ποιησάμενοι τὸ δυνόν, ἀνευφημῆσαι κατὰ τὸν Ἑμπεδοκλήαν, λέγοντες

οἱ μὲν, ὅτ' οὐ πρὸς θεῷ με διώλεσε νηλεὲς ἥμαρ,

οἱ δὲν σχῆμα ἔργα βοῶν περὶ χεῖλεσι μετίσανθον.

Hefychius: εὐφημοῖς γούσι δυνήμοις κατὰ ἀντίφρασιν Ἀλεχέλος Γλαυκὴ Ποσειδί: et in Agamemnone, v. 1256.

εὐφημον, ἢ τέλεινα, κοίμησεν στόμα. Wakef.

ἀνευφημῆσαι. Reisk. Extat vox ἀνευφημῶν in Eurip. Orest. 1341. Philostratus p. 738. οἰμῶν τῆς Θρόνος δι-
φύτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημῶν τὴν καὶ τὸν υἱὸν βοῶν. Musgr.

T

v. 789.

v. 789. *ισκᾶτο*. Non propriè motum a loco significat, quàmquam ita adhibent poetae, perinde ac *α-στρίῳ* et *μυθισθῆναι*. Vid. Eurip. Bacch. 32. 36. Musgr.

v. 790. *ιόζων*: Homerus, II. P. 66.

πολλὰ μὲν' ἰόζουσιν ἐπὶ τῶνδε:

ubi Scholiasten corrigas ab Etym. Mag. in voce. Sic etiam Hesiodus, Pindarus, Aeschylus, Philostratus, et alii.

Porro, locum Sophoclis, qui nos exercet, videtur memoriter citare Diogenes Laertius, X. 137. cujus verba sic concinnanda esse judicaverim: *αἰνέουσι δὲ οὖν φασίγμεν τὴν ἀλγυθῆνα· ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἐκτακθῆς βροτῶν-
τες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, βοᾷ,*

λαλῶν, ἰόζων· ἡμῶς δ' ἰστανον πύτραι,

Δουρῶν τ' ὕμνοι πρῆναι, Εὐβοίας τ' ἄκρα.

Hanc autem clausulam turgidius expressit Seneca, Herc. Oet. 802.

Sic ille gemitus sidera et pontum ferit:

Et vasta Chalcis sonuit; et voces Cyclas

Excepit omnis: hinc petrae Capharides,

Hinc omne voces reddit Herculeas nemus.

Wakef.

v. 792. Hunc locum sic idem adumbravit: Herc. Oet. 834.

Nunc ore terram languidus prono ferit,

• Nunc poscit undas. Wakef.

v. 794. *ἐδατεύειν* proprie significat dividere, ut Oed. T. 205. atque hoc verbo usus est Euripides Herc. Fur. 217.

ἀδύς ἐνεδιστῆρας ἐδατεύμενος.

Convicia dividens, id est, conviciis incessens. Hinc *ἐδατεύειν* τῇ vel τῶν, pro *ἐφάδην* λαίδηρῶν. Simplex *δατεύειν* frequentat Homerus. Ut Graeci *ἐδατεύειν*, sic Latini differre. Plautus Pseudolo: Iam ego te differam dictis meis. et Aulul. Te jam pipulo hic differam ante aedis. Brunck. Utrum respexerit, Aeschylum (S. Theb. 580.) aut Sophoclem, an utrumque, lexicographorum doctissimus Hesy chius, haud temere dixerim; sed antumo-
mancam glossam ejus ad hunc modum verisimillime
sup-

suppleri posse: ἐνδατούμενος· μεριζόμενος, καὶ οἰοναὶ κατὰ μέρος κακῶς λέγων, κακῶς λέγων σφοδρῶς, ἡπὸ τῆς δαιτύος: in dictionum repetitionibus quaedam omisisse saepissime inveniuntur librarii scriptores. — Neque absurde conjecerim hanc vocis significationem a contumeliis, quibus incessabant parasitae sortis inferioris convivas, ut regibus suis ludum et risum praeberent, originem duxisse. Wakef. ἐνδατούμενος. Interpres, vituperans. H. Stephanus proscindens Latinorum comparat. Mihi et hic et alibi ingeminans significare videtur. Vide Oed. Tyr. 214. Eurip. Herc. Fnr. 217. Musgr.

v. 795. τὴν Οἰκίαν γάμον. Oenei nuptiae vel conjux quem hic locum habeat, nondum inveni. Legendum fort. τὴν Οἰκίαν δάμον, domum Oenei. Musgr. Intelligitur Oenei filia nupta vel affinitas.

v. 797. λυγρῶς· φλογώδους ὕψους. Scholiastes optime: tunc attollens oculum, qui distorquebatur violentia calentis morbi, me vidit: rationem constructionis et verborum vim non bene perspectas habuerunt editores. Tempestivum est Scholion in Nicandri Alex. v. 52. λυγρὸς δὲ ἔστι πυρρῶς, τὸ καπνῶδες τοῦ πυρρῶς· ὅν δὲ αὐτῇ ἡ φλόξ. Nec discordat Hesychius: λυγρῶς, φλόξ.

Vivide Hyginus expressit locutionem Sophoclis, fab. 36. „quam Hercules jam induerat; statimque flagrare coepit.“ Wakef.

v. 802. Fortasse dedit Sophocles, divisim syllabis, ut v. 807.

— — καὶ μάλιστα μὲν μὴ θῆς
ἐνταῦθα. — Wakef.

v. 804. Vox οἶκτον absona est et inopportuna; lege, ἕκτον: „si vero formides, ne taedio te afficiat, tam longam deportationem; saltem ne pigeat ex hac terra deportare.“ Wakef. Ne pusillum quidem male me habet οἶκτον, imo aptissimum videtur. Sic enim recte Musgravius: Maxime omnium cupiebat Hercules, ut solus, nemine mortalium praesente, mortem obiret: proximum ab eo erat, ut ex Euboea saltem ante mortem aveheretur, ne Oechaliensibus gaudii

materiem praerberet, ut bene judicat Scholiastes. Hoc igitur impensius quam alterum rogat: At si misericordia tangeris, saltem tu me ex hac regione deportari cura.

v. 808. *βρυχόμενον* rugientem: ut alibi noster. Hesychius: *βρυχίσασθαι*, ὡς λέων. Vid. vv. 906. 1073. Wakef.

v. 812. Verisimilius putat Wakef. *οὐ θέμις δέ, 'παρ' ἡμῶν*. Id Heathius quoque voluerat.

v. 813. *προῦβαλος* recte interpretatur Scholiastes per *ἀπέβηκε*: projecisti conculcandum, ut rem nihili. Noster Philoct. 1017.

ἄγαν ἐπ' ἐκτὴς τῆς δ', ἐν ᾧ με προῦβάλου ἀφίλον, ἔρμον.

Plutarchus, sympos. apud Stob. *δοκῶ μοι πάλαι ἄντα πρᾶτται, ἐν ᾧ τὸν ἀδικήσαντα τοῦ ἀδικηθέντος οὐδὲν ἤττην οἱ μὴ ἀδικηθέντες προβάλλονται καὶ κολλάζουσι*: insequuntur et accusant. Wakef.

v. 816. In literula una existimaverim equidem librariorum scriptorum manus aberrasse: sic enim legeris, sermonis indoli, si quid videam, convenientius:

τί σὺν ἀφέρπας; οὐκ ἄρ' οἷός' ἔσ' οὐνεκα

nonne igitur novisti? Wakef. Nihil opus est. — Ceterum horribilia minatur tacitus discessus, Oed. T. 1073. Antig. 1245. 1257. et 766. Senec. Herc. Oet. 889.

v. 821. *μητρεῖον*. Enallage casuum pro *μητρίον*. Conf. Aj. 1005. Oed. Tyr. 1293. et 1421. hujus fab. 682. (672.) Musgr.

v. 822. *τὴν δὲ τέξιν* hoc est corrigentis, quod dixerat: „*χαίρουσα* dixi? imo, *χαρὴν* eam vellem, quam patri dederit.“ Wakef.

v. 824. *προσμιξέον* advenit: sic Hesychius: *προσμιξάν*: et *ἡμῶν* subauditur. Hinc distinguas rectius, et futilem esse Canteri conjecturam discas, ad Euripidis Orest. 1288.

*τάχα τις Ἀργεῖον,
ἔνοπλος, δεμῆσας
πρὸ βοηδρόμῃ
μέλαθρα, προσμιξά.*

Miror Scholiastae nostri glossam: προσμιξῶ προσδράγη: legiisse videtur προσήξεν: neque absurde. Wakef.

v. 826. παλαιφάτον. gl. τῆς πάλαι λεχθείσης. Brunck. Variam lectionem memorat Scholiastes, παλαιφοίβου, sed opinor, illud jam dudum depravatum erat pro παλαιφώϊτον: olim venientis: sed nihil muto, tum ob antistrophēn, tum ob Homeri auctoritatem: Od. l. 507.

ὃ πῶποι, ἢ μᾶλα δὴ με παλαιφάτα θέφα' ἰάνην.

De hoc oraculo etiam infra agitur, v. 1172. Wakef. Vulgatae favet etiam Oed. Col. 454. monente Musgr.

v. 827. τρεπτόμηνος ἐκφέρει (nempe εαυτὸν εἰς τὸ τέλος) δωδέκατις το γέρον. quando sese extulerit in finem tertius super duodecimum orbis (nempe lunae), hoc est mense decimo et quinto decursio. Nam ἄροτος δωδέκατος esset annus, non mensis, duodecimus. Reisk.

ἐκφέρει παράλθῃ: Scholiastes: praeteriisset. At quis alibi sic locutus est? nimium vellem scire: sed transeunt locum editores, quasi plana essent omnia, et sine salebris. Utinam lentius interdum festinarent! Quod egomet habeo, perexiguum sane est, nec quale vellem; sed acuat utinam doctiorem quandam, et orationis opibus instructiorem. Τὸ φέρειν ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρὴ est apud Suidam γνώμη: ubi τὸ φέρειν vult quod venit: Sophocleum igitur, ἐπὶ το ἐκφέρει cum evenierit. Sane verbum φέρειν neutre usurpari, in alio quamvis sensu, apud Aelianum invenio, et Orpheum de lapidibus. Wakef. Ex Oed. Col. 1424. quem laudat Musgr., neutiquam probari potest, ἐκφέρειν esse exire, excurrere. ΑΡΟΤΟΤΣ. ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. Hesych. Haec glossa quem possit alium locum attingere, nisi eum, in quo cum maxime versamur? Ostendit itaque veram lectionem esse ἐρότους, quam antistrophici quoque versus numeri flagitant. Porro, ad τελεόμενος supplendum videtur εαλήνη, ut sensus sit: quando exactis mensibus luna ad finem perduxisset duodecimam arationem, h. e. duodecimum annum.

Quid

Quid autem? Supra v. 165. mentio fit non duodecimi anni, sed unius tantum cum spatio trimestri, numerandi a tempore, quo Hercules ultimam hanc expeditionem suscepit; in qua totum tempus ab oraculo praefinitum jam consumptum erat, v. 44. licet Chorus minus accurate absentiae ejus non ultra annum spatium tribuere videatur v. 651. Quam repugnantiam ut solvas, statuendum est, duplex editum fuisse vaticinium, alterum prius, alterum ferius. Neque id temere, namque in nostrae ipsius fabulae v. 1167. commemorantur *μαντεία καινή, τοῖς πάλαι ξηγήματα*. Sic possumus carere Musgravii emendationibus: *δωδεκάπους ἄροτος*, et *δωδεκάκαι ἄροτος*, annus ex duodecim mensibus constans. Cleobulus apud Stobaeum Eclog. Phys. cap. XI. de anno:

Εἰς ὃ πατήρ, παῖδες δὲ δώδεκα — .

v. 829. *ἀναδοχάν' ἐνέπαισεν, ἀνακαχύν, ἀνοσεν*: Scholiastes: et hoc postulat loci scopus: at quo auctore, qua analogia talem interpretationem bonus vir est ingressus? Mussant iterum editores, et ipse nihil expedio. Interea, donec aliquis faciem in has tenebras intulerit; statuo equidem sic legendum esse atque concipiendum periodum:

*ὅ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελευτήσῃς ἐκφύγει
δωδέκατος ἄροτος ἀναδοχάν, τελευτῶν πόσων
τῇ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τὰδ' ὁρῶς
ἔμπεδα καταστρέψῃ.*

Quod oraculum et dixit ad finem venturum esse laborum Iovis filium, cum duodecimus annus successionem annorum extulisset; et nunc completur: et τῇ αὐτόπαιδι, vel ad τελευτῶν refer, vel ad ἔλακεν: τελευτῶν vero ad finem venire, ut Apollonius Rhodius, l. 252. quem tamen dubito, an non alibi adduxerim:

δαλὴ Ἀλκιμήδη, καὶ σοὶ κακόν, ὅψι περ, ἔμπεδος

ἤλυθεν· οὐδ' ἐτέλεσας δὲ ἡγλαίῃ βίῳ τοι. Wakef.

Difficultas evanescet omnis, si cum Hoepfnero et Bilerbeckio *ἀναδοχάν* de susceptione explicueris. *ἀναδοχάν* enim est suscipere.

v. 830.

v. 830. ἀδρόκαιδ' ἡγήσιν παῖδ' : Scholiastes. De Hercule itidem Virgil. Aen. VIII, 301.

Salve! vera Iovis proles. Wakef.

ἀδρόκαιδα, πρὸς τὸν τρέφει τὴν παῖδα ὕστα. αὐτὸς Σαφειλῆς. Lex. Ms. Sangerm. Pertinet ad h. l.

v. 831. κατουρίζω: vocem memorant Hesychius et Eustathius; nec me alibi legisse memini, praeterquam in Polybio. Wakef. κατουρίζω, κατ' αὐτὸν ἔρχεται vel ῥαί. Conf. supra v. 469. Aeschyl. Pers. 604. Musgr.

v. 832. λείσων videns pro vivens; cujus auctorem habuit Homerum, Il. A. 88.

— — ἡμεῖς ζῶντες καὶ ἐπὶ χθονὶ θάνατον ἔχουσιν
ut etiam Euripides, Alcest. 140.

καὶ πᾶς ἐν ὅσῳ καταβῆναι τι καὶ βλέπει;
et prior Aeschylus, Eum. 323.

— — ἡλποῖ καὶ δαδερκεῖ

caecis et videntibus: i. e. „vivis et mortuis.“ Wakef.

ibid. Heathius et Brunck. mensuram suffultum eunt scribendo: ἡμῶν γ' ἔχει, quod probari non potest ob particulam γ' sensu carentem. Wakefieldius autem edidit, ἐπὶ πόνον ἔχει. Postulare enim proprietatem et decorum, ut vox oraculi, πόνον, sine mutatione repetatur. Id non video. Probabilius, ni fallor, transpositis vocibus rem confeci, auctore Hermanno.

ibid. θανόν. Mallem ἄραν, hoc est, ἀνόν, perficere. Reisk.

Parum necessaria videtur vox θανόν, sed additur, pro more poetarum, quem saepius attigimus; ut explicet obscuriorem atque rariorem phrasim καὶ λείσων. — Opportune autem ad huiusce loci mentem Palladas Alexandrinus, epig. 17,

μὴ τοῖνον πλαύσῃς τὸν ἀπαρχόμενον βίβωιο

οὐδὲν γὰρ θανάτου θάνατον ἔστι πάθος.

Of. Eur. Alcest. 958. Wakef.

v. 835. Non discedimus a scriptura librorum omnium unanimi in hoc loco: cujus rationem ne quidem per nebulam suam, quam festivissime nobis propinant boni editores, dispicere valuerunt. Nefele scilicet est rete: cum quo venustissime comparatur tunica, quae tam strictis amplexibus se corpori Herculis

culis implicuerat. Quod vero magis commendat usum vocis *νεφέλα* in hoc loco, dictio *χρῆν* etiam pro rete videtur aliquando usurpari. Utrumque una opera probabit tibi lepidum Satyrii Thyilli carmen, quod ideo integrum proferri debet:

Θηραυτῆς δολιχὸν τόδῃ δίκτυον ἄδεται Δᾶρις,

Πύργος δ' ὀρεῖται ἀσπόμετον νεφέλῃ,
τριγλοφῆρους δὲ χιτῶνας ὁ νεκταρέτης θάτο Κλαίτας,
τῷ Πατρί, τρεῖσιν ἔργασιν καμάτων.

Ἰλαος εὐσεβέσσιν ἐδαλφούσις ἐκίνασεν

πτηνά, καὶ ἐγροτέρων κέρδεα, καὶ νεύδαν.

Lucem vicissim dabit et accipiet locus Nonni longe venustissimus: Dionys. lib. XLV.

καὶ τις, ἀνοιστῆρ' αἰὲν, θυάλλῃσι πύδην

κοῖρῃ λυσιέθρα διέσσυτο παρθενίῃς,

κερκίδι καλλιψύμα καὶ ἰστοτελείῃ Ἀθήνῃ·

καὶ, πλοκαμῶν ἐκόμεστον ἀπορρίψμα χιτῶνα,

μίσγεται Βασσαρβίῃσι, καὶ Ἀοιῇ ἱπποτὸ Βάκχῃ:

reticulum nempe Latiorum; ut Iuvenalis II, 96.

Reticulumque cōmis auratum ingentibus implet.

Phavorinus: Νεφέλα· εἶδος δικτύου Σηραυτικῶν· ὡς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Av. 194.)

μὴ γῆν, μὴ παγίδα, μὴ νεφέλας, μὴ δίκτυα:

qui ex Scholiaſte ad locum ſua deſumpſit. Addas licet Artemidorum oneirocr. II. II. λίνα, καὶ στάλικας, ποδάρη, βρόχους, καὶ πᾶν ἐκνεοτάσια, καὶ αἱ νεφέλαι λογιόμεναι: ut Aristophanes iterum, ejusdem fabulae v. 528. Athenaeus I. 19. οὐδὲ τὸν ἄρρα δ' ἤμας τοῖς θένειν εἶναι ἱλαθῆναι, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελαγίσιν ἰστέναι. Hefychius: νίφια· λίνα Σηρατικά; respiciens procul dubio, et recte capiens Hom. Od. X. 304.

ταὶ μὲν τ' ἐν πύδῃ νίφει πτάσσουσιν ἱόντων.

Et nollem te, mi lector, vocem *χρῆν* de unguendo cum editoribus intelligere; sed de pungendo et laedendo ob arctam membris adhaesionem: ut Aeschylus, Prom. vinct. 569.

χρῆν τις αὐτὸν μετὰ λαιμῶν οἰστρος.

ἔχρισεν· ἐκέντησεν: Hefychius: ad cujus glossam dignae sunt, quae consulantur, editoris observationes.

Deni-

Denique sic concipias locum Sophoclis: „Si Herculem confringendo crucient Centauri crudeles et lethiferae casses, ea necessitas fatalis, quam dolus excogitavit; quomodo mortem poterit effugere?“ Scholiaſtes, quamvis statim in diverſum abeat, nihil multum diffimile videtur voluiſſe: *σι γὰρ αὐτὸν τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον τοῦ Κενταύρου περιέχει.* — Haud alienus est Aeschyl. locus, sept. Theb. 609.

ταυτοῦ κρήσας ἰνδίκως ἐγερύματος,

πληγὰς θεοῦ μέστῃ παγκοίνῃ δάμῃ:

et Agam. 1622. ed. Schütz. Quid autem? prorsus similiter ipse Sophocles intra paucorum versuum intervallum:

— — νιν αἰκίζῃ

Νέσσευ φόνια δολόμυθᾶ κέντρε

ἐπιζέοντα

et v. 1051.

οἶον τὸδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κρή

παθῆψιν ὅμοις τοῖς ἱμοῖς Ἐρινύων

ὅψαντ' ἐμφίβληστρον, ᾧ διέλλυμαι.

denique, v. 1058.

— — ἀφράστῃ τῇδε χειρὶ παθῇ

nam inde retia vocari quaedam *νεφέλας* iudicaverim, ob tenuitatem suam et texturae subtilitatem; ut *ἀφραστα* tantum non evaderent, atque oculorum aciem effugientia.

Verum enimvero sentio denique, quamvis nublæ gratiæ sint interea editoribus habendæ, quos credibile est nihil cogitasse de iis, quæ dicturus sum, non tantopere deridendam videri eorum interpretationem, quanto primum existimavi. Si pro *νεφέλας Κενταύρου*, nubes Centauri, quod nullo modo ferendum videtur, *νεφέλα λύπας* aut simile quid scripsisset Sophocles, patienter tulissemus: non aliter enim Valerius Flaccus III. 573. quem explōsæ satis interpretationis defensoribus invidere nolui:

— — varios hinc excitat æstus

Nube mali percussus amor:

sed ne dubites, lector, ita corrigendum esse locum:

Nube mali percussus amor:

id

id est, attonitus, *επτοημένος*: ut, ingruente tempestate nubibusque, timent volucres, agricolae, nautae; totaque naturae facies evadit tristis ac terroris plena: huc enim retorqueri nec debet nec potest Lucanus I, 539. Nec vereor parem castigationem admoveere eidem Valerio, VIII. 81. loco longe commodiorem:

Nec dare permissae, quamvis jubet, ora quieti
Sustinet; ac primi percussus nube soporis,

Horruit, et dulces excussit corpore somnos.
Homerus quodammodo praeivit, II. P. 591.

— — τὸν δ' ἄχρεος νεφέλῃ ἐκέλευε μέλαινα.

Nobis favet Lucanus, VI. 297.

— — coeci trepidus sub nube timoris.

Quin etiam, si fieri possit, ut in animo habuerit Sophocles noster pestilentiae ferventem aethera, non invidimus hanc quoque nebulam editoribus Statius, Theb. I. 630. de Phoebō loquens, quam pulcherrime:

Pestifera arma jacit; camposque, et cella Cyclo-
pium

Tecta superjecto nebularum incendit
amictu.

Sed de his satis. Wakef. His plura videntur opponi posse, primum quidem, quod, cum Tragici tot vocabulis utantur, quae significant rete, nunquam tamen *νεφέλη* hoc sensu adhibeant; deinde quod verbum *χρίω*, ea significatione, ut denotet pungere, de *νεφέλη* maxime occurrens, parum commode dicatur de reti; tum displicet etiam appositio, qualis est verborum *φονία νεφέλη* et *δολοπνοῖς ἐνέγχεα*. Quare satius arbitror, *νεφέλη* de morte intelligere, quam si quis obiit, solem non amplius adspicit. Positus autem est effectus pro causa, mors pro veneno Centauri nebulam (*εὐκτόν*, mortem) efficiente, i. e. mortifero, quod recte animadvertit Billerbeckius. Superest vox *ἐνέγχεα*, qua necessitatem, fatum indicari puto, eaque appellatur *δολοπνοῖς*, quod fati necessitas dolum Nessi adduxit.

adduxit. Cf. Eurip. Phoen. 1017. ubi *αἰς ἐνδύκων δαρ-
ρῶν ἐφορμητός* is est, qui fatis ad aliquem casum pro-
truditur. vid. Billerbeck. Brunck. vertit, dolosus
furor, Wakef. dolosa vis, perperam, si quid vi-
deo, uterque. — Musgr. *φονία νεφέλας*, mortifera ne-
bula, exponit, morbo vel dolore mentem instar ne-
bulae obfuscante: *χρίαν*, ut Wakef., stimulare, ex-
cruciare: denique *δολοποιός ἐνδύκων* vertit astutia-
rum artifex cruciatus. Dolor sc. (*ἐνδύκων*) Nessi,
inquit, ipsi callidum hoc consilium subministravit.
Ἀνδύκων, ut Philoct. 208. *τοῦ στίβου κατ' ἐνδύκων ὄρτυν-
τος*.

v. 837. *πλευρά*. non potest admitti metri causa,
Scripsi igitur *πλευρά*, ut subaudiendum esset *κατά*.

v. 838. Depravationem quandam sublatare certissi-
mum est: in eadem re repetenda nunquam fregisset
vigorem loci noster mutanda dictione, *τίκτετο*; scri-
pisset nempe:

ὣν γ' ἔτεος θάνατος, ἔτεος δ' αἰδώς δράκων:

sed unde tam perspicuum versum corrumperent libra-
rii? aliam igitur dispiciamus decet medicinam, tum
hac de causa, tum quod insulse caudam trahat illud *δ*,
et sic potius excurrere debuerat versiculus:

ὣν ἔτεος θάνατος, ἔτεον αἰδώς δράκων.

Quid facerem? anne his sordibus inquinatus editori
studio locus erat relinquendus? neutiquam, opinor.
Hinc lenissima usus correctione *δέχτο* pro *τίκτετο* sub-
stituerim: quod mors exceperit, i. e. Centau-
rus moriens, ut puellae donaret: nam constabat vi-
rus, e Nessi sanguine, quem moriens Deianirae
dederat; et e veneno, quod peperit Hydra: supra
autem vocat *δάρον θυρός* Centauri donum Deianirae —
noster Sophocles: et Diodorus IV. 36. *ὁ Νέστος* —
ἔθηκε τῇ Δειανείρῃ δάσαν φίλτρον — *οὗτος μὲν οὖν, ταύτην τὴν
δοσάνην δὲ Δειανείρα, παραχρῆμα ἐξέπνευσεν*.

Ovidius autem emendationi nostrae felicissime
aspirat: met. IX. 130.

— — Sanguis per utrumque foramen

Emicuit, mistus Lernaei tabe veneni:

Excipit hunc Nessus:

neque

neque abnegat se comitem Hyginus, fab. XXXIV.
„Nessus moriens — sanguinem suum exceptum
Deianirae dedit.“

Neque te, Seneca, filebo, Herc. Oet. 519.

— — ille, jam quaerens diem,

Tabum fluentem vulneris dextra excipit

Traditque nobis. Wakef.

Apparet, pro verbo *τεκνιστο* aliud requiri, quod minorem vim habeat, quam sequens *ἵτακς*. Hanc enim gradationis necessitatem manifesto ostendit particula *καὶ*, quae atioquin perquam insulse addita foret. At quale fuerit verbum illud, quod desideramus, difficile est conjectura adsequi. Mirifice tamen placet Hermannii ratio, scriptum fuisse suspicantis a Sophocle, *ὅτι ἄρσεν θάνατος*, „quod mors feminavit, peperit autem draco.“ Wakefieldius quam attulit explicationem vocis *θάνατος*, morientem Nessum intelligens, eam non credo a quoquam probatum iri.

v. 841. *προστίτακς*: at statim supra v. 837. *προστίνακς*: et te, mi lector, rogatum velim, an credibile sit, Sophoclem ea fuisse verborum egestate aut indicii inopia, ut necesse habuerit cramben recoctam sic apponere nobis convivandam. Ne dubites priorem locum, sic rescribi oportere:

πλευρὰ προσπαγόντος τοῦ

lateribus infixo telo: eleganti sane figura, et vocibus *φουλα* et *χρῆν* felicissime accommodata. Virgil. Aen. IV. 173.

— — haeret lateri lethalis arundo:

ut mox similiter idem virus *πέντρα* nominat v. 844. Wakef. Amat eorundem verborum repetitiones tragicus noster, prae caeteris autem Aeschylus. Nihil itaque mutandum.

v. 842. Vestram fidem, critici! quotquot *ἐκτα* atque editores! dicite mihi, quid sibi velit librorum *φάσματι*? mussant nec habent quod eloquantur. Procul dubio vox exquisitior hic scrupulum fecit indoctis librariis, atque ansam corruptelae praebuit. Non inepte reposuissim *στάγματι* ut Aeschylus Pers. 611.

τῆς τ' ἐνδομυροῦ τοῦ στάγμα:

sed

sed ne dubites unice genuinum esse alterum vocabulum. Ut *μίαμα*, *μισμός*, *μίασμα*, et similia: ita *νάμα*, *ναμός*, *νάσμα*. Euripides quoque ejusdem jacturam dictionis diu deflevit, et in hunc diem frustra: sic enim, me hortatore, rescribas ad Supplicum v. 520.

— — — — — *ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι*
τὰ νάσμα' αὐτός.

Importunas scribarum manus passim expertae sunt magno vocum exquisitarum detrimento hae venustates. Vocem cognatam *ναμός* saepius hoc infortunium de loco pepulit: ejus injuria exempla non sunt huic temporis opportuna. Nostrae emendationi respondet accurate prior interpretatio Scholiastis: *προκαλλυμένος τῷ ἰσ τῆς ὕδρας*: nec vel posterior verbo *φάσματι* respondet.

Cum vero habeat Hesychius, *φάσμα· τίρας· et ὕδρας φάσματι* poetica locutio esse possit pro hydra ipsa, nihil mutavi, quamvis dura videatur et huic loco parum conveniens periphrasis. Wakef. Vulgata sanissima est.

Ibid. *μελαγχαίτα*: i. e. *δασυτέρην*, ut supra v. 558. hic autem Hesiodum intuebatur Sophocles, in grandi carmine, scut. Herc. 187.

Κύνταυροι δ' ἐτίθεντο ἐναντίοι ἡγερθεόντο
ἄμφι μέγαν Πάτραϊον, ἰδ' Ἀσβελον αἰωνιστήν,
Ἄρετον τ', Οὐρίην τε, μελαγχαίτην τε Μίμραντα.

Porro Brunckio obtemperavi reponendo δ' pro τ' post *μελαγχαίτα*: cum id poposcerit linguae ratio, praecedente *μέν*: non ausim tamen pariter rejicere librorum δ' ὑπο post *Νέσσαν* nam vocula potest ab antithetico versu decidisse, aut ei menda non detegenda insidere. Dedi quod verisimile judicavi (*Νέσσαν θυμοφόνως δολέμ.*): nec absurde crediderim tragicum nostrum, ut alias saepissime, magnum exemplar suum imitandum sibi proposuisse: Il. N. 544.

— — — — — *ἄμφι δέ οἱ θάνατος χέτο θυμοφρόνης*
 atque Od. B. 329.

— — — — — *ἔφε' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνέιχε.* Wakef.
 Vocabulum *θυμοφόνως* ignoro. *Νέσσαν* autem, quod videntur etiam scholia Romana a Sophocle omissum indi-

indicare, cum Hermanno (de metris p. 440.) ex interpretatione adjectum arbitror, ejusque loco, quod libri habent, ὅπερ restituui, absolute illud positum, ut saepius. Pro δολύμυθα Reiskius conjecit δολύμωχα aut δολύβυθα, habentia in recessibus suis fundisque dolos. „πρεσβυτάτης φάσματι. Quomodo Hercules, tunicam mortiferam gerens, cum φάσματι, i. e. specie, forma hydrae conglutinari dicitur? Nimirum hydra, quamdiam vivebat, δυνάτατον φάσμα erat: Poeta autem audaci figura de Hercule loquitur ut cum vivae hydrae terroribus, vivique Nessi astutiis simul conflictante. Quid enim aliud sibi vult, quod sequitur, δολύμυθα κέντρα? Non enim δολύμυθα dici, credo, poterant doloris, quo Hercules cruciabatur, calcaria. Statius Thebaid. XI. 238.

— — victorque furit per viscera Nessus.“
Musgr.

v. 843. αἰκίζω: Phavorinus: αἰκίζω· μαστιγίζω: apposite: ut noster Aj. 110.

Αἱ μάλιστα πρῶτον νῦν φανιζοίς θάνατον·

‘Αἱ μὴ δὲ τὰ τὸν δόστην ὡς γ’ αἰκίζω.

Rarior est Atticae formae usus. Wakef.

v. 844. δολύμυθα κέντρα. Eupolis de Pericle: μὴ τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἐκτρομενοῖς, apud Scholiast. Aristophanis ad Acharn. 529. Aculeos orationis meae habet Cicero pro Sylla 26. Idem Acad. IV. 31. sed ut omnes istos aculeos relinquamus. Musgr.

v. 845. ἐπιζέοντα. Ignita vertit interpres. Verum si δολύμυθα κέντρα versu superiore recte orationem dolosam et aculeatam reddidimus, multo convenientius erit transitivo sensu accipere pro coquentia. Sic λέβητ’ ἐπέζισεν Eurip. Cyclop. 392. τὸ δὲ λαστρὸς περὶ ζῆον Apollon. Rhod. III. 273. Τροφῆς ἡμῶς φλογμῷ ζέουσα Lycophron v. 690. Conf. et Aeschyl. Prometh. 370. Reiskii Epigram. 601. Oppian. Hal. II. 528. Aristoph. Equit. v. 916. Musgr.

v. 846. δοκνον. gl. δεινόν, ταχύν. Brunck. Quae significatio vereor, ut possit exemplis comprobari Perperam enim inde deduxeris, quod vox occurrit sic,
ut

ut indicet assiduum, indefessum. Neque rectius statuunt, qui passive intelligi volunt, quod non timeatur, non expectatur cum metu. Idem valet de Brunckii ratione, formidolosam vertentis. Expeditus locus scribendo *ἄσυνος* quod suavit Hermannus in Ephem. Ienens. 1802. p. 143. et Musgr. Tum sensus erit: a quibus (Nessi telis) misera nihil metuens.

v. 847. Constructionem sic instituo: *προσέρχεται νέων γάμων ἀισσόντων μεγάλην βλάβην δόμοις*, cernens novas nuptias suscitantes magnam noxam domo. *Νέων γάμων* pro *νέων γάμων*: vide citata supra ad v. 395. Deinde *ἀισσύν* transitive, ut Aj. 40. ubi alia. Musgr. parum probabiliter.

v. 848. Brunckiana lectio est:

τὰ μὲν οὐ τι προσέρχεται ἀπ' ἁλλοθρόου —

quam Vir Cel. defendit hac ratione: „Sic legendum esse et metri et sententiae ratio ostendit. Quia *τὰ μὲν* initio phrasios positum, credidit librarius huic referri debere partitivum vel adverbium *τὰ δέ*, qui error vulgatae lectioni originem dedit, *προσέρχεται, τὰ δ' ἀπ' ἁλλοθρόου*. Eadem imperitia variam lectionem peperit v. 7. *ναύουσα δ' ἐν Πλευρώνι*, quomodo librarius eximie emendasse sibi visus est, quia *μὲν* in proximo versu praecesserat. At haec particula saepissime initio sententiae adhibetur, altera non subsequente.“

Wakef. sic edidit:

νέων ἀισσόντων γάμων

τὰ μὲν οὐ τι προσέρχεται, τὰ δ' ἀπ' ἁλλοθρόου —

„Horum quidem partem non animadvertit, mala scilicet probabilia ex hoc facinore eventura: sed hoc solum cogitabat, ope philti conversionem in se mariti; conversionem perniciosam.“

At longe melior est lectio, quam l. l. Hermannus ex conjectura protulit, quamque debueram ipse in textu collocare:

ἀ μὲν οὐ τι προσέρχεται, τὰ δ' ἀπ' ἁλλοθρόου —

„Dejanira nihil metuens a Nessi telis, quum magnam damnum praevideret, novo impendente con nubio, quae non expectaverat, ea alienis consiliis evenerunt (*μαλόντα* sc. *ἰσχυρῶς* f. *αἰσθ.*) funesto cum casu.“ V. 850.

cum

cum antistrophici versus metrum non congrueret, pro *δαδρῖαισι* monente eodem Hermanno scripsi *δαδρῖαισι*, cuius in locum vulgata ex interpretatione succedere potuit.

v. 849. *δαδρῖαι*: hanc vocem non intelligo id velle quod Homereum, Od. A. 183.

πλέον ἐπὶ οἴκοι πάντων ἐπ' ἀδαδρῖαισι δαδρῖαισι

i. e. *βαρβαροφάνους*: sed secundum alteram Scholiaſtae noſtri explicationem: *τῆς ἄλλης δαδρῖαις, καὶ μὴ τῆς ἐκείνης*: ut Il. I. 313.

ὅς κ' ὄτρυνεν μὲν καὶ δὴ δὴ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Wakef.

τὰ δ' ἐπ' ἀδαδρῖαι — *ἐναλλαγαῖς* interpretatur Musgravius: quae Neſſus aſtute de Herculis amore philtris conciliando commentus erat in colloquio, quod moribundus cum ipſa habuit, vel quum moribundus in gratiam cum ipſa redire vellet.

v. 851. *δαδρῖαι*, gl. ἢ *δυστυχίαις*. ἢ *δαδρῖαι* *στῆναι* καὶ *δαδρῖαι* Brunck. *δαδρῖαι* *ἄδρῖαι*: Scholiaſtae: vel pernicioſorum molitrix. Wakef. Magnam creat difficultatem lectio *στῆναι* metri ratione habita, cum antistrophicus verſus finiatur vocabulo *νόμφαν*. Id facile poſſit in *κῆραν* mutari, quas voces et ipſas conſiderunt librarii Antig. 1128. ubi codex Auguſtanus ab Hermanno collatus feliciter exhibet *Καρῖναι κῆραι*. Sed obſtant ſequentes verſiculi, iisdem prorſus numeris ſcripti, ut maniſeſta ſit verbi *στῆναι* depravatio. Ac niſi *στῆναι* reſcribere velis, nullum habeo, quo locus foſcilletur, remedium. Verum anceps hoc eſt auxilii genus, ſiquidem formam *στῆναι* quibus locis defendam, qui quidem indubitatae ſint auctoritatis, non reperiō.

v. 852. *χλαρὴν δαδρῖαι ἀχνην*. Euſtathius ad Il. A. p. 492. *Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀχνην Ομήρου εἰπόντος τὸ λυγρότερον τοῦ κύματος, ὅτις ἐν ταῖς ἐξω προερχέσθαι καταφρίζεται, Σφαλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαμβάνουσ, ἀχνην τὴν δρεῖσαν ἐφ' ἡ τῇ* (Oed. Col. 681.) *Θάλαμ δ' οὐρανίαις ὑπ' ἀχνης δ' καλλιπότες νόμμοις. οὐδ' αὐτὸς καταφρίζεται γράψας, διὰ τὸ μὴδὲ τῆς τῇ ὅτε τοῦ σταγόναις συνεχεῖς εἶναι, ἀλλὰ διαχεῖς ὅθεν καὶ ἡ ἀχνη ἀνέμωσται, ἀχνη τις οὖσα, καὶ κατὰ κρῆσιν καὶ πλεονασμῷ τῷ ν, ἀχνη. Εὐρυπιδὴς δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τὸ, ἀλλὰ ἀχνη* ἀνέμωσται

οὐκ ἔστιν ἄχνη λέγει (Or. 115.) τὴν ἐν λαιβαῖς καταχρησμένην τῆς γῆς. Idem ad Il. B. p. 217. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ἐπὶ καὶ κυρίως θάλλοντα, καὶ ἀπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέραν δάκρυον που λέγεται τὸ ἀπαλόν. ἐπὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὕγροτα ἔχον πλείον, διὰ τοῦτο καὶ ὕγρον δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Ἐδριπίδης φησί. (Med. 921.) Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, χλωρὸν ἄχνην δακρύων ἔφη. Hinc intelligere est, quam prava sit Heathii explicatio ἄχνην pro lanugine, et per synecdochen pro genis accipientis. Brunck.

Heathium de emendationibus cogitasse fatis mirari nequeo. Vocem χλωρὸν de lachrymis usurpatam vel pueri statim intelligent ad Homereum exemplar effinxisse Sophoclem: Il. B. 266.

— — — θάλαρον δὲ οἱ ἔκπασσε δάκρυον:

χλωρὸν νεκρὸν: Scholiafles noster: lachrymae vero, quae semper novae flenti deciderint, copiosae sint necesse est. Opportunissimam glossam suppeditat lexicographorum utilissimus Hesychius: θάλαρον δάκρυον (Il. Ω. 9.) τὸ πολὺ, καὶ μὴ ξηρανόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐφ' ὅσων μὴν καὶ θάλλον. Eodem redit Il. H. 426.

δάκρυον θερμὸν χλοῦτος.

Adducam elegantem locum Philonis de Iosepho: Il. p. 66. νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους, μέλλων ἀνδρακρόν, ὥς μὴ γέναιτο καταφανής, ἐκποστρέφεται· καὶ, προχέας θερμὸν καὶ ἐπάλληλον δάκρυον, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐκπομφισθεῖς, τὴν ὕψιν ἐκπομαζόμενος, ἐκποστρέφει. Vide inferius ad v. 105. Wakef.

ibid. ἐκκλῖν' ἐθέρων: Scholiafles: ut Homerus, Il. Ω. 510.

καὶ' ἐκκλῖν. Idem.

Confert Musgr. Apollonium Rhod. lib. I. 269.

ὥς ἔχοντο κλαίουσ' ἐκκλῖν' ἄνθρωποι, ἥντι καὶ ἔχον.

Et paullo post: ὥς ἐκκλῖν' κλαίοντες.

v. 853. τέρην' ἐτάζω: Hesychius, non alio respiciens, ut opinor: in me saltem haud susceperim aliud exemplum neutrae significationis exhibere. Wakef.

ibid. ἔχων: humorem lachrymarum. Pro maris aspergine vocem adhibuit Homerus, Il. Δ. 426.

— — — ἐκποτύν, ὃ ἄλδος ἄχνην:

U

quam

quam rorem Virgilius et alii nominant: Geo. IV. 430.

— — eum vasti circum gens humida ponti
Exsultans rorem late disperfit amaram:
quo vocabulo etiam lachrymas designant: Lucretius, III. 470.

— — lachrymis rorantes ora, genasque.

et Horatius, art. poet. 429.

— — super his etiam stillabit amicis
Ex oculis rorem.

Hinc est, cur ἄχρη, ut ros, generaliter humorem velit, quod pro rore proprie sic dicto utatur Sophocles, Oed. Col. 681.

Bene Etymologicum Magnum: ἄχρη, πᾶσα λαιότης ὕγρου τε καὶ ξηροῦ. Eustathianis de voce cognata prae-buit Phavorinus. Idem. Locum hic habet, monente Musgr., enallage constructionis: nam plerumque τέγγεσθαι dicuntur res, quae liquori immerguntur, vel eo asperguntur, non liquor ipse. Eadem usi sunt licentia, et in eodem quoque verbo, Pindar. Nem. X. stroph. 5. ubi δερμὴ τέγγων δάκρυα. Anacreon v. 878. νύκταρ ἐπιτέγγας.

v. 854. Plene distinguo post ξυναλλαγαῖς: et hic lego: τὰ δ' ἐρδόμεν' ἔ. Gemit et lacrymatur haec facta esse, quae Fatum ostendit dolosa et exitiosa fuisse. Musgr.

v. 855. Pulchre tragicus mentem lectoris erigit et suspensum efficit spe quarundam ingentium calamitatum, brevi spatio eventurarum.

Has Chori, vatem agentis, partes gravissime sic innuit Horatius, art. poet. 218.

— — divina futuri
Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.
Wakef.

v. 857. ἐρρώγει παγὰ δακρύων: elegantissimus versiculus, quem pulchre παραφράζει scholiastes: ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν: neque aliter Dioscorides in epigr. 34.

δάκρυα δ' οὐκ ἔρρώγ' ἐπὶ πένθεισιν:

Cf.

Cf. etiam Herc. Fur. 448. Alceft. 1089. Aelianus de animm. VII. 7. πετόμενος δὲ ἑρμίδος τῆς θαλάττης εὐθὺς ὕδατος ἐξ ὄψεσσι φανέσθαι αἰνιττεται Plutarchus de Pericle: I. p. 172. ἐπιφάνων δὲ τῷ νεκρῷ ἐτίθανον, ἡτιγάρ τοι πάθους πρὸς τὴν ὕψιν, ὥστε κλαυθμόν τε ῥῆξαι, καὶ πλῆθος ἐκχέαι δακρύων. Sed illustrandae Sophoclis locutioni quid aptius versione LXX. virali ad Ieremiae IX, 1.

τίς δάσιν κεφαλῇ μου ὕδατος,

καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων;

quae videri possint lachrymis potius, quam atramento exarata.

Seneca Herc. Oet. 590.

Nec praecipitem volveret amnem

Flavus rupto fonte Lycormas.

Statius, Theb. VII. 316. de Afopo flumine:

— — abruptis cum torrentissimus exit

Fontibus.

quam judico sinceram esse istius loci lectionem. Finem faciat Virgil. Geo. III, 428.

— — amnes — rumpuntur fontibus.

Wakef.

ἔρρωγεν. Aeschyl. Pers. 433. κακῶν δὲ πύλατος ἔρρωγεν.

Conf. et Oed. Tyr. 1311. Musgr.

v. 858. κέχνηται νόσος: pulchram metaphoram nostri poetae in animo habuit Ovidius, met. IX. 161. ut opinor:

Incaluit vis illa mali; resolutaque flammis

Herculeos abiit late diffusa per artus.

ἑνερσίον: Hesychius: ἑνέρσειοι πολέμοιοι. Homerus II. Ω. 365.

οἱ τοὶ θυμωμένοι καὶ ἑνέρσειοι ἐγγυὲς ἔασι·

ἄδικοι, ἐχθροί: Scholiafles.

Enimvero quaedam his lyricis insunt, tam metrum quam sensum spectantia, in quibus me haerere fateor. Ut de caeteris taceam, neutiquam mihi quoque satisfacere in hoc ipso loco: et valde suspicor graviolem subesse corruptelam, libros emendatores adnu scriptos postulantem. Interea indicaverim Sophoclem voluisse aliquid ab istis, quae parum confiderenter oblaturi sumus lectoribus, haud immaniter abhorren-

tem: nam receptam scripturam (Brunckiana est, non-nisi *κατακλυτον* in *κατακλυτον* mutato) salebrosam esse, in-
conditam, obscuriorem etiam, atque perturbato ver-
borum ordine, nemo non fatebitur.

*κίχνηται νόσος, ἢ πέποι' οἶαν ἀναρ-
σίαν οὐ τις ἀγέκλυτον*

Ἡρακλῆα ἥμιλον πάθος οἰκτίσται;

qualiter quis hostium non miseraretur ma-
lum Herculi superveniens? Paucis immutatis;
nam Π in πω vix discrepat a ΤΙ. Ad hunc sensum
Maro, Aen. II, 6.

— — quis talia fando

Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles
Ulixi,

Temperet a lachrymis?

et Aen. XI. 258.

— — scelerum poenas expendimus
omnes,

Vel Priamo miseranda manus. Wakef.

v. 859. Scholiastes quum dicit in expositione sua οἶαν

κακὸν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ, et *γένετο*, non dubium est quin *ἐπι-
μολε* legat, non *ἐπίμολε*. Quo minus auscultare debe-

mus illi expositioni quae subjungitur, videlicet *ἐπίμολε*,
ἀντὶ τοῦ ἥπομόλοι. Nam praeterquam quod violentus

esset hic indicativi usus pro optativo, accipiendum
foret *ἐπίμολεν ἀναρσίων* pro *ἥμολεν ἐπ' ἀναρσίων*, cujus usus

verbi *ἥπομόλοι* exemplum desidero. At cum *ἐπίμολε*
satis apertus esse videtur sensus, accipiendo *πάθος ἀναρ-
σίαν* passive, τὸ ὑπὸ τῶν ἀναρσίων ἐπαχθῆν. Quod idem

significabit, si sola praepositio *ἐπὶ* subaudiatur, ut sit
πάθος ἐπὶ ἀναρσίων. Hic denique erit hujus loci sen-

sus: Invasit Herculem malum, propter quod miserari
eum debemus, quale nullum ab hostibus ei contige-

rat. Atque ita fuerit idem νόημα, quod ab ipso Her-
cule infra pronuntiatur, (v. 1049.) *Κούπω τοιοῦτον οἶ'
ἄκοιτις ἢ Διὸς Προὔθηνεν, οὗδ' ὁ στυγνὸς Εὐρυπύθεος ἔμολε*, *Οἶω*

τὸδ' ἢ δολιχίτις etc. Aliae certe quae afferuntur expo-
sitiones, sunt prae hac modis omnibus violentae, aut

ego valde fallor. H. Stephan. Metri vitium eadem,
qua ego, ratione sanat Musgr., nisi quod *Ἡρακλῆ*

scribit

scribit et ἄτ' retinet ante οἰκτίσαι, renitentibus numeris.

v. 862. Ἰοῶν. (Malim Ἰοῶ, i. e. αἰχμῶ, forti hasta. Sic Ἰοῶς πολεμιστῆς Iliad. E. 571. et O. 585. Ἰοῶς μάχῃ σθαι E. 536. Ἰοῶν ξίφος Anthol. p. 35. Venuistam puellam qui Ἰοῶν diceret, nondum inveni. Musgr. Praeterquam quod exempla illa minus conveniunt huic loco, epithetum Ἰοῶν non tam ad personam refertur, quam ad rem, ut positum sit pro adverbio. Celeri impetu raptam bene explicat Billerbeckius.

v. 865. ἃ δ' ἡμφίπολος. An legendum ἄς ἡμφίπολος, cujus [Ioles] muta ministra Venus. Veneri nempe, Iolen tacito comitanti, idem officium tribuere videtur, quod Decorī Tibullus, IV. II. 8.

Illam quicquid agit, quoquo vestigia movit,
Componit furtim, subsequiturque Decor.

Libanius vol. I. p. 583. αἱ Χάριτες αὐτῇ διακονοῦσι. Musgr. Vulgatae idem sensus inest.

v. 881. Accedimus ad locum, cujus desperata conclamataque vitia nullum sanaturum relinquunt aliud remedium, nisi quo Agamemnon in cognomine Aeschyli fabula v. 858. noxium reipublicae morbum ait depelli oportere:

ὅτῃ δὲ καὶ θεῖ φαρμάκων παιωνίαν,
ἥτοι κείαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως
παρασώμεσθαι πῆματος τρέψαι νόσον.

Ac restituendae inprimis erant strophae et antistrophae, flagitantibus potissimum vsf. 891 — 894. quorum ex asse numeri respondent. Idque non poterat fieri, nisi versuum et lectio et vero etiam numeri immaniter commutarentur. Sit ergo audaciae venia!

v. 883. Musgr. male distinguit τέλειον, ἐλεθρία, ut ἐλεθρία adverbialiter accipiatur pro ἐλεθρίως.

v. 884. πρῶξις hic loci fort. mores, ingenium feminae, vitam anteactam significat. Reisk. Vulgata dupliciter offendit, tum ob numeros disiectos, tum ob particulam γε inepte adhibitam. Correctionem monstrat Scholiastae interpretatio: ἡ λείπει πρὸς τὴν ἀναισχύν. Sensus: miserrime mortua est: et perfecit. σχο-

ΤΛΙΝΤΑΤΗ

πλώτατα pro σχηλωτάτως. Obscurius innuitur, Dejaniram sua ipsam manu occidisse.

v. 886. διήστουσα. Non memini me vocem sic compositam alibi legisse. Wakef. θυμός, ἡ νόσοι — Subaudiendum ex sequentibus ξυνεῖλον. „Furorne, an morbus eam sustulit?“

v. 887. Vocabulum βέλεος, quod videtur ex glossa textum invasisse, turpiter locum adulteravit. Scripsi αἰχμή pro αἰχμή, quam formam jambici versus respuunt. — Wakef. sic edidit:

XOP. τίς θυμός, ἡ τίνας νόσοι;
τίνα δ' αἰχμῶν βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε;

cetera, ut Aldus. ξυνεῖλε nimio spinosius explicat: corripuit, i. e. rapuit cum hoc furore vel morbo; inter furendum scilicet, aut aegrotandum. Virgil. Aen. VI. 290.

Corripit hic, subita trepidus formidine,
ferrum

Aeneas, strictamque aciem venientibus offert.

v. 889. θανάτη θάνατον. Herculis morti suam ipsius. — σιδάρον. Dorica forma requirebatur propterea, quod melico versus numero conscriptus est.

v. 890. ματαίαν h. l. est temerariam, improbam. Legitur vulgo ἡ ματαία, quod significaret, o misera, ut alibi noster et Euripides. μάταιος τάλας: ματαίαν τάλαιν: Hesych. Neque aliter interpretatur Wakef. Aeschryonis choliambos apud Athenaeum, VIII. 3. quamvis retrahi possint ad alium sensum, de quo supra v. 565.

μή μ', ὃ μάταις ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτον,
χλεύην τὸ ποιεῖ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην

Virgil. Geo. III. 313.

Usus in castrorum, et miseris velamina nautia

v. 892. τίς ἦν; qualis erat? i. e. quo animo — quo in rerum statu — quomodo affecta — hoc patavit? Wakef. Malim equidem τίς ad ὕβριν referre.

v. 894.

v. 894. σαφηνή: certa: vocabulum rarissimum: Pindar. Ol. X. 67.

— — τὸ δὲ σαφηνές, ἰὼν πρόσα,
κατίφρασεν.

Adverbium σαφηνῶς usurpat Aeschylus in Prom. vincto cum Theognide. Wakef.

v. 895. Pene crediderim vocem hoc loco elapsam esse, similitudine circumfidentium literarum ludificata minus intentos oculos librariorum: sic enim magis ad morem tragicorum periodus; me iudice, processisset:

ἔτακεν, ἔτακεν μεγάλαν ἄταν
ἃ νόστος ἄδε νόμῳ,
δῆμοισι τοῖς Ἑρηνύς. Wakef.

Vulgata spernit quamvis reprehensionem. Ἑρηνὺν indicat scelus indeque natam perniciem.

v. 896. ἃ νόστος probant etiam Wakef. et Musgr., laudato Oed. C. 1507.

τί δ' ἔστιν, ἃ καὶ Λαίου, νόστον αὖ;
quem verficulum ad partes Suidas in voce: sed dubitat Wakef., annon vox alibi inveniatur.

v. 900. καὶ ταῦτ' εἴ' ἔτλη. Reisk. — κτίσαι· create — facere: dictio magnifica, et gravibus facinoribus accommodata, ut urbibus fundandis, aut etiam totius mundi machinae fabricandae. Homerus, Il. T. 216.

κτίσαι δὲ Δαρδανίην·

S. Ioannes Apoc. X, 6. δὲ ἔκτισεν τὸν οὐρανὸν — καὶ τὴν γῆν — καὶ τὴν θάλασσαν: unde pendet eruditum glossema Scholiaetae nostri: κτίσαι· κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι· καλλῶς δὲ, ὥς ἐπὶ μεγάλῳ τελεμῆματι, εἶπε τὴν λέξιν. Wakef.

v. 903. δῆμνια· lectum: in quo seorsim reponebatur cruciatus Hercules; qualem ad epulas stratum solebant adhibere: sicut accipi debet S. Marcus, XIV. 15. καὶ αὐτὸς ὑμῖν δεῖξαι ἐνώγειον μέγα ἱστρωμένον, ἑτοιμον· ἐκαὶ ἐτοιμάσατε ἡμῖν: in qualibus veteres etiam otibantur interdium, legentes vel meditantēs. Horat. Sat. I. 4. 133.

— — neque enim, cum lectulus, aut me Porticus excepti, defum mihi.

Et

Et κοῖλα interpretet equidem capacia, ob Herculei corporis magnitudinem. Hesychius: κοίλασι βαθείαις: respiciens Il. A. 26. Interea si qui sint, quibus hoc epitheton, sic positum, displiceat, nos in illis nomen profitemur nostrum: ideoque conjeceram legendum κοινὰ δέρμια: quam varietatem postea inveni scholiasta memoratam, sic monente: γράφεται κοινά — τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλείου. Wakef. κοινὰ malit etiam Musgr., idemque coniecit εἶδεν οὐλα δέρμια. Billerbeckius autem κοίτης δέρμια, κοῖλα nonnisi ornans epitheton est.

v. 906. βομοῖσι, aris, sc. quae intus in aedibus erant. Eurip. Alc. 168. πάντας δὲ βομούς, οἱ κατ' Ἀδμήνῳ δέμοντες, Socrates οἴκοι ἔδου Xenoph. Mem. I. in princip. Cephalus apud Platon. de Repub. I. (in initio) domi sacrificaverat. Musgr.

v. 907. ἐρήμη, deserta: vox solennis in orbitate vel mariti, vel conjugis, vel liberorum deploranda; neque ob frequentiam usus, et potissimum in tragicis, exemplorum indiga. Non adhibuit in hoc negotio Homerus. Hinc Hesychius: ἔρημα· θυλά, ἰατρία. Transiit ad Latinos: Virg. Aen. IV. 330.

Non equidem omnino capta ac deserta viderer.

Et de utensilibus domesticis, quae tangens flebat Dejanira, recte statuit atque explicuit dilucide Scholiae: ἤπειτό τις ἐργαλείου, ὃν ἔλαβε μεταχειρῆσθαι συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλείου· οἷον ἰστού, ἢ τινος τοιαύτου καὶ αἰδύρετο, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. Locus est patheticus, et liquido demonstrat, Sophoclem quoque, grandem licet ac magnificum poetam, in lachrymosis Naturae fontibus alte calamus tinxisse. Wakef.

v. 908. οἷς ἐχεῖτο θυλαία πάρος. Puto, quibus in tali illa tunica texenda usa fuerat. Tentaveram quoque, οἷς κένεοντο θυλαία πάρος. Musgr.

v. 910. φίλων εἰκετῶν δέμας. Periphrasis pro φίλων εἰκετῶν. Sic Eurip. Or. 107.

τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμψης δέμας;

Peri-

Periphrasi itidem servit nomen *ἕμμα*. Supra 527. *ἕμμα νόμφας*, pro *νόμφη*. Aj. 140. *ἕμμα πειλάδας* pro *πειλάη*. Brunck. Virgil. Aen. VI. 21.

— — tum pendere poenas
Cecropidae jussi, miserum! septena quot-
annis

Corpora natorum. Wakef.

v. 912. Verisimile putat Wakef. ad hunc modum scripisse tragicum:

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς δαίμονας καλουμένη
eodem, quo vulgata, sensu. At vero *πρὸς αὐτῆς* significaret sponte sua, vid. supra v. 893.

v. 913. *οὐσίας*, rem familiarem, domum. Nolim hanc vocem cum Scholiasta concubitum, nec cum Musgr. vitam interpretari. Sensum recte expressit Brunckius: dolensque sibi spem sublatam augendi Herculem prole. Inepta igitur est Musgravii nota, qui sic scribit: „Quem hic locum habet *ἀπαυδάς*? An enim, interempto Hercule, Dejaniram, tot liberis florentem v. 54. omnibus continuo privari necesse erat? Legendum forte *ἀπαυδαῖς*, ab omnium colloquio sejunctas. Qui enim piaculo inquinati erant, a nemine compellari sinebat lex. Eurip. Orest. 47. et 428. Oed. T. 1458. *Ἀπαυδαῖς*, ut *ἀπένιμος* pro *ἄτριμος* Oed. T. 223. Nec suspecta esse debet terminatio: sic enim *ἀπαυδαῖς* habet (praeter lexica) Epicrates apud Athenaeum p. 59. Nonnus III, 229. *ἀπαυδαῖς ὀνομασται*. Vel, *ἡμυδαῖς*, quod illustrat Graevius ad Hesiod. Op. et D. 508.“ Reiskius *οὐσίας* mutat in *δοσίτας*, focos, i. e. domos.

v. 914. Hos Sophoclis versus aemulatus est Virgilius in Didonis morte Aen. IV, 645.

Interiora domus irrumpit limina, et altos
Conscendit furibunda rogos . . .

Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile
Conspexit, paullum laerimis et mente morata,
Incubuitque toro, dixitque novissima verba:
Dulces exuviae, dum fata, deusque sinebat,
Adcipite hanc animam, meque his exsolve
curis.

Vide

Vide P. Victorii Var. Lect. V. 14. Brunck. Addit Wakef. ex praecedentibus v. 82.

Sola domo moeret vacua, stratisque relictis

Incubat.

v. 917. 'φρουρουν: fervabam: Virgil. Aen. VI 338.

Ecce! gubernator sese Palinurus agebat,
Qui Libyco nuper curfu, dum fidera ser-
vat,

Exciderat puppi. Wakef.

v. 920. 'ευναστήριος' cubilibus. Sic Eurip. Orest. 589.

μένα δ' ἐν οἰκίῃς ὕγιδε εὐναστήριον. Wakef.

v. 921. ἐξήλασα θερμὰ νάματα: properum, copio-
fum, velociter decurrens flumen: hinc θερμὰς
ἀνής est acri, veloci ingenio vir: vid: ad v. 1047.
ut rursus ψυχρὸς ἀνής: lentus, timidus: redeas ad
ea, quae supra contulimus ad hanc phrasin elegantem
illustrandam, v. 857. Virgil. Aen. IV. 553.

Tantos illa suo rumpebat pectore questus:
Seneca, Troad. 785.

— — rumpe jam fletus parens.

Ordinem verborum invertere maluit Valerius, Argon.
V, 341.

— — seque trementem.

Spargere caede manus, et lumina rum-
pere fletu.

Vide 'nōs Silv. Crit. IV. p. 172. Wakef. Malim
θερμὰ proprie intelligi, calida. Musgr. attulit Dios-
coridem Anthol. p. 202. δάκρυα δ' οὐκ ἐξήλθε. Incertum
ibid. p. 270. ἐξήλθαν Μοῦσαι δάκρυα. Eurip. Troad. 757.
πνεῦμα ἀποξέζησε. Iph. Taur. 981. βίον ἀποξέζηεν.

v. 922. νυμφαῖα. gl. παῖδοι, θάλαμοι. Brunck. νυμφαῖ
thalamus conjugalī, qui continebat τὸ λέχος, le-
ctum. Venustissime noīter in Antigone v. 1205.

— — αὐτὸς πρὸς λιθόστρωτον κρήνης

νυμφαῖον Αἰδου κοῖλον εἰσβαίνομεν'

et Lycophron, γ. 323.

σὲ δ' ὦμα πρὸς νυμφεῖα, καὶ γαμηλίους
ἄξα θυγάς, στυγνὰς Ἰφιδας λῶν:
νυμφεῖα· παστάδας: ibidem Scholiaſtes: et νυμφίον· παστάς:
Phavorinus. Wakef.

v. 923. τὸ λοιπὸν χαίρεθ'. Similiter Anacreon, Od. I.

χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
ἦσαν. Wakef.

v. 924. Haud dixerim equidem contemni debere
ἐνῆστειν, nam v. 920. voluit noster ἐνῆσθηίοις, cum
altera forma sit uſitatior: ſic Aeſchylus Perf. 158.

καὶ τὸ Δαρτεῖον τε καὶ μὲν κοινὸν ἐνῆσθηιον. Wakef.

v. 926. Certa eſt Wakef. emendatio ἢ χρυσεῖατος —
„ea parte ſolvebat veſtem, qua fibula extabat.“

v. 927. Non occurrit alibi, ni fallor, compoſita
vox ἐκλυπίζω, niſi in lexicographorum collectaneis,
qui hunc Sophoclis locum tangunt. Mihi denique
ſic videtur emendanda, tantopere criticis agitata, He-
ſychii' glioſſa: ἐκλυπίζω· ἐκλήσθηεν, ἐξεκάλουνεν, ἐξέδυνεν:
qua voce, ut lexicographus, perſpicuitatis ergo non
injuria uti poterat. I. Pollux, VII. 43. τὰ δὲ βήματα,
ἡσθησθαι, ἀμπεχέσθαι — κ. τ. λ. vide et Suidam in ἀγείρει,
ἡσθησθαι, et ἡσθητο: quam formam legi in Euripide,
Xenophonte, Aeliano, Polyaeno, et Phi-
loſtrato vit. Apoll. Tyan. quod ibidem latuit edi-
tores, et in errorem adeo induxit: ἐσθήμασι τε πρῶτος
ἐκδύμεσθαι, ἃ πρὸς φορεὺν ἤρωσι τε καὶ ἡρώεσσιν ἡσθησθαι: com-
moda quibus heroes et heroinae veſtiren-
tur: ita ſcriptum oportuit et acceptum locum. Hinc
pulchre corrigas et veriffime Diogenianum in prover-
biis, cent. III. 82. ed. Schot. Γαλῆ (ſic ſcribe) χιτώνιον·
ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἐκνύθην περιβλήματα ἐσθούτων: qui locus ſe-
dulo eſt animadvertendus. Appoſite Etymologicum
magnum: ἐν ἑσῷ πλεοναſμῷ τοῦ θ' γίνεται βῆμα περισπώμε-
νον ἐσθῆ — ὁ μάλιστα ἐσθῆς καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἐσθησις.
Neque ab alia quam ab hac radice Graecis pullulant
ἐσθῆς uſitatior dictio, et ἐσθημα. Permirum eſt ſane
Euſtathium ad Od. N. 224. oblitum eſſe in Trachiniis
extare hanc dictionem; et memoriae falli Pollucem,
qui in VII. 44. ἐκλυπίζωμῃ noſtro tragico attribuit.
Wakef.

v. 928.

v. 928. Emovit Wakef. comma post ἀπαρτων, quia εὐάνυμον pariter respiciat utrumque substantivum, πλαγὴ et ἀλάνην: denudavit sinistrum latus, ut ad cor pareret ictus gladio.

v. 930. τῆς τεχνωμένης regitur a παιδί, non a φράδι, quod putat Musgr.

v. 933. ἰφ' ἥπαρ usque ad hepar et diaphragma. Percusserat enim latus sinistrum. Vid. v. 928. Sic liberatur Sophocles, a contumelia ignoratae sedis principuarum in homine partium, quam illi vulgata lectio adpergit. Reisk. Vid. Scholiastes.

v. 935. ἰφάνην. Pro ἰφάντοιο, reprehenderit Activum vix alibi hac potestate invenias. Sed amat insolentissima quaeque Sophocles, in quibus et verba obsoleta. Vid. ad Oed. Col. 132. Musgr.

v. 940. πλευρόθεν est idem atque πλευρῇ in dativo, hoc est πρὸς πλευράν. Ita deinceps v. 1240. εἶπον πο-
fuit pro σοί, eodemque modo Eurip. Iphig. Aul. 724
τί χρεῖμα; πείθεσθαι γὰρ εἰςισμῇ εἶδεν,
et Suppl. 566.

Βούλη συνάψην μῦθον ἐν βραχεῖ εἶδεν; Reisk

v. 941. παρὶς ἐκτείνας εἰαυτὸν ἐπὶ πλευρῇ: optime Scholiastes: se ad latus extendens. Cf. Alceat. 373. Hinc suppleas Hesychii glossam: παρὶς ὅν, ἢ παρακλεισμένης: αἰμί. Ignotus auctor apud Suidam in παρὶς: καὶ παρὶς εἰαυτὸν ὑπὸ λότης ἔκιντο. Epist. ad Heb. XII, 12. secuta versionem LXX. viralem, elegantissime: διὰ τὰς παραμύνας χεῖρας καὶ τὰ παρακλεισμένα γόνα ἀνορθώσαστε. Wakef.

v. 942. βάλοι feriret: falsam si accusationem impingeret: elegans dictionis usus, nec raro ob-
vius. Sic Synesius in Dione: βάλλοντι Συναράτη καὶ
Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων ἐκώμμασι. Saepius autem inter-
tunt ordinem verborum: ut Lycophron v. 620.
εὐχὰς ἡρώεας ἀμφοτηγόμενος βαλεῖ.

Horat. Od. III, 12, 3.

Patruae verbera linguae.

Aeschyl. S. Theb. 384.

ἴδεν τ' ὄνειδον μάντιν Ὀϊκλειδην σοφόν:

ἔννα· τέτα· Scholiaſtes: ferit — verberat. Vid. Eur. Alceſt. 691. Wakef.

v. 943. Nihil mutavi; ſed procul dubio inferuit copulam Sophocles, prout poſtulant ingenium linguae ac flumen orationis.

κλαίον 9', 89' οὐνεκ' — Wakef.

v. 944. Dedi ex conjectura βλον pro βλον: i. e. κατὰ βλον: nec deterius eſſet βλος: nam ἀρφανισμένος βλον vult vitali aura, vel victu ſpoliatuſ: quorum illud incongruum, hoc humile. Eur. Alceſt. 403.

περλοῦσεν δ' ἔμην βλον
ἀρφάνισσε τλάμην.

Pindar. Pyth. IV. 504.

ἀρφανίζη μὲν κακὴν
γλῶσσαν φασγνῆς ὀπός:

Lycophron v. 102.

καὶ τὴν ἀνυμφον πέτρην ἀρπάσας λύκος,
δυοῦν παλαιῶν ἀρφανισμένην γονῆς. Wakef.

Proba eſt illa Wakefieldii conjectura, quam vellem in textum recepiſſem.

v. 946. παλιν εἰς ἡμέρας, ſpem longam plurium dierum inchoare. Reisk. Cavillatur Wakef. verba, ἡ καὶ παλιν, hac periphrasi: ſi quis duo, vel, ſi hoc nimium ſit, etiam plures! jactatque primaevae ſe loci venuſtates e tenebris fuſcitaturum ſic reſcribendo: ἡ καὶ ἀνυμφος: ut ſi quis duos dies, molliter fluentes, ſibi computaverit, ſpes vanas fovet. Homer. Od. T. 254. ἡ καὶ κύντας: Hefychius: ἡ καὶ πρῆμα, ἡ σόχως. Altera vox, inquit, etiam Homerum, magnum exemplar Sophoclis, agnoſcit: Il. A. 22.

— — οὐνεκ' Ἀχαιοί

ἀς Τροίην νῆεσσιν ἀναπλοῦσασθαι ἔμελλον.

Suus cuique guſtus eſt. Nec tamen diſſimulavit, Euſtathium ad Il. K. 237. vulgatas lectiones laudaviſſe, et repetitionem vocabuli τις, quae merito diſplicet, loco citato ſtabilire:

μηδὲ σὺ γ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἔρως
καλλείπην, σὺ δὲ χεῖρον' ἐπάσσεαι.

Pro

Pro *τις* fine ulla dubitatione rescripti *τάς*. quod necessario requiritur ob significatum vocis *ἡμέρας*, utpote vitae dies indicantis.

v. 947. Hunc quoque locum pessime depravatum judicat Wakefieldius: otiosam enim hic loci esse particulam *γ'*, quam postulet sequens versiculus. Reponi jubet:

— — οὐ γὰρ ἐσθ' ἡ 'ς αὖριον,
πρὶν γ' εὖ παθεῖν τις τὴν παρούσαν ἡμέραν
laudato Oed. Col. 567.

— — ἐπεὶ
ἔξοδ' ἀνὴρ ἂν, χῆντι τῆς ἐς αὖριον
οὐδὲν πλεον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

γὰρ h. l. adfleverandi vim habet. Perfecto enim non certa est dies crastina. Ac παθεῖν nullo pacto ferri potest.

v. 949. Wakef. edidit: πότερ' ἂν πρότερ' ἐπαιτῶν;
ruente metro.

v. 950. τέλεια. Cum κανὼν ut epithetum conjungit Plutarchus in Crasso p. 555. D. πάντων ὅσα συνέγιντο εἰς ἑλθεῖν ἡ τύχη κακὰ — τελευτάτων γενόμενα. Neque absurde Mudgius a τέλος deducit, quod Suidas per πρᾶξιν exponit, Etymologus per πρᾶγμα. Si neutrum placuerit, in promptu erit legere μέλεια. Musgr. Sic Wakef. quoque conjecit. „Receptae, inquit, scripturae non quadrat interpretatio Scholiastis: ποῖα χαλεπώτερα, καὶ περαιτέρω δυνατότα; Illum crediderim in chartis invenisse ad hanc normam:

πότερ' ἐργαλῖα περαιτέρω;
quod extra dubium videtur ponere Hesychius: ἐργαλῖον· χαλεπός; δύναμις: et fortasse receptam in textum oportuit hanc dictionem.“ Reisk. volebat μελέα, ego misera. Acquiescendum puto in librorum lectione, ex qua Scholiastes non tam vocem τέλεια, quam περαιτέρω interpretari voluit. Similiter supra v. 666.

v. 953: μέλλομεν: i. e. δεῖν: visuri fumus, interim in expectatione existentes. Wakef. At legendum esse, μελόμεν, quae curae nobis sunt, (intellige Herculis mortem) ostendit metri ratio. Possit etiam μένομεν scribi.

v. 954. *κονή*, i. e. *ἴσα*, aequalia. Vid. ad Antig. 151. Musgr.

v. 955. *Εἴθ' ἀνεμύσσά τις*. Similia miserorum vota pluribus in locis tragicorum invenias. Cf. Aeschyl. Suppl. 786. Eurip. Hippol. 739. Ion. 809. denique Homeri Od. T. 63. Idem.

ἀνεμύσσα αὖρα *περιφανής ἀνεμος*: sicut explicat Scholiaest per vocem non inveniuntam, sed in hoc sensu rariorem: *περιφανής* vero valet *λαμπρής* et *λαμπρὸς ἀνεμος* passim valet, fortior — ferens — ventus. Neque aliter accipiendus est, quantum judicare liceat, Virgil. Aen. XII, 848.

— — paribusque revinxit

Serpentem spiris, ventofasque addidit
alas:

i. e. ventorum comites — aurae plenas; ideoque solvi metuentes. Illi fortes alae contingant scilicet, de quo Flaccus,

Multa Dircaeum levat aura cygnum. Wakef.

v. 956. *ἄπυρος* Schol. interpretatur *αὔριος*, quae quidem notio loco optime convenit; voci an conveniat, non item constat. Contrarium suspiceris ex Clementis Alexandrini illo: *μόνη δὲ ἔρα τῷ ἡλιθίῳ πνεύματι ἄπυρος ἔρως*, Paedagog. lib. I. 7. p. 130. Ubi navita, non ventus, *ἄπυρος* dicitur. Sed turbant in similibus poetae. Virgilius rigui — amnes, licet proprie agri, non amnes, rigui sint. Si alias voces in *αὔριος* desinentes conferre libuerit, vid. Oed. Tyr. 203. et ibi citata, Philoct. 701. Aeschyl. Agam. 504. — *ἔστιν αὖρα*, ventus e terrae sinu editus, quales a Theophrasto lib. de Ventis *ἀπὸ γῆς αὔραι* vocantur. Seneca Natural. Quaest. lib. V. 4. Alias terra ipsa magnam vim aeris ejicit, et ex abdito spirat; alias immutatio ipsa halitus mixti in ventum vertitur. Meminit et Apulejus de mundo p. 719. ed. Delph. *Ἀπὸ γῆς πνεῦμα* habet et Aristoteles Meteor. lib. II. 5. Musgr. Non dubium est, quin Sophocles scripserit *ἄπυρος* tum ob sequens *ἀποκρίσσαν*, tum ob simillimum locum Oed. T. 194. ubi legitur
πύριος

πάτρης ἄπυρον. Eadem de causa malim ἐστιαστὴς cum Mudgio explicare: ventus a domo surgens, quam cum Brunckio: nostris adspirans aedibus. Pe-
sime Reisk. coniecit ἐστιαστὴς, spirans ab Hestiaea, pro-
montorio Euboeae, id est eurus.

v. 959. θάνοιμι. Eurip. Hecub. 246. ὅς τ' ἐνθάδ' ἢ
σοῖς πέπλοις χεῖρ' ἔμην. Musgr.

v. 960. nolim cum eodem μόνον pro adverbio ac-
cipi.

v. 963. Suspiciari quis non absurde poterat recti-
bendum esse,

ἄσπετόν τι κλαῖμα·

immediati fletus occasio: sed retineo vulgatam,
cum certe mirandum fuerit morbi genus tunica mo-
lesta sic corpori adhaerescens, nullis viribus avellen-
da, et carnem cum ossibus consumens; ac potissimum
ob v. 1007. Wakef.

v. 965. Si verum sit κλαῖμα v. 963. atque h. l.
legatur προῦκλαιον, sensum Wakef. hunc esse putat: in-
gens fletus, qui propinquus est, ut solet
flere; nam accedunt quidam. Possent etiam pro
Turnebi ἐκλαῖον substitui τὸ κλαῖον, fletus: participium
pro substantivo. Vulgatam retineo, nec nisi scribi
velim προκλαῖον, omisso augmento. Sensus est: Com-
modum et opportune paullo ante accessum Herculis
lugere coepi.

„Ibid. ἐξόφρωνος: Homeri vocem aliquantulum va-
riavit: Il. T. 350.

— — ἀργὴ εἰκυῖα, τανυπτέρυνγι, λιγυφώνη·

λιγυφώνη· ἐξυφώνη: Hom. Schol. ut poeta nitidus Dio-
nysius, perieg. 529.

— — οὗτ' ἐν ὕρσῳ

ἐνθάδ' ἄνθρωπον ἀπένευθε καὶ λιγυφώνος ἀγῶν:

sic recte legitur; neque enim tam tersus scriptor, et
munditiis simplex corripere vocalem ante duas dentis
consonantes.“ Wakef.

v. 966. ἐξόμιλος: i. e. ἵστιν ἐξόμιλος, ἐξομιλοῖ, veris-
tur, est: Eurip. Cycl. 515.

στυφάνων δ' οὐ μία χροία·

περὶ οὐκ ἑστῆα τάχ' ἐξομιλήσῃ·

et similiter Iph. Aul. 735. Egregiam sententiam exhibet Synesius in Dione, et diligenter tironibus notandam: *ἐξὶς γὰρ ἔγωγ' τὸν φιλόσοφον μὴδ' ἀλλὰ τι καὶ μὴδ' ἀγροῖκεν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ Χαρῖτων μεταῖσαι καὶ ἐκρίβδαι* "Ἑλληνα εἶναι" *τοῦτ' ἐστὶ, δοῦναι τὰς ἀνδρείους ἐξομολογεῖν, τῷ μηδενὸς ἐκείρους ἔχον ἡλασγίμου συγγράμματος.*

ἰξόμιλος *κίθης*: alter Scholiastes: quod non damno, sed exemplum hujusce significationis non reperio; et tum *ξένον* saltem superflua est. Wakef. Vid. Brunckii nota ad v. 984.

v. 967. Musgravio verum videtur, *πᾶς δ' ἐς φρεσίν, ὅς φλου* — omnes autem, qui ei gestando operam dant, lente, tamquam ipsi prospicientes, vestigia ponunt. Reisk. *πᾶς δ' ἐσφαλῇ νιν.*

v. 968. Reisk. et Wakef. praeferunt *πρηνεδομένον*, epithetis parum aequabiliter distributis.

v. 970. *ἐναύδατος* etiam activa significatione occurrit. Nicander Alex. 560.

αὐδήσαντες ἴδμεν, ἐναυδήτῳ περ ἰδόμεν.

et epigr. ap. Suid. in *ἐγλωττίαι*:

νῦν εἰς πᾶν ἄγλαστος ἐναυδήτῳ τε πεσθεα κείμην.

v. 971. Heathius legit *τί δὲ καὶ* — Wakef. *τί καὶ* 26. In strophicō versu edidit *Χαρῖν πρὸς δῶμα λήγουσιν.*

v. 973. Quod sequitur carmen ad versum usque 1044. pertingens, strophas habet atque antistrophas eadem ratione, quam Hermannus ad Eurip. Hecub. v. 63. aperuit. Namque antistrophici versus anapaestis et hexametris heroicis, quorum dispar est numerus, intermixti reperiuntur. Hos autem et ipsos, ut lectorum commoditati consuleretur, strophis et antistrophis distinguendos putavi, cum antistrophicorum versuum proprie hic esset ordo: strophā 1. v. 985. antistrophā 1. v. 999. strophā 2. v. 996 — 998. antistrophā 2. v. 1014 — 1016. strophā 3. v. 1008 — 1013. antistrophā 3. v. 1030 — 1035. strophā 4. v. 1020 — 1024. antistrophā 4. v. 1040 — 1044.

v. 975. *τί πάθω*: quid agam? ut tragici saepe, et Romani: Horat. Od. 1, 3, 25.

Audax omnia perpeti,

Gens humana ruit per vetitum nefas.

Ennius apud Ciceronem Tusc. disp. III. 3. „animus aeger semper errat; neque pati neque perpeti potest: cupere nunquam definit.“ Wakef.

v. 977. ἀμέφρονες ἐκ τῶν ὀδυνῶν ὑγγραμένους: probe Scholiaſtes: irasci, efferari celerem, ob dolores. Wakef.

v. 978. Ζῆ γὰρ προσητής: vivit enim leto proximus: enimvero, an dedit Sophocles?

Ζῆ γὰρ προσητής

nam facile accenditur, proclivis est flammari: et explicat praeviam dictionem ἀμέφρονες. Noſter Oed. Col. 434.

ὁπῆντι ἐξ ὀδυμῆς.

Opportunus adveniet Hefychius: προσητής· προσηταιν, πρὸ λογισμοῦ: i. e. „ob iracundiam praecurrens rationem in agendis rebus:“ sicut explicat egregie Erotianus in lexico Hippocrateo: προσητής· προσηταιν· καὶ αὐτὴ ἡ λέξις μεταφορικῶς εἴρηται· καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προσηταῖς ἀνθρώποις λέγουμεν τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτοὺς, ἀλλ' εἶον πρὸς κακὰ προσηπτοντας ταῖς πράξεσι: quae sic legenda sunt, ac nostram emendationem luculenter illustrent. Fieri autem possit, ut ad symptoma moribundorum noster respexerit, et recto talo stabit vulgata lectio; quae hinc omnino derivare debet interpretationem. Hippocrates, in praenotionum libro, sic docet: εἰ δὲ καὶ προσητής γένωνται, καὶ καταβῆναι ἐκ τῆς κλίνης ἐπὶ πόδας, δυνατότερον ἐστί. Et fieri quidem potest vocem προσητής in hoc sensu eatenus occupasse quotidianam dicendi consuetudinem, ut Graecis auditoribus nihil ambigui contineret aut obscuri phrasim Ζῆ γὰρ προσητής. Rem integram ad arbitrium criticorum deferimus. Vulgatam interpretationem, quam dedit etiam Scholiaſtes: προσητής· οἷς τὸ θάνατον προσηνυκάς commendabit Valerii Flacci locus v. 22.

Qualem praecipiti gravidum jam forte
parentem

Natorum flet parva manus; trepidique precantur,
Duret ut invalidis, et adhuc genitoris egenis.

Nec

Nec non opportunus maxime videtur Eurip. Alcest.
141.

ἤδη προσηπής ἐστι, καὶ ψυχὰς βαλεῖ:

ubi apposite etiam Scholiaſtes: προσηπτικυῖα, προσηπτικυῖα
εἰς θάνατον: et sane in ejusdem dramatis v. 908. ipsissi-
mam locutionem video fimiliter adhibitam:

πολλὰς ἐπὶ χεῖρας,
ἤδη προσηπής ἄν,
βίον τε πρόσεν.

Denique non intempestivus acceſſerit Lucanus VII.
353.

Si focero dare regna meo, mundumque pa-
rarent,

Praecipitare meam fatis potuere fene-
ctam. Wakef.

δακὼν στόμα ἐν. Ad cohibendum sc. luctum. Theodectes
apud Stobaeum de Rer. Nat. c. XI. ἀλλ' ἂ τέλαν Θυέ-
στα, καρτερῶ δάκναι Ὀργῆς χαλινόν. Musgr.

v. 980. Wakefield. improbat εὖ μὴ ἔγχευε, quod
non possit nisi hoc significare: nullo modo exci-
tabis? Rescripsit igitur, sed dubitanter, εἰ μὴ, ἔγχευε.
At vero futuris imperative adhibitis nihil frequentius.

Seneca Herc. Oet. 1427. exhibuit hunc locum ita:

Compesce voces, inclitum Alcidae genus:

Longus dolorem forſitan vincet ſopor.

v. 984. ἐμύμων. Sic codd. omnes recte. Quod
erudito Britanno apud Heathium, nescio qua gratia,
reponi placet, ἐμύμων, ne graecum quidem esse credo.
Multis hujus viri conjecturis chartas suas oneravit
Heathius, quae melius suppressisset, qualis est v. 964.
ἐξέμωλος pro ἐξέμωλος, quod glossae nostrae recte expo-
nunt ἐμώλος, eodem sensu, quem huic voci tribuit Henr.
Stephanus in Thesauro. Brunck. ἐμύμων· ἐνθουσιᾷ· ἐν
ἐπιθουσίᾳ· ἐχρη: recte Scholiaſtes: i. e. aestuat, incendi-
tur, ut aegre me continere possim. Homer. Il. II. 435.

διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσίν:

et alibi. Hesychius: μέμονε θάλη, ἐμμή. „Vellem filere,
sed nequeo.“ sicut satis explicat v. 995. Wakef.

v. 985. fqq. Wakef. male disposuit hunc in modum:

ὦ Ζεῦ, ποῖ γὰρ
ἤμα; παρὰ τοῖσι βροτῶν κείμα
ποσημύμιος ἀλλήλοισι ἰδόναις;
οἱ μοι, μοι ἔγωγ' ἐλάμυν' ἥδ' αὖ
μικρὰ βρύου.

φρβ.

v. 989. μικρά: nescias quid subintelligi possit nisi νόσος, ad mentem Scholiastae. βρύου, mordet, vorat: de serpente in Theriacis Nicander 271.

τοῦ μὲν, ὅταν βροῖῃσιν, κακέλιον παρὰ νόγμῳ,

ἤλαμ' ἐνδόμενον, 'τυλόν πύλα'

et ad Sophoclis locum magis apposite Erycius Cyzicentus, epig. 9.

— — χυδὸν δ' ἐβρύε μελαίνῃ

σηπεδὸν χλαρὴν σάρεα καὶ λοτρωνάλους.

Metaphorae nusquam non obviae sufficiat ex Latinis exemplum singulare: Virgil. Georg. III. 458.

— — artus depascitur arida febris.

Wakef.

v. 990. ἐξῆδον: Priscianus p. 587. ed. Putsch „Hoc autem facere solent Latini: id est, ei in e longam convertere in penultima syllaba, us purā sequente, vel a, vel um: ut Ἀχιλλεύς possessivum Graecum, Achilleus: Δειοπεία, Deiopea: γυναικῶν, gynaecum. Hanc autem mutationem ei diphthongi in e longam faciunt more Ionico vel Attico: illi ἡμῶν pro οἰδῶν dicunt, et μῶν pro μέων, et πῶν pro πλείων.“ Hesychius: ἥδεα· ἥδων: ἥδημεν· ἥδημεν. Etym. M. ἥδῃ· ἐκ τοῦ ἥδων — οἱ Ἴωνες — ἐν τῇ πρώτῃ προσῳδῇ — ἥδεα· — ἐν δὲ τῇ τρίτῃ — ἥδεα· εἴτε οἱ Ἀθηναῖοι — τὸ ἐ καὶ α εἰς η συναιρούσιν· οἶον, ἥδη ἔγωγ', ἀντὶ τοῦ ἡπιστάμεν· — καὶ τὰ δὲ εἰς εἰς η· οἶον, ἥδη ἑκαίνοις, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκεν. Hinc emaculandus est noster tragicus Oed. Col. 440.

τοτηγίη· ἥδη τοῦτο μὲν πέλις, βίη

ἥλαυνε μ' ἐκ γῆς χροόνιον.

v. 992. fq. Musgr. et Wakef. sic secandos arbitrantur:

Τῇδ' ἀπὸ κραιπνῆς

Βλεφάρεσσιν ὧν ὕπνον. ΤΑ. οὐ γὰρ ἔχῃ πῆς ἔν.

v. 994.

v. 994. Lego cum Valckenario et Brunckio *στέρξαιμι*, pro *στέρξαιμι*: et, quoniam istius dictionis neutra significatio rarior sit, nec dignati sunt viri doctissimi vel uno exemplo confirmatam dare conjecturam, aliis intenti, unum et alterum locum lectoribus minus eruditis praestare non gravabor. Eurip. incert. frag. XL.

οὐκ ἂν δυνάμην μὴ στήγοντα περιλάβειν
σοφῶς διαντλῆν ἑνὶ μὴ σοφῷ λόγῳ:

Plutarchus de anim. tranq. II. p. 476. καὶ πᾶν τὸν ἀπο-
νέξασθαι τοῦ σώματος, ὥστερ ἰφθαλμῶν μὴ στήγοντας. — Cete-
rum non est error, qui saepius graffetur per chartas
veterum, quam is τοῦ στήγαν pro στήγαν. Potterus fru-
stra defendit Lycophronis v. 525: contra Canterum.
Cf. Silv. Crit. I. p. 98. Wakef.

v. 996. Brunchius edidit:

λεῖπν, οἶον ἑνὶ οἶον
θυσιῶν ἐπὶ μοι
μελέω χάριν ἤνυσας, ὦ Ζεῦ,

ex quibus versiculis primum vehementer perfringit
Wakefieldius. Ipse locum sic exhibet:

λεῖπν οἶον
ἑνὶ οἶον θυμέων ἐπὶ μοι
μελέω χάριν ἤνυσας, ὦ Ζεῦ, —

θυμέων, animo gratorum, HomERICA dictio, quam
de sacrificiis recte dici, et in hoc loco venustissime
quidem, neminem sibi denegaturum existimat. Musgr.
sic legit:

Θυσιαῶν ἐπὶ μοι μελέω χάριν
Ἠύσας ὦ Ζεῦ.

Hesychius: θυσιῶν, ἡρώων — θυσιῶν, ἡρώων.

„κρηπίς: saepius de sepulchrorum et templo-
rum basi adhibetur hoc vocabulum: sed de ora
etiam Eurip. Herc. fur. 985.

— — ἐμφὶ βωμῶν
ἐπὶ κρηπίδων:

et Lycophron Cassand. 1191. Hectora celebrans, in
gemello tragici nostri loco, et quidem nitidissimo:

σὸ δ', ὃ ζύνυκε· πλείστον δὲ ἱμῆς φρονέας
στερηθεὶς, μελῶδον ἔρμα καὶ πάτρας ὕλη,
οὐκ εἰς κενὸν κρηπίδα φοιτῆς φόνη
ταύρων, ἀνακτι τῶν Ὀφίωνος θρόνων
πλείστας ἐπαρχὰς θυμῶτων δουρούμενος.

κρηπίδα· τὴν βάσιν τοῦ βωμοῦ: ibi Tzetzes. *Wakef.*

v. 1000. οἶον λαβὼν· qualem cladem! vivide et
perspicue: quasi merus esset morbus, nihil nisi
congeries angoris et opprobrii. Neque abludt
Euripideum illud, Herc. fur. 1245,

γέμω κακῶν δὲ, κοῦκός' ἐσθ' ὕμν. τιθῆ.

Lucretius IV. 1155.

Paryula, pumilio, Χαρίτων ἰα, tota merum
sal.

Terentius Adelph. III. 3, 40.

Tu, quantus quantus! nil nisi sapientia
es. *Wakef.*

v. 1002. ἐκλήκτον: Homerus Od. K. 329.

οὐ δέ τις ἐν στήθεσσι κλήκτος νόος ἐστίν;

ἐδεκτος: bene ibi Scholiastes; ut noster ἐκαταμάρτυν
et erudite ἐνίατον: quae vox morem respicit morbo-
rum, incantationum ope levandorum; quem tangit
noster infra v. 1004. et loco longe venustissimo Pin-
darus Pyth. III. 91.

τοὺς μὲν μαλακῶς

ἐπαοιδῶς ἐμψέπων,

τοὺς δὲ πρὸς κνήα πί-

νοντας, ἣ γυίοις περιέκτων πάντοθεν

φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς, ἔστασιν ὀρεθίζεις:

quam notionem post eum similiter exhibuit Callima-
chus in loco post paucos elegante: hymn. Dian.
128.

κοίρονται δὲ γυναῖκες ἐφ' οὐρανῷ αἱ δὲ γυναῖκες,

ἣ βληταὶ θνήσκουσιν λαχρῖδες ἣ φονεύουσιν

τίκτουσι· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφραγὶ ὀρεθὺν ἐκίστη.

Hinc dudum restitui glossam Hesychii mendosissimam:
κατεκίλαν· δι' ἣδδην ἤδυνεν: vide Silv. Crit. sect. XII. et v.
1004. *Wakef.*

v. 1003. μανίας ἀνδρός· flos insaniae: elegantissi-
ma locutio pro magna et vegeta insaniam: i. e.
morbo

morbo tam violento, ut ad infaniam adigat. Infra similiter de eodem cruciatu v. 1091.

ἤνθηνεν, ἐξώρμηκεν:

et conferri debet Eurip. Alcest. 1106.

Χρῆνος μάλῃς· νῦν δ' εἴθ' ἤβας σοι κακόν. Wakef.

Valekenarius conjecit ἐνίας ἄνθρος, Diatrib. in fragm. Eurip. p. 179.

Graviter succenset Wakef. lectioni καταδερχθήναι, ut quae languida sit et otiosa post proxime antecedens προειδέν. Emendavit igitur καταφλεχθήναι, quod adferere studet locis Homer. II. X. 512.

ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλῆς:

Aristoph. Thesmoph. 680.

μανίως φλέγων:

coll. Oed. T. 166. et hujusce fabulae vv. 845. 1015.

Horat. epod. III. 17.

Nec munus humeris efficacis Hercules

Inarfit aestuosius:

XVII. 30.

— — O! mare, et terra, ardeo:

Quantum neque atro delibutus Hercules

Nessi cruore.

Hercules item de hoc tormento sic ipse dicit apud Senecam, Herc. Oet. 1218.

Heu! qualis intus Scorpio's? quis, fervida

Plaga revulsus, Cancer infixus meas

Urit medullas?

Anecd. graec. Villosi. I. p. 210. περί δὲ τὸ Κήμιον, Εὐβοίας ἐν ἀκρωτήριον, ὅθεν ὁ Ἑρμῆς διὰ χαριστήρια, στολίζοντάς τὸν ποφασμακισμένον τοῦτον χιτῶνα· ὑφ' οὗ, δραστηρίῳ καὶ πυρᾷ κατακτείνῃ τῷ κυσμή, τελευτᾷ.

Vetus Scholiastes in Iuvenalis sat. XI. 63. „Hercules in Oeta monte se incendit, non tolerans ardorem vestis, — sanguine Nessi — tinctam.“ Lactantius in Stat. Theb. XI. 235. quem sic emendat: „Dejanira, verita ne ei pellex praeferretur, hanc vestem Herculi mandavit; quam ille indutus, cum veneni afficeretur incendio, in Oeta monte rogi voluntate conscendit.“

Equi-

Equidem supra jam monui, non debere cuiquam vocabula, quae ejusdem sunt significationis, in Aeschilo maxime ac Sophocle, molestiam adspargere.

v. 1004. Abesse oportebat articulum post alterum *τε* pariter quam post prius abest.

v. 1005. *Ιατροίας*: artis medicae: non memini equidem me alibi legisse hanc formam vocis, praeterquam in Eusebio, praep. evang. III. 14. ubi sic de se loquitur Aesculapius:

Τρίτωνος δὲ ἰατρῆς ἥντινός εἰμι ποτὶ μήτηρ,
Φοίβῳ ὑπανιστάμενα, καὶ σοφίας βασιλῆα,
ἵδμεν ἱατροίας, Ἀσκληπιόνα.

Unde fortasse sic castigari debet Hesychii glossa:
ἱατροίη ἱατρική.

v. 1006. *κατακλήσει*: vox exquisita, et in primis elegans: digna certe, quae in tyronum venustorum gratiam paucis illustretur. Apposita est Hesychii interpretatio: *κατακλήσει* *κατακλῆναι*, (sic lege, ut alii dudum viderunt: *μετακλῆναι* non novit Graecia) *ἐκλῆσει* *κλήσει* *καὶ* *λέγειται* *τὸ* *ὑπὸ* *ἀλλήλων* *ἐκλεγόμενα*. Vide quae nuper dixerim ad v. 1002.

Suavissimus extat Appiani locus de bello civil. I. 72. quem nitore pristino restituiam: οὗς δ' Ἀντίμαχος, οὗς ὅν εἶπεν, κατακλήν λῃσις μαλακοῖς ἐκτιζόμενος τε, καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα διαξίων: sic certissime legendum. tum ob frequentem πολλὰ, tum ob Pindari illud μαλακοῖς ἐκτιζόμενος, modo allatum ad v. 1002. Eodem modo utebantur Graeci verbo *κατακλῆναι*. Plautus, Amphit. II. 2.

Delenitus sum profecto ita, ut me qui fin nesciam. Wakef.

v. 1007. Optativo, si votum exprimat, non posse particulam *ἐν* adjungi, recte observavit Vanvillerius. Quae ratio effecit, ut Hermanno auctore & reponerem hoc sensu: „utinam hunc, veluti miraculum, procul viderem!“ Musgravius sic: Si vera est lectio, interpretandum cum admiratione viderem, *κατὰ θαυμασμοῦ ἰδοίμην*. Sed malim eodem sensu, *θαυμάσιον εἶδέν* *ἰδοίμ' ἂν*. Nisi dixerunt *θαύμην*, ut *χαίρην*. Tum enim mallet *θαύμην* *πρόφρων* *ἰδοίμ' ἂν*. Plurima sunt hujusmodi apud Graecos: sc. *ἀγρην*, *ἀγρὰ* *βρύσην*, *βρύσην* *γυμνῆν*, *γυμνὴν* *γυμνῆν*.

γραμμῇ, γράμμα· δίσμῃ, δόσμη· καλόμεν, κάλιμα· λόμῃ, λόμα·
μνήμῃ, μνήμα· νόμῃ, νόμα· ξυσμῇ, ξόσμα· πλῆμῃ, πλῆμα· ῥόμῃ,
ῥόμα· ῥώμῃ. ῥόμα· στιγμαί, στιγμαί· τρώμῃ, τρώμα· τυμμή, τύ-
μα· φήμῃ, φήμα [Hesych. φήματα, ῥήματα] χόσμη, χόσμα·
χρήμῃ, χρέμα.

v. 1009. Memorat Scholiastes vāriam lectionem
ὕστατον: quare Wakefield. εὐνάσαι, quod altero versu
legitur, ex praecedenti interpolatum arbitrans, sic edi-
dit:

ὦ, ὦ. ἰᾷτ' ἰμὲ δόμορον εὐνάσαι·

ἰᾷτ' ἰμὲ δ' ὕστατα.

Homer. hym. Merc. 289.

ἄλλ' ἄγε, μὴ πύματόν το καὶ ὕστατον ἔπειν ἰαύσαι.
Odysf. T. 119.

— — νῦν ὕστατα διπνήσαν.

Equidem voce ὕστατον sic utendum putavi, ut novum
confingerem versum, quem male vulgo deesse anti-
strophā ostendit. Exclamationes, quales sunt ὦ μοι
μοι, frequenter a librariis et omittuntur perperam et
adduntur.

Ad εὐνάσαι Wakef. ex superioribus supplet ἄτην:
finite morbum sopire me: i. e. mortis somno.
Apollonius Rhodius II. 858.

— — ἄλλ' ἔνυ καὶ τὸν

εὐδοί μιν εὐδοίη πάτερξ ἐνδὲς εὐνάσαι νοῦσαι.

At illud cum durius sit, praestat εὐνάσαι neutraliter ac-
cipere pro dormire. Ceterum recte iudicat, falli Brun-
ckium, cum versum,

ἰᾷτ' μ', ἰᾷτ' μὲ δόμορον εὐνάσαι

dimetrum anapaesticum nominet. Nam unde
corripietur ultima syllaba in εὐνάσαι, cum versus se-
quens a consonante incipiat?

v. 1011, recte Wakef. pronomen με interposuit,
flagitante systematis anapaestici lege: ita tamen, ut
errorem etiam ex compendio scripturae oriri potuisse
existimet ac propemodum legi malit:

με, μου ψάδας; ποῖ καταλλέας;

vel:

με, μου ψάδας; ποῖ καὶ κάλυψ.

v. 1013.

v. 1013. *ἐντίτρεφας* ὃ, τι καὶ *μύσθ*, quod connivebat, iterum excitasti. Proprie *μύσθ* connivere valet, quo sensu de oculis dicitur, vel de ulceribus. Quia autem conniventia plerumque tranquilla sunt, translato sensu significat etiam quietam, indolentem esse. Isidorus Anthol. p. 247. ἡ πύονη, ἡ μύμυλτες, sc. venti. Musgr.

v. 1015. Ex membranarum lectione *τοῦτο* *Wakéf*. sic putat constituendum esse versiculum:

ἦνται μὴν ὅτι τοῖ.

Imo debebat *ὅτι τοῖ* bis positum, singularem efficere versum. Quod enim vulgo non legitur, sic facillime explicaveris, ut ob similitudinem literarum in vocibus *τοῦτο* *τοῖ*, supra quas scriptum esset, obliteratum dicas.

v. 1016. *πῶθεν εἶν'* — ubinam estis? Adverbia in *θεν* apud poetas saepe habitum in loco significant. Apollonius Argon. II. 914. *κείθεν ἐκ' Ἀργυρίου θάλακτῃς*, pro *καί*. Brunck.

v. 1017. *πάντων Ἑλλήνων ἐδικάτατοι ἄνθρωποι*. Graecorum omnium injustissimi deberent esse pars aliqua Graecorum, quos Hercules prae caeteris notandos censuit. ut beneficiorum immemores. An ergo unam tantum gentem, unum inter Graecos populum beneficiis obtrinxerat, quem omnis antiquitas ut universi generis humani sospitatore depraedicat? Imo ipse hic Hercules ea facinora commemorat, quorum utilitas ad universum genus pertinebat:

Πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τὴν θῆρα πάντα καθάρειν.

An legendum ideo? *Πάντων Τελχίνων ἐδικάτατοι ἄνθρωποι* — O homines quibusvis Telchinibus injustiores. De Telchinibus his vide loca ab interpretibus Hesychii citata. Non repugnem tamen, si quis malit *ἐδικάτατοι* retinere, ut sit superlativus pro comparativo. Vide quae dedi ad Antig. 1062. et 1349.

Pro *Ἑλλήνων* dubitabam quoque annon legi posset *ἐλλάρων*, i. e. *ἐλλάρων*, maiorum, impiorum. O homines omnibus impiis injustiores, quos ego terra marique exterminans perii. Vox *ἐλλάρων* extat apud Etymologum v. *ἑλλάρως*. Prosodia est

est ut *οἰζυρεῖς, λεχυρεῖς*. Vel *δρακοντιν*. Musgr. Immutanda est ne literula quidem. Compellat Hercules eos, ad quos merita sua et beneficia proxime pertinerent, singulos dico Graeciae populos. Namque universum genus humanum nonnisi remotiore quadam relatione attingebant.

„*ἀδικαίτατοι ἀχαριστότατοι*: Scholiastes: neque aliter nitidissimus epistolographus ad Hebraeos VI. 10. *οὐ γὰρ ἀδικος ὁ θεὸς ἐπιλαβόμενος τοῦ ἔργου ὑμῶν καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης*: ut Virgil. Geor. II. 46c.

Fundit humi facilem victum justissima tel-
lus.“ Wakef.

v. 1018. *πολλὰ μὲν, i. e. πολλὰς μὲν*. Conjungo autem cum *ἐλευόμεν*, ut sit *πολλὰ ἐλευόμεν*, saepe interibam, i. e. saepe morti propinquus eram. Musgr. Sic etiam Brunck. in vers. *ἐν πόντῳ καθάϊρον* in mari purgans. Wakef. ad Eur. Herc. F. 20. 224. affert de his rebus Senec. Herc. Fur. v. 250.

Sensere terrae pacis auctorem suae
Abesse terris.

et ibidem, v. 441.

— — post tot ingentis viri
Memoranda facta, postque pacatum manu
Quodcunque Titan ortus et labens videt.

Virgil. Aen. VI. 804.

Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aripedem cervam licet, aut Ery-
manthi

Pacavit nemora, et Lernam tremefecerit
arcu.

„Laboribus marinis accenseas cetum, quem cum Telamone interfecit Hercules, et de quo Hyginus, fab: 89. Plura in hanc rem videas apud Pindarum, Nem. I. 96. III. 41. et ejus Scholiastem; quos ad partes jam vocaverunt Barnesius et Musgravius. Videas etiam infra v. 400. et 853.“

Ad nostrum locum haec insuper monuit: „Suavis est Lucani locus, atque huic occasione praesentissimus, Pharfal. IV. 610. de Hercule et Antaeo:

— — tan-

— — tandem vulgata cruenti
Fama mali, terras monstribus aequorque
levantem,
Magnanimum Alciden Libycas excivit in
oras:

et tragici nostri locum respexit Tzetzes, Chil. II.
484. de Dejanira sermonem faciens:

Ἰδὼν ἡνέλες τὸν κλυτὸν ἱκεῖνον Ἡρακλῆα,
τὸν γῆν πᾶσαν καὶ θάλατταν καθήμεντον πακίως.

Opportunus etiam adveniet Homerus, hymn. in Herculem:

ὅς πρὶν μὲν, κατὰ γαίαν ἀΐεσθαιον ἢ δὲ θάλασσαν
πλαζόμενος, πομπῇσιν ἢ Εὐρυπύχης ἀνακτος
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔραζεν ἀνὰ θάλα, πολλὰ δ' ἀνέτηλε.

Et reposui κατὰ δὲ pro κατὰ τε, quod adversatur lingue genio scopoque loci. „Multa quidem inposito, sed omnia per silvas:“ nam opponuntur invicem, πολλὰ et πάντα: quum terrestres labores Herculis longe numero praeiverint marinis; adeo ut de his raro audias, illis vero narrandis ferveant omnes libri veterum. Scriptoris mentem minus accurate perceptam habuerunt editores.“ [Oppositio illa nimium quantum subtilis est ac spinosa.]

„Porro facilius esset lectio οἷς δὲ, quam οἷς ἢ: propter quos purgavi: quam, licet veram potestatem, non interpolavi, cum tolerabilis sit vulgata.“

Perperam locum cepisse videtur Musgravius sic scribens: „καθαίρων. Cum ab hoc participio regatur οὗς, quos (impios, scelestos,) oportet Graecos dixisse καθαίρων ληστές, ἑσβεῖς, κακοβέγονες, non minus quam καθαίρων γῆν vel πόντον. Vel si hoc non tulerit Graecorum consuetudo, in promptu fuerit legere mutato accentu καθαίρειν. Arrianus Indiciis p. 524. καθάρων ὅ, τι περ κλυτὸν κίναδος.“

v. 1019. ἀλεόμενον me perdebam: dictio Homerea, quod tyrones in memoriam revocabant; cuius elegantis in media voce usus alterum fortasse exemplum nusquam reperietur. Vere Scholiastes: ἐγγὺς θαλάσσης, ἐγγυρόμενον: ut S. Paulus 1. Cor. XV. 31. καὶ ἡμέραν ἀπέναντον. Wakef.

v. 1020. Post *ὀνήσιμον* figendum signum interrogationis. Nonne gladium mihi quis utilem futurum? scilicet porriget. Quod solet non sine elegantia reticere. Horat. Satyr. II. 116.

Unde mihi lapidem? quorsum est opus? unde sagittas?

scilicet sumam. Aristoph. Acharn. v. 54. *οἱ ταῖσται, ἐτ* v. 61. *οἱ βασιλεὺς πρέσβας*, scilicet *ἐλθόντων*. Arrianus differt. Epictet. I, 16. p. 126. fin. *καὶ μὴ μοι νῦν τὰ μαγάλα*. Aristides T. I. p. 531. *μὴ γὰρ μοι Λυσικραχὸν ἐτι, μηδὲ Ἀλέξανδρον αὐτόν, μηδὲ Θησέα καὶ μέθους*, scilicet. *προεσυνέκτω τις*. Plutarch. Moral. p. 897. 14. *καὶ βράννοι καὶ πῦρ καὶ μέσστιγες ἐκ' αὐτῶν* (scil. *προσφερόντο*) et talium abunde est in libris veterum. Porro verba *οὐκ ἀποτρέψα* seorsim quasi recitanda et parentheseos signis a reliquo grege separanda sunt; quibus Hercules morbum suum increpare fingitur. Nonne tu hinc, odiose, quantocyus faceffes? *ἀποτρέψα* Atticum est pro *ἀποτρέψω*. Reisk. Elegans est Wakef. correctio:

οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχεος τις ὀνήσιμον ἄν' ἀποτρέψα;

quam quidem neutiquam pro vera habeo, cum vulgatum *οὐκ* hac quidem in sede non sine singulari quadam vi positum esse videatur.

Musgravius legendum arbitratur *ἀποτρέξαι*, protendet, porriget, ut radix sit *ἐρέγω*. *ἀποτρέψα*, quod Brunchius edidit, videtur pro re nata paullo infirmius esse: quare secutus sum Hermannum, *ἀποτρέψα* corrigentem, non nimis illud a litteris vulgati *ἀποτρέψα* recedens.

v. 1021. *ἀπαρέξαι πρᾶτα*: Homērum, sicut adsolet, subsequitur: II. E. 497.

— Πηνελόπει δέ, ἐρυσσάμενος ξίφος ἔβη,

αὐχένα μέσσειν ἔλασσαν, ἀπὲρξεν δὲ χαμᾶζε,

αὐτῇ σὺν πύλῃ, κέρη.

Hinc recte constituas atque intelligas locum insignem Aeliani, quem corruerunt editores, dum nec sensum, nec constructionem perspectam tenuerunt: de animm. XII. 18. *ἥδη δὲ τινα, καὶ κλάδοις περιεχεσθόντα καὶ δημοδίζοντα, εἰς τὸν αἰκὼν ὄρεμαν ὑπὸ βόμης τὸ θυρίδιον ἀπὸ γράβου*: quaedam, ramis inhaerentia et exa-

remo-

remorantia, fera, se in velocem cursum cum impetu impellens, solet abrumpere.

βίου, vitae, pro ipso homine. Nihil novi simile ab omni parte apud alium quemlibet auctorem: non longissime distat locus in tercio scriptore Heraclide Pontico, p. 408. ed. Gale: ὁ δασυδαίμων βίος, ὃ καὶ τοῖς καὶ τιμάνοις, καὶ τοῖς διὰ τῶν ἐν ταῖς παρὰ τοῦ προεστραπόμενος δοξαῖς: superstitiosum vulgus. Ac sic legendum: προεστραπόμενος se applicans, conversus: non, ut perperam vulgatur, προεστραπόμενος.

Cum vero phrasis adeo sit peregrina, et extra consuetudinem dicendi jaceat, non immerito suspicari concedatur nobis, ad hanc normam fortasse dedisse Sophoclem:

ὦ, εἴ οὐδ' ἀπαράξῃ κῆῖτα βίᾳ
θάλα μολών
ταῦ στυγερῶ·

de qua emendatione unusquisque suo iudicio fruatur. Wakef. ἀπαράξῃ κῆῖτα. Nicander Theriac. 705. κῆῖτα ἀπο θυμὸν κῆῖτα. Synesius de Provid. p. 81. τὴν κῆῖτα σπασάμενος, ὡς ἀπαράξῃ τῆς ἐνδράκου τοῦ παλαίου. Musgr.

v. 1024. Lacunam, quam notavi, facile supplere scribendo:

φῶ, φῶ, ἰὼ τέλας.

v. 1025. Wakef. posito post καὶ commate, conjungit voces τοῦδ' ἀνδρὸς cum sequentibus, cum frigidissimum et invenitum ei videatur ὡ καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς. Ita supra senex Hyllum erat allocutus, v. 976. εἴη, τέκνον: ut Philoctetes Neoptolemum, Philoct. v. 750. εἴ, ὦ καὶ. Sed quid tandem sibi haec volent, τοῦδ' ἀνδρὸς τοῦτον τόδῃ;

v. 1026. σοὶ γὰρ (saepius γὰρ pro γὰρ ponitur) ῥήματα ἐνὶ πλέον, ἢ παρ' ἐμοί, σάζων. Constructio haec est: παρ' ἐμοί γὰρ ἔστι, πλέον ῥήματα, ὥστε σάζων, ἢ παρ' ἐμοί. Reisk. ἔμπλεον ὀξύτατον: glossa Scholiastis. Ego met nihil hic video, neque habeo ὄμμα ἔμπλεον ipsius senis oculo. Quum caeteri facile fuerint acutiores, textum nolui mutare, sed mordicus teneo, quae protuli ad Silv. Crit. sect. CXII. ad quam disputationem lectores ablega-

legamus; nam lectionem nostram conjecturalem hi solummodo proponam nonnihil castigatam, quum futilis sit particula *τε*.

— — *εὐ δὲ σύλλαβε' σοὶ ἔτι γὰρ αἶμα.*

Τλ. εἰ πλεον ἢ δι' ἐμοῦ αἰζαν, ψαύει μὲν ἔγωγε:

de voce *αἶμα* vide ad v. 528. et Homereum Scholiastem, qui similis variationis meminit ad *Ιλ. Θ. 349.* Wakef. *τε γὰρ* non debebat sollicitari, saepius enim hae vocolae junctae reperiuntur. cf. Viger. de idiot. p. 496. ed. Zeun. Sed *αἶμα* recte coniecit Wakef. Reliqua multo lenius restituit Hermannii ingenium, corrigendo *ἔμπεδον*, ut positivus pro comparativo adhibitus sit ex more Graecorum fatis frequenti, Viger. p. 68. a.

v. 1028. *λαθίσκονον δ' ἔμβαν*, at auxilium, quod posset aerumnarum oblivionem inducere, non possum expedire — Hoc enim ad Iovem pertinet. *βίβτον* redit ad *ἔνδοθον* et *θύραζε*. Neque intra, neque extra vitam, nempe meam, hoc est, neque penes me, neque penes alios invenio auxilium. Reisk. *λαθίσκονον*. Noster Aj. 711. *ὅτ' Ἀίας λαθίσκονος πάλιν*. Pro *ἔδυναν* fort. legendum *ἔδυναν* genitivo plurali, et pro *βίβτον*, *βίβτον*. Quomodo autem interpretandum sit *ἔνδοθον* et *θύραζε*, nondum mihi constat. An, nec penes me, neque alios; vel, neque opera propria, neque aliena; vel, neque intus in pectore Herculis, neque extrinsecus in corpore. Eligat lector. Musgr. Recte vertit Wakefieldius: sed clam cruciantem dolorem vitae neque rebus domi, neque foras, possum expellere. Eurip. Orest. 603.

τά τ' ἔνδον αἰεὶ, τὰ τε θύραζε, δυστυχῆς.

ἔξανέσθαι, conficere, devincere.

v. 1033. *θρόσση*: infilit, velut in praedam vorax fera; aut Furiae contra insanientem: ut Eurip. Orest. 257.

αὐτὰι γὰρ, αὐτὰι, πλησίον θρόσσουσί μου. Wakef.

v. 1036. *ὡ, Παλλὰς*: Scholiastes: *ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν*. Haud aliter Homer. Il. Δ. 8.

— — *ἀλαλημοναῖς Ἀθήνῃ.*

ἡ ἀλλήλουσα τῷ μῆτι ὅτι, βοηθοῦσα: ibi Schol. et v. 390. ibidem:

— — τοῖσι οἱ ἐπιβήτορες ἦν Ἀθήνη:
similiter etiam Orpheus, hymn. 31.

Τριτογεννα, λύταρα κακῶν. Wakef.

v. 1037. ἐνσιφθονον' ἐνιμύητον' ἐφ' ᾧ οὐδαίς σε μέλει
παιδὸς πατρίωντον: apte et dilucide Scholiastes. Homer.
Od. A. 346.

μήτερος ἐμῆ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονὸς ἰσχυρὸν κοιδόν.

Eustathius in locum: τὸ φθονῶν — καλίστως καὶ μέγιστον
τίθεται οὕτω καὶ Ἐδριπιδῆς, (Hecub. 288.) φθονον, τὴν μη-
τέρα λέγει καὶ Ἐργασίης δέ, ἐνσιφθονον σου φησὶ τὸ ἀμαρταν.
Neque aliter Thucydides lib. VII. sect. 77. Wakef.
Laudat praeterea Musgravius Aristidem Vol. I. p.
378. ἐνσιφθονον διαβάσασθαι. Schol. Thucyd. ad I. 75.
ἐνσιφθονον ἀμαρταν. Eundem ad I. 82. ἐνσιφθονον, ἀμα-
ρταν, ἀμαρταν.

v. 1038. κληῖδες: Hefychius: ἐνὶ οὗτῳ δὲ καὶ ἡ κληῖς καὶ
ὄρεα παρὰ τὸ ἐπικλήσεισθαι τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνδρακίου
μέρους. Clavis proprie, et apud medicos jugulum;
sic dictum fortasse, quod ibi sit quasi vitae janua.
ll. E. 578.

τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλητὸς Μανέλαος

ἑστατ' ὀγχυῖ νόξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας. Wakef.

v. 1039. ἐχέλωσα dant editi. ira efferavit: qui
sensus mihi videtur intempestivus et loco minime
consentaneus. Amplector igitur lubentissime lectio-
nem Scholiaste memoratam, quam et ipse dudum
proprio ingenio extuderam, ἐχέλωσα: quo dolore
me affecit suo felle evomendo. Vox elegans
et furioso Herculi accommodata, de uxore quasi vi-
pera loquenti. Sic Creon de Antigone, Antig. 531.

— — ἡ κατ' οἴκου, ὡς ἔχιδν' ὀφθαλμῶν,

λήθουσά μ' ἰξέπινες:

et Ion de Creusa, Euripides, Ion. 1281.

οἶον ἔχιδναν τήνδ' ὄφιν:

Lycophron etiam appositissime de Clytaemnestra ma-
ritum interficiente: v. 1113.

καὶ τὰν λακίζουσ' ἐν φρεσὶ ψυχρὸν δόμισ,
δράκοντα θηψῆς, ἀπ' ἑσθ' ἐν' ἀρχαῖς,
πλήσιν γέροντα θυμὸν ἐγείας χολῆς:

i. e. fatiabit animum, plenum, saevi fellis:
ne male capias ordinem verborum: vide Potterum
ad v. 1120. Credebant igitur antiqui hujusmodi ani-
malia venenatis vesci, ut haberent quo furorem pos-
sent exercere: hinc Dorion apud Athenaeum, VII. 15.

— — ἰοβόρον σκαλόνανδρον:
quod epitheton infelici manu castigatum ivit Casau-
bonus. Haud aliter Virgil. Aen. II. 471.

— — coluber mala gramina pastus:
id est, venenatis herbis, ibidem Servius: ab Ho-
mero, II. X. 93.

ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χυτῇ ἐρεσσοτέρως ἄνδρα μόνον,
βεβρηκὼς κακὰ φάρμακα, ἴδω δὲ τί μιν χόλος αἰνός:
unde cum Dorvillio vidi corrigi debere Servium.

Excitetur etiam Statius, Theb. I. 563.

Terrigenam Pythona deus, septem orbibus
atris

Amplexum Delphos squamisque annosa te-
rentem

Robora, Castaliis dum fontibus ore trifulco
Fusus hiat, nigro sitiens alimenta ve-
neno,

Perculit.

Nec putaverim equidem Terentium alio alluisse:
Adelph. III. 2. 12.

Ut ego iram hanc in eos evomam omnem:
iram — χολήν — fel.

Si quis autem malit interpretari ἐχόλησι ad insa-
niam adegit, ille consulat interpretes Hesychianos
in χολόντα, et Suidam in χολῆσι. Porro locum So-
phocleum ad nostram mentem acceptum illustrabit
Oppiani fabula de serpente in amasium suum mu-
renam piscem: Hal. I. 559.

— — τάχα δὲ γλαφυρὴν ἐκτέλειτο πέτρην,

τῇ ἐνὶ λοβίῳ ἰδὼν ἀπήμασε, πάντα δ' ὀδόντων

ἐπ' αὐτῇ πενταδάκτυλον χαμένην χόλον, ὕλβον ὀλέθρου,

ὑφρα γάμψα πρὸς τε καὶ αὐδὸς ἐντίμους.

Wakef.

Explicare debebat Vir doctus, qua tandem—de causa
ἐχέλιος intemptivum esset. Ego quidem nil tale re-
 perio.

v. 1044. Immerito Wakef. miratur, non scripsisse
 Sophoclem:

τὸν μέλλον ἀντίον.

v. 1047. sqq. Maximam partem sequentis *ῥήματος*
 Cicero convertit in Tusculana II. Romanorum diser-
 tissimi versus neminem pigebit hic legere:

- O multa dictu gravia, perpeffu aspera,
 quae corpore exanclata atque animo pertuli!
 nec mihi Iunonis terror implacabilis,
 nec tantum invexit tristis Euryftheus mali,
 5. quantum una vecors Oenei partu edita.
 haec me irretivit veste furiali inscium,
 quae latere inhaerens morfu lacerat viscera,
 urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
 jam decolorem sanguinem omnem exorbuit
 10. sic corpus clade horribili absumtum extabit;
 ipse inligatus peste interimor textili:
 hos non hostilis dextra, non terra edita
 moles gigantum, non bisformato impetu
 Centaurus, ictus corpori inflixit meo:
 15. non Graja vis, non barbara ulla inmanitas,
 non saeva terris gens relegata ultimis,
 quas peragrans, undique omnem hic ferita-
 tem expuli:
 sed feminea vir, feminea interimor manu.
 o nate, vere hoc nomen usurpa patri,
 20. ne me occidentem matris superet caritas,
 huc adripe ad me manibus abstractam piis.
 jam cernam, mene an illam potiozem puta
 perge, aude, nate; inlacrima patris pestibus:
 miserere, gentes nostras flebunt miseras.
 25. heu virginalem me ore ploratum edere,
 quem vidit nemo ulli ingemifcentem malo!
 sed feminata virtus adflicta occidit.
 accede nate, adfiste, miserandum adspice
 evifceratum corpus laceratum patris.

30. videte cuncti: tuque coelestium fatorum
jace, obsecro, in me vim coruscam fulminis.
nunc, nunc dolorum anxiferi torquent verti-

ces:

nunc serpit ardor. o ante victrices manus,
o pectora, o terga, o lacertorum tori!

35. vestrone pressa quondam Nemeaeus leo
frendens efflavit graviter extremum halitum?
haec dextra Lernam, tetra mactata excetra,
placavit: haec bicipitem afflixit manum:
Erymanthium haec vastificam abjecit belluam;

40. haec e Tartarea tenebrica abstractum plaga
tricipitem eduxit Hydra generatum canem:
haec interemit, tortu multiplicabili
draconem, auriferam obtutu observantem ar-
borem.

multa alia victrix nostra lustravit manus.

45. nec quisquam e nostris spolia cepit laudibus.
Henr. Stephano auctore Accius hujus loci totius in-
terpres est, non Cicero, ut et ipse aliquando credi-
derat. Versuum lectionem hic ibi mutavit Wakef.,
quod qua ratione factum sit, cum maxime indican-
dum videtur. Scripsit, igitur v. 5. Queso et v. 6.
hac. v. 7. lateri. v. 8. spiritum, e cujus quidem
dictionis contracta scriptura ortum putat voc. spem,
quod Mss, Oxon. exhibent. Vulgata lectione am-
biguam reddi constructionem. Tum v. 10. edidit cor-
pus extabui, quae et pulchra sit locutio, et pul-
chre variet constructionem. Valer. Flaccus V. 171. de
aquila Prometheum vellicante:

— — fixos scopulis dum vellitur ar-
tus.

Addit respondere Sophocleo, *διφθάρην δίμω*. V. 11.
insulsiſſimam judicat vocem ipse, propterea quod vi-
deri possint diversae res fuisse corpus et ipse. Re-
posuit ita parum probabiliter, cum credibile sit inter-
pretem praecedens sic repetiturum fuisse. V. 14. legi
malit Centaurea, i. e. moles: vix enim singularem
Centaurus stare posse pro exercitu Centauro-
rum. Quippini? V. 17. recte praestant expulit
codd.

codd. Oxonienses: hic expulit — hic nempe, quem cernitis: Hercules: *Ἡρακλῆς*: pectus fortasse dextra feriens. V. 18. sic exhibet cum Bentlejo: Sed foeminea vis: foeminae interimor manu: favente aliquantulum Ms. Oxon. quod praestat femina. V. 20. dedisse putat Ciceronem: nec te, hoc videntem, ut exemplar ejus v. 1070. *ἔμην λαβόντων εἶδος*. V. 25. codd. Oxon: dant virginalem more, et virginem me ote: unde non absurde, sed propius ad Graeci verba effectum iri censet: heu! virginis me more — Frustra. V. 27. pro sed scripsit sic. v. 29. lacerati. V. 30. praeter necessitatem mutavit ita:

— — tuque, coelestis fator,
Iace, obsecro! in me vim corusca fulminis!
Accedit, quod voces, in me, sic videntur inepto loco positae. V. 32. Metaphoram putat a mari vel amne verticoso derivatam. Virg. Aen. I. 116.

— — illum ter fluctus ibidem
Torquet agens circum, et rapidus vorat
aequore vertex.
V. 33. Serpit ardor, inquit, absonum est, tum contra acceptum dicendi morem, tum loco Sophocleo prorsus contrarium: morbus enim serpens est, qui non subito, sed tarde grassetur, et per gradus: Virg. Geo. III. 468.

Continuo culpam ferro comepesce, prius quam
Dra per incautum serpent contagia vulgus:
reponas igitur, Nunc furgit ardor: i. e. uno verbo *ἔσθληται* (Sic enim legi vult v. 1091. pro *ἔσθληται*.) Ita Seneca, Thyest. 943.

— — quid flere jubes,
Nulla surgens dolor ex causa?
V. 36. distinxit ad frendens, ut staret ista vox epitheton perpetuum leonis, nec jungeretur cum efflavit. Id magnopere vereor, ne non patiat Latini sermonis indoles. V. 38. recte scripsit pacavit. V. 43. variant lectiones. Wakef. restituit servantem, quae venustas latuit librariorum. Vid. nota ejus ad Eurip.

rip. Herc. F. 51. coll. Virg. Aen. VII. 52. V. 44. dedit, nescio an vere, gustavit: Sophoclis *ἔγευσεν* v. 1103, allato Lucret. V. 180.

Qui nunquam vero vitae gustavit amorem: et Prudentio, Psychom. v. 430.

Lascivas vitae illecebras gustatus amaræ

Mortis et horrifico sapor ultimus asperet haustu.

v. 1048. *Θερμὴ*: calida: quæ ardorem excitant ac sudorem: ideoque magna, gravia, difficilia, acerbæ. Non intemptivus est Aeschylus, S. Theb. 604.

— — *ἔγευσας πλεῖον αὐτῆς ἀπὸ καύτης θερμῆς*:

Θερμὸν ἔργον τὸ ἀκαυτὸς καὶ θερμὸς: *Θερμοεργός* δὲ ὁ καὶ ὁ θερμὸς καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον: Scholiastes prior, Egrege ad nostram rem Aelianus, Var. Hist. III. 12. ἡ γὰρ τῆς πατρὶδος ἀπαλλοτρίωσιν, ἡ καὶ, τὸ ἐστὶ θερμότερον, καὶ τοῦ βίον αὐτοῦ. Suidas: *Θερμὸς* *Θερμότης*. Vide Aesch. Eum. 563. Noster in Antig. 88. paullo frigidius et σοφιστικωτέρως:

Θερμὸν ἐπὶ ψυχροῖς καρδίαν ἔχεις. Wakef.

v. 1049. Ex Ciceronis versione suspicatur Wakef. olim sic lectum esse versum Sophoclis:

καὶ χερσὶ καὶ γυνάμει μοχθήσας ἔργῳ.

ut idem Hercules in Eurip. Alceit. 837. ad vulgatam lectionem:

ὃ πολλὰ πλῆσα καρδίαν, ψυχὴ δ' ἐμὴ.

γυνάμει vocabulum est huic nexui perquam incongruum. Quid autem sit, quod in universo dictionis colore displiceat, equidem non perspicio. Expectaverat quippe Wakef., ad hunc morem quodammodo decurrisse clausulas:

ἡ πολλὰ δὲ, καὶ θερμὴ καὶ λεγὴ καυτὴ,

καὶ χερσὶ καὶ γυνάμει μοχθήσας ἔργῳ.

ὅπου δὲ τῶν — κτλ.

„Certe multa quidem prius pertuli, sed nunquam ad hunc diem huic aliquid par malo.“ ἡ δὲ: *ἐλπίδα*, καὶ δὲ: Hefychius, sic omnino corrigendus.

v. 1050. Non reddiderim *στυγίῳ*, odiosus, cum editoribus: sed ad mentem potius Hefychii, cuius glossa

glossa sic fortasse castiganda est: *στεινὴν ἀργαλίαν, ὀφρὴν, χαλαρὴν*: ut Virgil. Geo. III. 4. Eurysthea durum: vel immodicum, ut eundem vocat Avienus in Arateis: et de illo et Hercule Martialis, epigr. IX. 67. 5.

Argolico famulum non te servire tyranno
Vidissent gentes, saeva quae regna pati.
Wakef.

v. 1052. *Ἐρινύων ὄφρα τὴν ἀμφιβληστρον*: i. e. ὄφρα
δὲ *Ἐρινύων*. Similem locutionem adhibuit Aeschylus,
Agam. 1589.

*Ἰδὼν ὄφρα τοῖς ἐν πέτραις Ἐρινύων
τὴν ἀδρᾶ τὸνδε ἀστράναι φίλος ἱμερό*:

et Lycophron v. 405.

ἢ μὴ πάλαι δακρύοις δακρυῶν βροχῶν

ἔφατος οὐκ ἔφατος, ἀλλ' Ἐρινύων

πικρὴν ἀποψήλασεν κηρύκεν πόνον.

Wakef.

ἀμφιβληστρον. Eodem nomine Aeschylus tunicam, quam
illaqueatus est Agamemnon, designat Choeph. 490.

v. 1056. *χλωρὸν νέον*: Scholiastes: cui concinit
Ciceronis vocabulum decolorum: i. e. venenato
morbo mutatum corruptumque: sed quae siverim, anne
hoc voluerit Sophocles? non immerito, me iudice,
disputari potest: maximè equidem intelligere viridem,
vegetum, virentem; ad alteram interpretationem
Scholiastae: *χλωρὸν νέον*: ut Eurip. Hec. 128.

τὸν Ἀχιλλεὺς τόμβον στεφανοῦν

αἵματι χλωρῷ:

Tragici locum sic adumbravit Seneca, Herc. Oct. 122.

— — ardet felle ficcato jecur,

Totumque lentus sanguinem avexit vapor. —

Exedit artus penitus, et totas malum

Haussit medullas; ossibus vacuis sedet.

Fort. totas medullas. Wakef.

v. 1057. *διόδοαμος δέμας*: huc videtur respexisse
Lucianus, dial. deor. XIII. ubi Aesculapius irridet
Herculem: *ὅτε πρῶτον ἀνέλαθες ἀμφιβληστρον, ὅτε
ἀμφὸν δακρυῶν μένος τῷ σωματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ
πυρός*. Lucianus IX. 814.

— — totum est pro vulnere corpus. Wakef.

v. 1058.

v. 1058. ἀφρόνως non explicabili: quam, qualis sit, nequeas discernere, neque enarrare. Cum varie frustra tentaverat interpretationem, sic demum recte Scholiaſtes: ἀφρὸν ὅτι οὐκ ἔχει τις φράσασθαι, τίς αὖ τὴν φρόνην. Similiter infra noſter appellat τυφλὸς ὁπτις, v. 1104. ubi conſulas Scholiaſten. Ita ſenſum exhibuit Seneca, Herc. Oet. 1249.

Quaecunque petis, viſcere in noſtro lates,
Procede: quid me vulnere occulto petis?
et ibidem, v. 832.

Nec cauſa dirae cladis in medio patet.
Ovidius autem, met. IX. 175.

— — coecaue medullis

Tabē liquefactis —

Credibile eſt, Homerum nunc etiam, ſicut alias ſaepeſſime, ob oculos fuiſſe Sophocli: Od. Θ. 279.

πολλὰ δὲ καὶ κατὰ κράτος μελετῶμεν ἐκμάχοντες,
ἥντι' ἐράχνη λαπτὰ τὰ γ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο
οὐδὲ θύειν μακρὴν περὶ γῆς δολέοντα τέτυκτο:

ut leviter erat corrigendus ſecundus verſus. Wakef.

v. 1059. Πηλίδας. Heſychius: Πηλίδας, ὁπτις, τὸ τοῦ Ἀχιλλεύος δόρυ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν. R. pisk. λόγῳ πεδῆος: haſta campeſtris: recte capit Scholiaſtes de haſtis ab exercitu in acie campeſtris praelii inſtructo vibratis: et comprehendit phraſis omnes Herculis cum communibus hominibus concertationes. Horatius, art. poet. 379. de exercitationibus militaribus:

Ludere qui neſcit, campeſtribus abſtinet
armis. Wakef.

v. 1060. θύρας βία: Centaurea viſ: vide. quae ſupra diximus ad v. 710. Wakef.

v. 1061. Ἑλλὰς editores γὰρ ſubintelligi volunt perperam, ut opinor. Vel repetenda eſt βία ē verſu praecedente, quod Ciceroni placuit; vel, quod mallem, homo hic ſubauditur: nam licet vox γὰρ bene reticeri poteſt in Ἑλλὰς, non aequè tolerabitur haec ratio in θύρας. Scholiaſtes: θύρας βίης. Eurip. Phoen. 1547.

τίς Ἑλλὰς, ἢ βίης;

ἢ τίς πείθειται

Haec

Haec Seneca, Herc. Oet. 1161. longius perfectus est, ingenio pro consuetudine indulgens. Wakef. γὰρ utique supplendum est. utpote in sequentibus discrete expressum. — ΑΓΛΩΣΣΩΝ. Σαρπηλῆς τὸν βράχμαρον ἀντ. Pollux I, 109.

v. 1063. Θῆλον ἔχουσα κοῦν ἀνδρὲς φέσιν. Norint Sophocli familiares, ei schema hoc Θῆλον φέσιν pro Θῆλον amatum fuisse. Reisk. γυνὴ Θῆλος i. e. mulier vere mulier, et foeminina: non indole scilicet naturali, qualis poeticā fuit Lesbiae lyrae decus:

Temperat Archilochi musam pede inascula Sappho,

Horat. epist. II. 19. 28. aut qualis ab eodem, sat. I. 1. 100. vere nominatur

— — fortissima Tyndaridarum.

Conferas v. 1076. Wakef. Duritiem, quae in verbis, κοῦν ἀνδρὲς φέσιν,prehenditur, remotum ivi Hermanni conjectura, κοῦν ἀνδρὲς φέσις, i. e. simpliciter ἀντ. Ipse conjeceram, κοῦν ἀντ. φέσιν.

v. 1064. μήνυ με δὲ: nolui mutare receptas lectiones; sed haec mihi videntur languida prorsus, et spiritus egentia. Dedit, opinor, Sophocles:

γυνὴ δέ, Θῆλος οὖσα, κοῦν ἀνδρὲς φέσιν,

γυνὴ πάντῃ καλῆσα, φασγάνου δίχα:

hae repetitiones tempestivae sunt, et animi supra modum indignabundi. Neque aliter Cicero. Illud autem, πάντῃ δίχα φασγάνου, Lycophron sic extulit v. 50.

ἐξηνάριζον ἐν πόντῳ ἀξίφῃ δόλην
γένος.

Ita Romanus, Herc. Oet. 1352.

Nuptae jacentem cernis Alcidem doli.

Nec repetitionem non habet idem, ibid. v. 1176.

— — foemina Herculeae necis

Auctor feretur: — cadere foemineā manu
Volvere fata.

Quid autem? doctis fortasse magis arridebit secundarum cogitationum conamen, imprimis elegans, et receptae scripturae proxime accedens:

δολιουμένη καλῆσα, φασγάνου δίχα:

At enim et N. parum discrepant; nec raro commutantur N et Δ. Suidas in Βούλαροι: πάντες γὰρ ὀνόμαζον ἑσπεραί, καὶ ἀλλήλους δολιεύμενοι. Wakef. Vulgatam defendet Sophocles ipse v. 888.

v. 1065. γυνὴ γυνάς: quae scabies locutionis! qualem nemo Graecorum usurpavit, aut potest usurpare. Nihil quod omnino placet excogito; nam emendationem verisimiliorem textui intulissem. Interea, ulceri quodammodo conatus sum mederi melioris ope distinctionis. (h. e. commate post καὶ collocato.) Favet nostrae suspicioni Scholiastes; et videtur in scholis habuisse, qualem dictionem frustra volumus extendere. Non puto hanc formam verbi φαίμεν reperiri, aut verum est,

ὦ παῖ, φανὸς μοι παῖς ἐνέτυχες γυνάς:

ostende te verum filium: vid. 1131. Sed fortasse nostra distinctio satis occurrit difficultati, quam tetigimus; nam poterat esse pro filio, quamvis non vere et natura filius: sicut veros parentes ejus pro adulterinis habuit Admetus in Alcest. 647. Favere videtur huic interpretationi Tulliana versio. Wakef. Lepide profecto ait, se frustra; i. e. temere voluisse correctionem extendere. Non offendatur, credo, quisquam, si latine dixeris: sis mihi talis, qui vere sit filius meus. Cur igitur Graeca repudiemus eandem in modum dicta?

v. 1066. προσβαῖν pro τιμῇ usurpat Euripides Hippolyti initio:

τοῖς μὲν εἰδόντας τὴν προσβαῖν ἡρώτη.

Alcest. 289. Rheto 944. Brunck. προσβαῖν προτιμῇ. Hefych.

v. 1070. Hic versus in Ciceroniana versione non est expressus.

v. 1072. Non admodum arridet Wakefieldio πάλαιον εὐκτερέν: ac veretur, ne scripserit Sophocles ἀλλόλαιον εὐκτερέν: cujus vel alii misertum irent, quanto magis tu filius? Idque commendasset, nisi obstat Romanus.

„ἀρετή

ἄρα παρ' αὐτοῦ: subindicat Homeri locum scholia-
stes, quæ sibi effingendum tragicus noster sumserit:
II. II. 7.

— — ὅτε καὶ
... νηὶ, ἣδ' ἄρα μιν ἐν θάλασσᾳ ἀναλίσσει. Wakef.

v. 1073. βέροντα: i. e. αἰμάζω: cf. cum v. 1075.
hanc Hesychii glossam: βρονχιάς: στυγερὰς αἰμαγὰς: et
nostrum Oed. T. 1265.

— — δὲ βρονχιάς τάλαι.
nos supra quædam ad v. 808. Vox generaliter signi-
ficat quosvis lugubres sonos, non articulatim prola-
tos. Wakef.

v. 1075. κενόνακτος: cf. Eurip. Herc. F. 1356.
Idem Alcest. 171.

ἀκλυοῦτος, κενόνακτος:
Hinc audit Hercules apud Theocritum, XIII. 5.

— — Ἀμφιγέροντες δ' ἡλαιουμένους ὀδύς. Wakef.

v. 1076. ἐν τοιούτῳ: scilicet ἐν κενόνακτου: „cum ta-
lis fuerim, nullis malis ingemiscens, factus nunc sum
mollis, instar foeminae.“ Pudet editorum, recta
monente Scholiaste, quem apponere non gravabimur:
ἐν ἰσχυροῦ γένους κενόνακτος. Ovid. met. IX. 207.

Saepe illum gemitus edentem, saepe frenan-
tem. —

Senec. Herc. Oct. 1265.

Unde iste fletus? unde in has lachrymae ge-
nas?

Invictus olim vultus, et nunquam malis
Lachrymas suis praebere consuetus, pudet!
Iam flere didicit: Quis dies fletum Herculis,
Quæ terra vidit? sicus aerumnas tuli. Wa-
kef.

v. 1079. ἐν καλυμμένῳ, i. e. ἐξ καλυμμένῳ. Con-
trario sensu habet Aeschylus Agam. 1187. Musgr.

v. 1084. ἐθαλψὼν incaluit, cum calore infi-
xit: praetulerim sane, ἐθαλψὼν μὲν incendit: et
favere videtur Scholiastes: πάλιν ἐκπέσειν μὲν δ' ἐν
τοῖς αἰσθητοῖς: sed reticere potest pronomen. Haud aliter
Aeschyl. Prom. 884.

ὅτι μ' αὖ σφάκελος καὶ φρονήλαρος
 κούνη θάλασσον: *Scholiasies; ibidem Paulus Silentiarius,*
poem. LXXIV.

ἄλλα δὲ τις βραχὺν
 πῦρ ἐξέθαλλε πύτρα:
 unde pulcherrime Valerius I. 108. venenatas sagittas
 Herculis nominat

— — flammata veneno
 Tela.

Ita Seneca, Herc. Oct. 1277.

— — urit ecce! iterum fibras:

Incaluit ardor. Wakef.

v. 1085. διῆξε: loquitur artificiose noster; nam
 similiter medicorum filii in his rebus; Aretaeus de
 morbis chronicis, II. 4. διαίσει δὲ ὁ δόκμ. μέσφι. διγρῶν
 Hippocratem secutus, in morbis I. 5. exempli gratia:
 ὅταν δὲ ταῦτα διαδεμαίνῃ, ὅφ' ἐνυτθῇ δόκμ. διαίσεισιν. ἄλλοτε
 ἄλλα τοῦ σώματος. Wakef.

v. 1086. διάβροε: ut in Philoct. 7.

νόσῳ κατατρέχοντα διάβροε πύλα. Wakef.

v. 1087. Musgr. emendat, ὡς νῆξ ἔδον, διξῆς μ, ὁ
 nox, o caligo Orci, recipe me, secutus partim
 Valckenarium.

v. 1088. ὦ Διὸς παντὶς πατρὸς: Virgil, Aen. IV. 25.

— Pater omnipotens adigat me fulmine
 ad umbras. Wakef.

v. 1089. ἐνσπασεν: vocem transtulit in opus suum
 Mantuanus, Aen. I. 69.

Incute vim ventis:

et Seneca, Herc. fur. 88.

Viperea saevae verbera incutiant manus.

ibid. ἐγκυττεύον: Aeschylus, Pers. 514.

— — πύλας δ' ἐνέκνῃς λόγων

καὶ δὲ Πύρρον ἐγκυττεύῃς θεός.

Pindarus, Pyth. III. 104.

— — αἰδῶν δὲ παρὰ

νῶς ἐνέκνῃς μέρον. Wakef.

v. 1090. Σὺ vocem κατέλαβες pro verbo accipere-
 mus, vividior evaderet locus, et mactis gradibus erectior
 ex-

exsurgeret sententia: incute, rex! injice telum; pater! fulmine me feri! nam futura dictionis *καρανὸς* non indiget vox *βέλος*, ut recto talo possit stare. Virgil. Geo. I. 331.

— ille flagranti

Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia
telo

Dejicit.

Fallor etiam, aut hoc, et nihil aliud, voluit scholasticus noster; quem sic ausim castigare: τὸ δέ, ὃ πᾶτερ, *καρανὸς*, ἔστι τὸ, ὃ *καρανὸν* εἶπε με *βέλοισι*. Sic igitur tragicum interpunctum vellem, nec de veritate dubitaverim hujusce cogitationis:

*ἐνταυθεν, ὃ "ναῖ, ἐγκατάστησεν βέλος,
πᾶτερ, καρανὸς.*

Interea libet eluere mendam maxime solennem, prout saepius diximus, e glossa scholiastis: τὸ δέ, ὃ πᾶτερ, *καρανὸς* ἔστι τὸ, ὃ πᾶτερ, *καρανὸν* εἶπε με *βέλοισι*: nam verisimillimum ita supplendam esse interpretationem ejus, nostrae conjecturae inprimis convenientem. Wakef. Imo, si quid sentio, admissa interpunctione illa, vis loci infringetur: *καρανὸς* enim superflua erit praecedentium verborum explicatio, atque etiam vox *πᾶτερ* vacillabit ac claudicabit. Bene H. Stephanus: „Eleganti periphrasi *βέλος καρανὸς* appellari posse *ἐν ταυθεν*, nemo (ut opinor) mihi negaverit: quam etiam *βέλος* aliquando sine adjectione, aliquando cum aliquo adjectivo seu epitheto, nominari satis notum sit. Ut *φολέειν βέλος* in hoc pentametro, „Ὅν κτάνει ὀφειλόμενον Ζεὺς *φολέειν βέλος*. Sic et Latini poetae fulmen appellant telum Iovis, (Ovid. Trist. 4, 9. 14.) vel telum igneum, aut telum trifidum, aut plurali etiam numero tela trifida: ut in hoc Nasonis versu: Excutere irato tela trifida Iovi. (Amor. L. 2. El. 5. v. 52.) Lubenter autem poetas tragicos uti periphrasi in significando fulmine ostendit et *αἰγυρεὶ φάλαξ* apud Euripidem, et *παλαὶον ὄφρ* apud hunc nostrum non semel.“

v. 1091. *ἵπποκράτης* viget: hanc quoque medicorum esse vocem te docebit Hippocratis Foestianus index; si
ex-

valent, tum nostro in loco vanitatis arguuntur præcedenti verbo *δαίνυσται*, quæ metaphora toto coelo a reliquis est diversa. Scholiastes autem non tam singulam quandam vocem, quam totum sensum videtur explicare voluisse. Conjecturam tamen ἀξιοῦμαι laude sua defraudatam nolum.

v. 702. Valerius Flaccus de magno dixit ac toro Amyco non dissimilia, IV. 244.

Ingentes humeros spatiosaque pectoris ossa Protulit, horrendosque toris informibus artus. Wakef.

v. 1095. ἀπλετον non accedendum: „cui ne queas autò appropinquare.“ a πλεον. opinor, id quod πλεον, et passim obvium πλεον: πλεον autem occurrit in patrachomyomachia v. 73.

ἀπλετον μὲν πρὸς ἐκείνῳ ἐφ' ὅδαται. Sæpius scribunt grammatici ἀπλετον a πλεον vel πλεον, quæ dictio est Homérica, II. E. 438.

αὐτὸς δ' ἔπειτα πλεον χροῖ. Idem prorsus est cum ἀπλετος, et ἀπλετος, Hesiodi ἀπλετος, Op. et di. 148.

— — ἀλλ' ἐδῶκεντος ἔχον κρατερὸντος θυμῷ, ἀπλετος:

illam fortissimam adhibet scut. Herc. 147.

— — — — — δῖον, ἀπλετον: et ibidem v. 250. Etiam ἀπλετος in Apoll. Rhod. I. 574. Scholiastes interpretatur ἀπερπλεστος: unde corrigas Hesychium certissime secundum ordinem litterarum: ἀπλετος ἀπερπλεστος.

ibid. ἀπερπλεστος nulli affabilem: „quocum nemo citra periculum colloqui potest.“ Prior Hesiodus, scut. Herc. 144.

ἐν μέσῳ δὲ δρέκοντος ἐν φόβῳ οὗτοι φαταῖς: et ibidem v. 250. utrasque voces copulavit:

Γοργόνες ἀπλετοι τε καὶ οὐ φαταῖς. Hinc Accius in Philoctete apud Macrobiū, Sat. VI. i. sic rescribendus:

Quem neque tueri contra, aut affari quæss; unde Virgil. Aen. III. 621.

Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. Pari

Pari sensu Euripides: *Herc. fur.* 393. vocat Cy-
cnum *ἄμικτον*, quocum nequeas sodalitiū inire, et se
immiscere; et eundem Polyphemum, *Cycl.* 428.
ἄμικτον ἄνδρα. Vid. infra statim v. 1097. Contrarium
ingenium sic Statius describit, *Theb.* l. 100.

Mitis, et affatu bonus, et patientior
aequior.

Porro, cum non raro permūtentur, et finalis, ad
hunc modum elegantius locum protulisse judicaveri-
mus nostrum poetam:

λέοντ', ἀπλᾶτον θέρμα κλειστότερον

βίαν, κατειργάσασθαι:

ut v. 1060. *θέρμας βίαν*: nisi mox sequeretur v. 1068.
ὑπέρροχόν βίαν: (ubi tamen vere nobis decernere vide-
mur) quamvis ad has repetitiones tragici minus fasti-
diosi reperiuntur.

Enimvero, vocabulum *βίη* respicere potest ingens
vires ad leonem strangulandum necessariis ad-
hibitas: de qua strangulatione nos videndū ad
Herc. fur. 151. ubi jacet extra litis fines emendatio
nostra, atque in textu recipi debuerat. (*ἐν βρόχῳ ἔχων*.)
Poterat etiam, *ἐν βρόχῳ ἔχων*: sed parum interest, et
paullo verifimilior est prior dictio. Wakef.

v. 1097: *ὑποβόμον* inequantem quasi: sed
passive dedit Aeschylus, *Suppl.* 290. *ὑποβόμοι καμήλοι*
quibus inequant homines, ad equorum instar.

Porro vox *ἄμικτον* idem prorsus sonat cum *ὑπερό-
χον* v. 1095. prout ibi dixi. De hac re lectorem de-
nuo admonere pudeisset, nisi vidissem sensum dictionis
tam solennem ac manifestam latuisse Lycophronis
editores, v. 264.

κλάζων τ' ἄμικτον στόματι βυγίστην βοήν:

ἄμικτον ferocem clamorem. Wakef.

v. 1098. Quod vulgo editur *βίαν*, inelegantē am-
biguum est: tunc enim incertum sit, an referas *ὑπερό-
χον* ad *στρατὴν*, an accipias *ὑπέρροχον βίαν*, ut *βίη Ἡρακλείη*:
ideoque ambabus ulnis amplexus sum, quod et ipse
extuderam, vocem utique codd. Brunckii oblatam, *βίη*.
Geminus in epigr. p. 445. Brodaeus:

ὅτι δὲ Μῆδαν νύχθ' ἐκταύριον ἔχοντα
Oppianus, Cyneg. l. 810.
καὶ δὲ πύθωνι κτλ. πύθωνος ἔχοντα
Nesque.

Adeo ut divinatio nostra ad v. 1094. pertinaciter teneri debeat, atque textus donari statione. Wakef. Facile; opinor, quivis intelliget, ὑπέρτονον βίαν non posse aliter accipi, quam: robore immanem: nam necessario additum oportebat, qua re Centaurorum manus ὑπέρτονος esset. Sic apparet etiam, v. 1096. non indigere Wakef. conjectura, quae quidem offendit insuper violenta substantivi ab adjectivo suo avulsione.

v. 1101. δαίης Ἐχιδνὸς θέρμης. Hesiodum (Theog. 310.) hic sequitur, qui Cerberum ex Echidna et Typhone natum perhibet. At in Oed. Col. 1574. alios ei parentes tribuit. Brunck. Hyginus in prooemio: ex Typhone et Echidna Cerberus: laudante Musgr.

v. 1102. δὲ τὶς ἐρχάτοισι κόποις. Me tironibus venustis gratam rem facturum auguror, si hic legendos proferam politissimos de hac re versus Avieni in Aristeis:

Nam dura immodici memorat sub lege tyranni

Amphitryoniadem primaevo in flore juventutae,

Qua cedunt medii longe secreta diei,

Hesperidum venisse locos; atque aurea mala

Infamia quae lentis semper custodia somni

Servabat, carpisse manu.

Hinc pendet Callimachus, hymn. in Cererem, v. 11. qui sic designat terrae fines:

πύθμης, πᾶς ἐς δόνατος πόδες φέρον ἐς τὸ ἐπὶ δαδμῆς,
ἐς τὸ ἐπὶ τοῦς μέλανας, καὶ ὅπρ' τὰ χεῖρεσσι μάλα. Wakef.

v. 1103. ἐγυσσάμην. Vide ad Antig. 1005. Sic Hercules apud Euripidem in cognomine dramate 1356.

ἐπὶ τῇ πύθμῃ δὲ μυρίαν ἐγυσσάμην. Brunck.

v. 1104.

v. 1104. τῶν ἰμῶν χερσὶν harum mearum manuum: quod vis et excellentia roboris Herculei sita erat in manibus et lacertis. Ad Eurip. Herc. fur. 403. comparat Wakefieldius Lucan. VI. 348. Ovid. Fait. II. 311. Senec. Herc. fur. 120. et Herc. Oet. 166. quem locum sic emendatum velit:

Pro fato patuit vultus iniquior,

Et vidisse fat est Herculeas manus.

v. 1105. καταβραχυμένος pannosus: lucida dictio; quam accurate interpretatus est Scholiaſta: σῆρκας ἔχων κρημαμένος, ὡς βραχὺ. Vox, sic composita, non alioi fortasse legitur. Plutarchus, sympoſ. II. 9. τοῖς δέμασι φλοῖν καὶ φανοῦσθαι: ut etiam Clem. Al. paedag. III. 9. p. 281. ed. Oxon. Ita hunc locum Seneca, Herc. Oet. 1224. effusius et imbecillius, ut solet:

Primam cutem consumpsit; hinc aditus nefas

In membra fecit: abstulit costis latus;

Exedit artus penitus, et totas malum

Haufit medullas: ossibus vacuis sedet:

Nec ossa durant ipsa, sed compagibus

Discussa ruptis mole collapsa fiunt. Wakef.

v. 1107. ὀνομασμένος nominatus: i. e. eram: sed usitatio vox est in hoc tritissimo idiomate καλεμένος: vide ad Alcest. 337. Wakef.

v. 1110. ἔρπον serpam potius, ut repens animal per terram, quam recto corpore hominis incessu utar: vel simpliciter βαδίζω incedo: (Sic recte!) Homer. II. P. 446.

οὐ μὲν γὰρ τί ποῦ ἐστὶν διζυρότερον ἄνδρος

πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπον.

Et ἔρπον, sicut omnes dictiones, sto, jaceo, et caeterae posituram qualemcunque denotantes, pro substantivo sum, vel maneo, passim usurpantur. Sic, ut noster μηδὲν ἔρπον. Euripides Herc. f. 313.

νῦν δ' οὐδὲν ἐσμέν.

Pulcherrime Virgil. Aen. I. 146.

— ego, quae divum incedo regina: et rursus, v. 68.

Aut jaculo incedit melior, levibusque sagittis.

Z

Hoc

Hoc fefellit viros doctos, qui inauspicatis manibus sollicitant sinceram lectionem ad Eurip. Iph. A. 627.

ἐξῆς καθ' ἡσθε δευρὸ μου ποδός, τέκνον'

fede — man e: ut in mille saltem locis. Exemplum unum et alterum insignius apponam, quo intentius animadvertant hanc proprietatem et insignant mentibus tirones. Pindarus Nem. IV. 84.

βουβόται τῶδε πρῶτες ἐξ-

οχοὶ κατέκτανται:

montes, quibus saepius insistere Phoebus dicitur ob altitudinem, hic jacent: i. e. siti sunt. Similiter Dionysius Perieg. v. 72.

στῆλαι δ' ἐνθά καὶ ἐνθά παρὰ πλευρῆσι κέονται:

neque aliter omnium linguarum scriptores veterum, nec hodiernarum minus. Wakef.

v. IIII. In omnibus quae vidi exemplaribus καὶ τῶνδε jungitur sequentibus: at ego praecedentibus jungo, ita interpungens, χωρῆσθαι καὶ τῶνδε προσέβλαι μόνον. Ea autem forma καὶ τῶνδε dictum esse puto qua apud Thucydidem ἐκ τῶν παρόντων, l. 7. p. 260. meae editionis, ubi dicit Nicias, εἶτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων, δ' Ἀθηναῖοι καὶ ξυμμαχοί, ἐλπίδα χρηρῆ ἔχουσιν. Apud eundem Thucyd. l. 6. p. 229. legimus, ποιεῖν ὅπη ἐκ τῶν παρόντων μέλιστα καὶ τάχιστα τις ἀφέλεια ἔξαι τοῖς ἐκεί. Interdum vero praefixa particula ὥς: ut l. 6. p. 220. καὶ ὥς ἐκ τῶν παρόντων ξυνταξάμενοι. Et l. 4. p. 127. καὶ ἡμῶν ἐς τὴν ξυμφέρον ὥς ἐκ τῶν παρόντων νόσμον, μέλιστα μέλλω οἶσαν. Erit igitur καὶ τῶνδε eadem forma dictum, ac simili certe significatione: videlicet Hoc etiam in statu quum sim. Perinde ac si diceret, Quamvis exhaustae sint vires meae, spero tamen fore ut ira me satis adversus illam armet. H. Steph. Punctum promovendum post τῶνδε domabo vel cum his, vel ab his, nempe meis exiguis viribus, vel hac ipsa misera mearum rerum facie. Reisk.

v. IIII. Expectari poterat scripturum esse Sophoclem,

ὃ τλήμων Ἑλλὰς, πένθος οἶόν σ' οἰσερῶ

ἔχουσιν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλερῶ ἔσται:

sed nihil subsidii invenitur vel in libris vel in scho-
liaſte. Wakef. Neque optima foret nota prioris ver-
ſiculi iſtius. Vide quae monui ad v. 563.

v. 1116. Aegre perſuaſerint, opinor, venuſtis ho-
minibus boni editores, ſic in eadem ſententia dediſſe
Sophoclem *παρέσχεε* et *παρασχών*. Non inepte dixerim
reponendum eſſe,

ἰπείκεε ἔστι δ' ἀντιφωνήσαι, πάτερ. Wakef.

Hujuscemodi notulas jam bis vel ter refutavi.

v. 1119. Pro *τεσούτων* veriffime et erudite reſtituit
Mudge: cujus frequentes fugillationes ob feliciter ex-
cogitatam emendationem hic ſaltem laudis aliquo
malagmate debuit foviffie Brunckii humanitas, Pindari
monitis obtemperans:

— — *αἰνέων αἰνητά. μοι-*

φάν δ' ἐπισπείρων ἡλιτροῦς.

Equidem ob hanc emendationem multum laetor; nam
fortaſſe neque eſſem aſſecutus, et fruſtra vulgatae le-
ctioni defendendae inſudaſſem. Ita idem lyricus Pyth.
IV. 278. *ἴσομαι τοῖς*. — Scholiaſtes: *ἴσομαι τοιοῦτος, οἷος*
μηδὲν ἀναστήσαι δδίκον. Potiſſimum vero D. Paulus, *παθη-*
τικῶς et ſuaviter, ut nihil ſupra: Philem. com. 9. *διὰ*
τὴν ἡγάπην μᾶλλον παρακαλῶ, τοιοῦτος ἂν ὡς Παῦλος πρεσβύτερος,
ὡν δὲ καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριſτοῦ.

Phraſim vero *δός μοι σεαυτὸν* ſic extulit ad verbum
Terentius, Adelph. V. 3. 52. da te hodie mihi.
Wakef. Interpretatur Muſgravius: praebe mihi
te mitiorem quam pro ira qua nunc cardes. —
Hinc bene Gernhardus meus (in Obſſ. ad Sophoclis
Philoct. Lipſ. 1802.) Phil. v. 972. correxit: *ὦν δ' ἄλ-*
λοις σε δός, quam in rationem incidit etiam Wakef.

v. 1120. *ὃ γὰρ ἂν γνῶης*. Legendum putem: *εὖ γὰρ*
ἂν γνῶης, et in ſequenti verſu *ματῶν* participium verbi
ματάν. Bene enim noveris errare te, tum in
gaudio quod appetis, tum in iis quae ani-
mum tibi dilacerant. Muſgr. Pulchre Scholia-
ſtes: *ὃ δυνήσῃ γινῶμαι ὑπὸ τῆς ἐργῆς σκοτούμενος*. Virg. Aen.
II. 244.

Infamus tamen immemores, caecique furore:
Seneca, Med. 591.

Caecus est ignis stimulatus irā;

Nec regi curat, patiturque fraenos. Wakef.

v. II22. Ut vulgo legitur, *εἰπὼν δ' ἤρ' ἔζετο*, *λεξέω*, prorsus inconcinna emergit sententia. „Dicto quid velis, define.“ Adeone igitur loquax erat Hyllus, ut pater vereretur, ne nunquam esset dicendi finem factururus? Quod autem Brunckius vertit: dic, si quid vis, brevibus; id scire velim, quo jure quave injuria verbis infererit. Non dubium est, quin *λεξέω* in *λεξέον* recte sit a me mutatum, hoc sensu, ut pater filio loquendi det potestatem.

v. II23. *ποικίλλας καλλωπίζας τῷ λόγῳ*: bene Scholiaſtes: i. e. praeparas vario artificio sermonia. Homer. II. A. 482.

— — *Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην*:

unde vox apud posteros teri coepit multo usu. Latio intulisse Statium video: Achill. II. 172.

Heu! simplex nimiumque rudis; qui callida dona,

Grajorumque dolos, variumque ignorat Ulyſſem. Wakef.

v. II24. *τῆς μητρὸς φράσων* i. e. *τά*, vel *παρὰ τῆς μητρὸς*: et est insignius exemplum ellipseos, cujus princeps dedit specimen Homerus, Od. A. 173.

ἐπεὶ δὲ μοι πατὴρ τέ καὶ υἱός, ἐν κατέλειπον:

quem versum debeo L. Bos libro de ellipsis. Usitatus esset, *τὰ μητρὸς ἢ καὶ τῆς ἀμφοτέρων*. Wakef. Eadem constructio monente Musgr. est Philoct. 439. *φωτὶς δ' ἐξήγησάμην*.

v. II26. *παρρησίαν* mentionem aliquam insinuasti, interposuisti: haec est vera vis praepositionis *παρὰ*: „anne ausus es rem levem male ac furtim inferere sermonibus, qui toti debent majoris momenti rebus occupari?“ Cf. Silv. Crit. sect. XLIII. Wakef.

v. II29. Durior est constructio: legerim equidem *τοῖς γὰρ παρὰ δὲ* vel *ἐν ἡμαρτημένοις*. — *ἐν ἡμαρτημένοις* pro *δι' ἡμαρτημένων*: ἐν utique pro *διὰ* frequentatur in auctoribus; et necesse est hanc subaudiat praepositionem, qui receptae lectioni faverit. Wakef.

v. II30.

v. 1130. Expunxi illud γ' in hoc versu, quum ineptum fit et omnino requiratur τοῦδ'. — (Male, nam particula γ' idem h. l. valet, quod in praecedenti versu:) — Et tot particulae, ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ, caute ac timide loquentem subindicant: οὐδὲ μὲν: οὐδὲ μὴν. ne quidem: ut Hefychius interpretatur, in oculis habens II. A. 154.

οὐ γὰρ πῶποτε' ἡμᾶς βοῦς ἤλασεν, οὐδὲ μὲν ἴππους.

ibid. ἐφ' ἡμέραν in diem: proverbialiter: i. e. „non dies ad finem perducetur, quin dicas vel de his non tacendum esse: cito fateberis, etiam haec facinora non immerito mihi memorari.“

Praeposito autem ἐπὶ vel ἐν in hoc, ut in praecedenti versu, reticetur, utpote per celerem dialogi decursum. Sic Eurip. Bacch. 1118.

οἴκτῃς δ', ὃ μήτε, μὲ' μηδὲ ταῖς ἡμαῖς

ἁμαρτίαισι παιδα σὸν κατακτάνῃς. Wakef.

v. 1132. Cum illud ἡετίως νεοφαγός. ita copulatum, plane prodigiosum fit loquendi genus, et, ut ita dicam, novissime recentissimum, non haesitavi loco pellere adverbium, ut cederet dictioni haud paullo meliori ac tempestivae magis (ἀετίως). Eadem medicina sanavimus Ajacem v. 898. in Silv. Crit. sect. CXLIX.

Seneca sic locum exhibet, Herc. Oet. 1456.

Compeſce diras, genitor, irarum minas:

Habet: peractum est: quas petis, poenas dedit,

Sua perempta dexterā mater jacet. Wakef.

Quae de mutando voc. ἡετίως monentur, ea profecto

sunt apinae tricaeque et si quid vilius istis.

Hospes sit ac peregrinus in tragicorum lectione necesse est, quem fugiat alteram verbi compositi partem frequenter abundare.

v. 1133. χαράς. Cujus manu cecidit? nuncias profecto gaudium in his meis malis. Reisk. ἐπισπικασ' vaticinatus es: appositam vocem adhibet: nam oracula, utpote breviter et obscure prolata, solebant interpretationis indigere; et, quod recte Scholiaſtes suggerit, praeter expectatum res eventuras praecinebant. — Sed enim locutio διὰ καὶν neu-
tquam

tiquam arridet, nec sinceram credo. Quid, si dicamus scripsisse Sophoclem διὰ βραχέων, quae et proba phrasis est, et scopo loci maxime consentanea. Wakef. Legendum διακινῶν. Hesychius: διακινῶσι, διαταράττουσιν. Sic ταράττει ἐν τοῖς λόγοις Plato p. 258. ubi pariter nullus accusativus. Verbum διακινῶ eandem fere potestatem habet apud Demosthenem de Corona p. 263. ἄνω καὶ κάτω διακινῶν. Musgr. διὰ κινῶν idem est quod διὰ ψευδῶν. Eurip. Helen. 316.

v. 1138. ἅπαν τὸ χρεῖμ' conjungitur vulgo cum ἡμαρτε ac vertitur: toto negotio erravit. At vero sic verba illa valde superflua sunt omninoque sententia mire expressa. Quam quidem offensionem facillime caveris commate post χρεῖμ' collocato, ut Hyllus rem omnem se breviter complexurum esse significet. — μυμῆνῃ, quod Heathius recte suffragantibus Wakef. et Musgr. mutavit in μωμῆνῃ, perperam tuetur Brunckius. Scholiastes et glossator interpretantur ζητοῦσα quae vox non dubium est, quin solum μυμῆνῃ respiciat. Ac si quo forte in loco μυμῆνῃ cognatam sibi adsciscat significationem, videndum ne eadem medicina debeat iterum admoveri. Chariton. IV. 6. ed. Dorv. τοῖς — Μισριδάτη φθονοῦσαν, ἣ τῶν εὐτραπέων αὐτοῦ μυμῆνοις: affectantibus. l. VI. sect. 5. ἵνα ἐκ τῆς ὁμιλίας μωμῆνοες (leg. μώμενοες) κέρδοι. Idem autem notante Wakef. fuisse videntur μέω, μήσω et μέω, μώω. Anecdota Graeca Villosioni I. p. 293. καλοῦνται ἃ Μωσῶν ἀπὸ τῆς μώωος ὅ ἐστι ζητήσεως παρὰ τὸ ὅτι πάντων, ἣ τῶν πλείων, ζητεῖσθαι ἢ παρὰ τὸ περὶ πολλῶν ζητεῖν. Unde portentum procurat in Hesychio: μώωος· ζητεῖ: legendo μώω· ζητήω.

v. 1140. στέργημα' quod amare faciat et alliciat; supra v. 576. κλητήριον vocaverat. Dictionem non alibi reperio: sed idem fere valet quod στέργωθρον, Eurip. Hippol. 256. Aesch. Choeph. 239. στέργωθρον· φίλτρον: Hesych. — Wakef.

v. 1141. Hyperbaton hic habes; clausula enim ὅς προεῖπε τοὺς εἰδέναι γάμους pertinet ad priorem versum, et omnium ultima venit vox ἀνήμπαλιν in ordine constructionis. Has anomalias contra rectam dicendi legem

gem sibi permittunt aliquoties vel probatissimi scriptores; sed, rationi repugnantes et naturae, nullius auctoritatis munimentis se tueri possunt, nedum laudibus sunt donandae, et imitatione prosequendae. Similis trajectio litem solvit ad vexatissimum S. Marci locum XI. 13. καί, ἰδὼν συκὴν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἤλθεν, εἰ ἄρα εὗρεται τι ἐν αὐτῇ καί. ἐλθὼν ἐπ' αὐτήν, εὗδεν εὗρεται εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων: nam καιρὸς σύκων certissime vult tempus colligendorum ficuum. In Homeri II. Ψ. 407.

ἴππους δ' Ἀτρεΐδης κίχνηται, μὴ δὲ λίπεθον,
καρπαλίμως

ultima vox trajicitur, et aperte referenda est ad ulteriorem clausulam. Finit notam exemplum ex Aeliano V. H. I. 21. καὶ προσελθὼν, καὶ ἑμφανῆς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, περιελόμενος τὸν δακτύλον, ἐβρίψεν ἐδάμῳ παρὰ τοὺς πόδας, ὃν ἔτυχεν· φορῶν. Wakef.

v. 1143. Seneca, Herc. Oet. 1467.

Sed non cruentae sceleribus nuptae jaces,
Nec fraude matris: Nessus hos struxit dolos;
Ictus sagittis qui tuis vitam expuit. Wakef.

v. 1147. Putaverim Sophoclem in hoc loco Homerum ante oculos habuisse: Od. I, 507.

ὃ πόποι, ἣ μάλα δὴ με παλαίφατα θόσφαδ' ἰκάνη. Wakef.

v. 1148. πατήρ οὐκ ἔστ' ἐστὶ σοι: i. e. periit, mortuus est: notissimus euphemismus: sic S. Matthaeus, II. 18. e versione LXX. virali: 'Ραχὰ κλαίονσα τὰ τέκνα αὐτῆς' καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι· ὅτι οὐκ εἰσὶ. — Venuste et pathetice Andocides de mysteriis, sub fin. τίνα γὰρ καὶ ἐναβιβάζομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ; τὸν πατέρα; ἀλλὰ τίθνηκεν· τοὺς ἀδελφούς; ἀλλ' οὐκ εἰσὶ· τοὺς παῖδας; ἀλλ' οὐ πω γεγέννηται. Sic iste locus rescribendus est: irrepsit ἀλλὰ ante τοὺς παῖδας in sedem alienam, cum ἔναυλον habuerit scriptor librarius. Hinc intelligendus est locus Iamblichii in protreptico, p. 66. ed. Arcerii, de quo nihil vidit interpret: εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐστὶ τῷ ζῶν γε ταῦτον παντὶ ὑπερ εἶναι, δῆλον, ὅτι κἄν εἴη μέλιστα καὶ κυριώτατα πάντων ὁ φρόνιμος· καὶ τότε μέλιστα τοῦ χρέους παντός, ὅταν ἐνεργῇ, καὶ τυγχάνῃ θανεῖν: „quod si vivere idem est omni

omni animanti, atque esse, manifestum fit sapientem potissimum esse, prae omnibus; et tum maxime, cum inter agendum sit ac speculandum.“ Vel pueruli recordabuntur Virgilianum illud:

— — fuimus Troes: fuit Ilium et ingens
Gloria Teucrum. Wakef.

v. 1151. μάτην ἀκοῖτιν: similia conqueritur Amphitryo in Herc. fur. 339.

ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ἐμὲ γαμῖν σ' ἐκτελέσμεν
μάτην δὲ παῖδες κοῖν' ἔχον ἐκλεζόμεν.

Ovid. amor. III. 9. 21.

Quid pater Ismario, quid mater, profuit Orpheo? Wakef.

v. 1152. φήμην: i. e. κληρόνα fatidicam vocem: vide Hom. Od. B. 35. T. 105. Phavorinus: φήμη, λόγος δὲ τοῖς θεοῖς ἀποδοκίμος, ἐξ αὐτομάτου λαλουμένη. — Et locum optime Scholiae explicat: ἵνα τῶν περὶ τῆς τιλευτικής μου φήμην μὲν ἴδῃς. Wakef.

v. 1154. συμβέβηκεν: congressa est cum Tirynthe: „quasi ad societatem ineundam, et convictum.“ rarissimo dictionis usu, atque, ut videtur, nonnihil turgido et affectato. Wakef.

συμβέβηκεν. Alcmena cum in exilium ab Eurytheo acta fuerit, Diodor. Sic. IV. 33. nec nisi eo concedente redire potuerit, lubens verbum hoc interpreter, pactum initum est: ut constructio sit, συμβέβηκεν, ὥστε ἄρα ἐχον ἐπακτίᾳ Τίρυνδι. Musgr.

v. 1155. παῖδες τε, ob praecedens οὗτα. Reisk. Vide quae notavi ad v. 144.

v. 1159. Probat Wakef. σὺ δ' οὖν, allato Aeschyli Eumen. v. 226. De voce ἐξήκεις haec habet: „Usitata quidem vocis significatio est ultra venire; nunc de rebus grandioribus adhibita, nunc de tempore praeterito: hic autem vult ἐξήκεις eo loci pervenisti: i. e. omne spatium peregisti, quod necessario prius erat peragendum, quam occasio dari posset tibi probandi, an filius me patre dignus sis: et, si vel pedem unum nunc promoveris, hac occasione praetermissa, de tua pietate desperandum est.“ Neque aliter, ut postea vidi, Parisinus editor.

v. 1162.

v. 1162. Ordo est: *θανεῖν ὑπὸ μηδενὸς πρὸς τῶν πνέοντων*: mori per neminem a vivis; i. e. a vivorum parte: i. e. qui vivis accensentur. Hanc ipsam verò rem sic tangit Lycophron, v. 50.

ἐξηνέριξεν ὅν ποτ' ἄξιφ' ὀδῶν

νέκυς, τὸν ἄδην δεξιούμενος πάλαι:

et Seneca Herc. Oet. 1476.

Dextrâ perempti, victor Alcide, viri

Olim jacebis: hic tibi, emenso freta

Terrasque et umbras, finis extremus datur.

Iam video et Parifinum editorem ingressum esse non valde diversam viam. Wakef. Recte monet Musgravius, optime hic convenire utramlibet praepositionem *πρὸς* vel *ὑπὸ*; sed utramque simul consistere non posse, quamvis pleonasmus praepositionis aliquoties invenitur, ut Antig. 23. Quare pro *ὑπὸ* legi malit *πρὸς*, cujus ultima syllaba si quocunque casu deleta esset, pronum fuisse librariis pro *πο* substituere *ὑπὸ*. Non magno opere repugno; sed lenior tamen videtur correctio, quam egomet institui, scribendo *τῶν ἐμπνέοντων*. Nam frequentissime a librariis composita verba permutari solent cum simplicibus. *ἐμπνέειν* autem, ut *ἐμπνέουν εἶναι*, significat vivere, atque idem est, quod *πνέειν*. Cf. Beckii, Venerandi Praeceptoris, Index ad Euripidem f. h. v. Non minori probabilitate Hermannus emendaverat *τῶν μὲν πνέοντων*.

v. 1164. *ᾧδ' οὖν*, hac itaque ratione. Reisk. Non male.

v. 1165. *ἔκτανεν* occidebat: i. e. „fatis constitutus erat, ut me occideret; et nunc occidit:“ quae est vis hujusce temporis in hoc loco. Wakef.

v. 1166. Male capies, lector, hos duos versus ad mentem atque interpretationem editorum. Recte, intelliges posteriorem esse prioris exegeticum. „Dicam tibi his quaedam congruentia; nova utique oracula consona veteribus.“ Wakef.

v. 1168. Haec transtulit ex Homero, Il. Π. 233.

Ζεῦ ἄνα, Διὶ Διὸναι, Πελασγικῆ, τήλ' ὅθι ναίων,

Διὸναις μετέωρ' ὀυρὸν ἄμφ' ὅθι Σέλλοι

σεῖ ναιόντ' ὑποφῆται, ἐκπύροδες χαμαιαἰοναι.

Hos

Hos sacerdotes Dodonaeos similiter describit Callimachus, hymn. Del. 284.

— — ἃ Δωδωνίησι Πιλασγοῖσι

τηλόθεν ἐκβαίνοντα περὶ πρῶτιστά διχονταί,

γυλαχίης θερύποντες ἡσιγῆτοιο λίβητος :

ibi plura dant interpretes. Pulchre Lucanus III, 179.

— — quercusque silentes

Chaonio veteres liquerunt vertice Sellae. Wakef.

v. II71. τῇ ζῶντι· τῇ ἐνστυθι· ὃ γὰρ παρελθὼν χρόνος οἶονα διέφθαρται καὶ τέθνηκεν: ut eleganter explicat Scholiastes: cum quo conferas ipsum tragicum ad v. 94. ubi nox dicitur interfici, diei nempe telis. Et verba figurata loci atque obscuriora redolent ipsum oraculum, cujus locutiones probabile est Herculem usurpare.

ibid. παρέντι νῦν: hoc dicit post subductas temporis praestituti rationes, duodecim scilicet annorum, ut v. 825. Wakef. ζῶντα. Vide ad Oed. T. 490. (482.) Musgr.

v. II73. λύσειν μόχθων probum est: an vero λύσειν μόχθων τελευτᾶται sit etiam bonum, vehementer dubito: si defendi possit, defendendum est a v. 654. et Oed. Col. 1720. Dixi de hoc loco ad Silv. Crit. sect. IIX. ubi proposuimus longe elegantissimam et, prout arbitramur, verissimam emendationem:

ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφιστάτων ἡμῶν

νόσσαν τελευτᾶται :

quae est Homerea dictio. Manetho, apotel. VI. 738. pervenuste:

αὐτὰρ, νυκτὶν ἑλάνη περὶ νόσσαν κοιδῆν,

ἤδη χημετέρης γενέθλης μνηστήσομαι ἄστρων.

Qui plura velit, nos in loco citato consulat. Wakef. Non video, cur dubitetur de phrasi, λύσειν μόχθων τελευτᾶται, quae nihil aliud est, quam μόχθους λύσσειν. Ac νόσσαν, quod Wakef. reponi placet, abhorret a tragicorum consuetudine.

v. II75. ταῦτα λαμπρὰ συμβαίνει· haec clare congruunt: i. e. „hae praedictiones in unum atque eundem eventum amicissime conspirant:“ adeo ut de veri-

veritate rei lis moveri nequeat. Editores scilicet haud perspectam habuerunt scriptoris mentem, ac verum locutionis sensum. Wakef.

v. 1178. ὀξύνη στέρα' os acuere: i. e. „facere, ut promam acutas et fecantes voces:“ elegans locutio; quam nos affatim illustramus in Silv. Crit. sectt. V. CXCV. dum defendimus contra Ruhnkenium librorum lectionem ad Callimachi hymn. Del. 94.

καλ' ἔμπης ἔρως τί τομώτερον ἢ ὑπὸ δάφνης.

Psal. LVI. 6. LXX. καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξύη. Wakef. ὀξύνη, acre fieri, neutraliter. Vide ad Electr. 922. Et sic etiam περιώνυμ. Philoct. 659. βράδυνε ibid. 1440. Musgr. Bene.

v. 1180. νόμον δευρόντα. Scrupulum nobis injicit haec locutio: neque enim erat Hyllus legem inventurus, sed daturus ratam, quae prius inventa erat et accepta. Corrigo certissime, ut auguror:

— — νόμον

καλλιστον ἐξάροντα :

quod vel possis interpretari a v. 147. quem adeas, extollentem, honorantem; aut etiam peragentem: vel, quod malim, accipientem ex omnibus, ut praestantissimam, feligentem, praeponentem. Ἐξάρον' λαμβάνων: Hesychius: ut Euripides in Rheseo v. 470.

Θεοῖσι τέκερθιν' ἐξέλες. Wakef.

δευρόντα eadem hic ratione usurpatum est, qua latinum invenire saepenumero adhibetur, ut sit accipere.

v. 1181. εἰς λόγους, στέσει (id est κατὰστασιν τῶν πραγμάτων). metuo quidem quoad verba, ne molesta effectum et horrenda mihi futura sint, has, in quibus versaris, res animo obeuns et recolens. Reisk.

v. 1182. πείσομαι: hilum intererit, utrum reddas, obtemperabo, an fustinebo: hoc egomet praetulerim, ut fortius et convenientius ingenio loquentis. Horatius, sat. II. 5. 20.

— — fortem hoc animum tolerare jubebo:

Virgilius, Aen. VIII. 577.

— — patiar quemvis durare laborem. Wakef.

v. 1184.

v. 1184. τίν' ἀπαιτῆς? τί στρέφεις? quorsum deprecis hanc lidem? quid moliris, aut agitas animo? Reisk. ἐπιστρέφεις, i. e. φροντίζεις, curas. Plerumque hoc sensu adhiberi solet ἐπιστρέφωμαι, ut, si MSS. praeberent ἐπιστρέφῃ, vel ἐπιστρέφης, vulgatae anteponendum esset. Musgr.

v. 1185. Avidissimus arripio, ut ocyus Sophocli redonem, lectionem, quam feliciter tradidit scholiastes: προσετήσεις, pro ἐπιστήσεις: quod interpolavit sciolus nescio quis a v. 1224. Illa est multis de rationibus anteponenda vox huic clariori facilliorique, exquisita longe longaque ultra librariorum invenustorum cogitationem. Ita autem beneficis interpres: γράφεται προσετήσεις (sic scriptum decuit) ἡμῶς ἐνωπιοδότης ἀπὸ μεταφορᾶς τῆν ἐν τῇ βρώσῃ ψυμῶν προσεσταμένον. Ambabus manibus plaudī debet venustas hominis. ὃ ἄδραστη, κοῦφα σοι χθδὼν ἐπὶ πάντῃ πέσους! non potuisti elegantius. Et tu, lector, errabis, si capias aliter Euripidis Iph. Aul. 22.

καὶ φιλότιμον

γλυκὸν μὲν, λυγρὸν δὲ προσεσταμένον

quod scilicet postea stomacho tumultum faciat, et rejectetur. D. Ioannes apoc. X. 9. λάβε, καὶ κατέφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐσθμῇ σου ἔστι γλυκύ, ὡς μέλι. Non alienus est Dio Cassius XLVIII. 10. ὥστε καὶ ἐκείνη τῇ Καίσαρι προσεσταμένη. Unde intelligas pulcherrimum Demosthenis locum in epitaphio, p. 747. ed. Lut. sic rescribendum: ἡ δὲ τῶν λόγων σὰν τῆς τῶν ἐκουόντων εὐνοίας προσδεῖται· καὶ μετὰ μὲν ταύτης, καὶ μετρίως ἐνθάδε, δόξαν ἡνεγκε, (solet reportare) καὶ χάριν προσποιεῖται· (solet afferre) ἄντι δὲ ταύτης, καὶ ἐν ὑπερβαλῇ τῇ λόγων καλῶς, προσεστη (nauseam solet afferre) τοῖς ἀκούουσι. Nusquam legi periodum politiolem; cuius venustatem vix videntur editores accurate gustavisse. Corrigenda nobis obvenit Plutarchae scripturae orthographia, de curiositate p. 520. quam tute ipse, lector, semel monitus proprio Marte poteras efficere: nam si in hac re mendas, quae libris veterum inhaerent infinitae, velim abstergere,

Ante diem clauso componet vespere Olympo.

ἐν

ἀν γὰρ — τῆς πολυπραγμοσύνης τὴν ἀποθήκην ἀνοίγει διὰ χρένου. καὶ κατασκήπτηται πολλῶν ἀχρήστων καὶ μεταίων καὶ ἀταρτῶν γέμουσαν. ἴσως ἂν αὐτῇ τὸ πρᾶγμα προσταθῇ, φανερὸν ἐκείδε παντάπασι, καὶ φλυαρίαις. Nempe cognatae sunt voces φλυαρεῖν et φλῶν: de quibus ad lexicographos relegandus es. — Hic autem currentem calamum sistere praeftiterit, quamquam in apotheca nostra jaceant recondita cibi hujusce multa fercula: sed nollem hoc tempore plures offas ingestas tibi, ne et ipse vicissim ab hoc convivio nauseabundus abeas. Dixi' vero scholiastae nostro inesse Atticam elegantiam? Wakef. Sane quidem lectio προστάτης non est nihili facienda; sed cum vel renitente Wakefieldio ex interpretatione videri possit emanasse, nolui ego vulgatam, quae et ipsa bona est, abjicere.

v. 1188. Loco τὸδ' pro varia lectione dat Turnebus τέρ': quae vox, meo saltem iudicio, immane quantum praestat, et periodi scopum intuenti propria luce commendabitur. Nollem in me suscipere explicationem obscurae phraseos καὶ τὸδ' ἐξηγήσεται. Quibus aridet, explicandam linquo. Tolerarem equidem, perfonis loquentium ad hunc modum ordinatis:

Τλ. ἢ μὴν τί δράσαν;

Ηρ.

καὶ τὸδ' ἐξηγήσεται.

ἢ μὴν ἔμοι τὸ λαχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

et fortasse, ad vivos reversus, hoc pro suo Sophocles agnosceret. Wakef. τέρ' placet etiam H. Stephano. Sed altera lectio cur difficilem habere explicatum dicatur, curque lectioni τέρ' posthabenda sit, equidem non dixerim. Sensus, quem recte exprimit Brunck., hic est: et hoc (sc. quod a me jurari vis) juramento promittetur.

v. 1191. ἐντὸς ἑλθεῖς: i. e. παραβαίνεις: viam juramenti deferas, rectam semitam veritatis transgrediaris. Locutio est, opinor, raro similiter adhibita. Wakef.

v. 1193. Ζητός: observat Scholiastes omnes montes vocari Iovis; ob altitudinem scilicet, et coelo propinquitatem: ut Psalm. LXXX. 10. LXX. τὰς ἑδρας τοῦ Θεοῦ: i. e. cedros procerissimas: de quo speciosus idio-

idiomate nos copiosa attulimus ad Silv. Crit. sec. LXXVII. et alibi. Caeterum fateor equidem Oetram montem tam a Scholiaste nostro, quam Strabone vocari ὄρη: ὄρησιν vero vel apud scriptorem aliquem audire, vel fuisse, ob molem Herculei corporis in apicem ejus subvecti, nolim credere. Me non sine ipsius loci ratio dubitare scripsisse Sophoclem:

— — ἐν Οἴῳ Ζηνὸς ὄρησιν πάγον.

Pindarus Nem. XI. 2. Ζηνὸς ὄρησιν κασιγνήτα: sed in aperto sita est res, et extra dubium conjectura. Vide ad Philoct. 1289. Wakef. ὄρησιν πάγον dictum est, ut supra 437. ἄρεον Οἰαῖον νέπος. Ζηνός, Iovi sacer erans mons, cf. v. 201. Musgr. sine causa legit Οἴῳ, ut Διδύμ. supra v. 173., collatis, quae R. Bentlejus notavit ad Callimach. Lav. Pallad. 18.

v. 1197. βαθύρριζον δρυός. Probe quidem ac vere quercus suo loco βαθύρριζος appellatur: sic enim Theophrastus, hist. plant. I. 9. ἴσται δὲ καὶ, τὰ μὴ βαθύρριζα καὶ ἄλλαι δρυός: hic autem intempestivum est et ignavum epitheton. Scripsit, opinor, tragicus noster βαθύριον, vel βαθυρρίζον aut aliam quandam vocem receptae propiorum, quam versatior aliquis mox extundet Seneca sic locum exhibet, Herc. Oet. 1483.

Caedatur omnis silva, et Oetaeum nemus

Concipiat ignem; Herculeum accipiat ro-
gus:

ut legendus est versiculus ad MSS. fidem. Wakef. Egrege sane fastidiosus est, quem male habet epitheton ornatus causa nomini adjunctum.

v. 1198. ἄρεον ἔλατον. De masculis et foeminis arboribus ac plantis copiose disputant naturalis historiae scriptores, tum Graeci, tum Romani. Wakef. Sexus nulla habetur ratio, imo ἄρεον dictum est pro ἰσχυρόν, i. e. quo validiores redduntur athletae. Sic Philoct. 1455. πτόπος ἄρεον, i. e. ἰσχυρός: sic ἄρεον Aristoph. Thesm. 125. Conf. Spanhemius ad Callimach. H. in Pallad. v. 29. apposite laudatus ab Hoepfnero.

v. 1201. Demiror non scripsisse nostrum tragicum,

αἴτιον

πρῶτον γένυ δὲ μηδέν, οὐδ' ἴτω δάκρυ
ut statim sequentia vicissim responderent:

ἀλλ' ἀστίναντος καὶ δάκρυτος.
Sed enim major secundarum cogitationum sapientia nobis injectit conjecturam ductibus scripturae receptae vel magis accedentem; quam vix dubitem veram pronunciare:

— — *γένυ δὲ μηδέν, ἢ σὺν δάκρυ.*
Non alienus est Homerus, II. Φ. 167.

— — *σὺτο δ' αἶμα καλαινέφεις.*
Virgil. Aen. VI. 468.

Lenibat dictis animam, lachrymasque
ciebat. Wakef.

Ortae sunt istae emendationes, quarum posterior monstrosa est, ex nimia concinnitatis affectatione.

v. 1202. Haud aliter Ennius:

Nemo me lachrymis decoret, nec funera
fletu

Faxit. Cur? voluto vivu' per ora virum:
et eum secutus Horatius Od. II. 20. 21.

Absint inani funere naeniae,

Luctusque turpes; et querimoniae

Compesce clamorem, et sepulchri

Mitte supervacuos honores:

ut perperam locum distinxit Wakefieldius.

v. 1203. *μενῶ ε' ἐγώ.* Id est, *μενῶ εσ, non σοί.* Sic
infra 1240. *Θεὸν ἑρὰ μοι ε' ἀπιστήσαντα.* Brunck. Neque aliter Pindar. Isthm. VII. 67.

— — *τὸ δὲ πᾶρ δίκαν.*

γλυκὲ πικροτάτη μένη τελευτά.

Hoc dicendi genus saepissime Latini versaverunt. Virg.
Aen. VII. 318.

Sanguine Trojano et Rutulo dotabere, virgo;

Et Bellona manet te pronuba. Wakef.

v. 1204. *ἡραῖος.* Voce saepius Sophocles usus est. Dramatis deperditi locum, quem Hesychius servat nobis, leviter castigabo: *ἡραῖον κατάρκτον. ὡς τὸ,*

δ πρόθετον ἑλθὼν ἢν ἡραῖος μοι ἴκευς

οἶον ἑρὰν προσετίθετο καὶ κατευχάς. Σοφοκλῆς Πολυίδης. Wakef.

v. 1205.

v. 1205. Quibus lectio τιν' εἴπας probatur, ii sup-
plent λόγον, nec tamen ostendunt hujus generis eli-
psin a Graecis unquam esse admittam. Verissime in non-
nullis exemplaribus legitur τί μ' εἶπας, quam scriptu-
ram tuentur sequentia, εἰά μ' ἐκκαλεῖ v. 1208.

v. 1208. εἰά μ' ἐκκαλεῖ: i. e. εἰς vel πρὸς, praeposi-
tione subaudita. Plutarchus Flamin. sect. 21. τὴν
δὲ τύχην οὐ διαμένον ὁμοίαν· ἀλλὰ μεταπίπτουσιν ἐκκαλεῖσθαι
ταῖς ἰατρῇ πρὸς τὰς ἐπιθήσεις τοῦς καὶ τῷ μισθῷ πολυμύθου.
Hefychius: ἐκκαλεῖται· προκαλεῖται. Wakef.

v. 1209. παλαμναῖον propria manu interfectorem:
αὐτόχρημα: scholiastes et Hefychius: accurate: venit
enim nomen a παλαμναῖος, τὸ διὰ χειρὸς καταργεῖσθαι:
docente Etym. Mag. auctore. Wakef.

v. 1210. Non placet haec dicendi ratio, παῖον
τῶν ἱμῶν κακῶν, ὥν ἔχω inutiles verborum redundantia
onerata. Num dedit noster,

ὥν ἀχῶ, παιώνιον?

dolorum meorum medicum. Ipse Sophocles
post Homerum, in Electra 160.

μεντὰ τ' ἀχῶν ἐν ἡβῃ. Wakef.

Inutilis haec est conjectura, quippe ὥν ἀχῶ pariter re-
dundaret, atque ὥν ἔχω. Nec favet mutationi densa
et continens verborum, quae textus exhibet, frequen-
tatio. Sic Electr. 636. δημάτων ὥν νῦν ἔχω.

v. 1213. φοβῶ πρὸς τοῦτο. Vide citata ad Oed. Col.
1181. Antoninus Liberalis c. 29. ταύτην Ἐκάτη πρὸς με-
ταβολὴν τῆς ὕψους ἤκτιρε. Musgr.

v. 1215. τί δαί, πυρεῖς - - Reisk. τῆς εὐρημένης, qua-
lem descripsi. Musgr.

v. 1221. Senec. Herc. Oet. 1488.

Ad te preces nunc, Hylle, supremas fero:

Est clara captas inter, in vultu genus

Regnumque referens, Euryto virgo edita,

Iole: tuis hanc facibus et thalamis para.

Wakef.

v. 1222. ὅς τε γ' εὐκάζειν Reisk. male. ἐπικάζειν· συ-
χάζομαι: Hefych. et Suidas.

v. 1223. Brunckius haec notavit: „ἐπικρίπτει, id
est, ἐπισκρίπτει σοι. Nam hoc verbum cum tertio casu
semper

femper conſtruitur. Falfum eſt proinde, quod Bentlejus in Menandreis ſtatuit p. 81. voculam *εω* nunquam in ſyllaba brevi elidi.“ Sed mutata ſententia recte ſtatuit ad Philoct. 782. verbum *ἐπισηήπτω* cum accuſativo perſonae conſtrui, ut *ὁ ἐπισηήπτω* accipi et poſſit et debeat pro *ἐπισηήπτω* *σε*. Eam in rem aſſert Euripid. Iphig. T. 701.

πρὸς δεξιᾶς σε τῆςδ' ἐπισηήπτω τάδε.

atque Alceſt. 372. *ἐπισηήψω τοῦςδε* hiſce mandem.

v. 1226. *ἀπιστήτης* et paulo poſt *πιστεύσαντα* et rurſus *ἀπιστεῖν* v. 1230. 1. et iterum v. 1242. *ἀπιστήσαντα*. Ut a *πιστός* fidelis fit *πιστεῖν* eſſe fidelis, ita a *πιστός* obſequens fit *πιστεύειν* eſſe obſequens. Euripidis Medae v. 927. eadem medicina ſanandus. Reisk. Diſcrimen iſtud uni fortasſe Reiskio notum fuit.

v. 1231. *συγχυῖ* confundit, conturbat, turbidam reddit, minus liquidam ſinceramque; adeo ut non amplius appareat, nec diſtingui poſſit. Virgil. Aen. III. 696.

— — qui nunc

Ore, Arethufa, tuo Siculis confunditur undis. Wakef.

v. 1232. *θυμωσθαι* ad iram incitari contra aegrotantem: ne ſuboriatur altercatio, et vehementia obſurgationum aggravetur aegritudo. Pene crediderim legiſſe Scholiaſten,

— — τὸ μὲν νοσούντα θυμωσθαι, κακόν

quod praeſtiterit, cum rector fit et facilior conſtructio. Doluiſſet forſan Hyllus, ſi votis paternis minus poterat obſecundare; ſed, ne irasceretur, vix erat verendum. Wakef. Deprecatur hanc emendationem ſequens verſiculus, cujus alioquin laxior foret cum praecedenti connexio. *Φρονέοντα* Reisk. male mutat in *ἀφρονέοντα*.

v. 1237. *ταύταν* una voce. Reisk. peſſime. *ταύτ' ἄν*. Pro *τῆςδ' ἄν*. Vide Eurip. Alceſt. 261. Muſgr. *ὅστις μὴ ἔξ ἡλασφόρων νεοί*, niſi qui ſclerum poenis agi-

A a

tatur,

tatur, nisi quem scelera fuscitant. *ἀλκιστορες* sunt Erinyes, sive qui alii daemones scelerum vindices. Euripidis schol. ad Phoen. 1597. *Ἀλκιστὺς ἔφορος δαίμων τῆς τῶν ἁλίστα πεποιμέντων, καὶ τιμωρὸς*. Brunck. Helychius: *ἀλκιστὺς* πικρὸς δαίμων, Ζεύς: sic, opinor, nominatus, quod nec reum sceleris oblivisci pateretur, neque oblivisceretur ipse. Homer. Od. Z. 174.

νῦν αὖ παῖδες ἁλίστον ὀδύρομαι:

aliter tamen Etym. Mag. auctor, et Phornutus. Neque interea male Scholiastes noster: *τίς ἂν ταῦτα πρὸς τῶν ἁλίστο, ἐκτὸς ὧν μανίας καὶ θηλασίας*. Fructuose consuli potest Iuvenal. sat. XIII, 90. Wakef.

v. 1239. *τοῖσιν ἐχθίστοις*: caute et perite sic loquitur generali locutione, ut in v. 1237. *ταῦτα* callide subducto nomine loles, ne nimium apertis iracundiam patris excitaret, vel sic etiam indignantis. Egregium artificem, et affectuum humanorum callentissimum, hic locus prodit. Wakef.

v. 1240. *ὡς δὲ ὅτ'* in tertia persona: quod iratum atque indignabundum arguit: statim ad Hyllum convertitur v. 1242. et secundam resumit. Conf. Eurip. Herc. fur. 256. et Virgil. Aen. XI. 406.

Vel, cum se pavidum contra mea jurgia fingit,
Artificis scelus! et formidine crimen acerbat: —

Nunquam animam talem dextra hac (abstine moveri)

Amittes. Wakef.

ibid. Ineptissimum est *νόμῳ γ'*: et *ὡς εἶκα νόμον* plane durum et coactum, neque ullus esse videtur locus admirationi. Ortas putat Wakef. has variationes a difficultatibus constructionis, quas loco impegerat transpositio dictionum propter earum similitudinem importata, manumque Sophoclis reductam arbitratur eo, quod scripsit: *οὐκ ἐμοὶ νόμος*. At vero daturus erat tragicus non *ἐμοί*, sed *μοι* encliticum. Equidem nec tantillum dubitavi pro genuino habere, quod Winsheimii versio repraesentabat hunc in modum concepta:

cepta: „hic vir, quantum adparet, nihil reveretur patrem morientem.“ Quod autem vulgo legitur ἐμοί, id satis probabiliter glossam suspiceris fuisse vocabulo πατρί superscriptam a librario, qui ipsam loquentis personam intelligi adnotare vellet. Simili ratione orta est corruptio Philoct. v. 299.

πάντ' ἐκπορίζω, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ:

ubi recte Gernhardus meus pro ἐμὲ rescribendum monet τινά. — Musgr. confert Aeschyl. Prometh. 291. οὐκ ἔστιν ὅτῃ πλείονα μοῖραν Νείμαι' ἢ σοί.

v. 1243. Obscuriorem versiculum fatis explicat responsum Herculis et scholiastis glossa, ad hunc modum, ni fallor, nonnihil castiganda: ὡς φανερόν ἐστι νοσεῖν χαλεπῶς, οὕτω καὶ χαλεπῶς διαλεξιόμενος. Wakef.

v. 1244. Non extat alibi fortasse vocabulum ἀπεννάω: nec tamen is sum, qui dicam ideo minus sinceram esse lectionem: πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ: magis haesitare facit ambigua loci constructio: vel enim est, σὺ κινεῖς με ἐκ κακοῦ ἀπεννασθέντος: quod dicendi genus neutiquam probaveris: vel, quod verum, ut nunc scribitur, σὺ, κακοῦ ἀπεννασθέντος, ἐκκινεῖς με: i. e. moves loco, deturbas, conturbas. Suspicio autem sic a manu Sophoclis provenisse versum:

σὺ γάρ μ' ἐπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ:

tu me loco emoves, inter dolorem dormientem; „tu me turbas interea, dum malum meum quiescebat.“ Quod inprimis elegans est ac dilucidum. Scisciat lector. Wakef. Vulgata nihilo est deterior, si sic intelligitur, ut unice debet: tu me excitasti e malo, quod sopiebatur. Sic supra v. 1013. ἀνατίετροφας ὅτι καὶ μέση. v. 976. μὴ κινήσης ἀγρίαν ὀδύνην π. — v. 981. κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις.

v. 1258. Reposuit Wakef. ex conjectura τελευταῖ pro τελευταίῃ, hoc sensu: in hunc igitur finem exit illa requies; (illa scilicet oraculo decantata, de qua supra v. 80. 827. 1173. mentio facta est) ultima (mortis nempe) huic viro. Conferri jubet nostrum Bellerophontis fragm. 3.

ὁ γὰρ γὰρ ὅστις εὐδίας χαρίζεται,
κακῆς τελευτῆς πλεῖστα γὰρ σφέλλι βροτοῦς.

Iam vero sic pergit: „Si quis prae nostra emendatione maluerit phrasin τελευτῇ ὑστέρῃ, non per me stabit quin suis ille fruatur glandibus: quamvis non ausim dissimulare quaedam aliquoties apud poetas inveniri, vel huic visa favere locutioni: ut, exempli gratia, ἐρχῆς ἐκ' αὐρῆς Lycophronis v. 2. Talia in Graecis occurrunt plura. — Musgr. ὑστέρῃ connectit cum παῦλα hoc modo: αὕτη τελευτῇ παῦλα ὑστέρῃ καὶ τοῦδε ἀνδρός.

v. 1261. ἐνακινήσει, priusquam commoverit, i. e. commoverit se, surrexerit. Passivam vel reciprocam potestatem obtinere, nullis frequentius quam movendi verbis contingit. Exempla aliquot dedimus ad Eurip. Bacch. 585. Sed et παρακινῶν vix alio usu occurrit. Musgr.

v. 1262. Quomodo inter se ita conciliari possint, ut eandem sedem occupent, voces χάλυβος et λιθάλλον, quaerant alii, quibus plus sit otii, aut amoris ineptiarum veterum. Nobis placet punctum α σελῆς ad χάλυβος translatum iri. Non aliter Homerus, II. Ω. 205.

— — εὐδίας ἔνι τοι ἦτορ.

Caeterum fons huius alloquii in hortis Homereis scaturit: Od. T. 17.

στηθὺς δὲ πλῆξας. κραδίην ὑνίκαπε μέθῃ*

τίτλαδι· δὴ, κραδίην· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλας*

et in notissimo versu:

δὴ δῆσας δ' αἶρ' ἔσπεε πρὸς θν μεγαλήτορα θυμὸν:

quos locos sic exprimit Horatius sat. II. 5. 20.

— — Fortem hoc animum tolerare jubebo:

Et quondam majora tuli.

Pindarus Ol. II. 160.

ἔπειχε νῦν σκοπῇ τόξον,

ἄγε, θυμὸν:

et similiter Nem. III. 45. Wakef. Favere videtur etiam Hesiod. ἐργ. 146. ἐδάμαντος ἔχον κρατερὸφρονα θυμὸν,
ubi

ubi Tzetzes: *τοῦτο ἐστὶ σκληρὰν ψυχὴν εἶχον, καὶ ἀκαμπτεῖς ἦσαν, ὥς περ δ' ἀδάμας*: quem locum laudat Hoepfnerus. Nihilominus putaverim, *χάλυβος* haud paullo significantius ad *στόμιον* trahi. Sic enim dicitur hoc: o anima quantumvis impavida, frenum indue tibi, quod ferrea sit duritie. Nam *λιδοκόλλητον* simpliciter indicat, quod solidissimum est et durissimum. Longius repetitam, quae sequitur, Wakefieldii explicationem non probō.

v. 1263. *λιδοκόλλητον ἰνδοῦσα τὸ στόμα τὸ σεαυτῆς ἐμ-
φραγῆναι, ὥς ἀντὶ στόμα φρέατος λίθῃ κεκολλημένου, πρὸς τὸ μη-
κέτι ὕδωρ ἀνιμᾶσθαι*: scholiastes non inepte. Nec tamen ipse non malim intelligi Sophoclem in animo habuisse speluncas in rupibus, quas solebant ingentibus faxis obturare. Tali domus operculo Polyphemus utebatur, Hom. Od. I. 240.

*αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν, ὕψος' ἀΐρας,
ὄβριμον' οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι,
ἑσθλαί, τετρακύνκλοι, ἅπ' οὐδὲος ὀχλίσσαναι,
τόσσην ἤλιβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν*:

conferas ibid. N. 370. Heliodorus, Aethiop. lib. II. *τὸν λίθον — τοῦ σπηλαίου τὸ κάλυμμα*. Sic etiam Virg. Geo. IV. 422. Aen. VIII. 226. Stat. Theb. X. 247. Iof. X. 18. Thren. III. 53. LXX. D. Matth. XXVII. 60. Locutus etiam superest appositissimus Antigones, v. 1215.

*ἔτ' ἄσσαν ὀκαῖς καὶ, παραστάντες τάφῳ,
ἔθρησασ', ἀεμὲν χιματός λιδοσπαδῇ
δόντες πρὸς αὐτὸ στόμιον*:

στόμια· χάσματα: Hefychius. Wakef. Pro *παρέχουσ'* dubitat Musgr. an legendum sit *προέχουσ'*, praetendens ori. Frustra.

v. 1264. *ἐπὶ χαρτον*: hinc Statius, Theb. XII. 66.

— — haud aliter, quam cum, poscentibus astris,
Laetus in accensa jacuit Tirynthius Oeta. Wakef.

v. 1265. *ἐκκοῦσιον* cum minime hic conveniat, vide, lector, an legendum et distinguendum sit:

— — ὥς ἐπὶ χαρτον,
Τελὼς δ' ἐκκοῦσιον, ἔργον.

ἄδ',

29', i. e. *ἀτα*. Musgr. Bene vulgatam exponit Scholia-
stes, quem vide sis.

v. 1266. Vox *τελέως*, nimium illa elumbis, corre-
ctione indigebat, quam sic lenissime institui, ut repo-
nerem *τελειῶς*. ὡς *τελειῶς*, ut perficias. Billerbeckius
conjecit *τελεύθ'*, quod et ipsum bonum est.

v. 1268. *Θεός*: cautius ac verecundius deos allo-
quitur in tertia persona, dum Iovem solum innuit.
ἡγνωμοσύνη: similiter Amphitryo de Iove, Herc. fur. 346.

ἡμαθὴς τις εἰ θεός:

ἡγνώμονες: *ἡμαθίς*: Phavorinus: praecordiis immitibus
et sensu carentibus humano; flentibus adflere nescii.
Redeas ad ea, quae scripsi in v. 474. Ita supra dixe-
rat v. 141. *Ζην' ἄβουλον*: Hesychius autem: *ἄβούλος*
ἡμαθίς: et, *ἡγνώμονες*, *ἄβουλοι*. Wakef. *ἡγνωμοσύνη* *ἰδίως*.
Idem usus verbi in contraria phrasi *χάριν ἰδίως*.
Musgr.

v. 1272. Dedi ex ingenio *ἡφορᾷ*: prospicit, e
longinquo videt: pro *ἡφορᾷ* mendosissimo, quod
intulit praecedens *ἡφορᾷσι*. Vera haec est Sophoclis
scriptura, rumpantur licet librarii atque editores:
quos, si obstrepant, flere jubeo. Schedarum vitiosi
lectio labefecit Scholiaften. *ἡφορῶντες*: *ἡποβλέποντες*.
Hesychius: respiciens epist. ad Hebr. XII. 2. *ἡφορῶ-
ντες* *εἰς τὸν τῆς πίστεως ἡρχηγὸν καὶ τελικτὴν, Ἰησοῦν*. Tere-
ntius, Adelph. III. 3. 32.

Istuc est sapere, non quod ante pedes modo
est

Videre, sed etiam illa, quae futura sunt,
Prospicere.

Similiter in epigrammate:

ἢ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἡποβόμεθα:

quem verficulum infelicitate sollicitat Tonpius in Sui-
dam, voc. *ἡφιόνται* qui videndus est. Wakef. In
praecedenti *ἡφορᾷσι*, nulla mutationis causa inest.

v. 1277. *ἐπ' οἴκων*: hoc dicit, quod virgines age-
bant in thalamis reconditae, rarissimeque in publicum
prod-

prodibant. Sed melius cohaerebit sequentibus hic versus, si legamus,

λείπου μὴδ' σὺ, παρθένη, ἐπ' οἴκων·

neque tu a fletibus deferaris: „— ne magis parcas lachrymis, quam caeteri:“ quod verum puto. Euripides Phoen. 1578.

οἴκων μὲν ἤδη λέγεθ'.

Cum Parisino editore mentionem domus in tanto luctu frigere puto: cujus nota me ad conjecturam meam manu duxit. — Vel denique, alteram lectionem secutus, conjungere possis ἐπ' οἴκων cum παρθένη: ut παρθένη ἐπ' οἴκων idem sit cum παρθένη οἰκουμένη: virgo domum fervans: „neque tu, virgo domifeda, nobis abneges te comitem:“ quam formulam sermonis nos plus semel perstrinximus in his animadversionibus. Haec ratio quibusdam fortasse non displicebit: prior arridet nobis. Choragus socias alloquitur. Wakef. λείπεσθαι ἐπ' οἴκων, quantum equidem scio, dici non potest; debet esse οἴκων sine praepositione, quod versus non patitur. Altera ratio non magis placet. Recte scripsit Musgravius: „ἐπ' οἴκων. Omnino recipienda varietas haec a Scholiafsta conservata. Alioqui, cum reliqui omnes ab aedibus discessuri essent, vim suam non obtinebit particula negativa μὴδ'.“

v. 1279. Recepit Wakef. καινοπαγή, quod assurgere dicit supra scribarum stoliditatem, cum altera vox, καινοπαθή, glossam redolet. Aeschylum affert, sept. Theb. 644.

ἔχῃ δὲ καινοπαγῆς εὐκυκλον σῆκος.

Tutius haud dubie est, vulgatam sequi, saltem usque eo, dum probatum fuerit, vocabulum καινοπαγῆς vere exstitisse. Caetera edidit ille pari modo atque ego, rectissime statuens elapsum esse καὶ ob similitudinem primarum literarum vocabuli sequentis. Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 162. eandem laudat formulam ex Aeschyli Agam. v. 63.

πολλὰ παλαισμάτα καὶ γυιοβαρή.

Quod

Quod Brunckius exhibuit, iudice eodem 'manifeste vitiosum est propterea, quod anapaesti adspernantur καὶ in fine versus positum ante vocalem. Nec facile placebit cuiquam Musgravii ratio, πολλὰ in πάλι- πολλὰ mutantis.

v. 1280. ὃ τι μὲν Ζεύς: ἔστι scilicet: ut Lucanus IX. 580.

Iupiter est quodcunque vides, quodcunque moveris. Wakef.

Durius alii subintelligunt ἐποίησα.

Index locorum
in
Suidae lexico citatorum.
(ex ed. Musgravii.)

V.	
2. in voce αἰών.	
13.	γενίας.
29.	πινος πινυ.
58.	ἀρτίπους.
94.	αἰόλα.
124.	ἀπὸ τρύειν.
183.	ἐπίστω.
229.	χαρτόν.
285.	ἄζηλον.
298.	ταρβειῖ.
468.	ἀλλὰ ταῦτα — οὐρος.
591.	Νέσσοι.
744.	οἶμοι.
748.	ἄζηλον.
794.	ἐνδοκτούμενοι.
797.	προσέδρος.
820.	ὄγκος.
1066.	πρεσβεύει.
1190.	ἐπώμοτος.
1204.	ἀρμῖος.
1232.	οἶμοι.

Index
Scriptorum emendatorum vel illustratorum.

Aelianus Var. h. XIV. 26. p. 258. de animm. XII. 18. p. 333.
Aeschylus Agam. 746. 760. p. 187. v. 1298. p. 223. Eum.
44. p. 269. v. 187. p. 206. Choeph. 21. p. 262. Perf. 715. p.
278. S. Theb. v. 389. p. 191.
Aeschrius p. 310.

- Alcaeus Meffenius p. 219.
 Andocides p. 359.
 Appianus bello civ. I. 72. p. 328.
 Aretaeus p. 349.
 Callimachus hymn. Del. v. 248. p. 240.
 Cicero p. 339. 340.
 Claudianus Bello Gild. v. 117. p. 218.
 Clemens Alexandr. p. 230.
 Demosthenes p. 364.
 Diogenes Laertius p. 290.
 Diogenianus p. 315.
 Dionysius, perieg. v. 529. p. 320.
 Empedocles p. 214.
 Eratosthenes p. 278.
 Etym. M. p. 245.
 Euripides Iph. A. v. 22. p. 364. Orest. v. 1288. p. 292.
 Bacch. v. 461. p. 223. Med. 1013. p. 222. Suppl. 520. p.
 301. Herc. F. 151. p. 351. 700. p. 201.
 Heraclides Ponticus p. 334.
 Hefychius p. 195. 202. 231. 233. 268. 269. 274 (bis) 291.
 315. 316. 326. 328. 342. 350. 358. 367.
 Horatius epist. I, 3, 4. p. 221. Od. III, 13, 9. p. 272. II,
 20, 21. p. 367.
 Longinus p. 235.
 Lycophron v. 307. p. 251.
 Manetho VI. 275. p. 256.
 Nonnus Dionys. VII. p. 278. XXIV. p. 249. XXXVI. p. 250.
 Orpheus Argon. v. 656. et 710. p. 207. in hymnis, p. 280.
 Ovidius epist. Dejan. Herc. 125. p. 224. epist. IV. 12. p. 235.
 Philostratus junior p. 190. vit. Ap. Ty. VI. 11. p. 315.
 Q. Calaber X. 415. p. 258.
 Scholiaſtes, Statii, Theb. III. 685. p. 203. X. 604. p. 281.
 Homer. p. 290. Sophoc. p. 246. 282. 348.
 Seneca Herc. Oet. v. 120. p. 353. v. 666. p. 272. v. 722. p.
 274. v. 737. p. 275. v. 1222. p. 342. v. 1483. p. 366.
 Sophocles Aj. v. 898. p. 357. Electr. v. 952. p. 189. Oed.
 T. 1528. p. 187. Antig. v. 263. p. 195. 782. p. 267. 1122. p.
 304. Oed. C. v. 440. p. 324. 630. p. 232. 1019. p. 262. fr.
 Terei p. 188.
 Statius Ach. I. 508. p. 282. Theb. VII. 316. p. 307.
 Suetonius p. 280.
 Suidas p. 189. 231. 246.
 Valerius Flaccus I. 163. p. 283. III. 573. p. 297. VIII.
 81. p. 298.
-

Index rerum et verborum.

Α.

- ἄγλαστος barbarus p. 344.
 αἰεὶ non singularis feminini p. 201.
 Adjectivum instar participii positum p. 262.
 ἄν soloece collocatum p. 268. 328.
 ἀνάγειν θεόν p. 212.
 ἀνὴρ et ποσὶς p. 252.
 ἄσκνος p. 302.
 ἄπαν τὸ χρήμα quid multa? p. 358.
 ἀπλάκητος et ἀναμπλάκητος p. 201.
 ἄρσση i. q. ἰσχυρὸς p. 366.
 Articulus male collocatus p. 187.
 ἀρχαῖος et ἄγριος, permutata p. 253.
 Auctoritas critica Winshemianae versionis p. 188.

Β.

- βίβηκεν versatur p. 193.

Γ.

- γενεὴ γαγῆς p. 345.
 γέ μὲν δὴ p. 238.

Δ.

- διὰ κακῶν p. 358.
 διαρρέινασθαι diffluere p. 190.
 δοκεῖν non ostendere p. 193.
 Duplex Herculi editum oraculum p. 294.

Ε.

- ἐκδησκειν linquere animam p. 257.
 ἐκ ταχείας p. 232.
 ἐκφύρειν non praeterire p. 293.
 ἐλθεῖν ἀσμένει τινί p. 190.
 ἐλθεῖν ἐς δόμους ἐφιστίον et ἐφιστίους p. 218.
 ἐντογῆς non de animalibus p. 189.
 ἐκνύσαι devincere p. 335.
 ἐξίεχασθαι finiri de tempore p. 243.
 ἐξίερχασθαι ἀεθλα certamina conficere
 ἐξυρίσκειν accipere p. 363.
 ἐπ' ὄμμα τίθεσθαι p. 262.
 ἐπισκηπτειν τινα p. 369.
 ἔπουρος et ἄπουρος p. 319.

ἄτι oblitteratum p. 188.
 εὐνάσμαι neutraliter p. 329.
 εὐοῖ male pro verbo habitum p. 213.
 εὐ πρᾶσσιν p. 197.

Z.

ζῆ et ζῆτ p. 322.
 ζῶν et σῶν p. 215.

H.

ἦν pro ἰστί p. 225.

Θ.

θρώσκειν δόμοις, non δόμους p. 194.
 θοός celeri impetu raptus p. 309.
 θυμοφόνιος non graecum p. 301.

I.

I dativi singularis non eliditur p. 268.
 ἰδοῦ et ἰδοῦ p. 213.

K.

κατ' ὄμμα interdium p. 198.
 κτησίος p. 272.

Λ.

λόγχοι sagittae p. 244.
 λύπη λύπης p. 226.
 λύσις μόχθων τελεῖσθαι p. 362.
 λυτῆριος non passivè p. 252.
 Luxatio p. 229.

M.

Metra p. 321.
 μελλονμφος, non potest subaudiri ὕμνος p. 210.
 μεμπτός active p. 225.
 μητε sequenti δε p. 205.
 μνωμένη et μωμένη p. 353.
 μοθος non tragicum p. 191.
 Monestrophicum carmen p. 210.

N.

Neptunus τινάκτωρ γαίας p. 241.
 νεφέλα p. 296.
 νύμφαι et πόραι permutantur a librariis p. 304.

O.

ὀκνῶν prima longa p. 223.

ὄμμα de re laeta p. 210.

ὄμμα et ὄμμα p. 249. 335.

ὄχθος et ὄχο p. 248.

Ordo verbum transpositus et vindicatus p. 196.

Π.

παῖχριστος πρόφασις p. 266.

Parentes Cerberi p. 352.

Particulae connectentes a librariis vitiatae p. 196.

ποθούμενος non active p. 199.

ποθούν, τό, passive p. 209.

πολλή γ' ἀνάγκη in responsionibus p. 222.

Pronomina omissa a librariis p. 258.

Σ.

Secunda persona pro tertia incerta in sententiis generalibus

p. 187.

σοι inepto loco positum p. 195.

στίγειν et στίργειν p. 325.

σώζειν memoria tenere p. 271.

Τ.

τεκνοῦσα p. 224.

τελειόμηνος sc. σελήνη p. 293.

τετρασρος quadrupes p. 243.

τιν' in eodd. oblitteratum p. 226.

τίν' ἔσται non dici potest suppleto λόγον p. 368.

τὸ μὴ ex glossa p. 195.

τρέφειν et φέρειν p. 199.

Υ.

ὑπο absolute p. 302.

ὑπ' ἀγνοίας ὀρᾶν insulse p. 233.

Φ.

φύειν de matre p. 192.

Χ.

χρίειν p. 296.

Ψ.

ψῆ p. 269.

Corrigenda et Addenda.

p. 70. l. 9. et 22. pro εἶμα scr. οἶμα.

ibid. l. 19. pro ἀποτρέψει lege ἀποτρέψει.

p. 112. l. 18. pro ἐπ' ὅψιν ἐρωμένα Brunck. habet ἐπ' ὅψιν
δρώμενα.

p. 129. l. 5. pro πάντα λοιπὸν Brunck. habet πάντα λόγῳ.

p. 329. l. 32. post sequens adde: in Brunckiana sal-
tem editione.

